SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

Svärmeri.

Fröken Anna (till sin väninna): »Ja, jag säger dig, Emma, att vår nya tanddoktor är en så förtjusande karl, att jag riktigt gläder mig åt när jag härnäst får tandvärk.»

Humoresker, Roligheter och Infall

utgifna af

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Andra häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG. **Pris 25 öre.**

☞ *Af Skämthistorier utkomma cirka 12 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.*

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Andra häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

En skepparehistoria.

Ombord på gamla Anna-Maria hade vi för en trettio år se'n en kock som hette Anders, hvilken inte var så god att knäppa nötter med, som man brukar säga. Denne Anders tog sig för hvar resa till med, som brukligt var på den tiden, att smuggla in kontraband af alla slag och på alla sätt och vis lura tullbetjäningen, när den visiterade skutan.

Så en gång då vi gingo öfver till England och visste att Anders fått i uppdrag att försöka lurendreja in en hop ostindiskt porslin, tyckte vi det var roligt att se, hur han skulle reda ut den saken. Hur han bar sig åt fingo vi emellertid inte strax reda på, men efteråt, när visitationen var gjord och allting klart, så att det bara återstod att få porslinet i land, fingo vi se hur knepigt kocken gått till väga.

I några tomma silltunnor, som stodo i ett hål för ut och i hvilka Anders brukade samla ihop lite af hvarje i matväg, som han se'n sålde till "katrejarne" i land, hade han packat in porslinet och slagit vatten på, så att det nätt och jämt täckte faten och tallrikarna. Se'n hade han lagat ihop en sås af afgnagda ben, köttbitar och andra matrester, som han vräkte ofvanpå, huller om buller, hvarefter han smälte all talg, ister och annat fett,

som han skrapat ihop, och hällde det ofvanpå hela baket och lät'et stelna.

Tullsnokarne togo visserligen som vanligt en titt in i kockens laboratorium för ut, men aldrig föll det dem in att röra i hans svinmatstunnor, och så gick Anders fri den gången.

Se'n var det ingen konst för honom att plocka i land lite då och lite då af porslinet, under det vi låg och lossade.

"Så ska de ta's."

(En profryttarehistoria.)

Handlanden B. i **ping var högligen förargad och utledsen på allt hvad "profryttare" hette, men detta hindrade ej att han tillika var en karl med utprägladt humoristiskt lynne. När han en dag, för några månader sedan, bröt sin post, fann han däribland två lokalbref, innehållande hvar sitt visitkort från herr X. och herr Y., två af de mest efterhängsna och energiska handelsresande, som Vår Herre skapat.

Bägge hade samtidigt anländt till staden, och herr B., som anade hvad som förestod, drog en djup suck vid tanken på hvad som däraf skulle bli följden. Men plötsligen fick han en ljus idé och lät ögonblickligen kalla till sig hr X., den ene af de bägge resande.

Då denne med triumferande min inträdde i hr B:s kontor för att efterhöra hvad han önskade, svarade B.:

"Jag har en stor tjänst att be er om. Känner ni er konkurrent hr Y., som reser för huset ***?"

"Jag! Visst inte. Han är göteborgare och jag stockholmare. Vi sky hvarandra som pesten."

"Jag gissade det! Ni vet således kanske ej att han anländt till staden, samtidigt med er, och hans första besök kommer att som vanligt gälla mig?"

"Nej, därom vet jag intet, men nu, då ni varit så god och kallat mig hit, ser jag däri ett bevis på, att ni hyser större sympati för mig än för honom."

"Var viss därpå! Jag afskyr göteborgaren! Och då ni tycks göra detsamma, har jag ett förslag att framställa. Vill ni ta emot honom här på mitt kontor, i mitt ställe?"

"Om jag vill! Det var en fråga," svarade X. och gnuggade händerna. "Men tillåter ni också att jag i er lokal får behandla honom så — så att han aldrig kommer åter, i fall det är det ni önskar?" frågade X. själaglad.

"Topp, jag tvår mina händer," svarade B. och log förnöjd i sitt innersta.

* * *

Två timmar senare satt X. på B:s kontor, när den senares bodbiträden med utsökt artighet förde in hans konkurrent Y., hvars proflager redan anländt.

Sedan Y. presenterat sig och frågat efter hr B., svarade X.:

"Jag beklagar, men *min kompanjon* är bortrest för tillfället. Hoppas, det oaktadt, att det ska bli för er lika angenämt att få med mig att göra."

Y. bugade sig och sade en artighet, hvarefter han förevisade proflagret.

X. granskade obarmhärtigt, till sist kastade han profkartorna omkring åt alla håll, så att Y. pustande och svettig hade fullt göra att åter plocka upp och ordna dem, under det han flämtande som ett lokomotiv framhöll en varas utmärkta egenskaper.

Då hördes plötsligt X., förargad och utråkad, utbrista:

"Det är sakramenskad smörja allt hvad ni har! Vill ni se hur verkligt goda varor se ut, så titta på de här från *firman *** i Stockholm*, hvars ombud jag äfven talat

vid före er. Och nu, då jag sagt er sanningen, kan ni gå! Jag har inte tid att längre syssla med er. Adjö!“

Hr Y. kände hur vreden började sjuda och sade:

“Med en person, som så behandlar en annan, inlåter en gentleman sig icke i resonnemang. *Jag* ursäktar er och det kan vara nog! Och tillåter ni mig nu att samla ihop mitt proflager, så skall jag gå för att aldrig mer återkomma. Var viss därom!“

“Tack ska ni ha. Det är det bästa ni sagt se’n ni kom, och nu ber jag er gärna om ursäkt i fall jag behandlat er lite vårdslöst. Farväl.“

Därmed gick X., med lika stort majestät, in i ett angränsande rum, där hr B. väntade.

“Nu är ni kvitt den oförskämde göteborgaren för alltid, hoppas jag,“ sade X. triumferande.

“Hjärtans tack!“

“Och är det nu något, som ni behöfver, hoppas jag få stå till tjänst,“ fortfor han.

“Beklagligtvis inte! Men om ni behagar äta frukost med mig i morgon, i sällskap med er konkurrent, så var välkommen. Jag får lof att försona mig med honom och förklara hur det hänger ihop med kompaniskapet, annars får jag dåligt rykte,“ sade B. allvarligt.

Hr X. afböjde bugande inbjudningen och invände, litet purken:

“Det här tycks alltsammans vara ett skämt för att få oss i lufven på hvarann! Men säg mig då ert skäl?“

“Skälet? — Ja, skälet var endast det att jag ej behöfde något. Men hade jag sagt det, så hade herrarne ej trott mig,“ svarade B., småskrattande åt sitt lyckade puts.

God beräkning.

"Kära Karl, hur kan du så där gå och stampa i alla vattenpussar? Du blir ju våt om fötterna."

"Det är inte fa'li't, mamma, för si jag har hål på kängan, så det rinner ut."

Självkänsla.

"Hörru', ska vi gå in på källarn där i hörnet och kosta på oss en konjak i kylan?"

"Nej, det är så fullt med folk."

"Jag ska visa dig, jag, att vi få god plats, för när jag kommer och sätter mig nå'nstans, så dra alltid de andra sig undan så långt de kunna."

De kvinnliga behagen.

(Studie.)

Kvinnan är skapelsens mästerverk!

Sköna kvinnor äro tillbedjansvärda, och de fula bli det lätt, om de förstå att rätt använda de skönhetsmedel, som stå till buds, och den uppfinningsrikhet modisterna utveckla.

Håret är en bland kvinnans vackraste prydnader!

Ett par långa, silkeslena flätor kommer en förälskad man att glömma om det under dem skulle framskjuta ett par nacksenor, styfva som bågsträngar.

Kort hår är ej fult, om den som bär det är kassörska eller seminarist och i senare fallet önskar kokettera med ett stort bakhufvud, rymmande mycken visdom. Är man nog olycklig att icke vara utrustad med ett dylikt appendix till sitt korta hår skaffar man sig en lösfläta eller annat surrogat för att dölja att visdomsknölen icke finnes.

Pannluggen är hos oss en modeuppfinning! Hos åtskilliga civiliserade folk, såsom hottentotter, eldsländare och australiska kannibaler är pannluggen däremot klassisk.

Pannluggen är en härlig uppfinning för att dölja hårfästen liknande konturerna af norska kusten. Den ger äfven glans åt glåmiga ögon genom den skugga den

lämnar. Är detta icke tillräckligt, så gör litet rifven pepparrotextrakt som parfym på näsduken önskad effekt.

Det *svarta* och det *blonda*, silkesfärgade håret, täfla om skönhetspriset. Det *röda*, tegelstensfärgade håret anses icke fullt så vackert, utom då det sitter på *rika* flickor.

Grått hår aflägsnas eller färgas af fruarna, till dess döttrarna blifvit bortgifta, samt hos ogifta damer till dess de antingen fångat en komminister från landet eller slagit sig på missionsverksamhet.

Ögonen äro det förnämsta af alla skönhetstecknen.

Bruna ögon äro sällsyntare än andra och därför en eftersökt raritet.

Blå ögon höra till den nordiska skönhetstypen, som kaviar till rostadt bröd, och ha i alla tider blifvit beundrade och besjungna, så vida de icke tillkommit på artificiel väg, för tillfället.

"*Ögon att köpa fisk med*" anses till och med så pikanta att mången militär fastnat på de krokar, som ett par dylika ögons ägarinna kastat ut.

Följden har blifvit att frun öfvertagit — regementet.

Näsan spelar äfven en mycket viktig roll som skönhetsmärke.

Romerska och *grekiska* näsor äro vackrast och sällsyntast.

Långa näsor kunna ta sig rätt bra ut blott de icke äro en följd af obesvarade giftermålsannonser eller misslyckadt koketteri för rangerade ungkarlar.

Trubbnäsor och *potatisnäsor* kunna äfven de se rätt aptitliga ut om de på *fotografien* komma under en skicklig retouchörs hand.

Uppnäsor äro som vi veta karakteristiska för "skönheter" från Norrköping.

Hvad som sagts om näsan kan äfven tillämpas på *munnen.*

En stor mun vanpryder ej damer med vackra, fasta eller lösa framtänder. Den blir endast ful om den användes att skratta med, när vederbörande försummat att plombera sina oxeltänder.

En liten mun är utmärkt vacker, men opraktisk att äta franska bröd med.

Örat får ej heller glömmas.

För att motsvara de moderna skönhetsfordringarna sticker man ett hål i *stora* öron och hänger juvelerargods i dem på det de bättre måtte falla i ögonen.

Öra för musik skadar ej heller att en skönhet har. Är det ej medfödt, så förvärfvas det lätt genom att vederbörande ett par timmar om dagen under tio à femton års tid hör hur det låter att klinka skalor på ett ostämdt piano.

Händer och fötter få äfven tagas med i räkningen.

Små händer äro förtjusande, och de stora bli det genom att t. ex. stoppas in i de nu moderna spenabarnsmuffarna.

Stora fötter bli osynligt små under kjolarna och på väl tilltrampade gångbanor vintertid. Böra därför ej användas att gå ut med strax efter ett snöfall.

Kort beskrifning öfver människan.

(Föreläsning i den glada stilen.)

Människan (Homo sapiens) består af två hälfter: "den bättre", som äfven kallas *kvinna*, och "den sämre", som kallas *man*.

När dessa två individer förenas till *ett* i äktenskapet, benämnas de *ett par*.

Hvarje människa består af två delar: *själ* och *kropp*. Af *själar* finnas många slag såsom: "glada själar", "frälsta själar" etc.

Af *kroppar* finnas likaledes flera slag, såsom "konstiga kroppar" och "himlakroppar". På de senare tros det dock, att det inte finnes en lefvande själ.

Människokroppen består af *hufvud*, *bål*, *armar* och *ben*. Visserligen påstås, att det finnes människor, som "sakna hufvud", men faktum är, att åtminstone *hufvud-redaktörerna* ha sådana. Hufvudet är i regel hårbeklädt. När håret saknas, uppkommer å hufvudet s. k. "månsken". Den som finner sitt "månsken" vara alltför "genant", kan, om han inte har den oturen att vara alltför flintskallig, lägga sig till med en *tur*, som täcker månen.

I hufvudet sitta pro primo ett par ögon afsedda att se med! Ser man inte riktigt bra med sina egna ögon, kan man lägga sig till med ett par af *glas*.

Om man en kväll abonnerar ett "oxöga" på operan, ser man äfven blått blod.

På sidan om ögonen sitta *öronen!* De äro äfven två till antalet. Om man sätter ett h framför ett öra, så uppstår ordet *höra*. Men man hör äfven bra med ett öra *utan h*, så vida man inte är döf på det.

Ungefär midt i ansiktet sitter *näsan*, afsedd att lukta med. Kan äfven användas som snusdosa! I näsan sitter äfven människans *vishet*, åtminstone i slyngel- och slynåren. Den allmännaste näsan är "potatisnäsan" (solarum nasus). Dock bära romarna, grekerna och norrköpingsboarna näsor, uppkallade efter sina respektive födelseorter.

Under näsan har *munnen* sin plats, notabene så vida en människa inte ställer sig på hufvudet! En människas mun är afsedd dels att äta med och dels att prata med. Om man låter maten, under det man äter, tysta mun, så är pratandet en absolut omöjlighet. En vacker flickas mun är äfven ämnad att kyssa med. Man kan äfven röka cigarrer och blåsa bastuba med munnen, förutsatt man har en cigarr och en bastuba. Saknas det senare, kan man åstadkomma musik med munnen genom att hvissla.

Människans hufvud sitter fäst vid dess bål medels halsen. Halshugges en människa, trillar hufvudet naturligtvis af bålen. Därför äro halshuggningar ej att rekommendera för människor med hufvud.

Bålen utgör den *hufvud*sakligaste delen af en människas kropp äfven på en halshuggen. En kraftig bål är hos människan sammansatt af ben och muskler, men i glada lag af konjak och champis m. m.

Vid människobålens högra och vänstra öfverkant hänga *armarna*.

Med sina bägge armar kan en människa uträtta mycket. Kröker man ena armen, kan man ta sig ett

glas, när man tycker det smakar, men äfven när man *rakar* sig, bör man ha den armen, i hvilken man håller knifven, *krökt*.

Så bör man äfven på sina armar kunna bära en älskad kvinna genom lifvet! Och att göra "armar uppåt sträck" på en gymnastik går äfven för sig. I krökt ställning kan man äfven bjuda sin hustru eller fästmö sin arm och dito bogsera hem vänner till sina bostäder efter "nachspiel" och andra vänskapsorgier.

Vid hvarje människoarm är fäst en *hand*, afsedd att användas, dels då man friar, dels då man vill slita ut ett par handskar, som man fått i julklapp. På hvarje hand finnas fem fingrar, nämligen: *tummen*, afsedd att "tumma" ur med; *pekfingret*, afsedt att, jämte tummen, hugga till sig "pekunier" med; *långfingret*, afsedt att dra krok med; *ringfingret*, afsedt att tjänstgöra som hjälpreda vid "koupering" af kortlekar, och *lillfingret*, afsedt att peta sig i näsan med, om man fått dålig uppfostran.

I samarbete kan man med fingrarna spela piano, klå sig i hufvudet och ta upp tappade synålar, som fallit på golfvet m. m.

I underkanten på bålens vänstra och högra sida sitta *benen*. Omöjligt är det heller ej att sätta "ben i halsen", när man t. ex. äter braxen. Sitta inga ben vid bålens vänstra och högra underkant brukar man vanligen snickra till ett par af *trä* och sätta dit dem. En människas ben äro ämnade att *gå* med, ehuru man äfven måste ha dem med sig när man åker. En lefvande varelse som icke har några ben är *benicke* masken! Vid slutet af hvarje människas ben sitter en *fot*. Men det finnes äfven människor, som någon gång fått en fot vid slutet af en annan kroppsdel. Och därmed —

Finis.

"Kurry."

(En olycksfågel bland hundar. Sannfärdig nekrolog, utan zoologiska publicistmissgrepp.)

För icke så länge se'n ägde jag en hund, ett underligt djur så vidt jag förstår saken, skapt att lida och född att dö ett offer för människors hat och egen dumhet.

"Kurry" hette han, och riktigt "klok", tror jag aldrig att *han* var.

Att börja med syntes han icke kunna förlika sig med tanken på att han bar en svans. Det kunde visserligen gå om hela dagar, då han glömde att han ägde en dylik lem där bak, och då begagnade han, som alla andra hundar, sin svans att vifta med när han var glad. Men så bröt hundgalenskapen plötsligt ut, när han i något sysslolöst ögonblick blef varse svansen. Han

började alltid med att glo ytterst ilsket på dess spets, så följde en dof morrning och ett par gläfs, och i nästa ögonblick högg han ursinnigt fast i svansen och började snurra rundt, först sakta och se'n i allt vildare fart till dess han sjönk ner vanmäktig och yr i hufvudet, som om han berusat sig med spirituosa. Under detta rus gick naturligtvis hela rummet rundt för honom, som om han åkt karusell, hvarför han raglade kring än på två och än på fyra ben och hoppade jämfota högt i luften, under det han

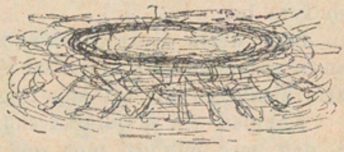

utstötte det ena klagotjutet värre än det andra, på melodier, som han själf komponerade för tillfället och hvilka i mina öron läto som när församlingen i en bondkyrka sjunger begrafningspsalmer.

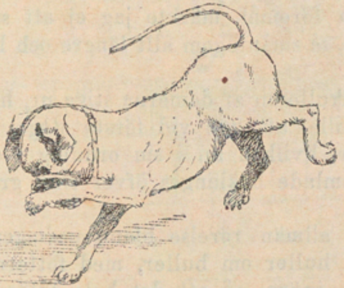

Det gjorde mig ondt att se den stackars "Kurry" plågas, och därför gick jag en vacker dag i författning om att han fick nosgrimma på sig.

Nu började det ena vansinniga experimentet efter det andra, hvilka synbarligen alla gingo ut att bli kvitt grimman.

Att börja med gjorde "Kurry" försök med att slita af munkorgen, som var gjord af stark järntråd. Tag på

tag skakade han med tilltagande våldsamhet och hastighet sitt hufvud fram och tillbaka, så att hela hans kropp vibrerade som en pianosträng ända ut i svansspetsen, och framkallade de mest disharmoniska ljudvågor, så att det lät som om hela kreaturet varit en gammal sprucken eolsharpa. Under tiden sjöng han sina vanliga psalmer till ackompagnementet och dansade cancan ömsom på två och fyra ben.

Som detta djurplågeri ej kunde fortfara, tog jag af honom grimman och beslöt att själf leda honom till veterinärinrättningen för att låta hugga svansen af honom.

Kopplad vid ett starkt snöre, tog jag honom sålunda en dag med mig ut, men som jag bodde långt uppe på Söder, så smugglade jag in honom under bänken i en spårvagn. Under färden dref hans oroliga ande honom att genomsnoka hela vagnen i skydd af de kvinnliga passagerarnas kjortlar. Som min uppmärksamhet under tiden var riktad på andra föremål, märkte jag ej att snöret, som var ganska långt, så småningom allt längre och längre gled ur min hand.

Efter en stund skulle en af damerna stiga ur, hvilket experiment utföll så illa, att hon vid första steget föll i armarna på en herre, hvilken nu i sin ordning vid försöket att resa sig ramlade baklänges öfver sina grannar till vänster.

Nu uppstod en allmän rörelse bland passagerarne, hvarvid de blandades huller om buller, med fötterna invecklade i "Kurrys" snöre, så att det hela bildade ett kaos värre än i begynnelsen vid jordens skapelse. Spårvagnen måste stanna, och det befanns nu att "Kurry" under sin rekognoscering snärjt in samtliga åkande i sitt koppel och själf befanns hängande halfkväfd utanför platformen vid försöket att fly från den förödelsens styggelse som han åstadkommit. Sedan han med ett snitt af min

pennknif frigjorts och bitit två poliskonstaplar, som försökte fånga honom, utsattes han för en intensiv förföljelse af ett dussin gatpojkar, mot hvilka han tappert försvarade sig, retirerande baklänges mot kajen utmed Norrström.

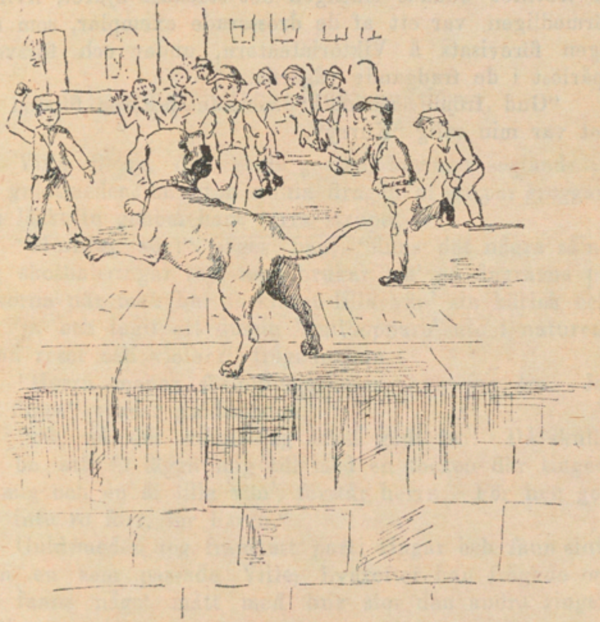

Innan jag hann träda emellan, sammankopplad som jag var med spårvagnspassagerarne, såg jag "Kurry" baklänges gå sitt fördärf till mötes och falla i strömmen, som ögonblickligen bortförde honom.

Följande dag läste jag i en af stockholmstidningarnas notisafdelning:

Skälhund i Norrström. I går vid middagstiden sågs en mindre skälhund med långa hängande öron fåfängt arbeta mot strömmen för att komma i land. Uppgifven af trötthet dukade slutligen det stackars djuret, hvilket förmodligen var ett af de dresserade exemplar, som nyligen förevisats å Viktoriateatern, under och försvann spårlöst i de fradgande vågorna.

"Gud fröjde 'skälen'!" suckade jag och förstod att det var min salig "Kurry".

Båtsman Blocks kärleksaffärer.

Ville Block, den glade gasten, kommer seglande in till guldsmeden, en liten smula dragen af ett par groggar, som läckt in genom hans torra strupe.

"Morning sör!" säger han, "finns det några så'na där skothalsringar som man brukar trä' på fingrarna på flickorna när man har förklarat lilla vän' sin kärlek och fått 'ja' och tagit ett dussin 'smilhoppare' ute i naturen, bland rosor och violer?" frågade han.

"Herrn menar förlofningsringar, kan jag tro. Jo, det finns," svarar guldsmeden.

"Så, nå det kunde jag också godt tro! Då skulle jag be att få lägga mig till med en tocken där tingest åt mig och en åt lilla vän', förstår herrn. För hon ger mig inte ro förr, ser herrn."

Guldsmeden tog fram ett parti ringar och fann slutligen en som passade Ville, hvarefter han frågade om det fanns något mått med hur stor den andra ringen skulle vara.

"Ge mig si, lilla vän' har inte gröfre finger är ett bramsegellik," svarar Ville.

"Det förstår jag inte hvad det är," säger guldsmeden. "Men den här ringen passar kanske, hvarom ej, så går det an att få byta om och få en annan om herrn tar

fästmön med hit in när herrskapet har sina vägar här förbi.“

“Ja, det blir nog bra med det, men säg mig nu bara hur pass stort afdrag på månadshyran som det här gör?“ frågade Ville och drog upp en näsduk, i hvilken hans kassa var knuten i ett hörn.

“Femtiofem kronor kosta bägge ringarna,“ svarar guldsmeden.

“*Fe-hemti-fe-hem kronor!!!* Är herrn alldeles motsolsvriden som trossarna ombord. Femtifem kronor! Allt hvad jag äger och har är två amerikanska dollars och ett par silfverriksdalrar. Kan det inte gå för det?“

“Nej, det är omöjligt.“

“Ja, så får det vara, då, för mer står jag inte ut med! Skulle ja’ ge femtifemkronorsringar åt Betty och Lina och Hulda och Fina och hvad de heta allt mina små fästmör, så skulle jag inte få en stortröja själf på kroppen. Ånej, jag tror vi akta oss! Ville Block kan vara lika trogen mot dem alla utan gullring på fingre’. Och vill inte Lisen, som skulle ha den här ringen, tro det, så extimerar ja’ inte ett dugg hennes kärlek. Och så är det bra med det, eller hvad säger herrn?“

Guldsmeden nickade jakande för att bli kvitt Ville, som nu slog sig ner på en stol i butiken och började karfva tobak. Sedan han stoppat sin snugga bad han att få köpa en tändsticksask och lade ett femöre på disken.

Guldsmeden sköt slanten tillbaka och visade Ville till cigarrboden midt emot, han hade inga tändstickor att sälja, sa’ han.

“Nå, så ge mig något annat i stället, en *halsduksnål*, eller hvad som helst, det är inte så noga. *Ty nå’n förtjänst ska herrn väl ha på mig*, efter som det inte blef

någon 'affärd' af med ringarna,“ sade han allvarligt och sköt femöresslanten tillbaka till guldsmeden.

Sedan dröjde det en hel kvart innan guldsmeden hann nöjaktigt förklara för Ville att *de två* omöjligt voro skapade att göra affärer med hvarandra.

Omvändt förhållande.

När baron S. går bort på kvällen, så följes han alltid af sin betjänt.

Men när han går hem om natten, så är det oftast baron, som följer betjänten.

En hyresvärds lidanden.

(Referat.)

Farbror Z., som är husägare på Östermalm, berättar: "Hin måtte vara hyresvärd nu för tiden! Hyresgästerna veta ju snart inte, hvad de vilja, och när de vilja något, så blir man alltid förargad. Och vågar man neka att gå dem till mötes i deras fordringar — jo, då är det strax färdigt! Uppsägning af kontraktet och aldrig annat än uppsägning!

* * *

Jag kommer inte förr upp på morgonen, än en kommer och vill låna dragkärran. Nå, det får han! Så kommer en annan och vill låna ett klädstreck och samtidigt ber man mig att hjälpa till att spänna upp det, just som jag håller på att läsa morgontidningen. Nåja, det gör jag, ty man vågar inte neka! Under det jag håller på med klädstrecket, kommer jungfrun från lägenheten n:o 2 i andra våningen och 'undrar', om värden har någon rödlök i källaren? Hur så då? frågar jag. Jo, svarar hon, vi ha ingen rödlök hemma och därför bad frun mig gå till värden och låna några stycken. Och kunde jag medsamma få lite sopprötter och lite persilja,

så slapp jag springa ut och köpa! — Hvad ska man göra! Nekar jag jungfrun, blir hon ursinnig, säger något fult, rusar upp till sin fru, kallar mig åter vid fula namn och torrkokar därpå vattenreservoiren i köket, så att jag följande dag nödgas skicka den till kopparslagaren för att omförtennas.

Så kommer hyresgästen i 4:de våningen, som nyligen är blifven änka, och ber att få lämna in hos mig sina tvillingar och en arg dogg, under det hon gör en titt ut i sta'n. Jag måste naturligtvis buga och säga: med största nöje! Annars får jag kanske om ett par dar kosta på nya tapeter i våningen, eller också vill hon ha nytt diskbord eller en ny kakelugn i salen o. s. v.

Nåväl, tvillingarna tas emot, doggen likaså. När den sistnämnda kommer in i min våning, hoppar han upp på en chäslong, sträcker benen ifrån sig, lägger hufvudet på en broderad silkesdyna, ett minne af min salig hustru, och när jag försöker köra bort odjuret, rusar det på mig och börjar stormskälla. Under tiden har Sofie, min gamla hushållerska, som gu'bevars ska låtsas vara barnkär, agerat cirkusclown för tvillingarna inne i förmaket och gett dem ett par sirapssmörgåsar hvardera att suga på, hvilka jag dagen efter finner inkilade mellan sätet och ryggstödet i en stoppad länstol.

En annan gång kommer hyresgästen n:o 1 i fjärde våningen och ber att få låna gamla Sofie att hjälpa sig med 'lite stök' i rummen. Och så kommer hyresgästen n:o 1 i första våningen och ber att få låna Sofie för mangling, samtidigt som jag får höra ovett öfver att jag ej håller mig med gårdskarl för att gratis dra mangeln.

Och här om dagen kom en af hyresgästerna i vindsvåningen och bad mig låna honom min frackkostym.

Ja bevars, han fick den, fastän jag samtidigt var bjuden på en begrafning med stor middag, som jag måste försaka.

Sådant är i korthet en stackars hyresvärds lif nu för tiden. Annat var det förr,“ slöt farbror Z.

Hästen.

(Naturhistorisk studie.)

Hästen är ett fyrfotadjur. Dock ges det exempel på hästar, som äfven gått på tre och två ben. Gå på ett ben, tror jag ingen häst kan! Hästen är ett mycket klokt djur, utom då han får "koller" och blir istadig. Som bevis på hästens klokhet vill jag nämna, att han hellre äter hafre än sågspån och hellre springer utför än uppför en backe. Det dummaste en häst kan företaga sig är att slå bakut på en hösäck, som hänger i ett tåg bakom svansen på honom.

Intet enda djur begagnar skodon mer än hästen. Dock uppträder en häst aldrig hvarken i balskor, resårskor, bottforer eller gummigaloscher. Hästskorna fästas medels *söm* vid djurens fötter! Det är dock inga "syhästar", som få sig dylika uppdrag anförtrodda! Hästskorna tillverkas af smeder! Det är således i själfva verket ingen skillnad på en smed och en vanlig skomakare.

Af hästen finnes många arter eller, rättare sagdt, raser såsom:

Kapplöpningshästen = en täflingskamp.

Kavallerihästen. Går i "kille" "förbi" till och med den föregående. I verkligheten är kavallerihästen ett lika

fredligt djur som andra hästar, fastän han under krig går i döden för kung och fosterland. Han är en lika god patriot som kavalleristen själf! Han kan äfven under stundom tillkämpa sig ett historiskt namn såsom fallet varit med Alexanders "Bucefalus" och Karl den elftes "Brandklipparen". Historisk är äfven, enligt Ekelund, "den förtviflade kampen å Bråvalla hed".

Åkarekampen har nog äfven den en historia: en sorglig kamp för tillvaron.

Spårvagnshästen är som eqvilibrist märkvärdig, ty han kan dag ut och dag in gå på *en linie* utan balancerstång.

Bryggarhästen är känd för sin kolossala styrka. Att han emellanåt drager *svag*dricka, förminskar ej hans kraft.

Öl-änningen passar däremot ej till bryggarehäst, ehuru namnet tycks antyda något ditåt.

Cirkushästen är den mest civiliserade af alla hästar. Drager — publik till cirkus. Afkastar — rätt mycket till sin direktör under goda sejourer.

Araben: En utmärkt häst! Är i synnerhet "bien", när han verkligen härstammar från Ara*bien*.

Ånghästen går på fyra, ja, till och med sex hjul och är således "hjulbent". *Skenar* alltid i väg och blir aldrig trött. Utfodras med stenkol och vatten och är således hvarken vegetarian eller rofdjur. Är mycket "minutiös" af sig och har endast "tender" i bakändan.

Gymnastikhästen är den lugnaste af alla hästar och på samma gång den lättföddaste. Ser hellre hur andra "hoppar" än han försöker hoppa själf. Är för resten den ovigaste på hela gymnastiken.

Midas.

Midas, Gordii son, var en af “Herrans smorde“ och regerade på sin tid öfver Frygien. När så Bachus och Silenus, de två glada själarna, en dag företogo sig att liksom våra moderna turister fotvandra genom konung Midas’ rike togo de in på den gentilaste guldkrogen i Midas’ hufvudstad, där Silenus snart drack sig pirum af nationalnektarn, så att han blef dömd till sextio dygns vatten och bröd. “Vid gudarnes skymning,“ sa’ då Bachus, hvilken vittnat i målet: “Denna dom är lika orättvis som alla andra utslag i polisdomstolar, rådhusrätter och dylika lägre instanser. Jag går ’till kungs’ för att strax få den upphäfd.“

Och så traskade Bachus upp till kung Midas och bad om att få audiens, hvilket han äfven strax fick.

Sedan Bachus presenterat sig som en gudomlig personlighet, hvilken själf uppträdde lite smord då och då, blefvo Midas och han genast goda vänner och Silenus släpptes nu ut ur sinkaburum.

Till tack härför bad Bachus sin vän önska sig något, och sedan Midas funderat en stund, svarade han:

“Jag tar schaber för alltsamman, pengar äro alltid bra att ha, och de förbaskade tidningarna bli alltid ovettiga hvar gång jag äskar ökning af apanaget.“

"Nu äř du dum, bror Midas," sa' då Bachus, "du borde i stället önskat dig en god mage, ty som Ovidius säger:

Copia nulla famem relevat; sitis arida guttur
Urit: et inviso meritus torquetur ab auro

eller på feniciska:

Man ledsnar på guldet, när magen icke vill borga längre.

Men det är mig egalt, du skall få pluringar, min vän. Allt hvad du rör vid skall förvandlas i feniciska riksbankens femmor och tior, hvilka ju äro lika bra som guld, eller hur?"

Så fingo Apollo och Pan genom Bachus, eller någon annan reda på, hvilken mild domare Midas var. Och som de sinsemellan hade en process om hvem som kunde spela "piglock" bäst, vände de sig till Midas och bådo om nådig resolution i målet.

"Mina högt ärade gudar," sa' då Midas, "visserligen var jag i min ungdom rätt musikalisk, men nu har jag klent öra för musik, dock: låt höra!" Och så spelade Pan upp en bondpolska och Apollo en symfoni af en af de klassiska kompositörerna.

Sedan Midas åhört konserten, tog han fram ett slags fenicisk "Literis", hängde guldslanten på Pan och sa':

"Da capo!"

Men då blef Apollo "fly förbannad" och skrek:

Induiturqve aures lente gradientis aselli.

Och så växte det bums ut ett par åsneöron på den stackars Midas, hvilka han sökte dölja under en "frygisk mössa" för att fortfarande se vis ut. Detta lyckades ock, men så ville ödet, att han förtrodde sig åt sin barberare. Och då kom ryktet snart i tidningarna.

Sens moralen i Midas' historia är: *Lefve tryckfriheten!*

Sanningskärlek.

Modern: “Nu är du så stor, att det inte passar, att du kysser kusin August.“

Flickan: “Men hvad skall jag göra, när han ber om en kyss?“

Modern: “Säg att du inte vill.“

Flickan: “Mamma, mamma, det är inte vackert af dig att lära mig att narras.“

Diogenes.

I det gamla Athen lefde för öfver två tusen år sedan en filosofie doktor vid namn Diogenes, det största original som någonsin existerat.

Efter att som yngling ha genomgått ett sjuklassigt elementarläroverk i sin födelsestad Sinope, kom han till Athen och bevistade vid därvarande universitet professor Antisthenes' föreläsningar. Sedan han ett par gånger blifvit kuggad i tentamen för "gubben" bad denne Diogenes dra så långt vägen räckte och ge sig till landtbrukare eller gå till sjös.

Men Diogenes var envis, eller rättare sagdt, redan då *en vis* man för sina år och svarade: jag tror vi dröjer!

Då tog professor Antisthenes till eldgaffeln för att köra ut Diogenes, men då klöf Diogenes näbb och sa': Jag går inte ändå, här står jag och kan inte annat!

För att bli honom kvitt måste då professorn ge honom "laudatur" i sitt ämne, och på ungefär samma sätt tenterade Diogenes för de öfriga professorna.

Sedan han sålunda tagit graden, satte han upp en egen privatskola i ett tomt vinfat. Det vill säga, han satt i fatet och undervisade, under det hans lärjungar sutto i krets omkring honom och åhörde hans filosofiska lärdomar.

I början witzade hans elever och tyckte att läraren var för mycket *tunn*klädd under lektionerna, men då svarade Diogenes: Ingen af er, gossar, har ens haft så mycket på sig som jag nu har, då ni gjorde er entré i den här världen. Och så drog Diogenes efter slutad lektion sig tillbaka i sin tunna som en snigel i sitt skal. Så fick han en vacker dag den luminösa idéen att gå ut och söka människor vid ljus och lykta midt på dagen. Och på det experimentet blef han snart lika populär som Stanley nu är, sedan han sökt och funnit både Livingstone och Emin Pascha.

Och själfva Alexander den store längtade vid ett tillfälle, då han reste genom Korint, där Diogenes då uppehöll sig, att få se och tala vid den märkvärdige filosofen.

Men Diogenes gjorde som Victor Hugo, när kejsaren af Brasilien en gång bad honom vara välkommen hem till sig, han sa' att han inte hade tid att gå på visiter.

"Godt," sa' då Alexander den store, "vill inte berget gå till Muhamed, så får väl Muhamed gå till berget," och så gick han till Diogenes och fann filosofen sitta och sola sig på en öppen veranda. Sedan Alexander pratat bort en stund med gubben, ville han dekorera honom med en kommendörstrissa, men Diogenes tackade och sa' nej! Då erbjöd han honom att bli baron och få en plats på riddarhuset, men Diogenes ruskade åter på hufvudet och sa' åter: Nej.

"Så önska er då något annat, ni har min nåd," fortfor Alexander i ett anfall af godt lynne efter en god frukost.

Nu såg Diogenes upp och svarade:

"Ers majestät skymmer solen för mig, var god och maka på sig!"

Alexander baxnades öfver denna önskan, gjorde höger om marsch och uttalade de historiskt ryktbara orden:

"Vore jag icke Alexander, skulle jag vilja vara Diogenes!"

Reflexionerna göra sig själfva, som det heter.

Själfgjordt är — illa gjordt.

(En sängkammarinteriör.)

Herr kamrer Petterlund var vid det mest briljanta humör, när han här om natten kom hem, efter att ha tillbragt aftonen vid virabordet tillsammans med några goda vänner.

Han klädde af sig helt tyst för att icke störa sin fru och kröp till kojs med en smula omtöcknad hjärna, så att han tyckte sig se en massa små cirkumflexlika flygfän surra framför sin näsa, så fort han slöt ögonen.

Det behöfdes inte mer för att kamrern skulle känna sig enerverad, och hans goda lynne flydde sin kos för att lämna plats för en retlig stämning, som nådde sin kulmen, då han bäst det var också *hörde* ett tydligt surrande mer och mer nalkas sitt öra.

"Jo, det här är trefligt, nu har en mygga kommit in i sängkammaren," mumlade han och lyssnade girigt till det välkända ljud, ett dylikt djur brukar frambringa.

I nästa ögonblick slog herr Petterlund sig en örfil, så att frun vaknade.

"Jaså, du är hemma nu, Svante, det var rysligt, hvad du dröjt länge — —"

"Jag anhåller att slippa höra några sparlakansläxor," snäste herr P. och slog sig en ny, bastant örfil.

“Hvad är det åt dig, kan man inte få tala till dig, utan att — —“

“Jag vill ha tyst, säger jag!“ röt den äkta mannen och gaf sänggafveln en spark med högra foten.

Sss-i-i-i-i! surrade det hårdare en förut.

“Det var väl sju blixterblå — — ska man då inte kunna få nattro!“ skrek herr P., tände ljus och började larfva omkring i sin lätta dräkt, koxande åt alla håll.

“Hvad söker du, Svante lilla, har du tandvärk, så stå dropparna — —“

“Tyst!“

Sssi-i-i-i-i! surrade det, som om en stor humla kommit in i rummet.

“Se så, för f-n, nu har jag fått myggan på mig,“ mumlade herr P. och började dansa omkring som en besatt.

Så fick han en idé, släckte ljuset, sprang fram till fönstret, öppnade det, drog för de tunga damastgardinerna, tog af sig sista plagget och skakade det med kraft fram och åter, så att han till sist körde sin ena knytnäfve genom fönsterrutan.

“Snälla Svante lilla, hvad i guds namn tar du dig för?“ ljöd det ångestfullt från fruns läppar.

Herr Petterlund trädde, sedan han å nyo gjort toilett, fram ur fönstersmygen, tände ljuset, stängde det trasiga fönstret och lyssnade åter en god stund.

Det hördes inte så mycket ljud, som när ett damkorn faller.

“Skönt, nu är hon borta,“ mumlade herr P. och stoppade till hålet i fönsterrutan.

“Hvem är borta, Svante lilla? Jag förstår inte,“ frågade frun.

“Myggan, vet ja'!!! Hörde du inte ett sådant förbaskadt lif hon förde — — Hva, hva — vill det här

säga, jag tror de ä' flera inne — hör!!!" sade hr P. plötsligt och lade handen bakom örat för att lyssna.

"Menar du det där surret, som börjar nu igen, sen fönstret blef stängdt?" frågade frun.

"Ja visst, det ä' fler myggor inne, säger jag! Det här blir en treflig natt!"

"Nej," sa' frun mycket lugnt, "det är visst inga myggor, *det är bara ett stycke af tapeten, som lossnat invid fönsterfodret*, och när det blåser, så surrar det. Jag hade tänkt limma fast det i går kväll, men så hade jag inte gummi till hands."

"Hvarför sa' du det inte strax, så att jag sluppit springa här som en narr — —"

"Jag fick ju inte säga ett ord, förrän du skrek: tyst, tyst! Och bevars väl, jag är van att få tiga, fast jag ibland kunde ha mycket att säga — —"

"Ah, se så var *tyst* nu, jag tänker ändtligen få sofva litet," sa' herr Petterlund och kröp åter till kojs.

Ssi-i-i--! surrade det åter så fort han lagt sig.

"Jaså, jag glömde den förbaskade tapeten," sade han. "Det är väl bäst, att *jag* styr om så att det blir slut på det här oväsendet," mumlade herr P. och steg åter upp.

"Kära du, låt det vara tills i morgon, är du snäll," bad frun.

"I morgon, nej tack! Gör jag en sak med detsamma *så är det gjordt!!!*" svarade den äkta mannen och slet bort den lösa, lilla pappersremsan, så att ett stycke tapet på två kvadratfot och en medaljong af gips, som hängde på väggen, följde med och krossade två tår på herr Petterlund, innan konstverket själft gick i bitar.

"Själfgjordt är — illa gjordt!" suckade lilla frun och drog täcket öfver hufvudet.

En annan Atlas.

"Låt mig få bära lilla syster."

"Det kan inte Oskar."

"Kan jag inte! Och jag som nyss bar tio soldater och en trumslagare — från leksaksbordet."

Reseintryck.

"Besökte du också Wien på din resa?"
"Jag var där i fjorton dar."
"Nå, hur är det, talas det franska i Wien?"
"Åjo, men inte så allmänt som i Paris."

En barsk "svärmor".

(Burlesk.)

Unge herr Agaton Brysselspets tillbragte en termin vid en af våra badorter och lyckades där på otroligt kort tid göra sig bemärkt för sina många originela egenskaper, inhämtade dels genom noggrant studium af parisiska herrmod och dels genom ett lika flitigt studium af en viss sorts pariserskönlitteratur, med hjältar och hjältinnor ur de blaserade, högaristokratiska kretsarna, hvars barocka excentriciteter lifligt slagit an på herr Brysselspets redan då han som gymnasist för ett litet snedsprång blef relegerad ur skolan.

Genast vid sitt första uppträdande å badorten, då han i sällskap med en den etterbefängdaste dogg, som någonsin blifvit af tik född, promenerade i parken, iförd en papegojbrokig kostym, en enkeltjusare så stor som en ordinär klockboett, sylhvassa, halfalnslånga skor, fadermördare, som knäpptes framtill med tre knappar, tummarna i byxfickorna och ett pitpropstjockt, spanskt rör instucket under ena armhålan, parallelt med armen, frågade den ena badgästen den andra, med uttryck af största intresse:

"Hvem är den unge, bleke, distinguerade mannen där borta?"

"Det lär vara rike brukspatron Brysselspets' ende son. Fadern är millionär, och sonen har, efter hvad som sägs, nyss kommit åter till Sverige, efter att ha fått sin uppfostran afslutad i Paris," svarades det.

Andra dagen frågade ingen längre hvem herr Brysselspets var, ty alla visste det.

Det hviskades att han kommit till badorten, dels för att använda gyttjebaden och dels för att "se på flickorna". Han talade vid ingen af badgästerna, han kunde sitta timmarna i ända nere vid ångbåtsbryggan och låta sin hund apportera en kork eller en barkbit ur vattnet, under det han själf rökte den ena cigarretten efter den andra. Och så hade man sett honom larfva kring med en fotografiapparat, med hvilken han fotograferade allt som kom honom i vägen.

De mycket unga damerna voro lifligt intresserade af herr Brysselspets, under det de mera försigkomna funno honom tråkig redan efter att ha sett honom en half vecka, men alla mammorna enades om att han var en "verkligt fin karl", hvarför man försökte draga in honom i societetslifvet, efter han nu en gång, på grund af hvad som allmänt sades, kommit till badorten för att äfven "se på flickorna".

Detta rykte hade dunstat ut från badmadamerna, med hvilka unge herr Brysselspets umgicks på mycket förtrolig fot, berättande för dem alla sina äfventyr och interviewande dem om allt, under det de masserade och twådde honom. Med den hurtigaste och barskaste gumman, madam Pettersson, umgicks han helst, oaktadt hon minst af alla krusade för honom, utan efter hvad hon själf berättade, flerfaldiga gånger gifvit honom en "dufning" då han, sin vana trogen, varit "näsvis" mot henne och burit sig slyngelaktigt åt.

Så kom herr Brysselspets en dag in på "Petterssonskans afdelning", ytterst lifvad, slog gumman i hand, frågade hur det stod till, kittlade henne under hakan, bad henne om en puss och fick en ny "dufning", skrattade däråt, sjöng Marseljäsen och betedde sig som en skolpojke, under det han klädde af sig till badet.

"Hva herrn ä' uppspelt i dag, har herrn gått och blifvit kär och fått 'ja'," frågade gumman, under det hon gned in herr Brysselspets med badgyttjan, så att han såg ut som en grön apa.

"Tja, tjag är verkligen på vippen att bli tjär, tusan f-n! Madam kan inte tro en så stilig unge jag fått fatt i! Himmelsblå ögon och gullgult hår, tusan f-n," läspade och skorrade herr Brysselspets.

"Så! Ja, nog vore hon tokig om hon tog herrn, fast herrn lär ha pengar högtals, ty större tok kan hon då inte få fatt i. Men hon har väl föräldrar i lifvet, så det blir väl intet af med kärleken," sa' Petterssonskan.

"Tjaså, hva'för inte det då? Tror madam inte att tjag kan göra en kvinna lycklig, hva? — Aj, nyp mej inte!!! — Tjo, hon lär verkligen ha en mor, flickan, en amper tjärring, som hon lär ha respekt för, stackarn! Men tjag ska lära 'svärmor' mores, tjag!!!"

Petterssonskan gapskrattade.

"Nej, håll i mig ett spadtag! Herrn skulle ha *mig* till svärmor skulle herrn få si — — —"

"Tjag! Tjag är aldrig rädd, tusan f-n! Tjag tar flickan, och så slå vi oss ned på en obebodd ö i grannskapet. De' ha vi kommit öfverens om, Suzanne och tjag. Hon har ännu aldrig haft någon älskare, stackars barn, ung och ofördärfvad som hon är och ännu inte fyllda sjutton år. Låt bli att nypas..."

"Hur hette hon, sa' herrn?" frågade Petterssonskan,

"Vet inte hva' hon heter, antagligen något mycket vulgärt och simpelt! *Tjag* kallar henne Suzanne, det är det mest förtjusande namn jag vet, tja det är det."

"Jo, herrn är mig just en 'laber' yngling! Och såd'na där ska man dra's med här, utan att få ge dem en risbastu," sa' Petterssonskan.

Nu blef det herr Brysselspets' tur att skratta.

"Tjänera sig inte, go'a madam lilla, ge hon mig hvad hon har lust till!"

Därpå sade han mycket lugnt:

"Ta hit plånboken i min rockficka, så ska madam få se på flickan. Tjag tog i går en fotografi af Suzanne och längtar återse henne genast."

"Åh, han kan godt vänta till han blir klädd, åtminstone," sa' Petterssonskan.

"Nej, säger tjag. Gif hit plånboken! Madam får en krona för besväret — — — Så där ja! — — Se nu hit," sade han och visade en fotografi för gumman. "Ä' hon inte förtjusande, tusan f-n!"

Gumman ställde sig och storbliga på kortet. Så gaf hon det tillbaka till herr Brysselspets utan att säga ett ord. I stället började hon att massera herr Brysselspets på ett sätt, som kom honom att vrida sig som en mask under hennes grofva händer.

"Aj aj, inte så hårdt, aj aj!" ojade han sig.

Allt hårdare blef massagen och urartade sist till en riktig bastonad, så att Brysselspets kvidande måste ropa på hjälp där han sprattlade under knådningar och klatschar. Slutligen befriades han af de andra badgummorna från Petterssonskans näfvar.

När herr Brysselspets sedan blef klädd, gick han för att ställa Petterssonskan till räkenskap. Hon stod där bredbent och korpulent med armarna i sidan, liksom beredd att börja massagen på nytt.

"Hva' vill det här säga, ni har gräsligt misshandlat mig i badet, tusan f-n!" skrek han.

"Jag ville låta herrn förstå hur det skall kännas att få mig till svärmor," svarade Petterssonskan och knäppte med fingrarna.

"Åh f-n, är madam Suzannes ma-amma!" stammade herr Brysselspets snopen och fixerade ett ögonblick gumman genom enkeltjusaren.

Därpå gick han, så godt han kunde, direkt upp till badläkaren.

"Jag reser härifrån redan i dag," sade han. "Här är alldeles för stark massage för en sådan patient som tjag. Och det är tjag inte van vid utomlands, tusan f-n."

Så fixerade han doktorn ett ögonblick och tog farväl.

Dagen därpå voro både han och hans originella dogg försvunna från badsocietetens horisont.

Kalle Ström hyr sommarnöje.

(Stockholmshistoria.)

I fjor hade jag mitt sommarnöje ute på Djurgål'n. De' va' sex rum, hva' säjer ja, *rum för sex*, om så skulle påfordrats, utan att man hade behöft ligga skafötters och klia hvarann i skallen med tårna. — Och högt te' take' va' de'. — Och på tak*stolarna* såg jag änglar sitta och spela handklavér, när jag kom hem i sällskap med nå'ra bottenfockar och la' mig på lut i min fina "schäslång", som var "tapescherad" med hemväfda blommor på grön botten. — Och så var det en fin trädgård utanföre, med *trän* i; för mitt sommarnöje låg inte i en *bräd*gård. — Och fåglarna drilla' i grenarna. — Och hvar morgon *tog jag mej en gök*, om jag hade det så ställdt med "enskilda banken" och "kriditivet" inte va' läns på förhand. — Och regna in gjorde de' aldrig, om det inte regna ute; och då var de bra med de' att jag inte hade någe' sidenparaply med mig som blef förstördt; för ett sommarnöje där en inte kan få sej en dusch ä' ingenting me', sir ni. Det enda ja' önska va' en inackordering, som betalte hyra, och inte var schenerad åf drag så länge glasmästarn hade fönsterna hemma hos sig.

Så en dag när jag kom hem kände jag att de' lukta "kommis", och just som jag skulle lägga mig fick jag

"koxen" på en gardist som slaji sig ner i min fina "schäslång" och trumpeta en strof med snabeln.

När jag fick lif i'n spände han ögena i mej som en kalf, men sa' ingenting.

Då fråga' ja' om han va' en inackordering och kräfde'n på hyra för ett kvartal i förskott om han ville stanna kvar.

"Kör till, *du ska få 'din hyra'*, din kasserade fortifikationspersedel," sa' han. Och så börja han ge mej på ögena så näsan blödde.

"Vill du ha mer så säj ifrån," sa' han om en stund sen han arbetat sig trött.

"Åh nej tack, ja' har fått mycket för mycket, *men de' ska' strax bli te'baks,*" sa' ja' och gaf'en ett par danska skallar så han trilla åf skaft med samma. — —

Sir ni, fattig ä' ja' men — ärlig!

Känner ni nå'n gardist, pojkar, som har lust att inackordera sig hos mig i sommar, så glöm inte å rekommendera mig, slöt Kalle.

Anekdoter, ordlekar och infall.

Skälet.

Skomakarens hustru och smedens märr äro alltid barfota, säger ordspråket. Hvad skomakarens hustru beträffar, så är kanske skälet det, att herrar skomakare äro för kloka att låta sina fruar få något på fötterna, emedan de som äkta män eljes måhända lätt komma — under toffeln.

* * *

Stackars kräk.

En resande, som en natt tagit in på en gästgifvaregård på landet, tillfrågades på morgonen af värdinnan, hur han hade sofvit.

"Jo, jag tackar, mycket godt. Men 'väggmadamerna', som funnos i min säng, tror jag inte ha fått en blund på hela natten."

* * *

Ellermenterna.

(Ur Kalle X:s kriabok, när han läste för fröken Y.)

De fyra ellermenterna kallas: jorden, elden, luvten och vattnet.

Jorden är ett rundt klot, som kallas vår moder, emedan Adam, som var den första människan, skapades på jorden. Jorden har även en måne på hvilken fröken säger att intet väkser, men pappa säger: att om jord-*månen* är god, kan det väksa både rofvor och potatis i den. Jordgubbar väksa även, men sådana jordgummor som stå i Bibeln äro stårkar. Kring jorden gå boskapsjordarna på bete.

Vattnet rinner på jorden. Af vatten finnes många slag såsom bondvatten, tvättvatten och toddyvatten. Med vattnet kan man släcka eldsvådor och törst. När vattnet fryser kallas det skridskois och när det blir rysligt varmt lokomotivånga.

Elden är icke farlig om den icke kommer lös. Därför bränner man eld i kakelugnar för att vara lugn. Man kan även rivfa eld på tändstickor å byksorna. Och af en liten gnista kan blifva en stor eld. Vindkåren som kommer blåsande åstadkommer stora eldsvådor, men brandkåren släcker dem tvärt.

Luvten är det ellerment vari luvtbalonger släppas upp. Men det finnes även fönsterluvter. Nu vet jag inget mer om ellermenterna.

* *
*

På varietén.

En tysk herre förevisar i en landsortstad en papegoja och ber publiken uppgifva ett antal färger, hvilka papegojan sedermera skall visa, att hon förmår urskilja. "Schwarz, roth, weiss (o. s. v)," ropar publiken, och papegojan utför ordentligt sina uppdrag.

Då slutligen de närvarandes ordförråd tycks vara uttömdt, reser sig plötsligt en herre på första plats och skriker:

"Nur, nur!"

"'Nur', was ist das?" frågar "professorn".

"Was das ist? Verstehen Sie nicht, herr professor, 'nur' ist — *blått,*" utbrister svensk-tysken förbittrad.

* * *

Gamla ordstäf i ny form.

Ingen rädder här, sa' gardisten på fältmanövern.

*

"Den intet vågar, han *intet* vinner," sa han, som gick bet på vira.

* * *

Skämtfråga.

"Hvem är världens mest *ökände* man?"
"Robinson."

* * *

Populära liknelser.

Så våt som hafvets fisk — så torr som afgnagdt ben,
så liflig som en fink — så död som stock och sten,
så trogen som en hund — så falsk som någon katt,
så sorgligt som ett liktal — så muntert som ett skratt,
så tung som järn och bly — så lätt liksom en fjäder,
så punktligt som ett ur — osäkert såsom väder,
så långsam som en snigel — så snabb som himlens vind,
så modigt som ett lejon — så rädd som skogens hind,
så mager som en sillstjärt — så fet som julegris,
så varm som masugnssmälta — så kall som snö och is,
så flat liksom en flundra — så rund som svarfvad boll,
så "tät" som gubben Rothschild — så otät som ett såll,
så svart som sotarpojken — så hvit som kritad mur,
så låg som dvärgbjörksplanta — så hög som skogens fur.

* *
*

Oforismer af en kokerska.

Flundran är som enkom skapad för stekpannan.

*

Äfven nejonögon gå blindt i fiskarenas garn.

*

Goda mat*sedlar* är för det mesta en kokerskas hela förmögenhet.

*

Elda ej på för häftigt, ty då kokar äfven hjärtegrytan öfver.

* *
*

Bra som det är.

Läkaren: "Nu har jag lyckats fullständigt häfva er frus döfhet på högra örat. Beklagligtvis är hon dock ännu stendöf på det vänstra. Men jag hoppas äfven kunna bota detta."

Äkta mannen: "Åh, jag ber, gör er för all del ej besvär därmed, bästa doktor. Ty som det nu är, skall hustru min inte kunna låta hvad jag säger gå in genom det ena örat och ut genom det andra."

* * *

God dag, yxskaft.

Läraren: "Vet någon af er, gossar, hvarför Pettersson icke är här närvarande i dag?"

En af gossarne (efter en stunds fundering): "Det är visst för att han är frånvarande."

* * *

Fyndig replik.

En ung man presenterade i ett sällskap en sin vän och rekommenderade honom därefter med orden: "Han är inte så dum som han ser ut!"

"Nej, det är enda skillnaden oss emellan," inföll genast den som blifvit föreställd för sällskapet och klappade hjärtligt sin vän på axeln.

* * *

Amerikanskt frieri.

Mr. Webster j:r, en lika excentrisk som rik amerikansk gentleman, uppvaktade oupphörligt en ung, bländande skönhet vid en af New-Yorks teatrar med dyrbara prof på sin beundran, under förhoppning att därmed intressera den sköna för sin person. Detta lyckades äfven så till vida, att hon gjorde sig noggrant underrättad om sin tillbedjare och framför allt om hans ekonomi. När hon i dessa punkter erhållit tillförlitliga upplysningar, afvisade hon emellertid helt tvärt den enträgna kurtisören. Böner och hotelser mäktade ingenting uträtta, och i sin förtviflan skref den unge tillbedjaren helt oförsiktigt en vacker dag till den dyrkade följande dumma och utnötta fras: "Blott ett enda ord från edra läppar skall göra mig till den lyckligaste bland dödlige."

Nu ändtligen svarade missen:

"Ni skall få det vid — altaret!"

Den unge millionären förstod genast piken, tog ögonblickligen sitt parti och svarade i sin tur:

"All right, jag skall komma!"

Ett par dagar senare voro de unga tu — ett.

* * *

Slyngelironi.

Fadern: "Kom ihåg, att jag är din far, lymmel!"

Sonen: "Tycker pappa, det är nå'n rekommendation, så nog ska jag minnas det alltid."

* * *

Licentia poetica.

En poet skref till en tidningsredaktör:

"H. H.

Tar mig härmed friheten hembjuda närslutna poem till er ärade tidning etc."

Härpå svarade redaktören:

"H. H.

Den poetiska frihet ni tagit er, kan ju vara tillåten i manuskript, men alldeles inte i min tidning. Poemet återgår etc."

* * *

Ändå en lättnad.

Landtbrukar Johansson tänkte afresa från en af våra fashionabla badorter och berättade detta för badkamrern.

"Jaså," svarade denne, "ni är således redan kvitt er reumatism?"

"Nej."

"Men er magkatarr är helt visst botad?"

"Nej."

"Än er nervösa hufvudvärk, den är väl totalt försvunnen?"

"Nej, äfven den har jag kvar."

"Men hvad är det då ni blifvit af med, efter ni reser er väg?"

"Mina pengar, herre. Ingenting annat än mina pengar," svarade herr Johansson.

* * *

Fint ska det låta.

"Men hvad är då din fästman?"

"Han är kirurg, en mycket berömd operatör."

"Kors, inte har jag hört hans namn bland våra kirurger. Är han kanske specialist som operatör?"

"Jaha, han bara opererar liktornar."

* * *

En likhetsfråga.

"Kan en människa vara lik ett djur, tant lilla?"

"Ånej, min gosse, det är väl inte möjligt."

"Ja, men jag hörde löjtnant Axel i går säga, att farbror ä' lik vår Pelle här."

* * *

Barnslig reflexion.

Lille Fritz (under en järnvägsresa): "Mamma, nu är jag väl 'snäll', när jag fått följa med på *snäll*tåget."

* * *

Ur samlingarna.

(Kungörelse.)

Aktion förettas onsdagen den 13 instundande november klockan 12 på dagen efter avlidne hemmansägaren Johannes Persson och hans likaledes salig afsomnad hustru Brita Jonasdotter uti Löfåsen varvid kommer att försäljas:

Gården Löfåsen $\frac{1}{4}$ mant. kronoskatte med grödda och inventarier vilka tillika med karta och ny upfört svinhus finnes att bese om hugade spikulanter hänvända sig till hemaboende dotren Kristina vilken måste såsom något låmhörd tiltallas hårt. Varjämte även kommer att för säljas kopar, järn, bläck och annat husgeråd jämte gång, säng- vinter och somarkläder hvari bland en aldeles ny enbetsvagn, en bätre klädd päls jämte hyvelbänk och diverse värktyg. Silver och guld bestående af ringar, tumlare mat, te och tennskedar jämte en 30 kans koparkittel och 2000 tegel. Osäkre köpare betala kontant andra kända vid anfodran. Och varnas Knutby drängar och pigor att sig vid aktionen infinna för att som vanligt föra skojaktigt leverne emedan fjärdingsman lovat hålla ögonen på dem. Vid samma tillfälle kommer även 1 bätre tvåmansäng af björk och av brist på utrymme att försäljas fastän hon icke tillhör stärb husset.

Krogsta d. — — — —

Jöns Blomqvist.
Aktionsförätare.

* * *

Almänheten varnas vid vite att taga vägen över mina inägor utan kunna de gå i hagen bredvid gärdet emedan jag i annat fall lägger räfsaxar nattetid då var och en som kommer i dem får skylla sig sjelv om han bliver fast. Likaledes är gärdesgården kärstruken varför varnas att öfvergå densamma annat än vid stättan.

Nils SvenSon,
Ytterbyn.

* * *

Äktenskaplig dialog.

Äkta mannen (med en bunt räkningar i hand): "Hur är det möjligt, att du kunnat sätta dig i skuld för så stora summor som de här räkningarna utvisa?"

Frun: "Hur det är möjligt, vet jag ej, men att det ej är omöjligt visa räkningarna."

* * *

På "fröjden".

Första gästen (om pianisten, som ursinnigt trumfar på sitt instrument): "Hvad kan en så'n där musikant ha i aflöning för aftonen?"

Andra gästen: "Ett par kronor eller så, tänker jag."

Första gästen: "Inte värre. Det är inte mycket att lefva på."

Andra gästen: "Ser du inte att han tar skadan igen och 'lefver' dess värre på det stackars instrumentet."

* * *

Det behöfs då inte.

En herre (ringer på å ett apotek strax efter midnatt): *Provisorn* (rusar upp från sin soffa och öppnar luckan i dörren): "Hvad önskar ni?"

"Något rogifvande, jag kan omöjligt somna, när jag kommer hem."

"Det kunde ni ha köpt på dagen, då apoteket var öppet."

"Ja, nog är det sant, men om dagarna sofver jag endast middag, och det går af sig själft."

* * *

Ingen mannamån.

Två herrar stego här om dagen samtidigt upp i en spårvagn och slogo sig ner bredvid hvarandra på samma säte.

När konduktören efter en stund infann sig med "bössan", sade den ena af herrarne:

"Var god och stanna vid hörnet af Döbelnsgatan!"

"Ja, var god och stanna vid hörnet af Döbelnsgatan," inföll genast med ännu mer "kläm" den andra passageraren.

"Herrn bredvid har ju redan sagt till mig att stanna vid Döbelnsgatan?"

"Jaha, men jag vill att vagnen skall stanna *för mig också.* Inte behöfver den ena ha mera företräde än den andra, tycker jag! Det är hela 'pepparroten' de' sir ni!"

* * *

Saadant ska De ha'et.

"Kom inte så nära mig, jag kan lätt fatta eld," sade en ung man i slyngelåren till en rödhårig flicka.

"Åh, var inte rädd för det, käre John, då måste du först bli torr bakom öronen," svarade flickan.

* * *

En brist i uppfostran.

En herre berättade i ett sällskap, att han engång alldeles säkert sett ett spöke, hvilket till på köpet tilltalat honom.

"Nå, hvad sade gasten då?" frågade en af de närvarande.

"Det förstod jag ej, ty jag har aldrig studerat de *döda* språken," ljöd det komiska svaret.

* * *

Omotiverad aktsamhet.

Herr ***, fader till en förhoppningsfull son, gjorde vid ett tillfälle besök hos denne, då sonen låg i Upsala för att idka studier.

Genast vid inträdet i den unge mannens rum föll faderns blick på ett elegant skriftyg, hvilket han för ett halft år sedan gifvit sonen i julklapp. Till sin förvåning fann han dock genast, att denne aldrig begagnat skrifdonen, och gjorde en anmärkning däröfver.

"Ja, där ser du, kära pappa, hur aktsam jag är om mina saker," inföll den "förhoppningsfulle".

* * *

Visitkonversation.

En herre har roat sig med att stenografiskt uppteckna ett tiotal samtal damer emellan, då de befunnit sig på visit hos hvarandra. I regel voro tal och svar ordagrant lika de olika personerna emellan. Mest karakteristiskt ansåg dock upptecknaren följande samtal vara:

"God dag, söta Julie, hur mår du?"

"Jo tack, bra, kära Amelie." (De kyssas.)

"Nå, söta du, hade du roligt hos ***s här om dagen, du var ju där?"

"Ja. Det var mycket roligt."

"Så. Nå, det var angenämt att höra. (Paus.) — — — "Tänk, så vackert väder vi fått."

"Ja tänk, det regnade ju senast i går."

"Ja visst! Nå, hur må barnen?"

"Jo tack, utmärkt. Än dina småttingar?"

"De må äfven förträffligt, gud ske lof. — A propos, har du träffat Mary S. nyss?"

"Nej, inte henne, men Suzen C."

"Nej, hvad säger du! Nå, hur mådde hon?"

"Förträffligt, tror jag."

(Fru Amelie reser sig nu.)

"Hvad, tänker du redan gå?"

"Ja, jag har ännu en sju à åtta visiter att göra på förmiddagen."

"Men då lofvar du åtminstone att komma igen en annan gång och dröja längre."

"Tack, söta Julie, det gör jag visst. Adjö!"

"Adjö!" (De omfamna hvarandra lätt.)

* * *

Han fick brådt att komma i väg.

Kalle X., stor beundrare af det täcka könet, satte sig under en promenad i Kungsträdgården plötsligen ner å en soffa, å hvilken före honom en strålande vacker och elegant dam tagit plats.

För att få en konversation i gång, som möjligen kunde inleda bekantskapen med den sköna, började Kalle:

"Förlåt, att jag slår mig ner här, men jag är alldeles ensam, liksom ni, min nådiga."

"Ja, jag ser det. Kanske jag då kan få rekommendera åt er min *sällskapsdam*, som jag ser komma där borta i alléen, under det jag gör en visit på en timme."

Herr X. såg åt det anvisade hållet och upptäckte en korpulent dam på minst femtio vårar.

"Jag tackar förbindligast för er artighet, min nådiga," svarade han och reste sig bugande, "men jag kommer nu ihåg, att jag skulle skynda ner till Centralstationen för att resa bort med ett tåg, som går om — fem minuter."

* * *

Jäfsanmärkning.

Domaren: "Hvad är det för en jäfsanmärkning, svaranden vill framföra mot vittnet Karlsson?"

Svaranden: "Jo, som herr ordföranden ser är Karlsson *enögd*, och ska hans vittnesmål tilldömas laga kraft, så yrkar jag åtminstone att det inte må gälla för mer än half bevisning."

* * *

Ganymedkvickhet.

Herr X., en af hufvudstadens magnifikaste eleganter, intog under sina glansdagar regelbundet sina middagar på de fashionablaste restauranter såsom "Rydberg" och Hasselbacken. På det förra stället lät han jämväl alltid servera sig af den piffigaste vaktmästaren, en karl lika mån om sin yttre människa som herr X. själf. Men tiderna förändras! Ett par år senare hade X. gjort resan utför och var, om icke just på dekis, dock nerkrupen åtskilliga trappsteg på samhällsstegen. Sina middagar intog han nu på femte à sjette klassens källare. En dag, då han trädde in på en dylik sylta, hann han icke väl slå sig ner vid ett bord, förrän en ganymed rusade fram till honom och bjöd honom på ett ytterst delikat sätt matsedeln.

X. såg upp och häpnade ett ögonblick, då han i tjänsteanden genast igenkände sin favorituppassare från lyckligare dagar å Rydberg. Men med återvunnen fattning strök herr X. helt lugnt sina mustascher och sade i nedlåtande, älskvärd ton:

"Hvad ser jag, är Gustaf här, det gläder mig!"

"Tja, hvad skall man göra, jag arbetar här, *men jag äter här inte,*" svarade med älskvärd impertinens den forne favoritmunskänken.

På Albert Bonniers förlag ha utkommit följande arbeten af

August Bondeson.

Historiegubbar på Dal. *Deras sagor och sägner,* m. m. Med teckningar efter författarens utkast af *Severin Nilsson.* 5 kr.; inb. 6: 50.

»Förf. skall hafva ett *tack* för ett i flerfaldiga hänseenden *godt,* i andra *förträffligt* arbete, *af hvilket alla vänner af svenskhet skola hafva verklig glädje.*»
(*R. Bergström* i Svenska Dagbladet.)

»För den stora allmänheten bör denna sagosamling med sitt *roande* och *karaktäristiska innehåll* vara af lika stort intresse, som den är *värderik för forskare i svensk sagohistoria och svenskt folklif.*»
(Stockholms Dagblad.)

»Boken är utan gensägelse *en af de intressantaste i sitt slag, som vår litteratur eger.*» (Dagens Nyheter.)

»Det hela är *friskt och nytt* och skall bidraga till *kännedomen om folkets verkliga lif* lika mycket som till ett uppfriskadt skriftspråk.» (Vårt Land.)

»Ännu bättre än sagorna äro inledningarne — *helt enkelt mönstergilla.* —» (Nya Dagligt Allehanda.)

»*Små briljanter i folkdiktning,* hvilka hafva *ett ovanskligt värde.* — Det *märkliga* företaget skall blifva *en ej ringa vinst för vår litteratur.*»
(Göteborgsposten.)

Nya Allmogeberättelser. 2: 50.

Ion i Slätthult. Skildring ur Halländska gränsbolifvet. 50 öre.

Marknadsgubbar på Sjönevad. Teckning. 50 öre.

Visor på Ätradalens bygdemål. 25 öre.

»Den genialitet, hvarmed förf. lyckats träffa folktonen, kan ej annat än verka elektriskt på läsaren.»
(Fria Ordet.)

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

»Nej, men se, så praktiska vildarne äro; hos dem måste hvar äkta man bära sin vigselring i näsan, så att man genast kan se om han är gift eller ej.»

Humoresker, Roligheter och Infall

utgifna af

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Tredje häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 25 öre.

Af Skämthistorier utkomma cirka 12 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.

1892.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Tredje häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Guldfisken.

Om bord på gamla briggen Delfin, som sedan blef omkristnad till *Henrietta* efter den nye redarens fru, hade vi en kajutvakt som hette Jonas, hvilken inte skämdes för att drifva nojs med "gubben" själf när det så passa' sig.

En vacker månljus natt rapporterade han för höga vederbörande att han akter ut sett äkta *guldfiskar*, stora och små hvalar, och att rorsmannen kunde intyga att han ej sett i syne.

Gubben, som ännu inte krupit till kojs kom flinkt upp på däck för att ta en titt på "fenomenet" som han uttryckte sig, och mycket riktigt: cirka tio famnar akter om briggen tumlade en fisk med guldglänsande fjäll i "Henriettas" kölvatten.

Nu fingo gubben och gastarne brådt att fånga det vackra djuret, som visade sig så efterhängset att det under en hel timme följt skutan.

Hajkrokar, agnade med stora kött- och fläskstycken, kastades ut, men guldfisken ville ej nappa.

Då lade gubben till slut bi och gick själf i storbåten för att harpunera fisken, som fortfararande följde briggens kurs. Som sjön låg nästan blank och kultjen mojnat af på morgonkröken gungade storbåten snart på vågorna, bredvid briggen, rodd af ett par gastar. Men just som gubben med harpunen i högsta hugg nalkades guldfisken,

skrek Jonas: *napp!* så att det ekade i riggen och började hala in det märkvärdiga djuret.

När detta kom inom relingarna utbrast Jonas i mycket förvånad ton, under det han synade fångsten:

"Hä, det här var ingen märkvärdig guldfisk alls när jag ser närmare på'n. De ä' ju bara gamla *förgyllda gallion*, som legat och skräpat här akter ut och som fastnat i logglinan och gått öfver bord."

När gubben fick höra denna "sjöförklaring" blef han arg och sa':

"Ge hit daggen och upp med aktern, din inpiskade kanalje, så skall jag ge dig för "nappa" och "gallion" och "guldfiskar" så att det ska blixtra för ögena på dig."

Och tocke där fyrverkeri var Jonas van vid lite emellan.

"Flickorna Pettersson."

(Historiett.)

Doktor Y. var specialist för kvinnosjukdomar och såg följaktligen aldrig annat än damer af alla åldrar i sitt mottagningsrum. Skicklig läkare och intresserad af sin vetenskap mer än allt annat, inclusive sin älskvärda familj, skötte han äfven på somrarna, då hans familj vistades på landet, sin stora praktik och hälsade på sina närmaste endast ett par gånger i veckan, då han naturligtvis omfamnades och beklappades på alla sidor af sin fru och sina bägge vuxna döttrar. Och hvar gång doktorn kom ut på landet, fick han höra döttrarna säga:

"Så ledsamt, att pappa alltid ska komma, då flickorna Pettersson inte äro här!"

Första gången doktorn hörde flickorna Petterssons namn nämnas, frågade han hvad de voro för "underdjur", eftersom de lyckats så intressera familjen.

Och han fick svar på tal:

Flickorna Pettersson voro inga vanliga människor, de hade i grund tjusat till både doktorinnan och fröknarna Y. Och för resten bodde de i grannskapet under sommaren och på vintrarna i Stockholm, där de bägge hade anställning som lärarinnor.

Sommaren led mot sitt slut, och doktorn hade ännu inte sett "flickorna Pettersson" de gånger han rest ut till sitt landställe.

Så kom inflyttningen, och några dagar dessförinnan kom doktorn ut på några timmar för sista gången. Och han hade knappt hunnit, som vanligt, att bli beklappad och bepussad af döttrarna, förrän dessa i korus utbrusto:

"Så rysligt tråkigt, nu kommer pappa icke ut till landet mer och får aldrig se flickorna Pettersson!"

"Kära stumporna mina, ä' nu de välsignade 'flickorna Pettersson' framme igen! Nog hinner jag att få se dem, säg till dem att de titta upp någon dag, när vi alla komma in till staden. För mig ä' de hjärtligt välkomna!"

"Å tack, *tack*, söta, älskade, rara pappa! Så fort vi komma in till sta'n ska vi bjuda hem flickorna Pettersson. Vi trodde inte, att pappa skulle vilja det, eftersom pappa ej känner dem."

Doktorn, som hela sitt lif umgåtts med fruntimmer och kanske därför var en smula blasé på alla Evas döttrar, utom sina egna kjoltyg — doktorn svarade ingenting, men han började inom sig längta att bli bekant med de makalösa flickorna Pettersson.

* *
*

Så, en vacker dag, sedan doktorns familj flyttat in till staden, ringde det, mellan mottagningstimmarna, på den gamle läkarens dörr, och jungfrun gick att öppna. Där ute stodo två medelålders damer, hvilka blygt frågade om herrskapet var hemma, och sedan de erhållit ett jakande svar, lämnade de jungfrun sina visitkort till fröknarna Y.

Jungfrun bad de bägge damerna stiga in och hjälpte dem af med ytterplaggen, innan hon gick att anmäla.

Sedan domestiken aflägsnat sig, började de bägge damerna tissla, så att doktorn, som uppehöll sig i rummet bredvid, där han brukade taga emot, reste sig från sin stol, öppnade dörren och tittade ut.

Troende, att mottagningstiden redan börjat, bugade han sig för damerna och sade sitt vanliga:

"Var så god och stig på!"

Efter åtskilliga nigningar "stego äfven de bägge damerna på" samtidigt, och så slöts dörren om dem. I nästa ögonblick förnams ett gällt skri inifrån doktorns rum, samtidigt som fröknarna Y. med glädjestrålande uppsyn kommo inrusande i väntsalongen. Anande, att något märkvärdigt var å färde därinne, rusade de till den reglade dörren, som skilde dem från deras hulde fader, och slogo larm, under det de med uppbjudande af all sin kraft skreko:

"Öppna, öppna, *det är ju flickorna Pettersson!* förstår väl pappa."

Dörren öppnades genast, och doktorns bägge döttrar flögo i sina väninnors armar.

Och där stod doktorn midt på golfvet och såg dum ut.

"Jaså, ä' det här 'flickorna Pettersson', som jag hört så mycket talas om. Jag trodde, att något fattades damerna, efter de stego in till mig. Men var nu i alla fall hjärtligt välkomna," sa' doktorn och gjorde en geste in åt sin privatvåning.

En fin pik.

Länsmannen: “Nå, kära Jan Jansson, hur står det till med rättvisan här på orten?“

Bonden: “Det ä’ la som förr det: små tjufvar bli fast, men för de stora tar man af sig hatten.“

Man stiger i graderna.

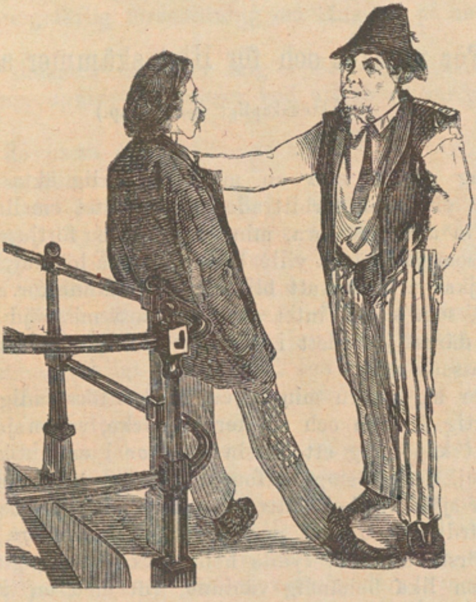

"Nå hva' ha du nu blifvi', se'n du tog afsked af 'Dillströms husarer'?"

"Jo, husägare."

"Åh f-n. Hvar ligga de husen?"

"Jag har hus i hvar buske. Vill du hyra af mig kanske?"

För mycket och för litet skämmer allt.

(Äktenskapligt martyrskap.)

Jag skulle vara en mycket lycklig äkta man, om icke en enda sak förbittrade mitt lif litet emellan.

Min affär går bra, min hustru är en förtjusande liten älfva, som jag gärna ville bära på mina händer, och mina två pojkar arta sig att bli hyggliga människor. Jag har således, som sagdt, intet skäl att vara missnöjd med min värld, därest jag blott i hela mitt lif kunde få *en skjorta*, som passade mig.

Ser ni, hustru min är en mycket förståndig och hushållsaktig kvinna och tillåter mig icke, sedan jag blifvit gift, att köpa mig ett dussin skjortor i en butik.

Nej, det är stopp! Hon tycker, att hon kan sy mina skjortor själf mycket bättre än på fabrikerna, och det är inte värdt att söka rå på henne i denna punkt.

Första dussinet sydde hon strax vi voro gifta. Hon hade en lika behändig väninna, gift med en liten pyssling till kamrer på fyra fot och sex tum, och af henne lånade hustru min mönstren till mina skjortor. De voro nog eleganta, när de blefvo färdiga, och jag tackade och pussade "gumman" för allt hennes besvär, men när jag se'n skulle kränga ett af plaggen på mig, måste jag använda ett skohorn för att få ärmarna på mig. Och för

att få hals- och armlinningar att gå igen, måste jag knyta tåtar i knapphålen och dra till dem alldeles som om jag varit en korf, hvilket jag äfven såg ut att vara i de trånga plaggen. Hur långt skjortorna räckte nertill, fram och bak, förbigår jag med tystnad, men ta på er en bra nog lång väst närmast skinnet, så kan ni få en ungefärlig föreställning om längden på de unika plaggen.

Jag skämdes att visa mig i dem för hustru min, oaktadt hon upprepade gånger bad att få se hur plaggen passade.

"Å, de passa utmärkt!" var alltid mitt svar, och så pussade jag gumman.

Resultatet häraf vardt, att jag innan jag visste ordet fick mig ett nytt dussin skjortor, tillverkade af hennes flitiga fingrar. Men beklagligtvis voro äfven de nya skjortorna af samma kaliber som de gamla.

"Här måste sättas en gräns för denna oerhörda fabrikation af barnskjortor," tänkte jag, och så tog jag en afton gumman riktigt mellan skål och vägg och berättade henne i så skonsamma ordalag som möjligt mina lidanden i de gamla skjortorna.

Hon blef mycket ledsen, så ledsen, att det gjorde mig ondt om den lilla, och så bad hon att få sy mig ett dussin nya skjortor, "riktiga skjortor", som hon uttryckte sig, och jag hoppades nu på ett lyckligare resultat.

De nya skjortorna öfverglänste de gamla som det elektriska ljuset gasen. Vecken voro broderade med blomsterguirlander, och midt på magen tronade mina initialer P. Q. R. i ett tvåtumshögt, stiligt monogram i rödt och blått.

Men när jag skulle ta en af skjortorna på mig, blef jag i sanning förskräckt och höll på att skrika på hjälp, i den tron att jag var nära att drunkna.

Det var dock icke så farligt, men jag var ju icke van vid annat än mina förskräckliga "trikå"skjortor. I de nya plaggen kände jag mig till mods, som om jag stått spritt naken i ett beväringstält. Det var emellertid en skön känsla, och en suck af obeskriflig lättnad smög sig ur mitt bröst. Men för mycket är för mycket, och här var det grundligt tilltaget. Halslinningarna voro urringade som på en balklädning och handlinningarna föllo ner öfver händerna. Längden var heller ingenting att anmärka på, man skulle mycket ogeneradt kunna haft mottagningar iklädd dessa plagg, som mer erinrade om nattrockar än dagskjortor.

Min lilla hustru frågade mig en dag hur jag kände mig till mods i de nya skjortorna.

"Utmärkt väl," svarade jag, "men du måtte visst ha trott, att jag fetmat betydligt på senaste tiden. Det är dock tvärt om, jag magrar dag för dag."

"Hvad säger du, skjortorna måtte väl ej vara för stora åt dig?" frågade hon förskräckt.

"Ånej, inte just det, det är nog jag, som är för liten för dem."

"Det är högst besynnerligt, jag har dock tagit mått på dina kläder och låtit en sömmerska klippa till mönstret. Se här," sade min lilla fru och drog en annotationsbok ur kjolfickan. "Här är måttet! Kring midjan 85 tum, längd 80 tum."

"Hvad säger du, längd 80 tum, kring midjan 85 tum, hvilket måttband har du då användt, lilla vän?"

"Det som ligger på ditt skrifbord."

Nu förstod jag allt.

"Min kära vän, det är inte ett måttband i tum och fot, utan i meter. Du har således mätt i centimeter men uppgifvit måttet i tum. Det är en högst betydlig skillnad mellan de bägge måtten."

Min lilla hustru suckade. Efter en stund sade hon:

"Det jag nu fått höra var mycket tråkigt. Men det är dock inte värre, än att jag sätter mig ner *och gör ett dussin nya skjortor åt dig.* Och de hoppas jag ska bli bra," slöt hon och räckte mig munnen.

Få nu se hur de allra nyaste skjortorna komma att ta sig ut, när de bli färdiga.

En "trirolig" hund.

En kringresande konstmakare, hvilken äfven var skicklig buktalare, anlände en dag för många år sedan till —köping och tog in på stadskällaren, hvilken på denna tid innehades af traktör X—berg, en ej så litet originel, men mycket litet "klyftig" herre. Den resande åtföljdes vid ankomsten till staden af en gammal pudel, i hvars sällskap han slog sig ner vid middagsbordet i källarsalen.

Traktör X—berg, alltid uppmärksam mot alla främlingar, skyndade själf fram och räckte matsedeln åt sin gäst, som genast med klangfull stämma rekvirerade en kyckling, hvarefter han höll matsedeln framför pudeln och frågade:

"Nå, hvad ska du ha, Pelle?"

Sedan pudeln en stund noga studerat, hvad huset hade att bjuda på, svarade han med skrofligaste bas:

"Ro hit med en biffstek — men utan lök och potatis!"

Gubben X—berg, alltid en smula rörd af Bachi safter, tog ett par steg baklänges, starrbligade på hunden och stammade, under det han pekade på djuret:

"Sa, sa han någe — *den där!*"

"Ja, han sa att han ville ha en biffstek, men utan lök och potatis. Hva' det inte så, Pelle?" återtog skämtaren vänd till pudeln.

“Jo visst f-n!“ svarade Pelle vresigt.

Buktalaren fick sin kyckling och pudeln sin biffstek, och bägge läto anrättningarna sig väl smaka, under det gubben X—berg stod och såg på, grufligt intresserad.

Efter en stund försökte källarmästaren få ett samtal i gång med sin gäst, som åt utan att säga ett ord.

“Det — det var en högst kuriös hund den där!“ började han.

“Åh — tja! Han är inte precis lik andra hundar därför att jag lärt honom prata litet, som en papegoja. Men man ledsnar på honom, han är pretentiös — äter blott efter matsedel etc.,“ sade konstmakaren i nonchalant ton och petade sig i tänderna.

“Nå, det må jag säga är väl undt, om han verkligen kan tala. Vore det min hund, skulle han bli serverad allt hvad han behagade rekvirera,“ fortfor källarmästaren intresserad.

“Så, då kanske ni skulle ha lust att köpa djuret af mig, ty jag tänker i alla fall göra mig af med det förr eller senare.“

Nu hördes en morrning från hunden, som en mullrande åska.

“Hvarför morrar han?“ frågade gubben X—berg och lyssnade.

“Han hör att jag talar om att göra mig af med honom, och då blir han alltid vid dåligt humör.“

Gubben X—berg gick fram till pudeln, lade hufvudet på sned och gjorde sig så älskvärd han förmådde och frågade i smekande ton:

“Skulle du verkligen ha något emot att stanna kvar hos mig och få äta efter matsedel, min kära Pelle?“

“Du för dig och jag för mig. Hvem har druckit brorskål med dig, bracka?“ brummade Pelle.

Nu raglade gubben X—berg baklänges och sjönk ner på en stol och skrattade, så att hans lilla prostmage gick i vågor.

"Å en så'n hund, en så'n hund. Hva' vill herrn ha för'n, jag köper'n genast," sade han, fortfarande skrattande, så att tårarna runno utför hans röda, klotrunda kinder.

Ägaren begärde en måttlig summa, och köpet uppgjordes ögonblickligen.

När konstnären inhöstat pengarna, vände han sig till sin f. d. trotjänare på fyra ben och sade i rörd ton:

"Ja, adjö med dig, min kära Pelle! Nu är du såld och stannar kvar hos din nye husbonde. Och låt se att du uppför dig hyggligt och inte svarar näsvist, som du brukar ibland, när du är vid dåligt humör."

Nu hördes ett doft morrande. Därefter lade "Pelle" sig "couche", på ett tecken af sin herre, och så ljöd det till svar som från en gammal knarrig enstöring:

"*Jag ska ta mig fan inte säga ett ord hädanefter, så nog ska de bli bra med det!*"

Och Pelle förblef sitt löfte trogen, ty inte ett ord kunde källarmästaren mer få ur honom.

En rutinerad köpman.

Bodgossen: "De korta åtta-öres cigarrerna ä' slut, men af de långa sex-öres ha vi flera lådor kvar."

Principalen: "Nå, så tag då en hvass knif och gör en låda långa sex-öres till korta åtta-öres."

En storätare.

"Här stå ju bänkar och bord fulla af guds gåfvor, så att en skulle önska sig ha mage som en elefant för att kunna rå med all välfägnaden," sa' inspektor K. på bröllopet hos nämndemans i Vällinge, när yngsta dottern hans stod brud här om året.

"Mage som en elefant," sa' klockaren. "Ja, jag känner ja'gu en, som hade mage som *två* elefanter, och de va' Grönstu'-Lasses dräng, Karl-Petter, som dog af lunginflammation i våras. En gång i min ungdom slog jag vad med kyrkvärden i Brynstorp om att Karl-Petter skulle orka äta upp *en hel kalf*, om gumman min fick laga i ordning den, och kyrkvärden påstod, han, att det var omöjligt, förstås.

Jag fråga Karl-Petter, jag, hva' han sa' om förslaget, och det gick som jag trodde.

"Får jag blöta på kalfkräke med en två, tre stora supar och en stånka dricka då och då, *så frestar jag fäll'*," svara' han.

På sönda'midda'n, vecka derpå, kom drängen och kyrkvärden hem, och då hade gumman min rustat med kalfven efter sitt och mitt hufve'.

Och Karl-Petter slog sig ner och laga sig till att sätta i sig all den myckna maten, under det kyrkvärden och jag, som redan ätit middag, såg på för att kontrollera att de' hela gick riktigt till.

Så, när en timme gått och drängen tagit tre supar och druckit tre stånkor dricka på kotletterna, syltan, frikasséen och steken, som gumman min lagat i ordning, och kyrkvärden just börja känna efter sedelboka för att betala vadet, som gällde två tior banko, så börja' drängen se sig omkring och lossa spänntamparna där bak. Och rätt som det var, säger han åt gumma mi', som just då kom in med sista rätten:

"Kära klockarmor," sa' han, "tack och tack för all den här myckna fägna'n," sa' han; "men om ja' ska äta mer åf *slinkrättera* här, så vete fäll håken om ja' se'n rår med — *kalfven.*"

Krig i fred.

(En kärlekshistoria.)

Professorns sommarnöje var ett bland de vackraste i Vaxholm. Villan låg inbäddad i lummig grönska, och i ett hörn i den ganska vidsträckta trädgården fanns å en bergklint en berså, från hvilken man hade utsikt öfver segelleden långt utåt Trälhafvet.

Denna berså kommer att bli skådeplats för den lilla kärlekshistoria, jag här vill berätta.

Bersån i fråga var mörk och stämningsfull, när augustimånskenet silade in genom bladverket på de slingerväxter, som omgaf den lilla tillflyktsorten. En bättre mötesplats för ett par älskande kunde knappast uppletas.

Professorns äldsta dotter, fröken Julia, en yppig skönhet på tjugu vårar, hade för längesedan kommit till insikt härom och valt denna lilla vrå till hemlig mötesplats med sin fästman, löjtnant Kruthén. Ty de unga tu höllo ännu blott "i hemlighet" af hvarandra af det enkla skäl, att professorn vid alla både möjliga och omöjliga tillfällen visat sig hysa stor aversion mot det nobla krigaryrket.

Kristin, professorns "husa", som äfven hyste erotiska känslor i sitt jungfruliga bröst och allt sedan slutet af juni svärmat för en ståtlig artillerist vid samma batteri som löjtnanten, hade äfven hon kommit till insikt om hvilken utmärkt tillflyktsort bersån var för henne och

hennes Lans, när de på tu man hand ostörda af världen ville njuta några minuters ljuf, oskuldsfull kärleksyra.

Den käcke Lansen var en passionerad älskare, i hvarje tum en Otellonatur. Oräkneliga voro de eder om trohet, som den stackars Kristin på ett par månaders tid måst afgifva, och ändå rufvade hennes älskare på hämndplaner mot en rival, helt säkert ett hjärnspöke, som Lansen dock sett smyga omkring nattetid i professorns trädgård, iförd artilleristkappa och ridstöflar med klirrande sporrar. Spöket lämnade till sist den stackars förälskade artilleristen ingen ro. Låg han i sin säng uppe i logementet å fästningen, flydde sömnen från hans ögon, och i stället såg han i fantasien sin spöklika rival famna sin käresta uppe i professorns berså, under det månen göt sitt silfver öfver Trälhafvets domnade vågor.

Var han vaken, förföljdes han af de nattliga synerna, hvar han gick eller stod. De förstörde hans aptit under måltiderna, så att ärtsoppan smakade dyfvelsträck och "morgongöken" svafvelsyra.

Så en vacker dag beslöt han att genom ihärdigt spioneri skaffa sig visshet om huruvida hans käresta bedrog honom eller ej. Den första aftonen märkte han ingenting före klockan tio, då hans permissionstid gick ut och han var tvungen att återvända till fästningen. Men den andra kvällen, strax före kl. nio, omedelbart efter sedan han själf haft ett möte med Kristin, såg han åter sin rival smyga kring bland buskagen i trädgården.

Nu beslöt han att ha ögonen öppna och noggrant rekognoscera terrängen. Vid tiotiden, just som permissionstiden äfven denna kväll gick till ända, såg han en kvinna smyga ut från professorns villa och styra kurs ner i trädgården. Ögonblicket därpå dykte rivalen, hvilken han under en hel timme observerat, fram från sitt

gömställe under en slokande hängask, och så styrde de bägge älskande på skilda vägar sina steg ner mot bersån. Först slank hon in och så han! Svartsjukans alla furier rasade nu i den lidelsefulla artilleristens bröst, och en stönande suck gick öfver hans läppar.

Hans Kristin hade, som han trodde, oaktadt sina eder och bedyranden bedragit honom. Rivalen, som han trott vara ett hjärnspöke, var nu en manlig individ af kött och blod — en kamrat till på köpet, att döma af uniformen och hållningen.

Lans svor hämnd och nalkades smygande allt mer och mer bersån. Plötsligt stannade han och lyssnade.

Han hörde några välbekanta ljud, som när fyra läppar mötas och åter hastigt skiljas.

Nu krympte hans hjärta samman, som när man kramar vattnet ur en svamp, blodet rusade i vild fart ut i hvarje åder, hotande att spränga dem, och i ett språng stod artilleristen midt i bersån.

Kvinnan därinne uppgaf ett fasans skri och rusade som en skrämd hind ut i trädgården, innan Lans hann få fram ett enda ord. Och där stodo nu de bägge rivalerna öga mot öga.

"Hvem f-n är du, karl, som kommer och slår ner som en bomb här?" gnisslade rivalen och gick Lans in på lifvet.

"Du för dig och jag för mig, hvem är du själf?" röt 'Otello' och rusade på sin medtäflare.

Det blef en hård kamp, ur hvilken Lans afgick med seger. Mörbultad från topp till tå, låg rivalen där till slut raklång i en morotsäng ute i trädgården.

Uniformskappan hade slitits upp, och i månljuset glänste ett guldbroderadt gehäng.

"För tusan, en officer! Här är bäst att ta till schappen," mumlade Lans, då han såg närmare på rivalen.

I nästa minut var han försvunnen. En kvart senare linkade den besegrade ut ur professorns trädgård, nedslagen och förargad.

Följande dag skref Lans till sin tillbedda:

Ömt elskadde lila ven!

Du får ursäkta, att jag lapa om löjtnant K. en smulla i går i bersån. Men jag trode att han gikk och slog för dig. Nu hör jag att det var för en åf professorsfröknarna. I alla fall ursäktar du nog, ty det var af kärlek. Vi träffas i afton i bersån. Kom säkert.

p. S. Du må tro att löjtnanten går här och siktar på mig, men va hadde han i spenaten å göra!

Din i döden trofaste

Wille Lans.

Den närsynte.

1.

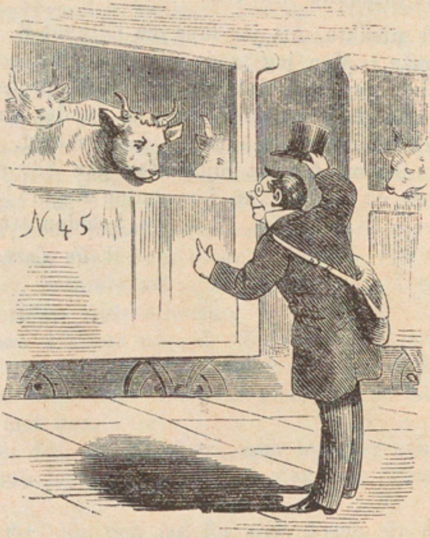

"Är det här snälltåget till Örebro?"
"Muh!"
"Jaså, ni förmodar. Tackar så mycket."

2.

"Ursäkta, har herrn kanske sett till ett par promenerande damer här i parken? Den ena hade blå schal... Dit uppåt byggnaden? Mycket tacksam för upplysningen!"

Humoristiska definitioner.

Abborre. En roffisk. Är till och med så djärf, att han angriper människor, när dessa sitta i en ekstock med ett oskyldigt metspö i hand.

ABC-bok. Den mest lästa bok i världen. Utan att först ha läst Abc-boken får man ej intresse för några slags böcker.

Adjö! Ett ordstäf uppfunnet af "lilla Lotten".

Affär. Öfverskottet mellan en varas verkliga och imaginära värde.

Amma. Lefvande mjölkmagasin.

Bof. En person under hvars bref man ej gärna tecknar "högaktningsfullt".

Brud. Brudgum. De två nödvändigaste personerna vid ett bröllop.

Broder. En person med hvilken man några gånger druckit punsch.

Bråk. Ett krångligt sätt att räkna.

Bröd. Undre delen af en smörgås.

Bur. Ett tomrum afsedt att stoppa in kanariefåglar, lejon eller andra vilda djur i.

Byxor. Onämnbara plagg att stoppa ett par ben i.

Båge. En rät linie som blifvit krokig.

Bål. En tillställning med hvars hjälp man håller "flytande tal".

Båt. Ett redskap att färdas på sjön med alla dagar utom söndagar. Ty då stjälpa båtar mycket lätt.

Bänk. Ett säte att sätta i sätet på trötta personer.

Bön. En massa ord som sluta med: Amen.

Cirkel. En matematisk figur som man omöjligen kan göra på fri hand.

Ekorre. En orre på fyra fötter utan vingar.

Eld. Det öfverraskande resultatet af att hastigt gnida en fosforsticka mot ett par byxor.

Elefant. Ett fyrfotadjur med svans i galen ända.

Eolsharpa. Gubben Eolus' äkta hälft.

Fisk. Användes att "ta supen på".

Flaska. En ihålighet att förvara våtvaror på.

Flod. En vattenmassa som är för lång och smal att kunna kallas sjö eller haf.

Flotta. En samling fartyg som äro mycket svåra att hålla flott.

Flundra. En fisk som ursprungligen tycks vara ämnad att lefva i trånga farleder.

Frack. Ett plagg som Adam skulle ha skämts för att ta på sig efter syndafallet. Därför valde han i stället fikonalöf.

Framåt. Lystringsord för maskinist-Kallarne på ångsluparna.

Fru. Något som alla flickor gärna vilja bli.

Frukost. I vanligaste fall: sill och potatis.

Fruntimmer. Mänskliga varelser som ha anspråk på att alltid få *sitta* i spårvagnar.

Gumse. Presens, indikativus, singularis, tredje personen af verbet *få* = han — får.

Gymnasist. En ung man som börjat komma under fund med punschens goda sidor.

Gås. En fågel med "prästnäsa".

Gädda. En oskyldig orsak till uppfinnandet af ståndkrokar.

"*Halfvan*". Ett ting, som alltid "går" fastän det blott har en fot att stå på.

Hallå! Det förnämsta ordet i en telefonfrökens lexikon.

Hand. En mekanisk inrättning hvarmed man stoppar strumpor, spelar piano och ger örfilar m. m.

En genomärlig tjuf.

Professor Z., den på sin tid så framstående naturforskaren, gjorde en gång tillsammans med sin femtonårige son en fotvandring inåt landet, dels för sitt nöje och dels för nyttans skull. Professorn trodde sig nämligen under färden kunna bli satt i tillfälle att rikta sina naturvetenskapliga samlingar med ett och annat. Iklädda de sämsta kläder, de kunde få fatt i, lämnade fadern och sonen hemmet. Professorn bar en stor gammal slokhatt, en gammal, utnött och urblekt kavaj samt en grof påk i handen, så att han mer liknade en röfvare än en vetenskapsman.

Vid aftonens inbrott, efter första vandringsdagens slut, tog professorn in i en bondgård, där han fick helgdagsrummet upplåtet åt sig och sin son. Efter att ha tillbragt en natt i ostörd ro vaknade de resande med solen och stego upp för att fortsätta färden, sedan de beställt och intagit en landtlig frukost, hvilken tillsammans med allt det öfriga hederligt betalades.

Sedan professorn, som var lika distraherad som de flesta lärda män, samlat ihop allt pick och pack, som medförts för resan, och stoppat det på sig eller packat in det i sonens rensel, sade han:

“Nu ha vi väl ingenting glömt?“

Gossen såg sig omkring.

"Jo vänta! Där hänger ju pappas klocka."

"Ja, minsann, du har rätt. Det skulle alls inte ha varit trefligt, om vi glömt den kvar," sade professorn och tog helt lugnt ner från väggen en "rofva" af kolossala dimensioner.

Nu sades farväl åt värdfolket, och så bar det af med vandrarne. Ett par timmar efter det de gått, blef det emellertid "lif" i bondgården, då det upptäcktes, att "fars" stora klocka med dubbla boetter af silfver var spårlöst försvunnen från sin plats å väggen inne i helgdagsstugan, där de resande hållit till.

"Kors så'na ellemenskade karnaliefåglar te drifvare, de ha bestämt stuli klocka," skrek "far" och ref sig i peruken, då klenoden ej återfanns.

"Hocken kunde tro dem om slikt? Gobben så' så rejel ut, och pojken tacka mej så vackert! Och så fick jag ju en half 'schpeschie' (2 kronor) för mat och logschi," sa' morsan och runka på hufvudet.

Och så återtog far:

"Ja, här ä' inte värdt å fundr'a länge! Säg te' drängen, att han sätter för märra, så far jag ätter fjärsman, å så åker vi sta' och kniper rackarpacke på vägen. Di kan fäll inte ha hunni så långt än."

En timme senare satt "far" jämte fjärdingsmannen i en "trilla", och så bar det af allt hvad tygen höllo utåt landsvägen i den riktning, hvaråt de resande gått.

Af personer, boende utefter landsvägen, erhöllo de oupphörligt visshet om, att de voro på rätt spår, och ett, tu, tre observerade fjärdingsmannen ett par vandrare ett stycke i förväg.

"Där ä' di!" sa far och gaf märren en pisksläng.

Några minuter senare anhöllos de resande midt på landsvägen af fjärdingsmannen, som i myndig ton utbrast:

"I lagens namn arresterar jag er!"

"Hvad vill det säga?" sporde professorn, ur stånd att kunna fatta situationen.

"Åh, det vet du nog, din gamle filur, hvar har du klocka', som du stal af körkvärden här, hos hvilken I legat i natt."

Professorn protesterade, men genast när han knäppte upp sin rock för att visa, att han ej stulit någon klocka, rusade "far" fram och skrek:

"Där har du ju henne, din inpiskade karnaliefågel, ja' känner bums igen'a på peschafte, som hänger uta'för. Ro hit me'na på stund!"

Professorn drog upp bondens klocka ur ena västfickan och sin egen rofva, som var alldeles likadan, ur andra fickan och ställde sig att stirra på uren.

"Ja, jag ser, här har verkligen ett misstag ägt rum! Våra klockor äro precis lika, och i distraktion har jag lagt mig till äfven med er."

Och bedjande om ursäkt återlämnade professorn det tillgripna uret åt sin ägare med förfrågan, hvad han var skyldig för det besvär han förorsakat.

"Skyldig!" utbrast rättvisans handtlangare. "Vid ransakninga på tinge' ska' du få veta, hva' det här ska' kosta dig. Sitt nu upp i åkdone' jämte oss, och om du försöker slingra dig i väg med tattarpojken din, sätter jag handskar på er bägge," hotade fjärdingsmannen ytterligare och visade ett par handklofvar.

Professorn började finna situationen obehaglig, och unga herrn fick ett par stora tårar i ögonen.

"Pappa är oskyldig!" sade ynglingen energiskt.

"Tyst du, lymmel, du har ingen talan!" inföll fjärdingsmannen.

Då inga böner hjälpte, satte professorn och hans son sig upp i åkdonet, och så bar det af in till häktet i residens- och lärdomsstaden, där professorn bodde.

Efter mycken parlamentering fick professorn bonden och fjärdingsmannen att köra den gata, där den lärde mannens hem var beläget, och efter ytterligare underhandlingar lyckades äfven professorn förmå sina följeslagare att köra in på hans gård, där fången genast möttes af några ungdomliga röster, som under gälla rop sprungo honom till mötes och kallade honom: pappa!

Ögonblicket därpå kom äfven professorskan ut på husets veranda.

“Kära gubben, är du redan hemma igen, det blef då ingen lång exkursion den här gången,“ sade hon.

“Nej, jag träffade ett par *goda vänner* på vägen, och så vände jag åter! Har du nu något godt att bjuda oss på, så duka fram det, kära mor,“ svarade den lärde herrn.

Därpå bjöd han sina gäster att stiga in.

Dessa stodo som fallna från skyarna och ursäktade sig, så godt de kunde, under det att professorn smålog åt hela äfventyret. Och sedan ett grundligt middagsmål intagits stannade professorn hemma till följande dag, då den afbrutna fotvandringen utan äfventyr åter anträddes.

Hvad lycklig lott!

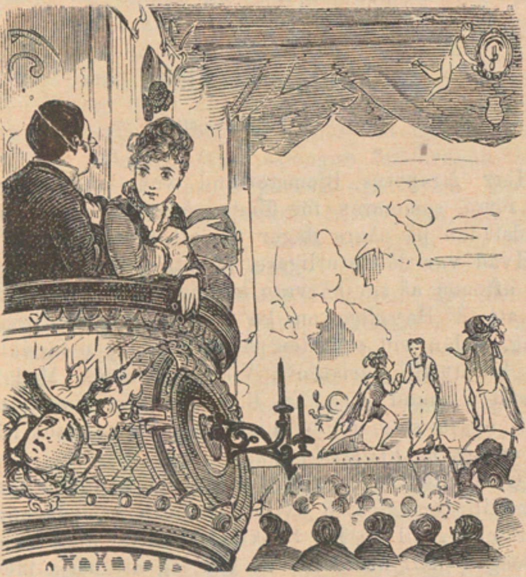

Hon: “Ack, om jag ändå hade blifvit skådespelerska!“
Han: “Och hvarför det då?“
Hon: “Jo, det måtte vara härligt att så där hvar kväll få en kärleksförklaring.“

En utmärkt plats.

(Stockholmshistoriett.)

Herr Agapetus Blomsterlund var landsortsbo och hade förra sommaren för första gången kommit upp till hufvudstaden på några dagar för att roa sig.

Hvad var då naturligare, än att herr B. redan under första aftonen af sin härvaro hamnade i Tivoli, där han, efter att å Hasselbacken ha inmundigat en liten festmiddag, redan vid sextiden på eftermiddagen försiktigtvis köpte biljett till varietén å Viktoriateatern. Med inträdeskortet i hand gick hr B. nu in, skred majestätiskt framåt några steg, höjde blicken och läste midt framför sig å en skylt: *Viktoriateatern.*

“Godt,“ tänkte herr B., under det han klef trappan uppför till terrassen, å hvilken teatern är belägen, “det är här man skall gå in! Spektaklet börjar dock inte förrän klockan half åtta. Alltså går jag att börja med och skaffar mig en riktigt *utmärkt* plats, innan jag tar etablissementet i sin helhet i betraktande.“ Och utomordentligt belåten med sig själf och den klokhet han redan utvecklat, trädde herr B. in i den tomma salongen.

En god stund gick han i valet och kvalet om hvilken plats, som egentligen vore den “bästa“; men slutligen utvalde han ett bord, sedan han profvat minst tio, vek

samtliga stolarna, tog upp sitt kort, skref därpå: "Abonderat" och lade därpå kortet å bordskifvan.

Så marscherade han åter ut, fast besluten att ändå infinna sig i god tid, för att ingen skulle annektera hans goda plats.

Under en timmes tid ströfvade han omkring i parken, beság utsikten å öfre terrassen, matade djuren i menageriet, sköt bort en krona å en af skjutbanorna och ändtligen, just som han började få tråkigt i sin ensamhet, återstod honom nöjet att få ta sin utmärkta plats nere å teatern i anspråk. Han gick genast dit ner, kom in öfre vägen till läktaren, fann salongen fortfarande tom och sin utmärkta plats nere å parkett ograverad. En smula trött af promenaden i parken beslöt han, att så godt först som sist slå sig ner, tända en cigarr och göra det så bekvämt åt sig som möjligt.

Där satt han nu, smått studerande det intressanta programmet och redan i förväg njutande af det nöje de olika numren skulle bereda honom, helst som han aldrig sett dem, men väl tusentals gånger hört beskrifvas och läst om de intressanta prestationerna. Han njöt redan i andanom af ekvilibristernas ormrörelser, af sångerskornas visor och clownernas lustigheter och längtade blott efter den stund, då draperierna skulle dragas åsido. Men visarna på hans ur skredo framåt, och han satt fortfarande ensam.

"Högst besynnerligt, att ingen syns till ännu," mumlade han för sig själf och såg på sitt ur. "Skulle möjligen min klocka gå förut."

Utanför hörde han röster i lifligt samtal, och till hans öron trängde äfven ljudet af en sprittande vals.

"Ah, nu börjas det nog snart, det är bäst, att jag sitter kvar, så att ingen annekterar den här utmärkta platsen," tänkte han och lade upp benen på en af de

lediga stolarna, under det han gång på gång skrek på "vaktmästarn".

Men ingen vaktmästare kom. I stället blef sorlet af muntra röster allt mer intensivt utanför, musiken spelade en sprittande melodi, af hvilken han då och då uppfattade ett par takter och så — hörde han plötsligen alldeles tydligt smattrande applåder.

Nu reste han sig ändtligen från sin utmärkta plats, vek åter sina fyra stolar omsorgsfullt kring sitt bord, skref å ett nytt kort sitt "*Abonderat*" med stora tydliga typer, lade det på bordet och gick långsamt ur salongen.

Utkommen i det fria, förvånades han öfver att framför och kring sig se hundratals glada ansikten, som alla veko af åt vänster från Viktoriateatern, och när han vände sina blickar dit alla troppade hän, såg han längst bort en tät hopad människomassa sittande kring hundratals bord ute i det fria. Och längst fram såg han en underlig gymnastikställning och ett par väldiga draperier, ofvanför hvilka han läste: *Sommarteater*. Det klack genast till i honom. Tänk, om det var här det spelades?! Han rusade dit ner, fick fatt i en vaktmästare och frågade:

"Är det här varietéteatern?" och fick till svar: ja!

"Finns det då någon bra plats för mig. Jag har hela tiden suttit därinne och väntat på att få se något," sade han och pekade på Viktoriateatern.

Vaktmästaren drog på mun.

"När det är vackert väder, som i kväll, spelas det ute, men nu ä' alla platserna upptagna," sade han.

"Men jag är *ensam*, kan jag då inte få ett bord?" frågade herr B. i bevekande ton.

"Då är det så mycket svårare, hade herrn haft sällskap så..."

Därmed rusade vaktmästaren åstad till ett par gäster, som ropade på honom.

Och där gick herr B., vankande från bord till bord. Var en plats ledig, tyckte han, att den ej var god nog åt honom, och när han slutligen, i brist på bättre, återvände för att ta den i besittning, var den upptagen.

Så småningom började han förlora sitt goda humör.

"Skaffa mig en bra plats, annars så!" röt han plötsligen åt en förbiilande vaktmästare och högg honom i kragen, så att tre glas och en halfva punsch föllo ner från brickorna, som han bar, och krossades; den ena buteljen olyckligtvis mot kanten af ett serveringsbord, omkring hvilket en herre med ett par damer tagit plats. Punschen rann i en ström utöfver damernas toiletter. De reste sig hastigt, herrn likaså, och två bord knuffades omkull vid sidan af dem. Vaktmästaren fordrar betalning af herr B., 3 kronor 50 öre. Till höger och vänster öfveröses han med ovett, på hvilket han endast har tysta bugningar till svar, under det han söker få ihop de 3 och 50 i småmynt. Slutligen har han dem och räcker penningarna med surmulen uppsyn åt kyparen.

Då går ridån upp! Han får se en skymt af en förtjusande dam i trikåer, spetsar och siden.

Men herr B. är ursinnig och rusar sin väg från hela föreställningen. Han som från början hade en så — *utmärkt plats*.

Om brödet.

(Skämtkria.)

Brödet är icke, som man kunde vara frestad att tro, en produkt af brödträdet, utan, som hvar man vet, tillverkas det af bagarne.

Det förekommer i bodarna, dels färskt och dels gammalt (på måndagsmorgnarna) samt dels med smör och dels utan, allt efter hvar och ens råd och lägenhet.

Strykes smör på brödet, uppstår en djurart, som visserligen ej förekommer i zoologien, men är allmänt känd under namnet: Smör*gås*. Smörgåsen är alltid dödfödd och uppätes omedelbart, sedan den kommit till världen. Två arter finnas: mejeri- och margarinsmörgåsen. Bägge äro så lika hvarandra, att det på allvar förslagits inom riksförsamlingen, att den ena skall färgas "blå" för att skiljas från den andra. Den andra skulle få bibehålla sin ursprungliga "gula" färg. Härigenom skulle smörgåsen få en äkta "fosterländsk" färg, och "blå" smörgåsar skulle ju äfven med fördel kunna rekommenderas åt blåbandister, hvilka ej ha för sed att ta "helan" till smörgåsen.

Bröd användes äfven till kaffe och te och kallas då kaffe- eller tebröd. Bland kaffebrödet intager "skorpan" hedersrummet. Namnet har troligen uppkommit däraf, att bagaren "skor" sig på detta slags "pan" (förkortning från latinet: panis = bröd).

Ofta förekommande brödsorter äro:

"Dagliga brödet", som närmare beskrifves i Luthers katekes.

"Franska brödet", specialité för "nordens parisare".

Ankarstocken, ett bröd, som trots sitt namn märkvärdigt nog användes mest af krigsmakten "till lands".

Omvänd socialism.

"Åh, herre Gud, den som vore så lycklig som du: finge springa gata upp och gata ned!"

Uträkning.

"Två gånger fyra toddar, kan du säga hvad det gör?"
"Åtta naturligtvis."
"Nej du, det gör — att vi bli lite' mosiga båda två."

Den gula gåsen.

Tusse Blomstergren var inte så värst kvick, men en hygglig familjegosse. Det vill säga han föredrog umgänget med några vackra flickor i ett par familjer framför utlifvet hos Berns och Blanchs, på Sveasalen och Mosebacke.

Också var den unge mannen bland damerna en gärna sedd gäst i de hus, där han umgicks, ty han var hemma i litet af hvarje, som fruntimren ha anspråk på att en hygglig ung man ska kunna. Med mormödrar och farmödrar spelade han "tok", "kasino" och andra oskyldiga spel, fruarna underhöll han med små skvallerhistorier, som han snappade upp här och där, och med de unga damerna lekte han pantlekar, när han icke deklamerade vers, ritade broderimönster, monogram och mera sådant. Till yrket var Tusse agent, d. v. s. han rände dagarna i ända omkring och tog upp order å specerier och spirituosa, papper, cigarrer, ansjovis, konserver och en gruflig massa andra saker. Han var därför icke så gärna sedd bland familjefäderna i de hus, där han tillbragte sina aftnar, ty han höll strängt reda på när punschen och cigarrerna voro slut, och sedan låg han i som en igel till dess han fick nya order.

Men Tusse var en karl i stånd att efter råd och lägenhet vedergälla den gästvänskap, som här och där visades honom.

Ibland kom han dragande med en burk svensk kaviar, ibland med en låda sardiner, som han bad att få presentera fruarna, då han var bjuden på middag. Och för att äfven vara gentil mot de äkta männen kunde han då och då dra upp en femtonöres cigarr ur fickan, inveckla d i stanniol, och bjuda den åt sin värd för tillfället, under dyra försäkringar att den var direkt importerad "Havanna", som kostade netto 100 kronor lådan.

Den familj, i hvilken Tusse åtnjöt den största välviljan, var hos fabrikör H:s. Här var han som barn i huset, kom och gick när han ville. Och med fabrikören, som tillverkade ättika och senap, var han särskildt god vän, i synnerhet när han då och då lämnade order.

I denna familj hade äfven Tusse funnit sitt ideal. Hon var den näst yngsta af fem systrar, hvilka alla inom sig trodde sig ha förhoppningar på den unge mannen, oaktadt han hvarken var mormon eller mohammedan.

De fem gracerna i familjen, som i dopet erhållit namnen Kristina, Karolina, Josefina, Vilhelmina och Anna-Stina, kallades i hvardagslag endast: Ina, Lina, Fina, Mina och Stina, hvarför det kanske ej heller alltid var så lätt för Tusse att reda ut sina ömma känslor, när de unga damerna surrade kring honom som flugor kring en sockerbit. Så småningom hade han dock, som sagdt, fått klart för sig, att fröken Mina var det ideal, han drömt sig, och kring henne började Tusse därför att koncentrera hela sin ömhet. Han försökte ibland locka ur den unga flickan de önskningar hon hade på hjärtat i akt och mening att möjligen kunna uppfylla dem för att därmed glädja föremålet för sin dyrkan. Men fröken Mina hade inte små önskningar. Ena gången ville hon ha en man som ägde en million eller minst hade en årlig inkomst af 20,000 kronor, andra gången önskade hon sig ett eki-

page med spann och tredje gången en elegant våning vid Strandvägen.

Detta allt tog Tusse förstås på skämt, och så bad han en gång att Mina skulle önska sig något på allvar, som han kunde gå i land med att ge henne. Och så önskade hon sig helt blygsamt en kanariefågel.

En kanariefågel! antecknade Tusse i orderboken, och så gaf han sig ut på språng för att anskaffa det lilla djuret och därmed glädja sin älskade.

Han sprang från Norr till Söder utan att finna någon som handlade med kanariefåglar. Han hade äfven varit inne hos alla fågelhandlare i "Staden", men de drogo bara på munnen åt honom, och så kom han på återvägen hem till fru Pettersson på Munkbron, som äfven handlade med fågel, och frågade henne om hon visste hvar han skulle komma öfver kanariefågel.

Nej, det visste gumman inte, utan rådde Tusse att i stället köpa sig en *gås* af dem hon hade till salu. Det var både mera mat på en gås och så var den billigare än en kanariefågel, erinrade fru Pettersson. Tusse ref sig i hufvudet. Idéen var nog inte så dum, tyckte han, i synnerhet om han fick fatt i en lefvande gås att ge bort åt sin tillbedda på själfva Mårtensdagen. Och så frågade han fru Pettersson, om hon kunde skaffa honom en sådan?

Jo, det kunde hon visst, och så blef köpet afslutadt.

Ju mera Tusse tänkte på sin affär ju mera lyckad tyckte han att den var.

Det skulle bli en rolig öfverraskning att ge fröken Mina gåsen i stället för kanariefågeln. Det blef ju en present, som hela familjen kunde ha nytta af och så kunde han själf ha hopp om att också få vara med och smaka på läckerheten.

Just som Tusse stod i begrepp att gå från fågelståndet kom en ung herre och slog honom på axeln.

Det var en god vän från skoltiden, nu elev vid målereakademien.

De bägge herrarne skakade hand, och så berättade Tusse om sin originela idé att i stället för att ge bort en kanariefågel ge bort en gås åt en af sina flickbekanta.

Målareeleven skrattade, och som han visste, att vännen Tusse ej var med när krutet fanns upp, rådde han honom att skaffa sig en *hvit gås*, och sedan skulle han, artisten, måla den kanariegul.

Nu blef det Tusses tur att skratta. Ja, det är ingen dum idé.

"En gul gås! Den kommer att se ut som en smörgås," skämtade Tusse. "Det är det mest skojiga skämt jag varit med om. Hvad jag tycker flickorna H. ska få roligt," fortfor han.

"Jo lita på det, Tusse lilla, efter den betan kommer du att stå än bättre i vantarna hos senapsfabrikören," sade vännen.

Tusse smålog. Och så sade han uttryckligen ifrån åt fru Pettersson att hon skulle skaffa honom en hvit gås, hvilket hon äfven lofvade.

Följande dag kom Tusse knogande med sin hvita gås upp på sin väns atelier. Och så började denne pensla öfver djuret med en grann gul färg, som artisten särskildt blandat ihop för ändamålet.

När gåsen följande dag hunnit torka, lades han i en korg, hvarefter ett stadsbud anmodades att transportera presenten upp till herrskapet H. Å ett medsändt visitkort hade Tusse skrifvit:

Fröken Mina H.

Som ni kanske minns, önskade ni er för en tid sedan en kanariefågel. Efter mycken möda har det ändtligen lyckats mig att anskaffa en sådan af största slag, ett riktigt jättexemplar, som jag ber er hålla till godo med.

Med vördsam hälsning till edra älskvärda familjer och syskon har jag äran teckna

Vördnadsfullt

Tusse B.

När fröken Mina fick läsa Tusses skrifvelse, slog hon samman händerna af förtjusning.

"Å så roligt, jag har fått en kanariefågel, kom ska ni få se," jublade den unga flickan och kallade hela familjen tillsamman kring korgen.

Och så öppnades locket ytterst försiktigt, det vill säga nätt och jämt så mycket att gåsen fick ut hufvudet genom öppningen och hann ringla upp sin långa hals i fröken Minas knä, så att hon förfärad slängde korgen från sig och uppgaf ett fasans skri i hvilket samtliga medlemmarna i familjen instämde.

Med några väldiga vingslag flaxade gåsen därpå ut i rummet, törnade först mot fröknarna Ina, Fina och Lina, så att de med en stönande suck sjönko ner som tomsäckar på golfvet.

Och så gick den vilda jägaren vidare genom våningen, anförd af familjefadern som skrek:

"Det är ju en gås, en gul gås, en *senapsgås*, det är ju en förolämpning mot hela familjen!"

Bord och stolar kastades om hvarandra under jakten. Alla lösa prydnader såsom vaser, statyetter och porslin vräktes nu från sina platser.

Köksan kom in väpnad med en stor förskärarknif, med hvilken hon högg omkring sig på ett fruktansvärdt sätt, till dess den stackars gåsen flaxade mot en fönsterruta så att den krossades. På detta sätt kom djuret för tillfället undan sina förföljare och ut i det fria. Men nere på gatan vidtog den vilda jakten å nyo, och till sist infångades den stackars fågeln af ett par gaminer, som sedan i triumf buro den upp till fabrikören, hvilken gaf order att djuret å nyo skulle inpackas i sin korg och återsändas till gifvaren.

Och under det detta skedde skref fabrikören, skummande af raseri, följande bref till den stackars Tusse.

Min herre!

Det är ett ovärdigt spektakel ni tillställt i mitt hus, där det visats eder så mycken välvilja. Att ge en af mina döttrar en gås i stället för en kanariefågel är redan detta en förolämpning, som ni borde skämmas för att ha låtit komma er till last, synnerligast som ni, efter hvad hustru min sagt, hycklat några slags ömma känslor för flickan.

Men hvad skall man säga om er gemenhet att låta färga nämnda gås *gul* för att därmed smäda mig i min egenskap af senapsfabrikör?

Detta är ett nidingsdåd, min herre!!! Nu har ni hört det!

Fabrikören undertecknade brefvet och lät det medfölja korgen.

När stackars Tusse fick läsa skrifvelsen, sjönk han ner på en stol, utom sig af förtviflan.

“Jag är förlorad,“ suckade han, “så vida ej farbror H. återstår att blidka.“

"Men hvad som skall ske bör ske snart; under de närmaste dagarna skall jag uteslutande ägna mig åt hans senaps- och ättikaffär," fortfor Tusse.

Och nu ser man den stackars agenten knoga kring, enbart utbjudande dessa varor.

Han tror, att han med en större order åter skall lyckas komma upp i smöret hos fabrikörens.

Anekdoter, ordlekar och infall.

"Tilltufsade".

Under en varietéföreställning vid en af hufvudstadsscenerna reste sig två herrar upp från sina platser på parketten och förblefvo stående en god stund. Till sist uppmanade af de bakomsittande att slå sig ner för att ej skymma utsikten gjorde de likväl ej min af att efterkomma uppmaningen. Då hördes plötsligt en röst bakom dem, i salongen, utropa:

"Låt de där herrarne stå, det är helt säkert *ett par skräddare, som hvila sig!*"

Ögonblicket därpå dykte de bägge gentlemännen ner på sina platser, å hvilka de ännu sutto kvar helt beskedligt till representationens slut.

* *
*

Läraren: "Nå, Johan, tror du, att det finns någon mer kung än kung Oskar den andre af Sverige och Norge?"

Johan: "Ja."

Läraren: "Kan du räkna upp några flera kungar?"

Johan: "Klöfverkung, ruterkung, spaderkung och hjärterkung."

* *
*

Tjufvarne i köket.

Herr Pimpling har den fula vanan att någon gång midt i natten vilja ha sig en, som han kallar det, liten "pilleknarkare", men hans fru är vaksam och öfverraskar honom alltid med att tända ljus, just när han fått fatt i flaskan, och då skäms herr P., sätter buteljen tillbaka och påstår sig leta efter tanddroppar eller något dylikt. Men en natt väcktes han med en knuff i sidan af sin äkta hälft, och ögonblicket därpå hör han henne med darrande röst mumla:

"Vakna, Pimpling, det är visst tjufvar i köket. Du måste upp och se efter, hur det är fatt!"

Herr Pimpling rusar yrvaken upp ur sängen och snurrar rundt ett par slag på golfvet. Så ler han i sitt skägg och smyger sakta fram till skåpet, där flaskan står.

Frun lyssnar och hör skåpdörren klirra på sina gångjärn, blir misstänksam, tänder ögonblickligen ljus och får se sin gubbe stå och pussa en konjaksbutelj.

"Hvad i all världen tar du dig till, kallar du det för att gå ut och se efter om det är tjufvar i köket?" fräser frun.

"Ja, ser du, mor lilla, jag vågade mig sannerligen inte dit ut, förrän jag fått mig en liten pilleknarkare, men nu sedan jag tagit den, är jag så modig, *att jag rakt inte är rädd, om hela huset vore fullt med tjufvar.*"

Och därpå kröp herr P. åter ner i sin varma bädd och lyckades snart genom sitt öfverdådiga lugn att äfven lugna sin äkta hälft, som den gången icke kom sig för med att göra honom några vidare förebråelser.

* * *

En skepparhistoria.

"När jag var kock i världen på gamla skeppet Hoppet," berättade gubben M., en känd 'historiker', "hände det sig inte bättre än att skutan midt i natten törna på i 'kanalen' och gick och drack. Befälet och gastarne purrades och gaf sig af i storbåten, innan jag, som sof hårdt, fick upp korpgluggarna och kom upp på däck. Visst var det kusligt i första början att veta sig vara ensam ombord på vraket och inte kunna simma bättre än en märlspik, men så värst ledsen var jag inte ändå.

När ingen ann råd fanns, så proviantera' jag för ett par dar i stora ärtkitteln, kröp sen i den och surra fast locket säkert, innan jag satt'en i sjön.

Sen valsa det undan med vågor och vind, till dess ett par fiskare da'n därpå fick syn på ärtkitteln och preja'n, så att jag fick hänga med på släp in till Portsmouth.

Där växla jag ärtkitteln hos en kopparslagare och fick två pund silfver för den. Och med det kapitalet på fickan redde jag mig godt tills jag fick 'hyra' igen."

* * *

Motiverad okunnighet.

Kormästaren (håller på att inöfva soldatkören i Faust med ett par korister): "Hvarför lägger herr Pettersson en så omotiverad tonvikt på ordet *För*. Det heter ej '*För* fädrens ära' utan 'Förfädrens'. Vet herr Pettersson inte hvad 'förfäder' är?"

Koristen: "Nej, jag är född — fader- och moderlös."

* * *

Inte så barskrapad.

Gamle Petter Persson, den rike bergslagsbonden, var ett original som få. För många herrans år sedan, då han ännu var i sina bästa krafts dagar, fick han höra att — — *bergs* stora säteri var till salu. Som han gick och stod, i sin långa, nersmorda vadmalsrock och skinnbyxorna, som inte varit af hans kropp på tio år, förutom om nätterna, förstås, gaf han sig i väg den fyra mil långa vägen till — — *berg*. Framkommen till ort och ställe, klef Petter Persson upp i karaktersbyggningen och bad att få tala vid "baronen", som ägde gården, men som för skuld var tvungen att nu sälja den.

Ja bevars, Petter Persson fick tala med baronen, han, och så frågade han, hvad herrgården kostade.

Baronen såg på bond' från topp till tå och så visade han honom till inspektoren för att bli af med honom. Nåja, Petter Persson bocka sig och gick till inspektoren, han.

När denne fick syn på bond' och fick höra hans ärende, sa han helt tvärt:

"Hva har du att köpa gård för, och en sådan gård som denna till på köpet, som kostar 30,000 banko."

"Ja, så mycke tror jag inte jag har på mig för tillfället, men *20,000 banko har jag ändå* och resten kan bekommas i morgon dag, om vi bli sams om köpet," svarade Petter Persson och drog upp en späckad plånbok ur innerfickan på sin väst.

Ett par timmar senare var köpet uppgjordt och — — *bergs* säteri äger Petter Persson än i dag.

* * *

Jag kaverar själf!

Ett tiotal år senare kom Petter Persson in på banken i Örebro, ref sig i hufvudet, grinade och frågade, om han mot "hederlig procent" kunde få låna ett tusen riksdaler på ett par dar.

Banktjänstemännen, som kände den förmögne dannemannen, svarade artigt, att detta mycket väl gick för sig, därest Petter Persson skrefve sitt namn under en lånehandling och skaffade sig två borgensmän.

"Borgensmän," sa Petter Persson, "de' behöfs fäll' inte. *Jag kaverar själf!*" Tjänstemännen smålogo, och affären rangerades slutligen till ömsesidig belåtenhet.

* * *

Drufvans glöd.

Regissören: "Det duger inte! Herrn måste sjunga den där kärleksvisan med mera schwung, med mera värme..."

Skådespelaren: "Det är inte så godt att sjunga med värme, när det bara bestås *iskällardricka* i stället för vin i pjesen."

* * *

Äktenskapsförmån.

En af de förmåner, som medfölja äktenskapen, är att både man och hustru, när de äta ägg och inga äggkoppar finnas, kunna begagna sina *vigselringar* att ställa ena ägghalfvan i, under det de äta upp den andra.

* * *

Festina lente.

Fordringsägaren: "Tycker herrn, det är rim och reson i, att jag ska springa hit dag ut och dag in utan att få betaldt för min räkning?"

Gäldenären: "För tusan, hvem har bedt er springa. Jag brådskar ju inte alls med betalningen."

* *
*

Petterkvists termometer.

Herr Petterkvist: "Hvad är det för en konst att bli ryktbar. Celsius, Réaumur och Fahrenheit ha ingenting annat gjort för sin ryktbarhet än att dela in en termometerskala i sinsemellan olika grader. Hvad hindrar mig att göra detsamma eller ännu bättre att uppfinna en termometer, som till skillnad från deras *faller i värme* och *stiger i köld* —"

Petterkvists vän: "Hur ämnar du då bära dig åt?"

Herr P.: "Jag vänder helt enkelt om både systemet och — termometern."

* *
*

Ny titel.

Handelsagenten X. kunde på inga villkor fördraga att kallas profryttare. "Jag är en så duglig försäljare, att man åtminstone borde kalla mig *profryttmästare,*" brukade han säga, då någon rörde vid den ömma strängen.

* *
*

Öknamn.

Fabrikör X. är tandlös och lider af andtäppa, hvarför han oupphörligt stönar och pustar, där han går fram. Till följd häraf kallas han vänner emellan: *Lokomotivet utan tänder* (tender = kolvagn).

*

Inspektor Y. köpte en tid upp stora partier ved, som han sedermera med förlust sålde i Stockholm. Några mera kloka affärsmän bland Y:s bekanta, som utan resultat före köpets afslutande varnat honom för prisfallet och sedermera sågo hans ledsamma min efter den dåliga affären, kallade honom därefter på skämt: *Ve'modet.*

*

Fru von Z. sminkade sig dagligdags för att få färg. När detta upptäcktes, döptes hon af en elak väninna till: *Röda skenet.*

*

Ett litet sällskap toddygubbar, samtliga med "månsken", sammanträffade litet emellan å en källare. En af dem som regelbundet före uppbrottet blef på "kulan" döptes af kamraterna till *fullmånen.*

* *
*

Rim utan reson.

En namnsdagspoet rimmade i ett af sina poem: "Venus" med — *stenhus.*

* *
*

Praktisk sjukling.

Patienten: "Doktorn tycker således, att jag bör ta trettigradiga bad?"

Doktorn: "Jaha, fortsätt med det tio gånger, så få vi se sedan."

Patienten: "Skulle det inte gå an, att jag tog bara fem bad, men sextigradiga i stället?"

* * *

Omedveten kritik.

"Åt hvem lämnade stadsbudet taflan?"

"Herrarne på utställningen togo själfva emot den."

"Nå, hörde stadsbudet, om de tyckte om den?"

"Det tror jag. De tyckte visst, att den var mycket treflig."

"Hvad sa de då?"

"De gapskrattade allesamman."

* * *

Jägarchistorier.

Skogvaktar P. vid *** bruk var en väldig Nimrod och styf hunddressör.

"Klinga" hette hans bästa hund, en stöfvaretik, och om detta underbara djur berättade P. följande:

En dag hade "Klinga" fått upp en räf och dref honom ut på en med nattgammal glanskis belagd skogssjö, hvilken Mickel passerade och vid hvars strand "Klinga" förlorade spåren af villebrådet. En vanlig hund skulle naturligtvis stått rådlös inför en dylik situation, men Klinga, som visste, att en jagad räf vid ett dylikt tillfälle alltid springer *med vinden* för att undgå förföljelsens fina väderkorn, *gjorde sammaledes och upptäckte således på sjöns andra strand det tappade spåret*, som sedan följdes till dess drefvet närmade sig jägaren och denne med ett väl riktadt skott fällde den öfverlistade "Mickel".

*

En annan gång hade Klinga fått upp en hare och en räf samtidigt och dref bägge framför sig. Haren hade ett ganska stort försprång och skulle ovillkorligen kommit undan, därest icke Klinga forcerat drefvet, så att räfven till sist hann upp haren, hvilken han naturligtvis bet ihjäl i språnget och försökte släpa med sig. Nu dröjde det ej länge, förrän Klinga hann upp räfven och med ett enda bett öfver strupen dödade honom, så att P., när han omsider hann fram till stridsplatsen, fick både räf och hare utan att ha behöft lossa ett skott.

*

Vid fågeljakten begagnade P. en särskildt konstruerad *sprits*, som fastskrufvades vid bössmynningen och vid skottets aflossande spred hagelladdningen jämt och säkert inom en viss omkrets. Med tillhjälp af denna inrättning nedlade P. i regeln hela fågelkullar i flykt eller på vattnet i ett enda väl riktadt skott.

* * *

På köpet.

En bonde kom en dag in till den muntre fotografen R. i M. och bad att få bli "aftagen". Föremålet placerades på skämt i en vacker fåtölj, med en skogsdekoration bakom sig.

När korten sedermera skulle afhämtas, tyckte bonden att det pris, som begärdes var för högt och ville pruta.

"Nej, det går inte, kära far," inföll R. "Besinna att han får den här vackra soffan, som han satt i och så träna bakom för samma pris."

Det skälet talade; bonden betalade och tackade.

* * *

Tröst.

"Hör'u Kalle, du, hvarför är'u så lissen?"

"Min snälla mamma ä' dö', begriper'u."

"Åh hör'u, inte ska du vara lissen för de, en 'styf'-mor kan du väl få igen, om du talar vid din pappa att han gifter om sig."

* * *

Korsdrag.

Herr X. blef för en åkomma ordinerad att lägga *en* spansk fluga bakom hvartdera örat. Detta hade till resultat att han visserligen blef kvitt sitt första onda, men genom det *korsdrag*, som "flugorna" åstadkommo fick han en så svår reumatisk värk i hufvudet, att han åter måste anlita läkare.

* *
*

"*Det gjorde det,*" *sa murarn.*

En landtman, som för första gången skulle färdas på järnväg, köpte biljett mellan ett par stationer.

Då han fick höra att snälltåget icke skulle afgå förrän en half timme senare blef väntan honom för lång, hvarför han tog sitt "pick och pack" och gaf sig i väg, sedan han tagit farväl af banbetjäningen och sagt:

"Jag ger mig fäll åf lite i förväg, så hinner nog tåge' upp mig och tar mig med om dom raskar på!"

* *
*

Matsedel

(för begrafningsdagar).

*Svart*soppa.
*Graf*lax.
*Ben*ig lammstek med stufvade *jord*ärtskockor.
Mandel*kransar* med *mull*bärssylt.
Kaffe *noir* med *lik*örer.

* *
*

Skämt och allvar.

Två affärsmän träffades här om dagen utanför opera-kaféet.

Sedan de skakat hand frågade den ene af dem på skämt:

“Tänker du bjuda på något, så säg ifrån strax, ty jag har brådtom?“

“Ja, jag tänker ’bjuda ackord’ om ett par dar och är visst skyldig dig en tusenlapp,“ svarade den andre allvarsamt.

* *
*

Odisputabelt.

Två handelsresande kommo i lufven på hvarandra om företrädet de handelshus emellan, hvilka de representerade.

“Ert ’hus’ är så godt som nytt, men vårt har anor ända från midten af förra århundradet, då det etablerades,“ inföll den ene.

“Liksom det vore något att skryta med, ett nytt hus är väl för tusan bra mycket solidare än ett gammalt fallfärdigt,“ svarade den andre.

* *
*

“*Hvarför*

blef Metusalem så gammal?“

“Därför att han blef ’barn på nytt’ hvart hundrade år.“

* *
*

Hvad man kan och hvad man icke kan.

(»Fån»ografiska ordlekar.)

En krympling utan ben kan gå *edgång*, men en kokt fisk går inte, om han än är aldrig så *benig*.

*

En "liggare" kan vara full hur länge som helst, men en full kan inte ligga ett dygn utan att bli nykter.

*

Teblandning kan finnas i många *variationer*, men ingen kan doppa skorpor i — Varie*té*.

*

Ett *skepp* kan bli illa *tilltygadt*, men ingen kan sälja far*tyg* alnvis.

*

En *gosse* kan ligga i *barnsäng*, men det kan aldrig en fullväxt *mohr*.

*

En engels*man* kan *kvin*tilera på träinstrument, men en trähandlare kan inte sälja frun*timmer* på leverans.

*

Man kan ta ett "glas i pälsen" midt i sommarn, men ingen kan bli rusig af nedrusande la*viner*.

*

En "stånds"person kan *sitta* ner, men en nedsatt man kan inte bli upprättad, om han får en "*sittopp*".

*

En *dagbladsredaktör* kan ha “vakt“ om *natten*, men en *nattvakt* kan inte göra vaktombyte på *dagen*.

*

En bassångare kan bli *alt*, men en gnällig och mager gammal moster kan aldrig kallas *bas-tant*.

* *
*

Infall och utfall.

Värdhusvärdar och hyresvärdar borde kunna göra anspråk på att komma i åtnjutande af all världens värderade vänskap.

*

Hvit är oskuldens färg!
Hur kan det då anses som ett tecken till oskuld att en ung flicka — rodnar?

*

Prof*ryttare* färdas i regeln omkring pr “ånghäst“.

*

För att *hedra* de12 dödes minne låta de efterlefvande “ringa“ för de aflidne i kyrkklockorna. Tyder icke denna sed snarare på — *ringaktning* för den bortgångne än tvärt om.

*

Vigselringen är en symbol af evig *tro*het. Åtminstone “tro“ de flesta förälskade så — före bröllopet.

*

Att studera människans natur är ungefär som att dissekera. Man finner en mängd intressanta saker, men det är dock på det hela taget ett obehagligt arbete.

* *
*

Diskussionsämnen på ett bryggaremöte.

Hur bete sig så att det s. k. *Arbogaölet* icke "kommer efter?"

Hur skall frågan: *Hvar David köpte ölet* kunna besvaras?

Skall herr Piehls öl ensamt ha rätt att bära namnet: *Äkta Piehlsner?*

Bör icke en *Malt*eserorden bildas, i hvilken herrar bryggare få inträde?

Var nationalekonomen *Malt*hus af bryggarsläkt eller ej?

Har en bryggare rätt eller ej att när han vill taga "öl för ärende"?

Äro "*öl*änningar lämpliga till bryggarhästar?

Kan *öl*soppa lämpligen tillverkas å våra bryggerier?

Dito *öl*ost?

Hvilken ölsort lämpar sig bäst för barns*öl?*

Är icke uttrycket: "hut svagdricka, bornera icke!" oberättigadt?

Dito uttrycket "varning för svag is", ty det kan ju missförstås?

Kan och bör adjektivet svag kompareras: svag, svagare — *svagis* m. m.

Albert Bonniers förlag.

Svenska Humorister:

BENZON, KARL, *Kring Lundagård.* Grotesker ur studentlifvet. 60 öre.

CRAMÆR, MAURITZ, *En återuppstånden skämtare.* Cameraobscura-bilder från 1840-talets Stockholm. Med anmärkningar och lefnadsteckning af *B. Schöldström.* 2: 25.

GULLBERG, G., *Romaner i västfickformat.* Parodistiska ströftåg efter berömda mönster. 75 öre.

JÖRGEN, *Från polcirkel till vändkrets.* Humoresker och skizzer. 2 kr.

MOX, *För ro skull.* Oförargliga kåserier och humoresker. 1: 75.

NORDENSVAN, G., *I kasern.* Sven Svenssons minnen från krigarlifvet. 1: 25.

PALMÆR, H. B., *Eldbränder och gnistor.* Humoresker. Samlade och utgifna af *A. Ahnfelt.* 3:e upplagan. 3: 50; inb. 4: 50.

SCHULTZ, J. G., *Värjhugg och nålsting.* In- och utfall i zigzag. Med författarens porträtt och lefnadsteckning af *B. Schöldström.* 2 kr.

SEHLSTEDT, ELIAS, *Samlade Sånger och Visor.* 5 delar. I, II, V à 2: 50, III, IV à 2 kr.

STRINDBERG, AUG., *Från Fjerdingen och Svartbäcken.* Studier vid akademien. 1: 25.

THORD BONDE, *Våra öfverliggare.* Akademiska studier. 2:a upplagan. Med många teckningar af *Bruno Liljefors.* 3: 75; inb. 5 kronor.

WAHLENBERG, ANNA, *Hos grannas.* Skisser. 1: 75.

— *I hvardagslag.* Skisser. 2: 25.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

Balkavaljeren (skelögd): »Min fröken, vågar jag anhålla om nästa vals?»

Båda damerna: »Jo, jag tackar så mycket.»

Humoresker, Roligheter och Infall

utgifna af

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Fjärde häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG. **Pris 25 öre.**

☞ ***Af Skämthistorier utkomma cirka 12 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.***

1892.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Fjärde häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Lite hit och dit

eller

En stamkunds monolog

vid utträdet från Nobis.

(Klockan slår half ett, och stamkunden står en stund på trottoiren utanför Operakaféet, försjunken i stilla begrundan. Så får han syn på en åkare och utbrister): "Stanna, kusk! — — Hvarför stannar han inte, när jag ropar? — Nej, han kör ta mig tu-tusan! — Då får man, som latinaren säger, knoga 'pedibus' — (*hick*). — Den satans punschen — (*hick*) — *eller kanske man blifvit kall om magen* — (*hick!*) — Förbaskade hicka och förbaskade mage, jag skulle vilja vara af med hickan för att slippa — nej, hvad säger jag: *Jag skulle vilja vara af med magen för att slippa hickan!* Så där ja, det är ju reson i den tanken — — — Vara af med magen! — — — Undrar just, hur det skulle kännas? Första följden blef naturligtvis, att man inte behöfde några *ma-hag-gördlar*, nej, det behöfde man inte! Och så slapp man förstås *magkatarr* och behöfde inte ta in koleradroppar! — — Men den *magiska vetenskapen* behöfde därför inte torka in, tycker jag. — — *Hvad är vetenskap för resten?* Jag vet i närvarande stund inte, om jag är full eller nykter, och hvad ska då vetenskapen tjäna till. Nej, vetenskapen är, som

jag alltid har sagt, bara humbug! *Allting är för resten humbug.* Tänk bara på *kräftorna,* jag åt i kväll! Inte så mycket som en enda hona i hela sällskapet, och ändå begärde jag honkräftor, och kyparn påstod också, att jag fått det. — Sedan jag ätit upp dem förstås. Då var det ju omöjligt att bevisa karlen, om det var hannar eller honor han gifvit mig, och för resten är det inte alltid så godt att skilja på kön. *Det finns ju dem som påstå, att sol är maskulinum,* fast jag vill ha den till att vara fe-fe-nimum — hm — fenumi — funime — hm — jag tror jag blifvit dvalhändt i munnen, så jag inte kan säga *fenimu-num,* jo, nu gick det: *femininum,* det var *orätt!!!* Nåja, det är visst ett kinkigt kasus. Hm, hva pratar jag för goja? Feniminum är väl intet *kasus,* utan *genus. Ett* genus, sa ja! — Det var då också orätt förstås, jag vill minnas, att det finns tre genus i språket: *Nominativus, genitivus, ablativus* och *ackusativus.* Nej, stopp, det var ta mig tusan fy-hyra! — Nåja, hvad angår det i själfva verket mig, om det finns tre eller fyra *genus* och sex eller sju *kasus* och nio eller elfva *hvasomhelst,* bara den feminuna *kvinnan* existe-herar, för det är ändå kvinnan som — — Det är verkligen märkvärdigt så *osökt* jag kommer att på det här sättet tänka på *gumman,* som ju också är kvinna och blifvit utbruten ur A-dams refben. Där ser man, hvad ett *refben* kan vara bra till. När jag kommer hem, ska jag säga som så till gumman: *Du är ett stycke refbensspjäll!* Då säger hon förstås: *Hvar har du varit i kväll, efter du kommer hem så sent?* Hva' nu då, svarar jag: hva kan den saken angå ett stycke *refbensspjäll,* som dig, gumman lilla! — Då säger hon: *Hva pratar du för persilja?* Ingen persilja alls, svarar jag. Inte ens *palsternackor* eller *morötter,* för jag talar inga *grönsaker,* utan allvarsamma saker, som du kan läsa i *Bibeln* om, och där det står, a-hatt du ä' ett refbens-

spjäll, min gumma! Då blir hon förstås ilsken — hi, hi, hi, och säger, att jag alltid är dum, när jag fått lite i mig — hi-hi-hi — men då säger jag, att jag tycker om refbensspjäll, och det vet hon, att jag gör. Och så kan hon inte hålla sig för grin, när jag räcker mun' åt'na och ber *att få känna, hur refbensspjället smakar.* — Hi-hi-hi! — Det är förbaskadt kvickt, tycker jag, och man skulle knappt tro, att man blir så kvick, när man som jag druckit två halfvor punsch i kväll! Aj, för f-n, *nu stötte jag visst hufv'et emot en lyktstolpe. Då är jag ackurat utanför min port, ty där står en lyktstolpe, det vet jag säkert.* Ja, så ta mig tusan är jag inte hemma. Nå, det är bien, dagen har varit glad, och jag har ännu inte fått några tänder utslagna, som man säger.

Om elefanten.

Elefanten är det klokaste af alla fyrfota djur. Den är till och med så klok, att den till hemland valt Afrika, där invånarne icke förrän på senare tid lärt sig att skjuta med gevär, hvilket vapen äfven elefanter ha stor respekt för.

Elefanten har i ena ändan af sin kropp en snabel och i den andra alls ingenting. Sin snabel kan elefanten bland annat fylla med vatten och sedan spruta ut detta med mycken kraft, hvarför elefanten, om han tämjes till husdjur, bör kunna användas som assuransspruta vid eldsvådor.

Elefanten besitter en ofantlig styrka, hvilken är så kolossal, att man ej kan få något begrepp därom, förrän en kraftmätare konstruerats för djuret. Det skulle vara underligt, om icke en fullvuxen elefant skulle vara i stånd att slå upp "gubben" lika högt som Eiffeltornet i Paris. Elefanten har en duktig aptit och skulle med glans kunna äta upp en svensk festmiddag för tjugu personer utan att bli tvärmätt. Som representant vid våra orientalistkongresser vore han följaktligen lämplig att ha med, om han blott kunde hålla några vackra tal på sitt hemlands språk. Han är äfven mycket musikalisk och trumpetar utmärkt. Och att vefva positiv med snabeln lär han sig snart i menagerierna. Att lära sig spela piano kan

han dock ej, därtill har han för korta fingrar på framfötterna. Men bättre orgeltrampare än han skulle kunna bli, får man nog leta efter.

Elefanten har i sin mun två betar af elfenben, med hvilka människorna efter hans död bruka spela biljard etc. Hvartill elefanten för sin del använder sina betar, tror jag icke ens han själf vet, lika litet som tuppen vet hvad han skall med sin kam att göra, då han ju inte har ett hårstrå på hufvudet. Att elefanten emellertid icke sätter ut sina "betar" i vira eller andra spel, är fullkomligt säkert. Förr i tiden användes elefanten i krigstjänst, och man byggde då på hans rygg små torn, från hvilka fienderna beskötos.

Denna idé har med all säkerhet föresväfvat vår store landsman John Ericsson, då han konstruerade monitoren.

Säker gång.

“Den är för söt, den lilla klockan! Kära Rebecka, hvar har du fått den?“

“Af min man. Min snälle Isak köpte den åt mig, då han nyligen var i Berlin.“

“Den går väl säkert?“

“Det tror jag det. Isak har sagt, att den går på fyra *rabbiner*.“

Degraderade guldfiskar.

“Nej, ser du tockna fiskar, de ä’ ju ellande röda!“
“Åh, herre jess, det måtte vara lefvande ’böckling’!“

Perukens hemlighet.

(En giftashistoria.)

Hvem ville förtänka provisor *Oblat* att han bar peruk? En elegant, glänsande svart, friserad romareperuk, framkammad vid öronen, så att den slöt tätt till hufvudet och ej för den oinvigde förrådde sitt ursprung, utan verkade såsom provisor Oblat blifvit född med slik konstnärligt utförd hufvudbonad.

Hvem ville förtänka provisorn, att han nu vid fyllda 45 år och med utsikt att för 25,000 kronor få köpa ett apotek, som netto lämnade en afkastning af 10,000 pr år, ämnade knyta Hymens band med en 30-årig änka. Han kände att han älskade änkan, icke för det hon kontant disponerade de 25,000 kronor han behöfde, utan därför att det dem emellan fanns en "själarnas sympati", som han trodde sig ha upptäckt, då han, omedveten om hennes pluringar, en gång hört henne föredraga en romans vid pianot precis på samma sätt och med samma känsla som han skulle ha gjort det — i fall han haft röst och kunnat sjunga.

Hvem angick väl hans hjärteangelägenhet och hans peruk?

Ingen! svarade han sig själf, och dock var det icke så.

Han hade en rival i sin kollega Piller, som samtidigt med honom själf besjälats af tanken att köpa apo-

teket och gifta sig med änkan, men i hvars krassa, egoistiska själ, enligt Oblats åsikt, aldrig andra sympatier spirat än på sin höjd de med hvilka en gastronom känner sig dragen till en festmiddag.

Oblat hatade Piller. Dels som rival och dels emedan kamraten i ett obevakadt ögonblick kommit att få veta hvad ingen mer än Oblat själf visste, att han bar peruk! Piller hade sett honom utan detta plagg tidigt en söndagsmorgon, då han ännu låg, och hvad värre var, kollegan hade då utbrustit i ett ohejdadt skratt, som sårat honom, så att han kände på sig att han aldrig skulle kunna förlåta Piller hans taktlöshet.

Hatets och svartsjukans furier tände hämndens brandfackla i herr Oblats innersta, och för att åter få den släckt måste han till hvad pris som helst slå sin rival ur brädet och som segrare knäfalla på kullerstolen vid änkans sida. Olyckligtvis hade Piller vis à vis den dyrkades bevågenhet de bästa korten på hand i det lyckans spel som utkämpades, ty Piller var en glad själ, utrustad med en massa vinnande och älskvärda egenskaper, som herr Oblat kände sig sakna.

För att vinna sitt spel började herr Oblat att intrigera mot sin rival. En vacker dag erhöll änkan ett anonymt bref af följande innehåll:

Min fru!

Jag vill, ehuru för er okänd, tala till er som en syster, med den rättighet hvarje *kvinna* har att bistå hvarann i kampen mot våra gemensamma fiender:

De dåliga karlarne!

Jag har haft olyckan att råka ut för en dylik personage, som grundligt lurat mig med falska löften och skamligt svikit mitt förtroende,

Akta er för honom!

Han är ett beskt *piller* att ta in mot älskogskrankhet.

Systerligen er tillgifna
Ester.

Brefvet hade till följd att herr Pillers aktier ögonblickligen sjönko i kurs på hans äktenskapsmarknad, hvaremot herr Oblats visade tendenser till stigande. För att göra slag i saken friade den glade och handlingskraftige herr Piller vid första lägliga tillfälle och erhöll artigt löfte om svar i bref följande dag.

Svaret kom och innehöll:

Bästa herr Piller!

Kan ni värja er mot de anklagelser, som riktats mot er i närslutna anonyma bref, så gör det först och afvakta sedan det *svar*, jag i dag lofvat gifva er. Att icke likgiltighet för er person förestafvat detta beslut bör ni inse. — — —

Herr Piller läste den i brefvet närslutna billjetten från *Ester* och mumlade fram en ogudaktig fras.

Därefter letade han ur sina gömmor fram ett bref från herr Oblat, det enda han ägde, klippte af det på tvären, så att underskriften stannade i hans ägo, gummade fast det vid det anonyma brefvet och inneslöt alltsammans i en doftande biljett, å hvilken han skref:

Min fru!

— — — Var god jämför picturen i närslutna bägge skrifvelser! Vill ni sedan se mig tillsammans med min kollega, vännen Oblat, på en visit i ert hem nästa söndag, så sänd oss en enkel tebjudning tillsammans med några herrar och damer af ert umgänge, och gåtan skall få sin lösning. Att ni icke är min värderade vän Oblat

likgiltig vet ni lika väl som jag känner mig lifligt förbunden, att ni beredt mig en osökt anledning att få afslöja en *narraktig* och *enfaldig intrigör*, som synes stå i vägen för min lycka. — — —

Bjudningen kom, och de bägge rivalerna följdes åt från apoteket till den tillbeddas bostad, uppsträckta i eleganta toiletter och blankputsade "stormar".

Redan i tamburen mottogos de af den artiga värdinnan, hvilken först hjärtligt tryckte herr Pillers hand och sedermera äfven provisor Oblats, sedan denne i sin tur blottat sitt hufvud och bockat sig.

Men i den hälsningen låg något så främmande, att herr Oblat kände en dödskyla genomila sig. Och då han sedermera trädde in i salongen, utan att ha hunnit kasta en blick i tamburspegeln, kände han sig genast obehagligt berörd af de undrande blickar och illa dolda leenden, för hvilka han tydligt insåg sig vara föremål.

Förvirrad tog han, sedan hälsningarna voro undanstökade, ett par långa steg mot en trymå i rummet och kastade en blick på sig själf i spegeln.

Där såg han sig sådan Vår Herre skapat honom och som hans vän Piller sett honom den där morgonen, då han öfverraskat honom liggande i sin säng för oläst dörr, hvilket eljes aldrig var hans vana. Han såg sig *utan peruk*, men med en krans *eldrödt* hår kring en blek "måne". Han gjorde en ytterst löjlig figur, hvarför han ögonblickligen rusade på dörren, skamsen och förtviflad. Och i sin hatt ute i tamburen återfann han sin friserade peruk fastklibbad med häftplåster, som strukits på en del af svettremmen.

Skummande af raseri, begaf han sig genast hem, utan att säga farväl.

Några timmar senare kom äfven provisor Piller med strålande uppsyn in på apoteket.

"Tag blåsyra, Oblat, eller gif dig af så fort du kan till en annan marknad, det är mitt vänskapliga råd," sade han. "Ty här grinar hela sta'n för närvarande åt din räffysionomi! Signaturen 'Ester' är afslöjad, vår älskvärda värdinna för aftonen är min fästmö, här finns ingenting för dig att göra mer!"

Provisor Oblat tog ej blåsyra, utan gaf sig i stället af till en annan marknad, som hans lycklige vän Piller tillrådt honom.

Tändstickan.

(Skämtkria.)

Tändstickor kallas med ett gemensamt namn de eldfängdaste af alla stickor i naturen. De förefinnas lite hvarstädes och äro i allmänhet ganska ofarliga tingestar, ja, till och med så ofarliga att de allmännast brukliga sorterna benämnas *säkerhets*tändstickor till skillnad från *fosfor*stickorna, som kunna åstadkomma rätt mycken förargelse, om de ligga tillsammans med en näfve krut i en skolpojkes byxficka eller användas att koka kaffe på, när lifsledans mara topprider ett kvinnfolk, så att hon anser sitt unga lif ej ens värdt två ruttna lingon.

Fosfortändstickor så väl som säkerhets-diton tillverkas af *asp*virke. Tändsticks*asken* är visserligen äfven ett träslag, som ingår i fabrikationen, men bör därför ej förväxlas med hvarken *ask*trädet, Pandoras *ask* eller *asken* Ygdrasil.

Fosfortändstickor tända hvar som helst, dock bäst mot ett par släta korderojbyxor eller en kalkrappad vägg; säkerhetständstickorna ha däremot fått namn om sig att "endast tanda emot ladans plan", när etiketterna tryckas i Tyskland.

Med en enda tändsticka kunna otroliga saker uträttas, ty lika lätt som det går att tända ett ljus med

en dylik pjes, lika lätt går det äfven att tutta eld på ett *hus* därmed.

Lika elegant som tändstickan framträder hos de civiliserade folken, lika klumpig tillverkas den hos vilden. Genom att gnida två trästycken mot hvarandra frambringar han eld, alldeles som vi, när vi gnida säkerhetständstickan mot dess ask. Men lika lätt som vi ha att stoppa vårt elddon i fickan, lika svårt är det för vilden att göra samma manöver, emedan hans tändstickor omöjligt kunna rymmas i en ordinär ficka — för så vidt han hade en sådan på sin kropp, hvilket han i allmänhet icke har.

Somliga människor ha för sed att kalla tändstickan *stryk*sticka. Detta är både rätt och orätt! Orätt så till vida, att endast rottingen, på sin höjd, kan göra skäl för en dylik benämning; och rätt så till vida, att om en stryksticka och en rotting äro att anse som liktydiga begrepp, rottingen visat sig vara ett verksamt medel att sprida "upplysning" med, när den slag i slag appliceras på ändpunkten af lata skolgossars ryggtaflor.

Ingenting glömdt.

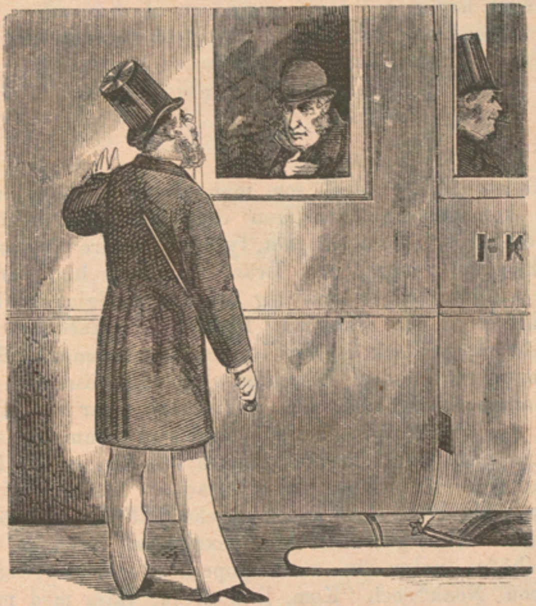

Brukspatron: "Måtte nu bara den där brunnsresan komma att göra verkan!"

Doktorn: "Vi ska hoppas det. Har nu emellertid brukspatron allting med sig?"

Brukspatron: Ja tack, bästa doktor, *magkatarr'n, hjärtklappningen* — allt är med."

Om göken.

(Skämtkria.)

Göken är en fågel, som man oftare får höra än se. Detta kommer sig antagligen däraf att göken behöfver vara ostörd, när han vill gala, ty någon vidare blygsamhet är göken icke generad af. Tvärt om påstås han vara så fräck, att han lägger sina ägg hos andra fåglar och låter dem kläcka ut sin afkomma. En hygglig gökart, som visst icke gör så, är dock *lergöken*, hvilken förekommer tämligen allmän på marknader. Lergöken skiljer sig väsentligt från sin namne skogsgöken. Om den senare visar sig ytterst skygg och ej gärna låter sig beskådas af människor, så är lergöken i stället så mycket tamare och kan ställas hvar som helst i människors närhet, utan att han gör min af att flyga sin kos. Gala kan han icke själf som skogsgöken, men i en skicklig virtuos' hand exekverar lergöken utan att behöfva noter de mest populära melodier, såsom "Gubben Noak" och "Kom, lilla flicka, valsa med mig!"

I följd af sitt komiska namn skulle man tro, att lergöken vore en glad fagott bland fåglar, men så är ej fallet.

Lergöken *ler* — trots sitt namn — aldrig! Han kan icke ens dra på munnen, i fall han händelsevis skulle få höra något roligt. En annan egenhet, som skiljer lergöken från alla andra fåglar är att han alltid förekommer stående på en fot, emedan han aldrig fått mer att stå på.

"Kuku" i Kille "*står*" däremot i alla väder på två ben, liksom alla andra fåglar.

Uddevallagöken är hvarken fågel eller fisk, och hans förnämsta egenskap består i den ovanliga *styrka* han besitter. Om det t. ex. vis à vis björnen kan sägas, att han har tolf mans styrka, så kan det med säkerhet antagas att tolf "Uddevallagökar" äro i stånd att slå den starkaste man till jorden.

En spökhistoria.

Källarmästaren H. innehade för några år sedan ett utvärdshus i en af våra mindre kuststäder.

En förmiddag, då etablissementet, som vanligt vid denna tid på dagen, var fritt från gäster kom en liten undersätsig kropp, iförd engelsk resrock och en flottig cylinder, inklifvande i restauranten och satte ett hattfodral, som han bar i handen, på ett af de dukade borden. Sedan gästen knäppt upp rocken och skjutit en femtioöres kråsnål, med en stor slipad glasbit i, tillrätta i halsduken, gick han fram till disken.

"Är De Bevarteren paa stedet?" frågade han i skorrande ton, så att det lät, som om han gurglade sig med vattgröt.

Källarmästaren gjorde en jakande böjning på hufvudet.

"Saa," fortsatte främlingen på sin dansk-svenska rotvälska, "daa maa jeg strax foreställe mig for Dem. Jeg är professor i Mekanick og Fysick og gir foreställninger i den frie Loft. — *Pallongfikorer*, det är min specialité! Mensker og Dyre, Elefanter og Noshörninger, Ängler og Djävler, politiske Personligheder, Adam og Eva, alt av egen oppfinding, prisbelönt, morsomt og overraskende! — — — Vil De gi mej en sejdel Pajer!" afbröt han sig själf, vänd mot en af uppassarne. "Entré fem og tyve öre, börn og

hunde slet ingenting," fortfor han, sedan han därefter i ett drag tömt ölet. "Lad os nu snakke sammen et öjeblik, hr Bevarter! Hvor mange Biletter har De? — To tussin! siger De. Det maa slet ikke forslaa. De maa min Liv og Salighed, lade trykke ti tussin til om det vil blive noget av. Forstaar De, *ti tussin!*" sade han med eftertryck. "Jeg ser gerne at Deres Etablissement vil blive oppmuntret. Saa deler vi Entréen lige, jeg tar den ene helft og De den andere, forstaar De?"

"Ja, ni vill ge en föreställning här, säger ni," afbröt källarmästaren, "det förstår jag, men jag förstår inte ..."

"Godt, jeg forstaar hvad De ikke forstaar. De vil si en lille experiment? Naturligtvis! Jeg maa lige strax lave et lille saadant.

Der ser De mitt Bagage," fortfor han och pekade på hattfodralet. "Derinde har jag et helt Menagerie, og en *Mefistofeles* med Horn og Kloer. — Här ser De ham! Ikke sant, han är ju ikke större än att han godt kan rymmes i min Buxelomme?

Vil De saa gi' akt!

Nu tar jeg denne lille Håndpump og puster loft genom det lille hull bagfra paa Mefistofeles.

Pfu, pfu, pfu! Pfu, pfu, pfu!

De maa gi' mej en seidel Pajer till, saa går den experiment lättere.

Sir De nu hvorledes han pöser op den lille Boxelomme-Mefistofeles! Sir De hur hans mave blir allt tykkere, som om han nylig spist frukost. Pfu, pfu, pfu! Nu faar han slet ikke rum herinde. Lad os varligt ta ham ud i Haven, men akte svansen i Udgangen. Svansen är det mest karakteristiske paa en Mefistofeles maa De vede! Pfu, pfu, pfu! Håll nu i ham meden jeg puster lidt me ru... ruster lidt med Pumpen, maa jeg sige! Naa, nu rese vi ham varligt op paa Benene.

Sir De nu att han är större än jätten Golgatta i Bibeln. Det maa kun være *mange* Filisteer for att slaa ham ner, ikke sant?! Men naar *jeg* obner den lille hull bagfra saa vil han atter rymmes i min Buxelomme. De sir att det är slet ikke Humpukk, nu ha vi ham atter där! Naa, hvad siger De om min experiment, vil De lade mig gi en forestilning, hvaba?"

"Nåja, låt gå!" svarade källarmästaren.

"Godt, saa maa vi drikke paa Opgörelsen. Opvarter! En Pajer!"

* * *

Ett par dagar senare trängdes en nyfiken och intresserad publik på gångarna, å gräsmattorna och kring serveringsborden utanför restauranten. Jättestora affischer med rafflande puffar om professorn och hans kautschukfigurballonger hade dagarna förut uppklistrats öfverallt å husknutarna. Som slutnummer utlofvades ett uppträdande af

Luftseglingskonstens Under:

Fröken Petita

som

ensam

ämnade gifva sig till väders i en ny

jätteballong.

Att börja med gick föreställningen, under entusiastiskt bifall från publiken, sin jämna gång.

Mefistofeles, nu uppblåst med vätgas, steg i luften i sällskap med furst Bismarck i jättestor lebensgrösse; samt därefter vår stammoder Eva, i paradisdräkt, jämte en siamesisk elefant.

Så kom ändtligen det efterlängtade glansnumret.

När professorn då tog en ballong af silkespapper ur sitt bagage och fyllde den med varm luft, hördes publiken knorra.

"De maa være ganske rolige, jeg skal strax ha den äran ireställa for Dem fröken Petita!" utbrast professorn till de närmast stående.

Därpå bockade han sig och tog en liten pappersfigur, förfärdigad af hans egna konsterfarna händer, ur kappsäcken, slog en snara om halsen på dockan och hängde henne under spritluntan, när ballongen gick till väders.

"Mine herrskapen, fröken Petita gjör Dem artig sin komplimang!" sade professorn bugande.

Då ljöd det en serie skärande hvisslingar från alla sidor.

"Hvorfor hvissler publikum, är de ikke fornöjet med min forestälning?" frågade professorn med naiv förvåning.

"Nej, publiken trodde naturligtvis att er 'Petita' var *lefvande*," svarade källarmästaren förargad.

"Saa, det har jeg s'gu slet ikke satt paa Plakaterna! Men hvis De tror att De skal kunne blåse liv i henne paa den maade, saa vil jeg ärligt sige dem *att det gaar slet ikke!*" svarade konstmakaren allvarligt.

Och nu först kommer spökhistorien.

Följande dag, i arla morgonstund, när dimmorna började skingras och Aurora steg upp ur sin purpurbädd, gingo professorns kautschukfigurer kring och spökade för traktens häpna allmoge. På de vajande sädesfälten utom staden gick elefanten och betade i furst Bismarcks sällskap och ute å Östersjöns böljor kryssade mor Eva och Mefistofeles omkring, slingrande hit och dit, som om de varit ute på nattsudd.

Slutligen togo ett par fiskare mod till sig och rodde ut för att besvärja afgrundsandarne. Då dessa det oaktadt ej tycktes vilja rymma fältet, utan fortsatte sin muntra dans på böljorna, rände en fiskare en båtshake

genom vår stammoder. Ögonblickligen förpestades luften af mefitiska ångor, så att fiskarena måste kasta sig framstupa i båten med händerna för näsan. När de åter sågo upp, stack mor Eva hufvudet ur vågen och kallfånade på sina förföljare. Ett dråpslag af en åra var nog att totalt förgöra spöket. Under tiden steg Mefistofeles, gynnad af en vindfläkt, åter som en gud mot höjden.

Kanske han går omkring och spökar än i dag. Hvad vet jag.

Godt råd.

"Hvad är det du är så ledsen för?"

"Det fattas mig ännu några scener i min nya pjes, och jag kan inte hitta på dem."

"Gift dig, min vän, så slipper du dylika bekymmer."

"Hvad menar du?"

"Jo, ser du, en hustru kan ställa till scener åt dig hvarenda dag."

Praktiska råd och vinkar

för oerfarna teaterbesökande.

När du köper biljett bör du skaffa dig en god plats. D. v. s. du ber biljettförsäljerskan lämna dig den bästa som finnes till det pris du bestämt. Står du i "kö" bör du inte begära rabatt mot extra kontant likvid, eller fråga om Petterson uppträder, eller om Anderson med stora mustascherna och pince-nezen köpt biljett och i så fall hvar han sitter, ty sådant väcker ondt blod hos de bakomstående och distraherar försäljerskan, så att du kanske får 25 öre för litet tillbaka och å nyo tvingas att ställa dig ytterst i kön för att en timme senare få saken rättad vid kontrollen.

Har du köpt biljett till första raden bör du icke klifva en trappa högre upp, lämna dina ytterplagg till vaktmästaren, göra toilett och promenera i korridoren tills ridån går upp, då du granskar din biljett, slänger den åt en vaktmästare och rusar in för att gurgla med dem som du anser annekterat din plats, ty sådant verkar störande och resultatet blir endast att du på ett humant sätt blir utkörd, får återta' dina kläder och traska utför trapporna i dåligt lynne, hvarefter aftonens hela nöje kanske går förloradt för dig så att du hvisslar ut en pjes åt hvilken du eljest skulle ha applåderat.

Är det emellertid så, att du af en tillfällighet kommit in i rätt korridor bör du lämna dina kläder åt vaktmästaren, uttaga kontramärke, men akta dig för att stoppa detta i dina *ytterplaggsfickor*, emedan du i så fall efter spektaklets slut har svårt att få dina kläder åter.

Är du fullkomligt säker på att du icke gjort detta och ej heller dessförinnan lämnat din biljett till en uppassare eller någon annan som du antagit vara vaktmästaren och som med en bugning tackat dig för presenten, kan du lugnt klifva på in i salongen.

Sitter du t. ex. på parkettens midt 6:e bänken höger bör du akta dig för att ta upp en plats på 7:e eller 8:e bänken, som du vid ditt inträde sett vara ledig.

När de rätta innehafvarne af platsen komma, blir du bortkörd och måste krångla dig ut förbi alla som sitta till vänster, ty i regeln släppes du ej fram där du kommit in. Följden häraf kan bli att du nödgas luffa ner på gatan och kring hörnen på teaterhuset för att åter komma in på rätt sida.

Har du nu glömt numret på biljetten skall du icke begära, att vaktmästaren bör ha reda på det.

Tacka gud om du får komma in igen och bli stående på gången under första akten, ängsligt spejande efter din rätta plats, på hvilken kanske en omtänksam mor kanske placerat sitt barn, i den tron att den som köpt platsen fått tandvärk eller något annat ondt, som hindrat honom att åse representationen.

Har du dock lyckligt och väl hamnat på din plats bör du inte förarga dig, i fall en herre eller dam, som är längre än du, skymmer utsikten för dig. Ej heller bör du resa dig upp eller luta dig åt sidan och skymma utsikten för dina grannar till höger eller vänster. Räcka dina armar till kan du knyta händerna och lägga dem

öfver hvarandra samt sedan sätta dig på dem, då dina ögon måhända komma au niveau med hvad som tilldrar sig på scenen.

Är du sedan böjd att applådera spelet bör du akta dig för att du i din entusiasm icke ger dina grannar örfilar med yttersidorna af dina händer. Likaså bör du undvika att nicka åt bekanta under pågående applåd på det du själf icke måtte ge dig ett par "slag för örat". Skall du möjligtvis höja effekten af din entusiasm med att äfven röra fötterna, så stampa hellre mot golfvet än på grannarnes liktornar.

Regnar det på scenen, så var inte orolig, i fall du glömt ditt paraply hemma, och slår åskan ner, så rusa inte ut och skrik: ell'n ä' lös! Sådant åstadkommer endast onödig panik.

Är det ett lustspel, som går af stapeln bör du skratta, är det en tragedi bör du gråta. Skulle du mot förmodan finna dig föranlåten att gråta åt lustspelet och skratta åt tragedien så genera dig inte, så vida du icke är god vän till författaren, och han gifvit dig fribiljett.

Skall du kasta in en bukett på scenen så tag säkert sikte så att du ej slungar den i synen på den artist du på detta sätt vill hylla och akta dig lika noga för att kasta den så att den slår ner en fotogenlampa, pendyl eller annan rekvisita på scenen.

Är det en lagerkrans du ämnar hyfva in är ännu större försiktighet af nöden. Har du icke riktigt beräknat afståndet kan det hända att han fastnar om halsen på basunisten eller någon annan af herrarne i orkestern.

När pjesen är slut bör du gå, *icke förr*. I annat fall tror den öfriga publiken att du glömt portnyckeln hemma eller fått ondt i magen.

Vill vaktmästaren i korridoren visa sig artig och hjälpa dig på med ytterplaggen, bör du afböja detta och

tacka, om du vet med dig att du har trasigt ärmfoder i öfverrocken. Kommer du sedan ut på gatan utan att ha fastnat i någon af damernas schalar eller fått en blessyr af deras hattnålar, kan du skatta dig lycklig och nöjd med din afton.

Amerikabref

från nämndemans Karl-Petter i Berga te föräldra i Sverget.

Nämndemans son i Berga va' en spelevinker åf värsta slage, och en vacker dag når han gjort ett hyss med en åf pigo, som aldri va' för vackert å tala um, la han åf till Amerikat. Å inna' han for lofva han förstås å skrifva hem å tala um hurless han had'et därute å en vacker da' feck föräldra ett bref frå pojken, som alls inte va' le'samt ska I höra.

Ja' feck läsa't å skref åfv'et i en tvärhet för å sätta't i tidninga. Och så här va' de' hopdeckta:

Käraste fader och moder.

Må alltid väl är min dagliga önskan. Jag reste med en storer oceanångare allraförst till Nevjork, som är en stad i Amerika med många millioner människor i så att dom bor utanpå hvarandra i hus med fyrti femti våningar hundra gånger högre än Berga körktorn. Dessa hussen äro af marmorsten mäd guld och silfverväggar invärtes och med glasfönster af Diamanter.

Vi fingo Kvarter i ett tokke hus som kallas håtell och erhålla varje mårgon kaffe på sängen med skorpor stora som famnvetsträ'n

Sedan klär man sig till jentleman och tar på sig sina finbårstade stöflar som en negger drar åf och på efter behag se'n han frikasserat en i håret och äfven bårstat tänderna på en och satt finstrukna ljusmanschetter på händerna så att man är fäsjon, vilket betyder herreman.

Sedan kan man gå ut och täk ä spatser våk i någon herrskapsvagn mäd fjädersits på kuskbocken och särvant eller bekännt där bak som stå på gatorna och ej kostar något.

Och se'n man varit i Nevjork en två'l-tre da'r efter behag och förtjänat en två'l-tretusen dollars efter behag åker man på järnväg till Norden eller Södern eller den stora Wästen efter behag.

"Jag är nu långt inne i landet och har rest en hundra tusen mil och besett allt och är nu vid den såkallandes solinjen som går rundt kring jorden. Och här ä' så varmt att vattnet kokar öfver i källo så att vi bara dricka toddy hela dagen och lejon och tiggrar och andra jur gå lösa så att man får vara aktus att ej bli uppäten. Men om man icke är rädd vilket icke duger, kan man skjuta ijäl dem med refolfvergevär med hvilka man här laddar bössor och kanoner.

Folket går här nakna så att flera skräddare som rest hit svält ihjäl men alla andra ha det bra. Ingen behöfver arbeta utan alla äro vi herrar och patroner. Istället har vi ångmaschiner som går med solsken och som plöjer och sår åt bönderna och kokar maten åt oss. Jag tycker dock icke att bondarbete lönar sig så bra därför har jag köpt mig en ångmaschin som gör pengar af det möckna guldet och silfret som finnes i berg och stenar.

I går bytte jag bort min gamla klocka med mässingsboetten och feck femhundra dollars emellan på en alldeles ny guldklocka.

Jag har hälsan och mår godt och önskar eder även samma goda förmån.

Wännligen eder son

Karl Petter Svensson.

Däri ligger det.

"Jaså, herr kandidaten har det inte riktigt bra på sitt nya ställe?"

"Ack nej, det är en skillnad nu mot den ljufliga tid, då jag hvar dag åt mina middagar här hos fru Pettersson."

"Har ni då inte fritt bord därborta?"

"Jo, nog har jag bordet fritt, men ingenting på bordet."

Hvarför assessorn förblef ungkarl.

(Humoresk.)

Assessorn gick på sextiotalet, men var trots sina grå hår ungdomligare till lynnet än mången trettioåring.

Det fanns folk, i synnerhet fruar med giftasvuxna döttrar, som ansågo, att assessorn, oaktadt sina femtiofyra år och sina grå hår, borde, innan det var för sent, knyta Hymens band för att sedermera få njuta familjelifvets lycka i stilla frid, omgifven af småttingar, hvilka klängde sig upp i pappas knä och lufvade honom i de yfviga engelska polisongerna.

Men assessorn log endast godmodigt åt alla förslag i denna riktning. Han vågade inte tro på äktenskapslyckan sa' han, ty han hade redan blifvit bränd, och brändt barn skyr elden.

Och så berättade han en kväll sina kärleksäfventyr.

"Jag var nyss fyllda fem och tjugu och på sätt och vis rangerad karl, när jag kände den så kallade kärleken vakna till lif inom mig," började han.

"Men jag svärmade icke för en utan för två, två systrar och döttrar i den familj, i hvilken jag då var inackorderad.

Jag svärmade för Julia, så hette den äldsta dottern i huset, ty hon var typen för en blond nordisk skönhet, under det systern Aurore bedårade med en yppig syd-

ländsk fägring, som kom mitt stackars hjärta att klappa i hastigare takt än vanligt hvar gång mina ögon fråssade af den ljufva synen. Jag märkte snart, att jag, märkvärdigt nog, ej heller var likgiltig för någon af de sköna. Julia koketterade med muntra skratt och en gratie, som påminde om en katt, när han leker med en råtta, och Aurore imponerade genom ståtlig apparition, under det hennes blick ömsom gnistrade af sprittande lifslust och ömsom försjönk i smäktande undran, som när en trogen pudel ser upp till sin herre i väntan på att få en sockerbit.

Och alla dessa smekande tonfall, dessa graciösa kattrörelser, denna suveräna hållning och dessa ömsom gnistrande och ömsom smäktande blickar voro ägnade mig, eftersom jag var den ende ungkarl i huset.

Jag kunde icke misstaga mig därpå, ehuru jag var kär, och kärleken är blind. Jag var satt mellan tvenne eldar, en muntert sprakande björkvedsbrasa, som underhölls af Julia, och en sakta flammande stenkolseld, till hvilken Aurore lämnade bränslet.

Jag har alltid tyckt om att prata vid brasan, och så satte jag mig en kväll ner bredvid den sprakande björkveden och sökte inleda en liten konversation med Julia.

“Hvar håller er förtjusande fröken syster hus i kväll? Jag har inte sett till henne se'n i morse,“ började jag.

Julia snörpte samman sin lilla mun, såg nu på sitt handarbete och svarade:

“Jag vet inte, längtar ni kanske att få se henne?“

“Ja, jag kan inte neka till det! Jag saknar alltid fröken Aurore, då hon ej är hemma.“

“Så. Af hvad skäl då, om jag törs fråga?“

“Jag vet inte, om jag bör säga er det. Men hon är ju er syster, och jag kan därför helt säkert förtro mig åt er.“

“Det kan ni visst, herr notarie, jag skall ej förråda edert hjärtas hemligheter. Värre vore det, om ni gaf syster Aurore ert förtroende, ty hon kan då aldrig tiga med hvad hon får höra.“

“Hvad säger ni?“

“Jag säger ingenting, jag, det var ju ni, som skulle säga något.“

“Jag tyckte, att ni nämnde något om ’mitt hjärtas hemligheter’. Dem tänker jag ännu inte yppa för er.“

“Åh, det är nog inga hemligheter längre. Åtminstone inte för mig. Säg ni så godt först som sist att ni älskar syster Aurore,“ sade min vis à vis skrattande.

“Och om så vore, hvad skulle ni då säga därom? Tror ni t. ex. att er syster skulle kunna älska mig tillbaka?“

Julia såg fundersam ut, och så frågade hon skälmskt. “Då måste ni först svara mig uppriktigt på en fråga.“

“Oändtligt gärna.“

“Säg mig då: hur stor inkomst har ni?“

Jag baxnades, men svarade sanningsenligt: “omkring 4,000 kronor om året.“

“Det är alldeles för litet, kära ni.“

“Jaså, ni tycker det,“ återtog jag modstulen.

“Inte har jag sagt, att *jag* tycker det. Jag vet bara att syster tycker det, ty hon har rätt stora pretentioner på lifvet.“

“Så. Känner ni alltså hennes önskningar?“

“Ja bevars, hon har många gånger talat om hur hon ämnar ordna för sig sedan hon blir gift.“

“Säger ni det. Låt mig då höra, det intresserar mig.“

“Ja, jag tviflar inte därpå. Jo, först och främst vill Aurore ha en man med minst 10,000 kr. i årlig inkomst. Och tacka gud om det räcker, det tror åtminstone inte jag.“

"Jaså, ni tror inte det?"

"Nej, känner jag Aurore rätt, så är hon betydligt svag i aritmetiken."

"Så, förlåt att jag frågar, hvad hade ni för betyg i ämnet?"

Julia skrattade.

"Det hör inte hit, kära ni! Men om ni önskar få reda därpå så examinera mig!"

"Jaså, ni tillåter det. Var då god och säg mig hur mycket tror ni att *vi två* skulle få för fyra tusen kronor om året, om ni finge handhafva ekonomien?"

"Vi två, ni frågar så lustigt, men jag skall strax svara er. Se här," fortfor Julia muntert och nappade till sig en blyertspenna ur sin sykorg, hvarmed hon gjorde följande kalkyl:

Huset — — — — & C:o.

Debet		Kredit	
An Ni . . Kr	2000	Pr Kontant	
Jag . „	1000	i kassan	
Saldo „	1000	Kronor	4000
Summa	4000	Summa	4000

När hon afslutat kalkylen, räckte hon mig papperet och skyndade ut, under förevändning att hon denna kväll själf nödgades laga till supéen.

Hon hade icke väl gått, förrän Aurore trädde in i salongen.

"Så ensam ni är, hvar är då mamma och Julia?" frågade fröken Aurore och slog sig ner bredvid mig.

"Hvar er fru mor är vet jag ej, men fröken Julia gick alldeles nyss ner i köket för att laga till supéen," svarade jag.

"Hvad säger ni, gick hon i köket för att laga — — —"

Resten af meningen upplöstes i ett muntert skratt.

“Hvarför skrattar ni åt det, fröken Aurore, det är eljes inte ofta som ni skrattar?“

“Nej, det har ni rätt i. Men nu måste jag göra det. Julia i köket, hi, hi, hi, för att laga supé, hi, hi. — — Det är verkligen för lustigt!“

“Hvarför tycker ni det?“ frågade jag allvarligt.

“Därför att, hi, hi, hi — Julia, hi, hi — inte kan laga mat! En gång skulle hon försöka att koka potatis, och vet ni hur det gick? Jo hon la’ potatisen i en kopparkastrull och lät den koka i förtenningen, ty hon visste ej att man skulle hälla vatten på den. Hi, hi, hi!“

“Det är inte möjligt! Fröken Julia, som är en så klok och förståndig flicka, kan inte vara så opraktisk.“

“Möjligen inte när hon får säga det själf. Men jag beklagar verkligen den karl, som hon en gång får till man.“

“Hvad säger ni?“ utbrast jag bestört.

“Jo, det måtte bli ett skönt äktenskap! Lyckligtvis är Julia så flyktig i sina tycken, att hon nog aldrig kommer att besluta sig för att gifta sig.“

“Så!!!“ utbrast jag och reste mig. Nu blef med ens Aurore allvarlig och såg på mig med pudelblickar.

“Min gud,“ sade hon, “hvad har jag sagt, ni blir ju så upprörd. Kanske har jag sagt för mycket,“ stammade den unga flickan.

“Nej, visst inte! Däraf hjärtat fullt är, däraf talar munnen! Tillåt mig blott ännu en fråga: Kan *ni* laga mat, fröken Aurore, och är ni inte så där ’flyktig’ som er syster?“

Den tillfrågade såg på mig med en blick, trofastare och mer undrande än tio pudlar skulle mäktat, om jag haft en full sockerskål framför mig. Och så svarade hon :

"Hur kan ni fråga så!"

"Jo, jag ber om ursäkt, jag ber om ursäkt, jag ska aldrig göra så mer," svarade jag bugande.

Och från denna stund är jag fortfarande ungkarl, slöt assessorn jublande."

Naivt.

"Mamma, är det sant, att vi få grädde af kon?"
"Ja, min flicka."
"Kaffe också?"

I simskolan.

"Lördagarna ä' mina baddagar, men då är här alltid så förskräckligt mycket folk. Hur kommer det till?"

"Jo, se den dagen skynda alla möjliga murflar hit för att skölja af sig."

Om Kina och kineserna

(Skämtkria.)

Kina är ett kejsardöme beläget i östra Asien och bör ej förväxlas med läkemedlet kina, som finnes å apoteken och är ett godt botemedel mot fråssan. Landet kallas också "det himmelska riket", hvarför äfven *ängels*männen söka komma i besittning af så stora landsträckor som möjligt för att redan här på jorden äga ett paradis, därifrån de kunna hämta sitt te morgon och kväll, ty denna handelsvara förekommer öfverallt i landet i ymnigt mått, däremot saknas te*koppar* totalt i grufvorna. Kaffekoppar af kinesiskt porslin äro åter ingen sällsynthet litet hvarstans.

Kineser kallas med ett gemensamt namn det himmelska rikets inbyggare. De äro kända för sin flit, men kanske kommer den däraf att de ständigt ha "piskan på ryggen", flätad af eget hår. På nätterna hvila de sig, som andra, och kinesa då hvar och en hos sig, till skillnad från studenterna i Upsala och Lund, som kinesa hos hvarandra, när de hvila sig.

Kinesens hudfärg är gul, och en liknande sjukdom kallad "gula febern" grasserar äfven i Kina. Det är därför lika svårt att se om en kines har gula febern, som om man försökte utröna om en neger är svartsjuk eller ej. Landet regeras af en kejsare, som är god vän och

bror med solen och kusin med månen till skillnad från andra furstliga personer, hvilka äro bror till ingen och kusin endast med hvarandra.

Kineserna gå i hvardagslag i trätofflor och sandaler, dock händer det mycket ofta att man äfven får se dem barfota. *En* kines i skor är en sällsynthet, men kinesiskor äro i Kina mycket allmänna.

"Hvitmössa" på affärshufvud.

(En studenthistoria från fordom.)

Julle T. var af kamraterna i "nation" känd för att vara ett i högsta grad excentriskt och obetänksamt väsen, men ett godt läshufvud, *när* han pluggade. Så hade han på otroligt kort tid tenterat sin första examen vid en af fakulteterna, därefter slagit om och äfven tenterat i en annan lärdomsgren, men sedan var det med ens "täfft". I stället för att gå på föreläsningarna, slog han sig på att studera fröjdflickorna vid de små picknicker, som han tillsammans med några andra glada gossar ställde till, sedan flickorna slutat sina föreställningar å "estraden".

En tid var han "alldeles galen" i en tysk sångerska, "fräulein Lorelei", som hon kallades på affischen, under det hon i hvardagslag, när hennes "mutter" kallade henne, lyssnade till det mindre poetiska "Mimmi (Schoulze)".

Julle var, som sagdt, verliebt i den hulda varelsen, och så länge hans pengar räckte, stod hans börs öppen till presenter, nöjen etc. åt den bedårande skönheten; skönast dock vid gassken.

Men så blef det helt plötsligt ebb i kassan! De sista krischorna hade gått åt till en liten utflykt, vid hvilken Julle, utom allt annat, lämnat fem riksdaler åt en bonde, hvilken skjutsat honom och hans "älskarinna",

som han på franskt romanmaner helst kallade sitt sällskap, åter till Upsis, sedan de försummat tåget vid den station, där de stigit af. Julle hade visserligen skrifvit hem efter mer pengar, men från "gubben" hade blott ingått ett svar af följande lakoniska lydelse:

"Mitt tålamod är slut. Hädanefter får du skaffa dig pengar bäst du kan. — — — —"

Faderligen

"Skaffa! sade Julle, sedan han läst brefvet. "Nåväl, efter 'gubben' vill så ha det — — —"

Och så gick först klockan och sedan under hand, på otroligt kort tid, alla öfriga redbarheter af värde, hvilket allt uppslukades af lilla "Mimmi-Lorelei".

En afton, då middagspolletter och allt var slut och den "gröna nöden", som Julle kallade spöket, grinade mot honom, gick han att än en gång se och höra sin dyrkade "Mimmi", för att sedan, dagen därpå, gå ut och förvandla sin sista femma i en revolver i akt och mening att med mordvapnet för tinningen ända ett på sista tiden vansinnigt lif.

Men när han hörde Mimmi sjunga och såg henne kasta slängkyssar åt det håll, där han satt, krympte hans beslut samman. Han kunde lika så gärna dränka sig i Fyris som att kosta på sig revolver, krut och kula, tänkte han. Och så tog han upp femman, bad kyparen växla, behöll därpå två riksdaler att likvidera förtäringen med och skickade för de återstående tre krischorna efter en bukett åt sin älskade. Sedan han stuckit sitt visitkort in i buketten och skrifvit å detsamma:

Süsses Lieb!

"Ich bin 'pank', ohne Geld, erwarte mir nicht — *Nimmer mehr!*"

och tecknat ett betydelsefullt

†

under, gick han och lade sig.

Följande morgon vaknade han vid ett ovanligt buller på gatan. Han steg upp och såg ut.

Där nere vältrade sig vågorna af en folkström. Skrik, skrän, skratt och annat oljud ljöd liksom dånet af en annalkande storm.

"Ah, det är Distingsmarknad i dag, då har jag lust att gå ut en stund och se på folklifvet."

Själfmordsplanerna voro som bortblåsta, när han nu vaknade på nykter "kaluf".

Han mindes inte ens hvar han gjort af femman, hans allra sista femma. Så gick han på måfå ut och blandade sig i folkvimlet, under förhoppning att där träffa några bekanta, som kunde bjuda honom på frukost. Bäst han trängdes mellan de marknadsbesökande, slog en bonde honom på axeln, räckte fram tassen och tackade honom för sist.

"Ah, det är ju nämndeman, som skjutsade mig för ett par veckor se'n. Jaså, nämndeman är i sta'n i dag," sade han och besvarade hälsningen.

"Ja, jag skulle in för att sälja en 'krubbitarekrake' på 'marken", tänkte jag. "Och som jag nu i detsamma fick syn på herrn, som betalade så hederligt för skjutsen sist, så tänkte jag te minstingen ta'n i näfven och hälsa Guds fre' pån," sa bonden.

"Nå, det var hyggligt," tyckte Julle. Och i detsamma fick han en af sina excentriska idéer. "Jaså, nämndeman har en häst till salu, jag tänkte mig just ut att köpa en, ty jag åker gärna, som nämndeman vet."

"Kors, ta då min, vet ja'. Han har det felet, som jag nämnde, men jag ska inte vara obillig. Herrn får'n för *hundra banko*."

Julle granskade hästen med kännaremin och tyckte, att han såg välfödd och treflig ut.

"Vill nämndeman ta *hundratjugufem*, så slå till. Pengar ska nämndeman få i eftermiddag."

Bondgubben ref sig bak örat.

"Säg *hundratrettifem*, så dela vi det som står oss emellan," sa' säljaren.

"Nåja, kör för *'hundratrettifem'* då! Här är min adress. Kom hem till mig klockan tre i eftermiddag, så träffas vi och dricka köpskål, ty nu har jag mycket annat att uträtta," meddelade Julle.

Bonden lyfte på mössan och lämnade hästen, på hvilken Julle, som var ganska god ryttare, genast kastade sig upp och red vidare. Snart var han omringad af en hel skara muntra studentkamrater, som skreko:

"Nej, se på Julle T., nu är han ute på luft igen." Och därefter frågade de:

"Hva' ska du med hästkraken att göra?"

"Realisera den," hojtade Julle. "Vet ni någon som vill köpa eller byta med mig?"

"Är hästen till salu?" frågade strax en marknadsspekulant. "Hvad begärs för den?"

"*Tvåhundrafemti* riksdaler, eller också byter jag med en annan häst, som är mera i min smak, jag tycker inte riktigt om färgen på den här," sa' Julle. Därmed red han in på en afprofningsbana i närheten och tumlade där om med sin springare.

Resultatet blef, att han inom en kvart hade bytt sig till en annan häst och fått *tjugu* riksdaler emellan.

Affären eggade honom till nya försök, hvilka alla aflupo med vinst för Julle. Vid tutiden hade han med de marknadsbesökande bytt hästar minst ett halft tjog gånger, och i hans fickor hvilade nu *etthundratjugufem kronor* kontant i mellanafgifter. Men icke nog härmed! Klockan ungefär half tre fick han ett anbud på *trehundra kronor* kontant för den häst han då ägde.

"Nå, så ta'n och slit'en med hälsan," sa säljarn och höstade in pengarna.

Några kamrater, som under hela tiden följt Julle under hans hästaffärer, hissade honom nu och buro honom i triumf från skådeplatsen för hans bragder.

Så följde de honom hem och närvoro som vittnen, då han på utsatt tid likviderade sin vän nämndemannen och därefter bjöd honom på köpskål i champagne.

Att dagen sedermera "vardt glad", faller af sig själft! Julle bjöd kamrater till höger och vänster att vara sina gäster samt åt och drack själf för två! Och hvad märkvärdigare var, följande dag fick han "rek", som han inte bröt, förrän de pengar han förtjänat på hästaffärerna voro slut.

"Reket" innehöll på öret hundra krisch, jämte följande ukas från Julles pappa:

Min kära gosse!

Det är så godt, att du med ens afbryter studierna och kommer hem, ty jag behöfver din hjälp på kontoret.

Faderligen etc."

Julle löste genast igen sin klocka, som han fått i present af sin far, höll en sista glad fest för några vänner, och så vände han morgonen därpå Upsis ryggen. Nu är han halfmillionär med stadgadt rykte som god hushållare och affärsman samt — *nordstjerneriddare*, i fall detta ytterligare förmår höja hans aktier i läsarens ögon.

Anekdoter, ordlekar och infall.

Elak replik.

"Hvilken väg gå vi?"

"Jag går *Karla*vägen här rätt fram."

"Nej, hva tusan ska vi där att göra. Karlavägen är inte mig i smaken."

"Jaså, inte. Du föredrar kanske — kjortelvägen."

* *
*

Tvetydigt.

Tycker du inte om landet efter du lefver här i staden, skild från familjen?"

"Jo, tvärt om. Jag är förtjust i landet för min familjs skull.

* *
*

Skämtgåtor

(à la Hökenberg).

"Hvilka trakter lämpa sig ej till promenadplatser?"
Svar: "*Kontrakter.*"

*

“Hvilken dag är för mången den mest efterlängtade?“
Svar: “*Middagen.*“

*

“Hvilka pipor röka bäst?“
Svar: “*Skorstenspipor.*“

*

“Hur bör en skorstensfejares nattläger rättast benämnas?“
Svar: “*Sotsäng.*“

*

“Hvilken falk flyger sämst?“
Svar: “*Katafalken.*“

*

“Hvilken knekt slipper exercis?“
Svar: “*Stöfvelknekten.*“

*

“Hvilken ton kunna musikanter ej frambringa?“
Svar: “*Af-tonen.*“

*

“Hvilken stad är oftast utsatt för att bli antänd?“
“Svar: *Eldstaden.*“

*

“Hvilken rock lämpar sig sämst att gå på bjudningar med?“
Svar: “*Spinnrocken.*“

*

“Hvilken koja blir billigaste ’sommarnöjet’?“
Svar: “*Löfkojan.*“

*

“Hvilka taflor se vi mest på?“
Svar: “*Urtaflorna.*“

*

“Hvilka domar fällas lättast?“
Svar: “*Svordomar.*“

* * *

Oss flickor emellan.

"Hvem skulle du helst vilja gifta dig med, häradshöfdingen eller doktorn?"

"Med häradshöfdingen, förstås."

"Hvarför det?"

"Därför att han bäst vet, hur man lättast kan bli skilda igen, i fall man inte alltid skulle kunna hålla af hvarandra."

* * *

Lyckad kur.

(Amerikanism.)

Sam. Field, en farmare i Kansas, råkade, då han en gång med vidöppen mun slumrade ute å fältet, att få en två fot lång snok i magen på sig. För att bli kvitt ormen drack han först ett krus whisky, och då detta medel, i stället för att hjälpa, stjälpte Sam och gaf ormen en ännu mer slingrande gång i hans inälfvor, vände han sig till en läkare.

Denne ordinerade genast en mixtur, hvarigenom Sam fick *tarmvred*, och på så sätt lyckades man att *vrida* halsen af ormen. Efter detta experiment fick Sam ta in en mixtur, som botade tarmvredet. Ofvanpå detta fick Sam ta in ett starkt laxermedel. Af den stackars mannens onda återstod därefter intet annat än att punga ut med fem dollars till doktorn för den lyckade kuren.

* * *

För fiskare.

"Hvart bör man lämpligast resa för att få en rik fångst, om man är road af att fiska ål?"

"Man bör lägga ut sina krokar i *Ål*ands haf.

* * *

En laglydig tjuf.

Domaren: "Ni är anklagad för att ha stulit en tunna råg från er husbonde. Erkänner ni det?"

Tjufven: "Nej, det bestrides, ty det är inte *lagligt* att räkna 'tunnor' nu längre."

* * *

Knifvigt öknamn.

Fabrikör X. tillverkade på sin tid så utmärkta rakknifvar, att han vid ett stjärnfall hugnades med en vasatrissa.

Bland vänner och bekanta kallades X. sedermera: riddaren *Bryn*olf.

* * *

Lämplig titel.

Herr —n, en ifrig segelsportman, hade ofta oturen att under sina seglatser stöta på grund.

Med anledning häraf kallades han vänner emellan: *skärsliparen.*

* * *

Två själar, en tanke.

Till en järnvägsstation anlände ett svettdrypande fruntimmer, knogande å en försvarlig nattsäck, och rusade samtidigt med en herre ut på perrongen för att söka hinna med ett tåg, som stod färdigt att afgå.

I samma ögonblick blåste stationsinspektoren af tåget, en kort hvissling ljöd från lokomotivet till svar, och så stodo våra två resande där, under det trängen ångade i väg utan dem.

Sedan de en stund sett efter det bortilande tåget, utbrast herrn helt plötsligt:

"Dj—n anfäkta, så förargligt!"

Fruntimret släppte nu sin kappsäck och gick rakt fram till den svärjande herrn, fattade hans hand och utbrast:

"Tack, tusen tack, min herre, ni gaf ett så sant uttryck åt hvad jag tänkte."

* *
*

I folkskolan.

Läraren: "Kan du, Karl, säga mig, hvilka lagar som instiftades af Birger jarl?"

Lärjungen (en pys på åtta år): "Lagen om kyrkofrid, kvinnofrid och tingsfrid."

Läraren: "Riktigt. Vet du hvad som menas med kyrkofrid?"

Lärjungen: "Att få gå i fred till kyrkan."

Läraren: "Nåja, vidare! Hvad menas med kvinnofrid?"

Lärjungen: "Att få gå i fred för — kvinnfolken!"

* *
*

Beslutsamhet.

Hon: När skall du besluta dig för att vi fira vårt bröllop?"

Han: När du beslutar dig för att aldrig mera tala därom."

* * *

Antagande.

Hvem vet, om det inte finns lefvande varelser till och med i *solen.*

T. ex.: *Sol*vargar och *sol*dater.

* * *

Förflugen reflexion.

Frun: "Det märks nog dagligen, att du inte skattar mig lika högt nu som under vår förlofningstid."

Mannen: "Jo bevars, det gör jag visst — om blott icke svärfars konkurs kommit emellan!"

* * *

Witzigt.

"Ska du inte gå hem och lägga dig, bror Söderström?" frågade en herre en annan här om aftonen.

"Hur så?"

"Jo, har du inte sett, att *Norrström* ligger redan," svarades.

* * *

Diskussionsfrågor i en manlig kontoristförening.

1:o) Bör man "afsluta sina böcker", innan man riktigt läst igenom dem?

2:o) Hur bör förhindras, att grosshandlare bära "kontoret på fickan"?

3:o) Kunna "transporterna i handelsböcker" uppdragas åt — stadsbud?

4:o) Hur skall man "enklast" lära sig *dubbelt* italienskt bokhålleri?

5:o) Hur skall en kontorist bli fullt konto*kurrant* dagen efter en glad zwyck?

6:o) Bör inte de *söta* små kvinnliga kontorsbiträdenas arbete anses som — pull — pet? O. s. v.

* *
*

Fonografen

kommer i framtiden helt säkert att spela en mycket viktig roll i världsvimlet.

Enbart genom sin förmåga att 12 à 15,000 gånger kunna återupprepa hvad som tutas i apparaten blir uppfinningen användbar till många goda ting. T. ex.:

För herrar *prästmän*, hvilka hädanefter aldrig mer behöfva att själfva "vända på fjärdingen", om de till predikobiträde skaffa sig en fonograf.

För herrar skollärare, hvilka år ut och år in repetera samma sparlakansläxa för sina elever.

För gnatiga fruar, som kväll efter kväll repetera samma sparlakansläxa för sina män.

För monarkerna vid förekommande och oupphörligt återkommande "äskningar" om höjning af apanaget etc.

* *
*

Försiktighet.

Hon: "Ack, min vän, jag skiljes från dig med centnertungt hjärta!"

Han: "För all del tyst med det! Någon tjänsteman kunde höra dig, och då får du betala öfvervikt."

* * *

Också ett fel.

Cigarrfröken: “Nå, hvad tycker herrn om de nya cigarrerna?“

Snobben: “Åjo, de skulle inte vara så illa — om de inte voro så billiga.“

* * *

Amerikanismer.

En neger, som skulle resa från Chicago till San Fransisco, satte sig upp på ett af tågen öster ut till Newyork. Då han af konduktören gjordes uppmärksam på sitt misstag, svarade han mycket lugnt:

"Ser di då icke 'sar', att *jag* reser väster ut, jag åker ju *baklänges*, då de andra passagerarne åka rätt fram

*

En praktisk amerikan har upptäckt en gruf-fyndighet och en hälsokälla i omedelbar närhet af hvarandra. Nu har han vid hälsobrunnen inrättat en friskgymnastik för badgästerna, hvilken består däri att dessa ordineras deltaga i grufarbetet. På så sätt slipper ägaren hålla sig med arbetskrafter för grufdriften, utan får tvärt om betaldt därför af brunnsgästerna. Affären lämnar också redan en kolossal vinst.

* *
*

Det skulle vara det enda.

Läkaren: "Jag anser mig böra bereda er, som familjefar, på att ert onda kan få en dödlig utgång. Om ni därför har några arrangemanger att vidtaga för den händelse ni inom kort skulle falla ifrån, så gör dem genast.

Patienten: "Tusen tack, herr doktor! Jag har gunås ingenting att lämna efter mig åt de mina för så vidt inte ni, herr doktor, ville vara af den godheten och hjälpa mig få en bra *lifförsäkring, innan det blir för sent.*"

* *
*

Ur en witzares album.

"Barberare" böra ej i processer använda rättegångsbiträden. Ingen kan gärna vara "knifvigare" än de själfva.

*

De sensationella *bulle*tinerna vänta vi nu för tiden från — bagarne.

*

Polisen är den stora allmänhetens — *målsmän.*

*

Att anse en "smed' o*städ*ad är bestämdt en orättvis beskyllning.

*

"Vaktmästare" är en olämplig benämning på herrar uppassare. *Mathämtare* vore bättre!

*

Likaledes vet jag ej, hvarför icke en del präster borde kallas — *fjärdingsmän.*

*

Och vissa tidningsmän: *ank-lagare.*

*

Läkare äro samhällets enda — *botgörare.*

* *

Diskussionsämnen vid ett landtbruksmöte.

1:o) Bör man ha betaldt för "*gammal ost*"?

2:o) Hur skall man bära sig åt för att riktigt komma sig "*upp i smöret*"?

3:o) Hvad är skillnaden mellan samhällets "*grädde*" och dess — afskum?

4:o) Bör en mejerist studera — *ostelogi*?

5:o) dito dito *koreografi*?

6:o) Kunna "fjärdings"männen räknas tillhöra yrket?

7:o) Böra "smörgåsar" inregistreras bland animala eller vegetabiliska födoämnen?

8:o) Kan "mjölkbyttan" (Saxifraga granulata) användas vid mejerihandtering?

9:o) Bör en mejerska gifta sig med en — *Meyer*?

10:o) Har uttrycket *Pudelns "kärna"* något med mejerihandteringen att skaffa?

11:o) Böra tillverkare af *mes*ost vara värnpliktige? o. s. v.

* * *

Också ett sätt att se saken.

En fader reste med sina två söner på järnväg och uppvisade vid konduktörens inträde i kupéen två halfbiljetter, en för hvardera af pojkarne.

"En af gossarne tyckes vara öfver tolf år och får således icke resa på half biljett," invände konduktören.

"Ja, det är nog sant, att den äldsta af gossarne är öfver tolf år, men så är den andra inte mer än sex. Alltså blir bägges medelålder under tolf år!"

* * *

Originell kontroll.

I ett sällskap damer berättade här om dagen en fru M**, känd i vida kretsar för sin kanske alltför stora hushållsaktighet, att hon hade många sätt att öfvertyga sig om huruvida hennes tjänstfolk snattade ur hennes handkammare eller ej.

“Ibland fångar jag t. ex. en fluga, släpper henne in i sockerskrinet och ställer se'n fram det. Är flugan sedermera sin kos, när jag nästa gång öppnar skrinet, så misstänker jag alltid, att några sockerbitar äfven följt med,“ slöt den illistiga damen.

* * *

På husförhöret.

Pastorn: “Vi ha nu hört, att det finns uppsåtliga synder och svaghetssynder. Hvad menar du, Anders, med uppsåtlig synd?“

Anders: “Att slå ihjäl en människa.“

Pastorn: “Nåja, är det gjordt i ondt uppsåt, så är det en uppsåtlig synd. — Än med svaghetssynd då?“

Anders: “Det är att låta slå ihjäl sig och inte orka slå igen!“

* * *

Säg det.

Lille Karl: “Pappa, hur kommer det sig, att farbror Pettersson röker cigarr, han som har — *pip*skägg?“

* * *

Vägvisare för resande.

Den resande: "Är det bekant, hvar Vasateatern ligger?

Poliskonstapeln: "Den ligger vid Vasagatan."

Den resande: "Ja, det vet jag, men hvar ligger Vasagatan?"

Poliskonstapeln: "Den börjar vid Vasabron."

Den resande: "Hvar ligger då Vasabron?"

Poliskonstapeln: "Alldeles i närheten af Vasakaféet och Gustaf Vasas staty."

Den resande: "Jag är lika klok, men tack i alla fall för upplysningarna."

* * *

Då — ändtligen!

Herr Andersson: "Och vår gemensamme vän Lundström, som ändtligen fått vasen! Nu är han väl nöjd?"

Herr Pettersson: "Gud vet, jag tror inte den karlen är nöjd oftare än när han har 'kuku' i kille."

* * *

Pigadvokatyr.

Frun: "Är det Marie, som slagit sönder vasen, som stod på min mans skrifbord?"

Jungfrun: "Nej, jag råka' endast släppa den i golfvet, och då gick den sönder af sig själf."

* * *

Matsedel

(från en »första klassens restaurant» i en landsortsstad.)

Kalla rättär.

Alla då på gås!
Kräft År
Sill sa Lat

Fisk.

Gös sa' la Sotar Major
Strömming med Gräs-Löksås

Sopor.

Suplaränn
Hår Spår Sopa

Kötträttär.

Oxe rulla där!
Lam stek mäd pottaTis
Kalv lever! Och gräde Sås!
Djur s. h. te
Rap Höna
Fågel Pass dej!
Stekt kökLing

Des-Ärter.

Glas Mar-Äng.
Blandadd Kompost
Renklor.
Ost ock käx.

* * *

En orädd Bucefalus.

Spekulanten: "Är hästen här rädd af sig eller ej?"
Säljaren: Rädder, nej inte det minsta! Han brukar för det mesta stå ensam i stallet nätterna igenom."

* * *

"*Klippt skall det vara!*"

Kunden: "De här bakelserna äro ju inte färska.
Butikfröken: "Jo, jag försäkrar, de äro färska för dagen."
Kunden: "För *går*dagen då, möjligtvis!"

På Albert Bonniers förlag ha utkommit följande

SKÅNSKA LANDSMÅLSHISTORIER.

af HENRIK WRANÉR.

I skånska stugor. Små bilder ur folklifvet i Östra Skåne förr och nu. Med 12 silhuetter af **Ernst Ljungh.** 1: 50.

Stuesnack och stätteslams. Drag ur skånska slättbons lif, på Simrishamstraktens allmogemål tecknade. Med 10 silhuetter och en omslagsteckning af **Ernst Ljungh.** 75 öre.

Hvardagsmat och gilleskakor. Bilder ur lifvet på skånska slättbygden förr och nu. Med 9 silhuetter af **Ernst Ljungh.** 1 krona.

En ulf i fårakläder. och andra skånska folklifsbilder. Med 9 silhuetter af **Ernst Ljungh.** 75 öre.

Gårafolk och husmän. Bilder ur allmogelifvet i sydöstra Skåne förr och nu. På Jerrestadshärads bygdemål tecknade. Med 13 silhuetter af **Ernst Ljungh.** — Pris 1: 25.

»— — *Man skall vara antingen förstockadt dum eller ohjelpligt blaserad för att ej höra dessa berättelser med nöje.* — — —»

(Sydsv. Dagbl. Snällposten.)

»— — *Vill man ha sig ett godt skratt, bör man läsa den boken.* — — —»

(Ystads Tidning.)

»— — En liten, *utmärkt präktig bok.* — — Vi behöfva icke säga, att en mängd ord och uttryck äro *ypperliga och målande.* — — —»

(Aftonbladet.)

»— — Det är till formen konstlösa fotografier, direkta uppteckningar ur rama verkligheten, men som *adlas till konst genom det lif som lyser ur dem* och den *friskhet, som genomströmmar detta lif.* — — —»

(Nya Dagl. Allehanda.)

»— — Disse Skildringer af skaansk Bondeliv er skrevne med et saa *jevnt Lune* og holdt i en saa *Ægte folkelig Tone,* er saa friske og umiddelbare, at de hører til *det bedste, som bydes paa vort Bogmarked.* — — —»

(Bergens Tidende.)

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

»Kom Kalle, ska vi leka järnväg! Pappa får vara tunnel.»

Häft 5

Humoresker, Roligheter och Infall

utgifna af

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Femte häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 25 öre.

☞ *Af Skämthistorier utkomma cirka 12 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.*

1892.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Femte häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Giftkapslarna.

(En kärlekshistoria.)

Unge Pelle Pärongren, vi kunna ju kalla honom så inför publiken, var vid en tidpunkt af sitt lif den olyckligaste människa under solen, åtminstone var han själf på det lifligaste öfvertygad härom.

Och orsaken var naturligtvis den gamla vanliga: Pelle älskade en förtjusande sjutton års ungmö, fröken Mary, dotter till hans principal, grosshandlaren Debetson (också pseudonym), och var äfven älskad tillbaka. Men den som inte älskade att få den fattige herr Pärongren till måg, det var den stenrike herr Debetson.

När Pelle för grosshandlaren yppade sin blyga böjelse, och denne ögonblickligen fick klart för sig hur sakerna stodo, tog han bums sitt parti och afskedade Pelle från hans bokhållareplats samt underrättade sin dotter, att hon redan dagen därpå skulle hålla sig beredd att resa långt bort, hvart sade han ej.

Pelle, som fick del af den senare ukasen, var otröstlig. Han skulle säkert aldrig mer få återse sin älskade, ty om han t. ex. beslöte sig för att följa efter henne, skulle han ingen glädje ha häraf, utan antagligen strax bli upptäckt vid minsta försök att närma sig den dyrkade,

ty till all olycka erfor han, att grosshandlaren själf skulle medfölja på resan och sätta sin dotter i säkerhet.

Något måste emellertid göras, innan allt blef för sent. Han måste till hvad pris som helst söka få ett samtal med den tillbedda för att säga henne farväl.

Kanske ett sista farväl! Denna tanke födde blixtsnabbt en annan, som att börja med kom hela Pelles nervsystem att vibrera af de mest stridiga känslor, men som slutligen, sedan den hunnit mogna i ett fast beslut, stålsatte honom så, att han raskt grep sitt värf an och handlade utan ett ögonblicks betänkande, pådrifven af en okuflig energi.

Sedan han tillskrifvit och äfven lyckats till sin käresta framsmuggla en biljett, i hvilken han besvor henne att möta sig å viss plats på visst klockslag, skyndade han i en droska till ett aflägset liggande apotek, å hvilket hans allra bästa vän tjänstgjorde som nykläckt provisor.

Med infernalisk slughet och på grund af sin vänskap till provisorn lyckades han på kortare tid än en kvart, utan att förråda sin afsikt, lura af medikamentsmannen två oblat, fyllda med *mördande gift*.

Han hade nämligen fattat det *nu* så vanliga beslutet att dö tillsammans med den älskade, när ödet ej förunnade dem att få lefva tillsamman.

På utsatt tid var han på mötesplatsen. Och några minuter senare kom äfven den tillbedda. Han hade en vagn till hands, och så satte de sig upp och foro till ett af våra utvärdshus.

Där rekvirerade han ett enskildt rum och en butelj champagne.

När de blifvit ensamma och champagnen serverats, njöto de älskande några minuters oskyldig lycka, talande kärlekens stumma språk öga mot öga. Men tiden hastade! Den tillbedda var orolig öfver att hon dröjt för länge

ute. Klockan gick redan på sju. Då lade Pelle raskt oblaten i champagneglasen, fyllde dem till brädden, såg giftet och kapsylerna smälta i det skummande vinet, höjde sitt glas och drack sin älskade till. Med tårade ögon tömde hon sitt glas i botten, under det han förhöll sig lugn.

Det sorgliga, tunga värfvet var fullbordadt! Han tyckte sig redan känna giftets verkningar, och hon, som ingenting visste, syntes i hast äfven blekare än vanligt, men gick ännu med lika fasta steg som han mot vagnen, som väntade. Sedan paret åter satt sig upp, befallde herr Pärongren i tysthet kusken att köra till den tillbeddas hem. Ditkomna, skulle de bägge redan ha upphört att andas och grosshandlaren mötas af en hemsk syn!

Men den väntade tragiska upplösningen uteblef. När vagnen stannade utanför grosshandlarens port, lefde ännu både han och hon. Och hon hade till och med kraft öfrig att förebrå Pelle, att han låtit kusken köra ända fram, så att det helt säkert skulle bli upptäckt, att de råkats.

"Den saken är lätt hjälpt," förklarade Pelle, och så bad han kusken köra ännu ett stycke. Under tiden togo de unga älskande ett sista rörande och ömt farväl af hvarandra. Och så stego de ur och skildes hasteliga.

Pelle gick hem och skref afskedsbref till vänner och bekanta, under det han timme efter timme väntade sig döden.

Men benrangelsmannen kom inte!

"Det måtte vara ett mycket långsamt dödande gift," tänkte han.

När brefven voro skrifna och frankerade, gick han ut och lade dem i en breflåda.

Då detta var gjordt, kände han sig litet "sugen" och beslöt att gå in på en restaurant och supéra.

Kyparen gaf han en hel krona i drikspengar, tamburvaktmästaren likaledes. Och en tiggare, som han mötte på Gustafs Adolfs torg, fick resten i hans börs och trodde sig ha råkat ut för en konradsbergare.

Hemkommen letade han med mycket besvär fram en gammal andaktsbok och läste ett par sidor däri, innan han gick till sängs. Sedan han lagt sig, inslumrade han lugnt. Hans sista tanke var hos *henne*, som han älskade.

Han var öfvertygad om, att de snart skulle mötas i en bättre värld.

— — — — — — — — — — — — — — —

När han vaknade följande morgon, trodde han först, att hans ande befann sig i ljusare rymder, hvarför han raskt steg upp. Men så fort han fick syn på sina morgontofflor försvann denna illusion. Och nu trodde han ett ögonblick, att han gick omkring i jämmerdalen och spökade i nattskjorta. Därpå klädde han sig långsamt och gick åter att besöka sin vän provisorn.

"Hör du, hvad var det för ett gift, du gaf mig i går?" frågade han, sedan han en stund med pillertrillaren pratat om hvarjehanda ting.

"*Inte fick du något gift*, ty gifter lämna vi ej utan recept. Många af mina bekanta ha, liksom du, bedt mig om sådana där ohälsosamma saker, men jag ger dem då ett oskyldigt medikament. Ty när man inte vet af det, är det ju lika roligt att ha ett strösockerspulver, som man visar sina vänner och säger: *detta är arsenik!* De där oblaten, som du fick, kan du visa dina vänner och säga som så: De här ä' fyllda med *cyankalium!* Och var säker på, att det är ingen af dem som har lust att öfvertyga sig därom genom att smaka," sade provisorn och drog munnen upp till öronen i ett bredt leende.

Pelle dröp af, skamsen öfver att ha varit utsatt för en så nedrig drift.

Sin tillbedda har han återsett många gånger, sedan han förgiftat henne, ty det är nu snart tjugu år se'n.

Hon har varit gift i femton år, precis lika länge som han.

Så att den här historien slutar ändock som den bör med — *giftas.*

Musikaliska kunskaper.

"Hvad är det han spelar där vid pianot? Jag tycker det är detsamma som vi hörde nyss."

"Det är ett stycke af en italiensk mästare, som heter *Dacapo*."

"Hur vet du det?"

"Jo, pianisten sa' nyss, när jag tackade honom: Jag ska' spela Dacapo, om ni behagar."

Också en uttydning.

Gossen: “Söta mamma, låt oss få äta upp äpplena i dag!“

Modern: “Nej, min gosse, vi ska gömma dem till i morgon.“

Gossen: “Ja, men magistern har sagt i skolan, att man aldrig skall uppskjuta till morgondagen, hvad man kan göra i dag.“

Komisk erotik.

(Amerikanism.)

När man reser på järnväg genom Amerikas slättland, förvånas man i synnerhet öfver det intresse, som de betande korna å ömse sidor om banan ägna åt tåget.

Det händer oupphörligt, att kreaturen flöja in på banan, där de antingen bli öfverkörda eller slungade åt sidan af den för detta ändamål å de amerikanska lokomotiven särskildt konstruerade "kofångaren".

Ger man noga akt på djuren, så skall man, om man är fysionomist som jag, lätt finna orsaken till den uppmärksamhet de eljes så "kolugna" varelserna ägna åt trängen.

Detta intresse är uteslutande koncentreradt kring — maskinen.

Hvarför skulle också icke en intelligent amerikansk ko intresseras af ett lo*ko*motiv framför andra "motiv", som hon råkar få syn på?

Det är i synnerhet de unga kvigorna, hvilka icke pröfvat så mycket af lifvet, som när de första gången få syn på ett lokomotiv, se mest intresserade ut.

Först fästes deras blick på skorstenen, som lik ett kolossalt "horn" skjuter ut ur vidundrets "panna".

Så bländas de af glansen från dess "ögon", de bägge lanternorna, när solstrålarna brytas mot reflexplåtarna.

När synen försvunnit, känner den stackars unga kvigan sig underlig till mods.

Lokomotivet är det ideal hon drömt sig. När hon jämför det med sin pappa eller de beskedliga oxfarbröderna, växer hennes passion med lavinens snabbhet.

Hon känner, att hon *älskar* lokomotivet. I sin ensamhet ute på betet blir den unga kvigan poetisk och idisslar för sig själf:

Hur ljuft det är att älska,
Att älska, att älska,
Att älska ett *lokomotiv*,
Ett eldigt 'komotiv.

Så kommer en dag det "vidunderliga", som Ibsen säger.

Den älskogskranka unga kvigan befinner sig alldeles invid spåret, när lokomotivets dånande suckar förnimmas på afstånd. Hon ser det på afstånd och bedåras af dess glödande blickar.

Då gripes den oerfarna unga af ett oemotståndligt begär att kokettera en smula för att fästa lokomotivets uppmärksamhet vid sig.

I nästa ögonblick är hon i ett par språng uppe på banvallen.

Hu-u-u-i! ljuder det från ånghvisslan.

Mu-u-u-i! svarar den förälskade kvigan i mellan*ko*lisk-passionerad ton och slår en klatsch med svansen.

Det är hela kärleksförklaringen!

För att behaga gör den lilla några graciösa kovändningar, hvarefter hon samtidigt dansar menuett med frambenen och cancan med bakbenen framför lokomotivet, som allt mer närmar sig henne.

I nästa sekund svindlar det för hennes ögon, hon känner sig upplyft på sin älskares starka kofångarearmar och tycker sig med vindens snabbhet förflyttad till sällare betesmarker, där hennes lokomotivkärlek skall finna sin belöning och där hon inom en icke alltför aflägsen framtid skall se sig omgifven af en hel svärm de allra sötaste små *lokomotivkalfvar*, hvilka rulla omkring på velocipeder tills de liksom sin pappa bli så stora och starka, att de kunna draga ett helt tåg af vagnar efter sig.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Men hur kort är icke lyckan! När den lilla åter vaknar till medvetande och slår upp ögonen, finner hon att allt endast varit en elak dröm.

Lokomotivet är borta, och hon ligger vårdslöst utslungad på betesvallen i en för en ung väluppfostrad kviga opassande ställning.

Hon suckar och reser sig upp! Då hör hon refbenen skramla i kroppen på sig som slantarna i en sparbössa Med möda släpar hon sig till vattningsstället för att — spegla sig.

Så hon ser ut! Hälften af svansen, med hvilken hon lärt sig *ko*kettera som med en solfjäder, är borta, och ifrån att vara född mer "kobent" än någon af syskonen är hon nu efter sin kurtis med lokomotivet — *hjulbent.*

Men sin ungdomskärlek bevarar hon i troget minne hela lifvet igenom. Och så göra äfven de öfriga kossorna utmed järnbanorna. Ty de ha alla en gång svärmat för lokomotivet.

I allas blick har jag funnit uttryckt samma trånande svårmod och samma poetiska uppfattning:

Hur ljuft det är att älska,
Att älska, att älska,
Att älska ett *lokomotiv*,
Ett eldigt 'komotiv.

En harjakt.

Unge studeranden, herr Agaton Österqvist, hade på sensommaren tillträdt sin första befattning som informator åt ett par förhoppningsfulla plantor till landtbrukar X. och hans fru.

Redan första dagen af sin vistelse vid herrgården intreserades unge herr Agaton alldeles ofantligt af sin nye husbondes arsenal, och då jakttiden började och patronen reste bort på ett par dagar, hade informatorn utverkat sig hans tillåtelse att få låna ett af gevären och en hund för att knäppa en af de många jössar, som funnos å patronens jaktmarker. Nu var herr Agaton visst ingen Nimrod, men han påstod sig dock förut ha skjutit en hare.

Utstyrd med patronens skjutväska, signalhorn m. m., begaf han sig ut, åtföljd af *rapphönshunden*, med hvilken han redan stod på förtrolig fot.

När han gick förbi hundkojan, där stöfvarna stodo kopplade, skällde de ursinnigt vid åsynen af bössan och jägaren, så att Agaton gjorde en stor lof i den tron, att hundarna ville bita honom, om han gick dem för nära. Utkommen på marken, släpptes "King" och försvann ögonblickligen bortåt hafrefälten till, så att herr Agaton icke såg skymten af det ädla djuret mer den dagen.

Och där tumlade "King" om med ett par rapphönskullar, under det herr Agaton, omedveten om bytet, svor

öfver illa dresserade hundar och på egen hand fortsatte jakten.

Efter att under flera timmar ha ströfvat omkring i hagmarkerna, utan att ha upptäckt så mycket vildt som en ekorre en gång, hörde jägaren plötsligen ett prassel i buskarna bredvid sig, och ögonblicket därpå skuttade ett par hvita, fyrfota djur helt lusteligen ur buskarna och ut på den lilla slätt, där Agaton befann sig.

I ögonblicket förde han geväret till ögat och: *pang!* där låg en af hararna, medan den andra med ett språng förskräckt rusade åter in i buskarna, under det han bräkte ett i högsta diskant sorgset vibrerande: *bä-äh-äh!*

När herr Agaton med bytet i hand synade detsamma, upptäckte han, fastän för sent, att det hade *klöfvar* på alla fyra fötterna, som alla *killingar* ha, men att villebrådet för öfrigt mycket liknade en hare. Undersökningen var ej afslutad, förrän jägaren omgafs af en hel fårskock, hvari både gumse och tackor, killingar och lamm bräkte sorgsna *"bä'n"!* vid åsynen af den stupade lilla.

Herr Agaton skämdes som en hund och lomade i väg, förföljd af den folkkära fårskocken, som under sommaren varit utsläppt på bete i hagen och hvilken fortfor att i korus bräka sina melankoliska "bähn" i hans öron.

Så gaf han sig på flykten, ökande sitt lopp. Men efter kom den bräkande fårskocken i kort galopp, till dess jägaren slutligen lyckades nå en gärdsgård och hoppa öfver densamma.

Här kastade han den döda killingen från sig i ett busksnår och skyndade hem.

Och som han ej själf var angelägen om att berätta sin jakthistoria, skulle den troligen ha fördolts i "glömskans natt", därest icke hans goda vän "King" ett par dagar senare, då herr Agaton jämte sitt husbondfolk intog kaffe å verandan, kommit släpande med det bort-

kastade jaktbytet, som han nedlade framför herr Agatons fötter.

"Hvad vill det här säga, hvem har skjutit ihjäl killingen?" frågade patron X., sedan han kastat en blick på villebrådet.

"Förlåt, det är jag, som trodde att jag sköt en hare," svarade herr Agaton med nedslagna ögon.

"Jaså," sade husfadern, småleende. "Se då bättre upp en annan gång, annars vet jag inte, om 'herr studiosus' hädanefter får undervisa mina pojkar i naturalhistoria."

Går gör det

"Nå, hur går det för dig i skolan, min gosse?"

"Åh, där går det inte bra, men i kälkbacken, där går det, må farbror tro."

En originell affär.

(Skämthistoria.)

Gubben Magerlund var en af det lilla X-köpings största penningmagnater, åtminstone förfogade han öfver de mest reella valutorna, omsorgsfullt förvarade i en stor grön kassakista. Som vanligt brukar vara fallet med mammonstrålar af gubben Magerlunds kaliber, var han ej ovillig att då och då hjälpa en nödställd nästa med ett litet lån, när han i ersättning fick sina "firti", och han var heller icke ledsen att göra andra lönande geschäft, när tillfälle därtill erbjöd sig. Men ännu hade ingen sett gubben gratis offra så mycket som en dryck vatten på någon af sina medmänniskor.

När därför det ryktet kom ut i den lilla staden, att Magerlund ämnade gifva sin dotter 10,000 kronor kontant i hemgift, när hon önskade knyta Hymens band med någon oförvägen man, så väckte detta ett oerhördt uppseende, ehuru egendomligt nog ingen egentligen kom sig för att nappa på den med ett så pass fett bete utkastade kroken.

Tvärt om fanns det bland den lilla stadens ungherrar ett par spjufrar, herrar X. och Y., som beslutat att ställa till en liten muntration med gubben M. Och som vi framdeles skola få se, dref en af de oförsynta gökarne till och med skämtet så långt, att han inblandade den

oskyldiga fröken Dorotea Magerlund och hennes hemgift i det galna upptåget.

Herr X. hade nämligen vid ett gladt tillfälle slagit vad med sin vän Y., att han skulle ställa så till, att han blef bjuden på middag en dag af gubben M., en sak, som naturligtvis ansågs lika outförbar som att få se en skymt af nordpolen. Vadet ingicks emellertid, och herr X. vidtog redan dagen därpå sina anstalter för att vinna det.

Just när han visste, att herr Magerlund ämnade sätta sig till bords, infann han sig i dennes hem, ringde på, som om elden varit lös, och bad, då husets tjänarinna öppnade, att ögonblickligen få tala vid herr M.

Hans enträgna ton och hans i öfrigt upprörda väsen gjorde, att han blef insläppt. Och ut emot honom kom herr M., med servetten knuten kring halsen samt ögonen uppspärrade och frågade, hur det var fatt.

"Åh, jag har en charmant affär att föreslå er, hvarpå vi båda utan den minsta möda och risk skola förtjäna pengar! Om ni vill gå in på mina villkor, erbjuder jag er 1,000 kronor kontant af vinsten, hvilken är absolut säker, som om den stode i riksbanken," sade herr X. flämtande.

Herr M. spärrade upp ögonen ännu mer.

"Låt mig få höra, hvad det är fråga om," sade han med en viss ifver.

"Ånej, ni håller ju på att äta middag, bäste herr M., och jag står just i begrepp att gå hem och göra detsamma. Jag har nu sett, att ni är hemma, vill således inte störa er matro, utan ber att få komma igen om en timme eller så," svarade herr Y. artigt och drog sig mot dörren.

"Nej, nej, stanna kvar, käre herr X.! Och då ni ännu inte ätit er middag, så går det ju an att göra det

i mitt sällskap. Vi ha gunås inga läckerheter att bjuda på, endast stekt fläsk och bruna bönor, men ett glas godt vin och en slinkrätt tror jag mig kunna åstadkomma,“ sade herr M. ytterst artigt och gjorde en gest inåt matsalen.

“Å, det är alldeles för mycket, och jag tackar på det hjärtligaste! Jag är hungrig som en varg, ty jag har sprungit hela dagen fram och åter i affärer,“ svarade X.

Ögonblicket därpå sutto X. och hans värd vid middagsbordet, där den förre med glupande aptit slukade allt hvad som bjöds.

Herr M. sökte vid ett par tillfällen föra konversationen in på den där affären, som X. förberedt, men X. urskuldade sig så älskvärdt med, att han först måste stilla sin hunger. Men när kaffet, avecen och cigarrerna omedelbart efter middagen kommo fram, kunde värden icke återhålla sin nyfikenhet längre.

“Säg mig nu, min bäste herr X., hur förhåller det sig med vår omtalade affär?“ frågade herr M. i största spänning.

X. smuttade på sin kaffekopp, tände därpå en cigarr, som bjudits honom, satte sig bekvämt till rätta i soffhörnet och började mycket lugnt:

“Jo, ser ni, min bäste herr M., jag har just i dag hört berättas, att ni lär ha sagt, att ni är villig ge er älskvärda dotter, fröken Dorotea, 10,000 kronor i hemgift den dag hon står brud. Är detta sant eller inte?“

“Det har nog sin riktighet, att jag lofvat min dotter detta, men jag förstår ej, hvad den saken har med vår affär att skaffa,“ svarade herr M. en smula häpen.

“Jo, det har den visst, det,“ återtog herr X. allvarligt. “Jag har erbjudit er 1,000 kronors andel i den affär jag tänker göra, om ni är mig behjälplig i

dess realiserande! Hör nu mitt förslag: Jag gifter mig med er dotter och får de 10,000, och så ger jag er 1,000 kronor kontant för ert bifall. På det viset slipper ni att punga ut med mer än 9,000 i hemgift. Nå, hvad säger ni om affären?“

Herr M:s svar på denna unika hemställan lät ej länge vänta på sig, och läsaren gissar det säkert.

Herr X. är ännu ungkarl, men sitt vad vann han.

Patenterade braständare.

(Ungkarlshistoria.)

Veden var sur, men hushållerskan var ändå surare. Minst tio gånger hvarje förmiddag under minst tio dagars tid hade hon gjort försök att tända en brasa i mitt arbetsrum. När då brasan för tionde gången på tionde dagen åter slocknade, brast mitt tålamod. Och i en ton, som ingalunda var ägnad att göra människan glad, utbrast jag:

"Det var väl sju blixterblå stubbsvansade afgrundsandar, kan inte Kristin få eld i det där bränslepartiet, eller ska' jag hjälpa henne, hva?!"

"Han kan ju försöka, men bättre vore, om han lät bli att lägga sig i hvad som inte angår honom och i stället köpte hem en ask patenterade braständare, sådana som de annonsera om i bladen."

Jag hade sett eländet; de patenterade braständarna bestodo endast af en klump eldfast lera, lika omöjliga att tända eld på som en stråle vattenledningsvatten, *därest de inte först fuktades med nitroglycerin, gasolja eller annat lämpligt flytande brännmateriel.*

Men jag beslöt det oaktadt att föröka mitt husgeråd med ett par tre stycken dylika pjeser för att se Kristin, den gamla ufven, gnugga sina geniknölar, på uppfinningen.

"Hon ska få sina braständare," sa' jag henne, "men kan hon se'n inte göra eld med dem, så bli de det enda arf, jag vid min död kommer att testamentera henne."

Och dagen därpå gaf jag henne mycket riktigt souveniren, men behöll själf bruksanvisningen till kvällslektyr.

När Kristin följande dag skulle tända en brasa med de patenterade tegelstensbitarna, kunde jag icke neka mig nöjet att se den gamla öfva sig i clownmimik och plastik.

Först tände hon eld på en af "Jönköpings parafinerade" och skrubbade tändstickan några slag mot tegelstensbiten, som hon försiktigtvis höll i eldtången, på det hon inte skulle bränna sina egna fem liljekonvaljebrytare.

Hon skrubbade den brinnande tändstickan så länge mot braständaren, att hon till sist hväste fram något ogudaktigt och klatschade med de andra fem, som om hon slagit kastanjetter.

Så tändes en ny sticka med samma resultat, men med ännu vildare klatschningar. Nu reste hon sig, strök eld på ännu en sticka och upprepade för tredje gången experimentet. När denna sticka var till hälften utbrunnen, så att lågan började fladdra kring Kristins fingrar, under det braständaren fortfarande förblef brandförsäkrad, trodde jag ett ögonblick, att människan skulle uppgifva sina vansinniga försök att i hast förvandla ett stycke tegelsten till ett Liljeholmens stearinljus, men jag bedrog mig. I stället fick jag i nästa sekund se den gamla, grinande af smärta, dansa balett rundt kring rummet med eldtången i ena hand, under det hon slog sina kastanjetthvirflar med den andra handen och deklamerade en improviserad prosabit, åt hvilken mörkrets makter säkert applåderade och ropade "da capo"!

En som lefver för stunden.

"Se här, min gosse, får du på din födelsedag en sparbanksbok med tio kronor i."

"Tack, snälla farmor, men jag skulle hellre ta tio öre kontant."

Ekonom.

(Scen fråa Hasselbackeu.)

"Kypare!"

"Hvad behagas?"

"Ställ undan punschen, som är kvar i mitt glas, och tag vara på min cigarr, för jag kommer igen och vill ha't, när det är slut på manègen."

Diplomati och kärlek.

(Historiett.)

Arvid — — — ström den eljes så glade gossen, befann sig redan vid tjuguett års ålder i det ledsamma predikamentet att vara olyckligt kär. Det vill säga icke på det vanliga sättet, så att han älskade hopplöst, utan tvärt om. Han hade en gång i ungdomlig yrsel förklarat för en hygglig trettiotvåårig flicka bland sina bekanta, att han älskade henne, samt därefter lika hastigt friat och ögonblickligen fått "ja".

De första veckorna därefter lefde han i ett öfverlyckligt tillstånd, berusad af sin framgång och den ömhet, hvarmed han omhuldades af sin "Hulda", ty så hette unge Arvids käresta.

Men så småningom började han finna tillvaron trist i den mån han blef ångerköpt, ty efter några månaders förlopp ångrade han att han, som han själf sade, "hoppat i galen tunna" och förstört sin ungdom genom att fjättra sitt öde vid en annans. Det äpple, som fresterskan gifvit honom att bita i, kändes med ett ord alltför surt, och att under sådana förhållanden låtsa kärlek är naturligtvis olyckligare än att verkligen vara kär utan förhoppning att någonsin kunna få sitt hjärtas utkorade.

Lika snabbt som unge Arvid fattat sitt förhastade beslut, lika snabbt beslöt han efter en tids förlopp att

slå upp med fästmön. Men icke på ett brutalt sätt, så att de för framtiden skulle bli ovänner, utan på diplomatisk väg.

Sättet var dock icke så lätt funnet. Ung Arvid gnuggade sina geniknölar på alla lediga stunder utan att komma ett enda steg närmare sitt mål. Till sist, när han var på väg att förtvifla om att lyckas, fick han ändtligen en idé.

"Ja, så skall det ske," jublade han för sig själf och knäppte med fingrarna i luften.

Och när han sedan kvällen därpå träffade fästmön och de sutto tillsamman, förtroligt pratande om ditt och datt, utbrast han plötsligt:

"Jag vet inte, om jag någonsin nämnt för dig, att jag under många år svärmat för att bli mormon. Nu har det gått så långt, att jag på allvar beslutit mig för att låta döpa mig, och sedan utvandra vi till Utah, så fort vi blifvit gifta. Saken är för mig ytterst allvarlig, och jag hoppas att du, om du verkligen håller af mig, inte har något att invända mot densamma."

"Nej, visst inte! Jag är tvärt om förtjust öfver att få följa dig, om det ock bure af till världens ända," svarade hon öfverlycklig och klappade i händerna.

Han drog en djup suck, och så fortfor han:

"Godt, jag räknade på att ingen uppoffring skulle vara för stor för dig och jag ser däri ett bevis för att du verkligen håller af mig. Men som du vet hålla mormonerna strängt på månggiftet. Skulle du ha något emot om jag, när vi komma ut, möjligen skaffade mig ytterligare ett par tre hustrur?"

Hon tog sig en lång funderare på saken och så sade hon slutligen, långsamt och trovärdigt, under det hon såg honom in i hvitögat:

"Inte skulle jag väl bli så glad i början, det förstår du nog. Men man vänjer sig vid allt här i världen.

Han drog en ännu djupare suck. Och så försökte han med en ny röfvarhistoria om att han öfvertänkte ta sin mor med öfver Atlanten, emedan han eljes var rädd för att hon skulle plåga lifvet af hans bror och svägerska, hos hvilken hon var inackorderad.

Men äfven denna underrättelse medförde ej önskadt resultat.

Kärleken hos en trettiotvåårig fästmö är rörande. Den bringas ej ur koncepterna ens af de illistigaste diplomatiska konstgrepp.

När cirkus kom till Lillköping.

En vacker dag öfverraskades lillköpingsborna af följande skriftliga tillkännagifvande, uppspikadt på "röda knuten", stadens och dess myndigheters officiella anslagsplats:

Med Deres Mag:t nådige tilstand

I dag

Stor Forestilng

i

den högere hästdressure, komik, akrobatik, lindansning, knifkastning, svärdslukkning, kunstritt och Ildspisning,

Obs. Mussick udfores af en regimentskapell!

En3', Först plads med sits 50 öre. Andet plads uden sits 25 öre.

Börn og tjenstfolk betala halv.

Obs.! Den nyoppforte circus är belegat i ett tält å torvet.

På eftermiddagen samma dag körde ett par packvagnar in genom tullen och stannade på torget. Uppe å dess öfversta hörn vid rådstuknuten, där lutningen af marken icke öfversteg fem fot på hundra, gjordes halt, hvarefter cirkussällskapet presenterade sig och visade sig bestå af:

Direktören: Halt och enögd, iförd — grå storm med sorgflor, kort och tjock kavaj af långraggigt tyg, ridbyxor, instuckna i höga snörkängor, rödrutiga fadermördare och dito manschetter.

Direktörskan: i snedgångna ridstöflar, makulaturfärgad gröngul gredelin "ulster", som synbarligen tillhörde mannens aflagda garderob, och en liten "knockabout", riggad på ena örat.

Två manliga artister i hvita bomullskalsonger, stöflar och civila husarjackor, med malätna fårskinnsbräm; den ene i clownhatt och den andre i en gräfsvinsmössa, som till hälften dolde högra örat, hvaraf endast snibben fanns kvar.

Slutligen ett skrangligt flickebarn i kavaj, som räckte till fötterna, med ärmarna instuckna i plaggets fickor; två skabbiga doggar, en brun ponny, fläcktals målad med hvit limfärg och en dito gulockerfärgad, hvars hufvud och ena länd pudrats med kimrök, så att han såg ut, som om han varit i sotarlära. Två större utrangerade, öfverbenta, svinländta och selbrutna, istadiga husarhästar af obestämd ålder och färg, en boricka, en gris och en 30 fots $^1/_2$-tums kabel utgjorde den öfriga truppen och rekvisitan. När tältet blifvit uppsatt och åskådarplatserna inrättade, ledde direktören den ena husarhästen fram till rådstutrappan och satte sig upp på dess rygg, iförd en romersk kask och ett rödt pianotäcke ofvanpå den ruggiga kavajen. Efter honom ställde orkestern, fyra man stark, upp sig i ett led; bastuban först, trakterad af en grof, rödbrusig karl i ett slags skogvaktareuniform; samt sedermera b-cornetten, ess-cornetten och "triangeln", trakterade af tre halfvuxna ynglingar i sjömanskostymer, den sista musikanten i knäbyxor och skor à la "baby".

På ett tecken af direktören satte truppen sig i rörelse längs Lillköpings storgata, blåsande en promenadpolonäs i $^3/_7$-dels takt.

Vid kvarnen hejdades tåget af fiskalen.

"Hva' ä' ni för ena ettersvarfvade saltomortaler och tattarepack! Tror ni ni får 'lefva röfvare' hur ni vill här i stan, hva'?"

"Om förladelse, ä' Di maaske borgmästaren, min goe Mand?" frågade direktören. "Daa vil jag ærbördigst sige Dem, at jeg reiser med Hans Majestät Kongens Naade och samtykke... Vil Di kanske si min Pass, saa maa jeg gjöre dem en Visitt og bede Dem og Deres ærede Kone og Börn hedre vor Premiererepresentation med Deres nærværelse! Vil De maaske lyssne til Programet?"

Nu vecklade direktören upp en tapetrulle, som han hållit under armen, och sedan han vrålat fram sitt program, så att två bondhästar, som stodo på kvarngården, slutade upp att tugga på sina hötappar för att med spetsade öron lyssna till rotvälskan, ref han af ett stycke af tapetrullen och räckte det bugande åt fiskalen:

"Værs' go!"

"Vieles Dank!" svarade fiskalen blidkad.

Musiken blåste fanfarer, bondhästarna reste sig på bakbenen och sökte slita sina grimskaft, ett par oxar, som passerade kvarnbron, skenade med en kolryss in på limpbagarens gård, körde hornen i förstugukvisten, där ett par tjog nybakade limpor, stora som små kvarnstenar, lågo för att svalna, så att limporna rullade i kapp som enhjuliga velocipeder utför gatan och ner i det brusande kvarnfallet, där de bums stoppade två af turbinerna, så att mjölnaren kom ut och svor ve och förbannelse.

Under tiden red cirkusdirektören med majestätisk värdighet in på stadskällarens gård och kastade i förbifarten en slängkyss åt köksan, som trängde sig fram för att titta på ståten. Sedan programmet åter lästs upp och musiken blåst fanfarer, rekvirerade direktören: "en halv Bayer" åt sig och en skopa friskt källvatten åt musiken.

Husarhästen, som såg, att han blef utan traktering, gick, under det direktören släppt tygeln för att dricka sitt öl, fram till det öppna köksfönstret och mumsade på ett fat krusbärskräm, hvars innehåll, dock icke tycktes vara honom i smaken, ty ögonblicket därpå gjorde han helt om och högg en halmhatt från hufvudet på en ung lillköpingsbo. I nästa sekund hade han tuggat och sväljt hatten, hvarvid gossen brast i gråt. Då tog direktören upp en kopparslant ur västfickan, räckte den åt gossen och sa':

"De maa ikke hyle saa urimmeligt, min kjære gut. Här ha Di en slant att legge i sparbössen, og hvis de *har mange saadane* där forud saa kan De s'gu naar De vil kjöbe en ny smukk Hat. Ja men kan De saa!" Därmed red direktören åter till torget, där representationen om ett par timmar skulle börja.

För låg beräkning.

"Jag har hört, att Karl varit snäll, medan pappa varit till sta'n. Därför ska' också Karl få en femöring till karameller."

"Åh, tror pappa att inte jag varit snäll för mer än fem öre."

En lurad konstentusiast.

(Teaterminne.)

Den täcka och på sin tid i landsorten så omtyckta skådespelerskan, fröken J., omgafs hvart hon kom af en stor skara tillbedjare, hvilka jämt och ständigt uppvaktade henne med buketter, lagerkransar och bjudningar.

Enträgnast bland alla kurtisörerna var dock en löjtnant von Y., hvilken under en hel turné följde fröken J. och det sällskap, vid hvilket hon var engagerad, från stad till stad för att närvara vid hvarje representation som gafs. Så fick fröken J. en vacker dag sin recettkväll å den lilla teatern i **stad. Genast passade löjtnanten på, och för att öfverglänsa fröken J:s öfriga beundrare inköpte han samtliga parkettbiljetterna till kvällens föreställning. Och när sedan spektaktet gick af stapeln, tronade han i all sin glans ensam å sina många platser. Ridån gick upp, och in å scenen trädde direktören med tillkännagifvande, att beneficianten hastigt insjuknat, men att hennes roll för aftonen benäget öfvertagits af en af hennes kamrater, på det ej spektaklet skulle behöfva inställas, då publiken visat ett sådant intresse för programmet, att huset var utsåldt till sista plats. Fröken J:s öfriga beundrare i staden, som måst taga plats på "hyllan" å den enda rad, som fanns på teatern, och som inom sig voro ursinniga öfver det spratt

löjtnanten spelat dem för att imponera på den sköna, jublade och applåderade, under det de oupphörligt riktade sina kikare på den entusiastiske gentlemannen å parkett, som, då han såg sitt attentat misslyckas, dröp af genast vid spektaklets början.

Men nu kommer hela historiens pièce de resistance. En stund efter sedan han gått gjorde den firade beneficianten själf sin entré och spelade under entusiastiskt bifall.

Följande dag for den snopne löjtnanten hem till sitt land igen.

Visitkortet.

(Ur en prästmans memoirer.)

Visitkort borde aldrig finnas till och inte andra kort heller.

Det senare påstår jag i min egenskap af en herrans tjänare, det förra till följd af den ledsamma historia, jag här vill berätta.

För en tid sedan blef jag på en bjudning bekant med en järnvägsingeniör, en i allo hygglig och älskvärd man, fast han kom på den olyckliga idéen att byta visitkort med mig.

Jag var nog obetänksam att ingå på förslaget och stoppade efter bytet hans kort, som till utseendet var precis likt mina egna, i min plånbok, där det sedan blef liggande.

En vecka därefter skulle jag, som förgäfves under många år väntat på befordran, uppvakta länets höfding för att ödmjukast begära hans förord vid sökandet till ett pastorat, ty för några år tillbaka hade landshöfdingen vid ett tillfälle hört mig predika och i mycket smickrande ordalag efter gudstjänstens slut komplimenterat mig för mitt blygsamma föredrag.

Jag tog därför en dag på mig min splitternya bonjour och lade af kaftanen, som var ganska sliten i sömmarna, for till residensstaden och lämnade mitt kort i

händerna på herr landshöfdingens kammartjänare, under det mitt hjärta klappade af oro öfver hur min djärfhet skulle upptagas af den mäktige mannen. Mottagandet var mycket förbindligt att börja med, men mitt hjärta fortfor att klappa i takt med oron i mitt cylinderur.

“Ytterst intressant att få göra er bekantskap, synnerligast som ni nog vet, att jag hyser stort intresse för den nya järnvägsbyggnaden,“ sade höfdingen, under det han tryckte min hand och bad mig sitta ned.

Jag förstod visserligen ej, hvarför han blandade den nya järnvägsbyggnaden samman med intresset att få göra min bekantskap, och ännu mer förvånad blef jag, då han fortsatte:

“Nå, hur långt har arbetet avancerat? Äro “syllarna“ utlagda på sträckan genom **sta socken?“

“Det har jag mig verkligen icke bekant, herr landshöfding. Jag har endast en ödmjuk och vördsam hemställan att framställa,“ sade jag med tillkämpad fattning.

“Jag förstår, det är mitt personliga stöd ni påräknat.“

“Alldeles, alldeles, herr landshöfding,“ afbröt jag, glad öfver att redan ha kommit öfver inledningen.

“För ändring af planen i sträckningen mellan ** och ****.“

Där blef det åter en ny järnvägssammanstötning.

“Nej, det är det just inte, jag tänkte inlägga en ansökan om ämbetsbefordran till patronus i **sta församling.“

“Har han då något med järnvägen att skaffa? Jag visste ej att grefven var aktieägare i banan,“ afbröt landshöfdingen.

Jag svettades redan af ängslan att icke kunna besvara de frågor, som ställdes på mig. Jag hade alldeles ingen reda på dessa järnvägsförhållandan, som så lifligt tycktes sammanhänga med min framtid. Men jag beslöt

icke desto mindre att söka hålla god min och så småningom leda höfdingens tankar ur järnvägsspåren från syllarna inpå rätta vägar och svarade därför:

"Jag tror mig veta att herr grefven är stor delägare i banan."

"Ja, det är så rätt det, stora berget, som skall genomsprängas, ligger ju på hans ägor. Men hvarför icke draga banan i en kurva i dalgången nedanför. Expropriationskostnaden af jorden är ju ingenting att tala om i jämförelse med genomsprängningen af berget. Och lutningen i öster kan ju genom bortschaktning af där befintliga impediment lätt neddrifvas till de i planen reglementerade 1 på 80. Så ha vi förstås bäcken i sänkan. Det sägs visserligen att banvallen skulle sakna stöd här på den lösa grunden, men större svårigheter ha ju många gånger öfvervunnits. Eller hvad är er tanke därom?"

"Jag, jag vet icke rätt hvad jag skall tänka eller säga om denna sak, men jag har icke desto mindre mycken aktning för herr landshöfdingens högst upplysta omdöme. Jag tror således att bäcken icke skulle sakna det stöd, som banvallen förgäfves — förlåt — som järnvägen — nej, berget i lutningen af de reglementerade 1 på 80 skulle — kurva — förlåt — knorfva — —"

Det gick alldeles omkring i mitt arma hufvud, och min förvirring ökades då landshöfdingen återtog:

"Hvad säger ni, har ni ej förstått mig?"

"Jo bevars, men ursäkta, herr landshöfdingen tycks ha missförstått — hm — miss — miss — — tagit miste — och tagit mig för ett misstag — *nej, en missdådare*, menar jag! — — —"

"Jag förstår ej, förklara er närmare," sade höfdingen kallt och borrade sina små grå ögon i mig.

"Jo, hm, jag menar, menar, att herr landshöfdingen måtte ha förväxlat — — — måtte inte ha växlat —

måtte väx — förväxel — — måtte *ha förfalskat en växel* nej — förlåt jag ville endast, tänkte endast — tänkte söka — sönkte täka hm, ett post, blåst, ost, kost, prost, *kompostpastorat*, ville jag säga!!! — — —"

Nu ringde höfdingen och kammartjänaren kom in.

"För ut den här mannen och släpp ej in honom än en gång. Han tycks vara en smula fjåskig, stackarn."

Kammartjänaren bugade sig och jag följde hans exempel.

När jag åter kom ner på gatan drog jag en suck af lättnad. Hade jag icke just då kommit under fund med att jag lämnat höfdingen min vän järnvägsingeniörens kort i stället för mitt eget, så skulle jag inom mig ha tänkt att det vid audiensen ej heller stod så alldeles rätt till med herr landshöfdingens eget, högt beprisade, ljusa förstånd.

I Berns' salong.

Första gästen (en arbetare): “Herrns ansikte förefaller så bekant. Ursäkta, men hvad heter herrn?“

Andra gästen (med sublimt förakt för den som vågat tilltala honom): “Drummel!“

Första gästen: “Jaså, men skulle jag också kunna få veta förnamnet!“

Missförstådd rekommendation.

"Jag försäkrar lilla frun, att göteborgssillen är alldeles utmärkt. Den är nyss ankommen."

"Är den *ankommen?* Ja, se då vill jag visst inte ha'n."

Vive la concurrence!

(En småstadshistoria.)

I den goda staden — —a rådde för några år tillbaka en vild konkurrens mellan bagarne, alltsedan den energiske herr Degelin, som lärt yrket i Stockholm, slagit ner sina bopålar i samhället, öppnat butik på Wäster Storgata och placerat en stor gyllene kringla, dinglande på en järnstång, öfver ingången.

Innanför disken skötte herr D. själf kommersen; alltid ämabel mot kunderna, alltid uppsträckt i sida hvita kläder, som en ärkeängel; alltid nyrakad, pomaderad och pudrad med litet hvetemjöl, som än råkat fastna på hans friska, rosiga kinder och än i hans mörka lockar, ägnadt att ännu mer förhöja hans yttre och ge detsamma uttryck af en viss gustaviansk nobless, hvilken ännu mer förhöjdes af ett par krutstänk på kinderna, liknande moucher, ett minne från den tid herr D. så lifligt intresserade sig för skarpskytterörelsen, att han under en fältmanöver rusade fram och afväpnade en fiende i samma ögonblick denne bakom en tall siktade på honom för att gifva eld.

Också rådde endast en mening om herr D. bland stadens jungfrur och hushållerskor: han var odisputabelt stiligare än konkurrenterna, hvilka för resten sällan visade sig i sina butiker och dessutom ej gåfvo mer än

för 16 öre påbröd på kronan, då herr D. däremot gaf för 25.

Men inte nog härmed! Herr D. hade inom sig beslutat att till hvad pris som helst bli enväldig härskare på platsen och utvidga sin affär, så att han småningom skulle kunna förse hela det brödbehöfvande samhället med kringlor, limpor, skorpor och pepparkakor!

En vacker dag öfverraskades därför de goda — —aborna med ett tillkännagifvande i stadens tidning, att herr D. icke allenast gaf lika mycket påbröd som förut, utan att han äfven genom inköp af stora kvantiteter säd lyckats så pressa ner priset på råvaran, att han nu kunde baka en tredjedel större bröd än förut.

Detta tillkännagifvande, ägnadt att åt konkurrenterna ge dödsstöten, verkade äfven som beräknadt var. Hela staden strömmade till herr D:s bod, och kommersen antog dag för dag allt större och större dimensioner.

Yrkesbröderna rasade och skuro tänder af förargelse. Och huru de än kalkylerade, blef det dem omöjligt att utan förlust konkurrera med herr D.

"Låt honom hållas, på det här sättet ska han, så vida han inte kan trolla, snart ruinerad få gå ifrån hela baket," sade de.

Herr Kringlander, som hade den minsta affären, satt hårdast och ansågs vara den som först af alla skulle få slå igen sin butik, hvilken endast var belägen några stenkast från herr D:s. Nästan alla hans kunder hade redan öfvergifvit honom.

Men när nöden är som störst, är hjälpen som närmast, säger ordspråket.

Herr Kringlander fick i sin nöd en idé, och följande dag stod från honom ett nytt tillkännagifvande infördt i tidningen, af ungefär följande innehåll:

Vive la concurrence!

Härmed får jag för så väl gamla som nya kunder och gynnare meddela, att jag från och med i dag tillhandahåller *lika stort bröd till samma pris som min konkurrent, herr D.,* hvarjämte lika mycket "påbröd" erhålles hos mig som hos honom.

Detta meddelande slog ner som en blixt från en klar himmel.

Stackars Kringlander, nu har han också blifvit galen, sade konkurrenterna, herrar X. och Y., och ryckte på axlarna.

Herr D. såg ögonblickligen sin nyförvärfvade kundkrets minskas för att strömma till Kringlanders butik.

För att med ens stämma i bäcken annonserade nu herr D., "att han ytterligare förstorat sitt bröd utan att höja priset!"

Till sin förvåning fann han dagen därpå ett tillkännagifvande från herr Kringlander, att äfven han följt konkurrentens exempel och tillhandahöll allmänheten precis lika stora bröd som denne.

Sedan denna täflan pågått en tid måste de öfriga två yrkesbröderna slutligen bekväma sig att, äfven de, följa exemplet för att få behålla sina kunder, allt under förväntan på att herrar D. och K. snart skulle slå vantarna i bordet, så att de sedermera i sin tur skulle bli ensamma på täppan.

Länge dröjde det ej heller, förrän den vilda konkurrensens upphofsman, herr D., måste slå igen butiken, men herr K., som man förut trott skulle få "krypa i skrinet", såsom den minst kapitalstarke, fortfor vecka efter vecka att hålla konkurrensen uppe.

Då de två återstående konkurrenterna, herrar X. och Y., till sist gjorde honom föreställningar, i akt och mening att få allt ordnadt på gamla sättet, och med siffror

visade, hvilka förluster han så väl som de dagligen gjorde, svarade han blott:

"Jag förlorar ingenting!"

"Det var märkvärdigt. Då är det så godt att du först som sist öfvertar mitt bageri, ty jag står inte ut länge," sade herr X.

"Inte jag heller," inföll herr Y.

"Det kan jag inte," svarade Kringlander, "ty som ni bör förstå äger jag i dag som är icke mer än förut. Det är endast min fyndighet jag har att tacka för att jag ej är totalt ruinerad. Men vill ni, som ha pluringar, gå i bolag med mig, så är det naturligtvis genast slut med den här konkurrensen. I annat fall kommer den att fortfara!" sade herr K. leende.

Efter att ha funderat på den saken, gingo vederbörande in på Kringlanders förslag hellre än att nödgas nedlägga sin verksamhet.

Sedan kontraktet underskrifvits och de nya bolagsmännen sutto samman mellan "skål och vägg", vände de sig till K. och sade:

"Nu kan du väl tala om för oss hur du bar dig åt för att utan förlust uthärda konkurrensen först med D. och sedan med oss?"

"Den saken är lätt förklarad," svarade herr K. "För att kunna konkurrera med er alla, köpte jag på omvägar först mitt bröd *hos D.*, till dess han gjorde cession, och sedan fortsatte jag naturligtvis — *hos er.*"

Pikant korrespondens.

En ung fru, nyligen gift med en femtioåring, hvilken hon måste visa alla bref, som hon afsänder eller emottager, skref härförleden till en väninna:

Käraste Sissan!

Tack för ditt bref, som beredt både mig och min man så mycket nöje! Min man finner nämligen ett stort nöje i att läsa andras bref, och det nöjet unnar jag honom så gärna, ty han är eljes långt ifrån nyfiken. Här om dagen bad jag honom t. ex. att tillsammans med mig gå och se en ny pjes på "Dramatiskan", men märkvärdigt nog svarade han härtill nej och påstod sig ha sett så många nya pjeser i sin dar att han nu ledsnat på dem. Stackars gubben, det gjorde mig riktigt ondt om honom, ty han kunde verkligen behöfva något bildande tidsfördrif då och då, nu har han intet annat att muntra sig med än att ta sina små snappsar till maten, morgon, middag och kväll, en vana från ungkarlstiden, som de flesta män vid hans ålder ha och som ju ej är värre än att snusa, en sak som äfven min man gör och som jag gärna unnar honom.

Jag håller af min kära gubbe så mycket, att jag till och med icke skulle ha något emot, i fall han tyckte om att ta in ricinolja ett par gånger om dagen, hvilket jag för min del anser afskyvärdare än allt annat.

Du frågar mig om jag är lycklig i mitt äktenskap! Hvilken fråga. Ingen kvinna kan vara lyckligare än jag. Min gubbe är ett mönster af punktlighet och ordentlighet. Är frukosten inte färdig på slaget så blir han strax butter och det gläder mig, ty det visar att han intresserar sig för hushållet, så att jag slipper tänka på det ensam.

Är kaffet för varmt blir han ond och dricker det ej, förrän det svalnat, och däri gör han rätt. Jag skall nu ett par morgnar på prof ge honom iskallt kaffe så att han ej vidare får skäl till missnöje i denna punkt.

Min kära gubbe säger själf att han gift sig för att få lite lugn på gamla dar, och jag vill äfven efter bästa förmåga söka bereda honom detta.

Jag har därför försökt lugna honom med att han ej behöfver oroa sig för min framtid, i fall den olyckan skulle hända att han en vacker dag fölle ifrån, ty utom en ganska vacker förmögenhet, hopsparad under "gubbens" kraftigaste ålder, har han äfven tagit lifförsäkring.

En stor lycka för mig är att jag förstår mig på att laga mat som är min kära man i smaken. Annars tror jag att jag skulle vara den olyckligaste maka under solen, ty "gubben" har en högst märkvärdig smak med hvilken jag dock lyckats bli så förtrogen att jag kan bjuda honom på så godt som hvad som helst. Jag tror mig till och med om att kunna anrätta en katt så att min kära man icke skall ana annat än att han äter den delikataste harstek.

Du frågar mig om min gubbe är mycket ute, som så många andra äkta män.

Åja! Han går ibland ut på kvällarna och dricker sina små toddar tillsamman med gamla vänner. Det är nästan det roligaste han vet, och det gläder mig mycket att han verkligen kan ha roligt af ett så oskyldigt

nöje. Hur tråkigt skulle det icke vara för mig, i fall han t. ex. vore goodtemplare och ginge hemma och gnatade hela kvällarna, hvilket han säkert skulle göra. Nej, när han nu kommer sent hem är han glad och upprymd och har tusen små upptåg för sig.

Härom natten kom han t. ex. hem med en gipskatt, som han lade bredvid sig i sängen och sökte tussa på några råttor, som han på skämt tyckte sig se på sängtäcket! (Här öfvergår brefskrifvarinnan till andra ämnen.)

Anekdoter, ordlekar och infall.

Den kloke "Käck."

Käck var ett riktigt underdjur bland hundar, om man fick sätta tro till hans husbondes, kamrer Z:s historier om honom, af hvilken här meddelas en på prof.

Här om dagen, berättade kamrern vid ett tillfälle, då jag och Käck voro ute på en liten promenad tillsamman, kom det kloka djuret helt plötsligen rusande mot mig, knogande på en galosch, som han hittat på vägen, där vi gingo fram. Under glada viftningar på svansen ställde han den hittade galoschen framför mina fötter, alldeles som han önskat, att jag skulle taga den med mig. Som jag emellertid hade mina egna galoscher på mig, begrep jag icke att börja med hvad hunden menade, men efter en stunds fundering gick ett ljus upp för mig, och jag tyckte mig tydligen kunna läsa i det kloka djurets ögon:

Tag galoschen, husbond, ni kan lätt tappa en af era egna, och då är den här rätt bra att ha i reserv!

* * *

Söndagsjägare-otur och tur.

Han: “Tänk dig, gumman min, en sådan förtviflad otur! På hela dagen har jag inte sett så mycket som ett lif. Men på hemvägen, inne å förbjuden jaktmark, *sköt* två stycken harar plötsligt förbi mig.“

Hon (dragande andan): “Gud vare lof, att de inte träffade dig!“

* * *

Förr kände han sig icke riktigt lugn.

“Jag skulle önska, att du vore stum och jag döf!“ utbrast en förtviflad äkta man, sedan hans fru en gång i öfver en timmes tid grälat på honom.

* * *

Första stötestenen.

Lille Karl blef jämte en massa annan ungdom under julen bortbjuden i en familj för att roa sig, och föräldrarna förmanade dessförinnan gossen att vara artig och framför allt bocka sig och “tacka“, när allt var slut och det skulle sägas “adjö“.

Hemkommen från festen frågar “mamma“ det första hon får syn på sin älskling:

“Nå, min gosse, du glömde väl ej att 'tacka' tant och farbror vackert, när du tog adjö, som jag lärde dig?“

“Ja, nog *tackade* jag alltid, men då sa dom: '*Ingenting att tacka för*',“ svarade den lille med oförställd förvåning.

* * *

En samvetsgrann poliskund.

Polisdomaren: "Ert namn!"

Den anklagade: "Anders Pettersson."

Polisdomaren: "I rapporten står det, att ni vid häktningen uppgifvit er heta Karl Bergström! — Hvad är ert yrke?"

Den anklagade: "Jag är plåtslagare."

Polisdomaren: "Men i rapporten står målaregesäll! — Hvar bor ni?"

Den anklagade: "Besvärsgatan 995."

Polisdomaren (ser i rapporten): "Här står Österlånggatan 326! Ni har således ljugit allt hvad ni sagt, då rapporten uppsattes. Hvarför gjorde ni det?"

Den anklagade: "Jag hade visst druckit för mycket den kvällen, tror jag."

Polisdomaren: "Ni erkänner således att ni var berusad! Så står det vidare, att ni gjort våldsamt motstånd vid häktningen, hojtat och skrikit, erkänner ni det?"

Den anklagade: "Nej, jag måtte ha ljugit allt som står i den där rapporten, och då det nu är bevisadt att öfver hälften är osanning, så vågar jag nu, då jag är fullt nykter, inte ta på mitt ansvar att något af det öfriga är sant, det heller."

* *
*

A quatre mains.

Eleven: "Få också aporna lära sig spela piano?"

Lärarinnan: "Hur kan du fråga så dumt?"

Eleven: "Det är väl inte en så dum fråga. Aporna borde väl ha lättare att lära sig spela för 'fyra händer' än jag."

* *
*

"Pass för mig!"

Änkeprostinnan F. var en originell personlighet. Bosatt en tid vid X:s järnvägsstation, var gumman alltsom oftast utsatt för "drift" af de i detta fall föga nogräknade herrarne på station.

En dag skulle den gamla resa bort på några veckor och infann sig därför i god tid nere på stationen försedd med ett förskräckligt skrymmande bagage, som hon låtit uppstapla i väntsalen.

Sedan hon löst biljett och förgäfves sökt inleda en konversation med "mannen i luckan", som hade brådtom, vände hon sig ute å perrongen till stationsskrifvaren R., en af de värsta spjufrarne bland alla järnvägsherrarne och sade:

"Hör nu, snälla herr R., säg mig en sak: det är väl riktigt klart med tåget, som jag ska på, så att det inte händer någon olycka på vägen, jag är så rysligt rädd, så!"

"Fru prostinnan kan vara lugn! Att resa med snälltåget om en stund är inte farligt, värre vore det, om prostinnan vore med på *kruttåget*, som ni möta på vägen och som kommer hit om ett par timmar," svarade R.

"Kru-kru-hut-tåget, hva i herrans namn säger herr R.! Komma vi att möta ett kruttåg, *då vågar jag inte följa med, ty om det blir sammanstötning, vore det ju förskräckligt.*"

Och efter ett hastigt farväl gick prostinnan in på gästgifvaregården, beställde skjuts där och for på detta sätt den öfver fyra mil långa väg, hon hade att tillryggalägga för att komma dit hon ämnade sig.

* * *

Ur samlingarna.

Bref från en tjänstflicka, som utvandrat till Amerika, till hennes i Sverige kvarvarande fästman:

Min elskade ven!

Jag vill nu skrifva några rader för att säga Dig hur mycket jag längtar efter Dig och önskar att du måste koma hit över till amerikat där vi ha det mycket bättre än i Sveden. Så att vi kunde få knytta ett ägta förbund och älska varandra i nöd och Lust som ägta makkar såsom Du lovade då vi skildes at koma äfter hit. Jag länktar så Gruvligt ty jag skal upriktikt säga at här har jag ingen annan bekant at tala med hemifrån Sveden än Ängtorpakalle du vet såm reste efter mig i våras. Och vi ha råkats och har det bra och han är mycket snäl och vil at vi skal Gifta oss och pussas och klapas jämt och ständigt vilket Du ej får tykka illa vara då jag endast elskar Dig fast uppå mykket långt håll över hosianen. Men icke honom så mykket. Dock kenner jag at jag even elskar honom om Du ej kommer och Skyndar dig innan det bliver Försent.

Din i döden trofasta
Albertina Persdoter.

* * *

Kuggfråga.

"Hvad är det för skillnad mellan en blank 25-öresslant och en utnött riksbanksfemma?"

Svar: "4 kronor 75 öre."

* * *

Fantasien

är den bästa borgensmannen. Ty med fantasiens hjälp kan hvarje människa utan kapital bygga sig ett *luftslott* och ändock ej riskera att efteråt få ge upp staten.

* * *

Skrämskott.

Söndagsjägaren N:o 1: "Du är den värste djurplågare jag känner!"

Söndagsjägaren N:o 2 (som nyss skjutit bom på en hare): "Hur så?"

Söndagsjägaren N:o 1: "Jo, du kan ju *skrämma* ihjäl de stackars hararna med dina skott."

* * *

Hjältebedrift.

Skämtaren P., som bland sina vänner var långt ifrån känd som någon hjälte, påstod vid ett tillfälle i ett muntert lag, att han en gång kommit i krakel med fem grofva, starka karlar och slutligen fått dem alla att "ta till bena".

"Hur gick det till?" frågade då försiktigt en medlem af sällskapet.

"Jo, sedan de fem karlarne bråkat med mig en stund och slutligen ämnade klå mig, kilade jag min väg. *Då sprungo de efter mig*, begriper ni väl, och på det sättet fick jag dem hastigt och lustigt att springa," svarade P.

* * *

Amerikanismer.

“Jim,“ sade en dag en hvit tidningsredaktör i Västern åt sin svarte medarbetare, sedan denne vid notisklippningen icke lyckats få fatt i mer än en eldsvåda, två mord och ett halft tjog smärre förbrytelser, begångna inom territoriet; “Jim,“ sade han, “tänker du bli nyttig till något i det här yrket, så låt ju förr dess hellre smälta ner dig till *trycksvärta* i stället för att sitta här i redaktionen — det är mitt råd.“

*

Willy Paxter, en farmare i Ohio, skulle en dag gräfva en brunn för att få tillräckligt vatten åt sina kreatur. Bäst han var sysselsatt härmed och kommit cirka 8 fot ner rasade jorden samman omkring honom och begrof honom lefvande. Icke desto mindre gräfde Willy, med sin spade, upp sig själf ur brunnen, påstod han, då han efteråt berättade historien för några vänner.

“Hur kunde du det, då du var död?“ frågade en af åhörarne och skakade tviflande på sitt hufvud.

“Hur jag kunde det? Jag har aldrig sagt, ’att jag var död’. Jag sade tvärt om, att jag var *lefvande* begrafven, annars hade det ju inte varit värdt att försöka experimentet,“ svarade Willy.

* * *

En njutningslysten.

Söndagsjägaren kommer tillbaka från en utflykt i skogen och stannar framför ett menageri:

“Jag har lust att gå in här ett slag, så kan jag åtminstone några ögonblick få njuta af att se på lite vildt.“

* * *

På gatan.

"Go' mor'on, frun lilla!"
"Hvad vill du mig, min gosse?"
"Jag vill fråga frun, hur'dant väder det ä'?"
"Ser du inte att solen skiner?"
"Nej, jag ser inte för — tjockan."

* * *

Förutseende.

Doktorn (som blifvit efterskickad midt i natten): “Men, min bästa fru, budet sa’ ju, att ni hade en svår attack, och att jag genast måste komma — och så finner jag er frisk och kry.“

Frun: “Ja, se det beror på min man, som i natt dröjer borta längre än vanligt. Var så god och sitt ner en stund tills min man kommer, för då kommer också nervattacken, det är jag säker om.“

* * *

Känslofullt.

En kinkig gäst på en af våra restauranter påstår sig oupphörligt hitta hårstrån i maten, hvilket gjort honom så nervös, att han numera icke ens tål att tänka på sin favoriträtt: *hufvud*sallad utan att känna sig illamående.

* * *

Prima referencer.

Affärsmannen: "Bror känner ju Pettersson, som bor vid **gatan; kan man våga lämna honom kredit å ett par hundra kronor på några månader?"

Kollegan: "Tror jag det! *Hur lång kredit som helst* — han betalar ändå aldrig."

* * *

Det fick han.

Revisor H. friade till en ung dam, som dock artigt afslog hans anbud. Förargad häröfver giljade han dagen därpå till den skönas långt ifrån sköna, äldre syster och fick ögonblickligen "ja".

"Ser du nu hvad Ellen var bra mycket förståndigare än du," sade H. på förlofningskalaset till sin första flamma.

"Ja, hvarför skulle det inte vara så; mellan Ellen och mig har aldrig funnits något *syskontycke*," inföll den lilla ironiskt.

* * *

Où est la femme?

Det finns något som måtte vara oändligt svårt att få, ty det är mycket eftersökt. Och ändå träffar man på det hvar man kommer. Jag menar nu inte guldet i juvelerarebutikerna eller allt det mynt, man dagligdags kan få se, etc., *utan en piga, lämplig att sköta en ungkarls hushåll.*

* * *

Karnevalsanekdoter och infall.

En dam, kostymerad till postiljon, delade på en karneval ut kuverterade små biljetter, med mer eller mindre skämtsamt innehåll, bland gästerna.

"En bättre arrangerad 'maskis' har jag aldrig sett, här finns ju till och med '*lokal*post' på stället," inföll en skämtare.

*

En af balgästerna gjorde den anmärkningen, att musiken borde ha fortsatt att spela åtminstone till klockan fyra på morgonen.

"Hva' skulle de tjäna till, det är ju '*nachspiel*' ändå," inföll någon och pekade på alla de glada själar, som vid glastrumpeter och glam slagit sig ned å musikestraden.

*

"Säg mig, hvarför har ni tagit slöjan?" frågade vid kaffet en kavaljer sin dam, som var kostymerad till nunna.

"För att tillsammans med er få ta en — *munk*," blef det något öfverraskande svaret.

*

"Ska vi sitta vid bordet till höger eller vänster?" frågade en kavaljer sin dam, som bar roddklubbkostym.

"Styr*bord* eller ba*bord*, det är mig likgiltigt," svarade hon, i enlighet med den roll hon spelade.

*

En något deklinerad dam, som demaskerat sig, tillfrågades i förbifarten af en maskerad herre:

"Hvad föreställer ni, min nådiga?"

"En snöboll," svarades.

"Då måtte det vara af den *snön — som föll i fjol*," anmärkte den maskerade elakt.

* * *

Lejonet.

(Ur 6:e klassisten Kalle Pettersson juniors kriabok.)

Lejonet är ett rofdjur af kattsläktet och så vildt till sin natur, att det till och med angriper vilda människor om det blir retadt. Det lefver i Afrikas urskogar men kan äfven lefva i bur i menagerierna om det invändigt fodras med rått kött. Lejonet kallas af gammalt djurens konung, och därför kalla zoologerna med ett gemensamt

namn allt hvad lejonet härskar öfver: djur*riket*. När lejonen dö, stoppas de upp och förevisas på muséer i de stora städerna.

I Sverige finnas äfven lejon! Det gamla "Göta lejon" sofver med öppna ögon i olikhet med alla andra djur. Det föreställes äfven å vapensköldar, springande öfver tre strömmar, men bör därför ej förväxlas med *sjölejonet*, som verkligen lefver i vattnet.

* *
*

Från beväringslägren.

(Militärblommor.)

När jag säger *aersch* så lyftes *hvarenda* fot från marken, förstår ni?

*

Gå inte och skubba er mot hvarann under marschen, som när "ärtorna" koka i en gryta.

*

Hva! Jag tror att det är en f-n som haltar i ledet. Har jag kanske kommenderat *halt*, hva?

*

Om ni inte göra handgreppen bättre och det strax, ska ni inte få göra "på *stället* hvila" förrän ni komma hem.

*

Gif akt, har jag sagt, och hör se'n! Ni ska för resten "ge akt" på mig, innan jag säger något.

*

Ut med tårna i 45 graders vinkel! Om ni inte vet hvad en 45 graders vinkel är, *så se på mina tår.*

* * *

På gärde'.

Instruktören: "Kan nummer 18 säga mig gradbeteckningen för en kapten?"

N:o 18: "En kapten har sex stjärnor på kragen."

Instruktören (öfverraskad): "Sex, det ska bli roligt få höra hvar de sitta."

N:o 18: "De sitta — *tre* på hvardera ändan af kragen."

* * *

Äkta havanna.

Kalle P., den glada gossen, hade köpt en *3-öres* "Gröna nöden" i en cigarrbod, vecklat in den i bladguld och lagt den i sitt cigarrfodral för att drifva lite nojs med sin enfaldige och beskedlige vän, Pålle M., när de nästa gång skulle vara "zusaback".

Och när den högtidliga stunden kom, var hela historien expedierad på ungefär en halftimme, under hvilken tid den spjufvern Kalle pratade sig torr i halsen, som om han sväljt ett halft kilo pulveriserad harts, innan han fick vännen att ta emot "regalian" och gömma den vid sitt hjärta som något öfverdådigt läckert och dito öfverjordiskt prof på gammal vänskap, uppoffring etc.

Och innan vänskapscigarren öfverlämnades, måste stackars Pålle svära vid sin själs salighet att inte röka den annat än på fastande mage, då han riktigt borde kunna uppskatta och i fulla drag njuta af den härliga aromen etc.

I två veckor därefter gick Kalle och längtade efter det ögonblick, då vännen skulle berätta honom, att han samma dag han rökt upp havannan trott sig vara förgiftad däraf, att hans morgonkaffe möjligen råkat bli kokt på en bunt fosforstickor — men det glada ögonblicket kom aldrig. På femtonde dagen brast Kalles tålamod.

“Hur smakade ’havannan’, som jag gaf dig för ett par veckor se’n?“ frågade han vännen Pålle.

“Det vet jag verkligen icke, ty när jag kom hem, tog jag af nyfikenhet af guldpapperet för att se hur en äkta havanna såg ut. Dagen därpå var *du* hemma hos mig, och då bjöd jag dig en cigarr, som du äfven rökte upp. Och när du nu påminner mig om ’havannan’, så kommer jag ihåg, att det kunde inte vara någon annan än *den* som *du* fick, ty jag hade för tillfället inga andra cigarrer hemma,“ slöt den beskedlige Pålle eftertänksamt.

* *
*

Utan ridstöflar går det inte.

“Kan bror rida?“

“Nej, jag har aldrig begagnat annat än resårskor.“

* *
*

I Tivolimenageriet.

Lille Karl: “Pappa, hur kan det där djuret, som ryter så hårdt, kallas för — tiger?“

* *
*

Poliskonstapelslogik.

Konstapeln: "Det här yrket, som jag råkat fastna för, blir, det som alla andra allt sämre och sämre. På de sista två åren har inte så mycket som en enda stöld blifvit begången inom området för mitt 'pass', och att få den glädjen att se en och annan medborgare på 'stieflarne' förunnas mig högst sällan."

På ALBERT BONNIERS förlag har utkommit:

Från Slätt- och Skogsbygd.

Berättelser från Skåne

af AVE.

Tvenne samlingar à 1: 25.

Ur pressens omdömen:

»Dessa skildringar göra alltid ett *trovärdigt intryck. Typerna äro originela* och ofta så fast och *säkert karakteriserade*, att man märker, att förf. haft verkliga mönster. — Äfven för den omgifvande naturen har hon ett öppet öga, och flere små *naturskildringar äro bra gjorda. — Boken rekommenderas till det bästa.*» (**Vårt Land.**)

»Denna bok innehåller läsvärda berättelser, hvilka helt visst skola tilltala förf:s många vänner. Hon visar sig ega en god blick för mycket af det karakteristiska hos vår allmoge och lyckas också bäst i skildringen när hon håller sig inom denna krets.» (**Dagens Nyheter.**)

»Små teckningar ur skånska folkets lif, gjorda med van hand och ganska *intressanta.*» (**Hudiksvalls Alleh.**)

»Den boken med *det* författaremärket kan tagas obesedd. Ave har aldrig lemnat annat än *god läsning* ifrån sig.» (**Smålandsposten.**)

»Ett nytt bidrag till vår allmogelitteratur och ett *värdefullt* sådant. — Personerna äro skildrade så *karakteristiska* och *lefvande* att man förstår att de tecknats efter modell, och de detaljförhållanden, i hvilka de röra sig, bära så ovedersägliga spår af förtrogenhet med skånebefolkningens seder, förhållanden och vanor, att berättelserna därför äfven ega stor *kulturhistorisk betydelse.*»

(**Vestmanlands Alleh.**)

»Särdeles *naturtrogna och läsvärda skildringar* af skånska allmogens lif, seder och föreställningssätt.»

(**Ystads Alleh.**)

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

Synvilla.

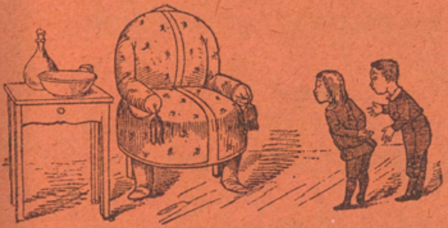

»En så'n vacker länstol ni har!»
»Hva' du ä' dum! Inte ä' de' nå'n länstol, det ä'

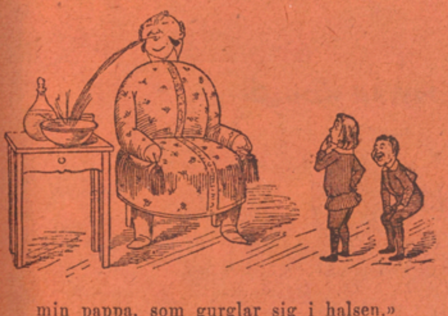

min pappa, som gurglar sig i halsen.»

Humoresker, Roligheter
och Infall

utgifna af

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Sjette häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG. **Pris 25 öre.**

☞ *Af Skämthistorier utkomma cirka 12 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.*

1892.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Sjette häftet.

STOCKHOLM.
Albert Bonniers förlag.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Punschens verkningar.

På **källaren inträdde här om kvällen de bägge delägarne i firman Blomlund & Lundblom för att i kompani tömma några glas på tu man hand och kalkylera öfver en vid glasens klang nyss uppgjord affär, vid hvilken säljande parten äfven närvarit. De bägge herrarne slogo sig ner i soffan bredvid disken, litet röda i synen af den förut intagna förtäringen, hvarefter den jovialiske herr Blomlund knackade i bordet med tändsticksstället, tog skänkflickan om lifvet, såg in i hennes sammetsbruna gasellögon samt talade och sade:

"Hur står det till med hälsan och kärleken, fröken lilla? Får jag känna, om hjärtat klappar hårdare än vanligt därför att vi kommo. Ja, visst tusan, tick, tack, tick! — Ge oss nu en half punsch!"

Under det att punschen serverades, tog den mera allvarligt anlagde herr Lundblom sin vän och kompanjon i en liten upptuktelse:

"Du kan då aldrig låta flickorna vara i fred, fast du är gift karl. Aldrig ser du mig klappa om dem! Därför är jag också, som gumman min erkänner, ett mönster för en äkta man," sade han.

Herr Blomlund log endast och fyllde glasen.

"'Guck' på dig, gamle sedlighetsapostel. Håll i dig med det du sa', så är du bra."

"'Håll i mig', säger du. Ge då akt på mig, ska du få se! Nog har jag i kväll druckit lika mycket som du, men ändå så tycker jag, att — att man ska tänka på att man är familjefader."

"Ja visst, ja! Men låt oss nu tala om affären," afbröt den jovialiske herr Blomlund och blef helt allvarsam.

De bägge herrarne kalkylera och klinga med hvarandra mellan pauserna. Snart är den första punschbuteljen slut, och den allvarlige herr Lundblom börjar gaska upp sig.

"Fröken, kom till mig, så få vi språkas vid li-litet. — Så där ja. — Kors så präktigt tyg fröken har i sin klädning! — Hvad kostar metern? — Jaså, 2.50. — Det ska jag komma ihåg. — Får man kanske vara så näsvis och känna, om det är lika tjockt som det ser ut. — Ja, det är det verkligen," säger herr Lundblom och ler förtjust öfver upptäckten.

"Hvad var det herrarne önskade?" frågar uppasserskan.

"Kors för tusan, har jag inte sagt till om en half punsch. Då är det frökens vackra ögon, som gjort att jag glömt bort det!"

"Håll i dig, Lundblom, och tänk på hustru och barn, när du rekvirerar punsch härnäst. Hvad är det för ett sätt att vilja känna på frökens klädningstyg," förmanar den jovialiska skalkaktigt.

"Inte var de' någe ondt i de', inte! Jag tänker köpa ett sådant tyg och ge hustru min. 2.50 metern! Ge mig si, hur många meter går det åt, månntro?"

"Ah, se så, sitt nu inte och gör dig oskyldig utan klinga med mig, skrymtare."

"Hva' säger du! Tror du verkligen att jag — att *jag* ett enda ögonblick glömt — — Tänkte jag inte på *gumman* med klädningsty-tyget. Jo, så ta mig — —"

"Svär inte, Lundblom, jag tror dig — — Låt oss nu kalkylera igen."

Kalkylen fortsättes, när andra punschhalfvan är tömd.

"Frö-öken lilla — Frö-öken!" skriker den moraliske herr Lundblom och bultar i bordet med sin snusdosa.

"Hva' tusan vill du människan nu igen. Låt henne vara i fred och räkna i stället med mig. 5 gånger 317 är 1585 — — —" infaller herr Blomlund.

"Hva' önska herrarne?" frågar skänkflickan och ställer sig bredvid herr Lundblom, som nu är idel solsken.

"Hva' vi ö-hönska? — Sitt ner och språka litet är frö-höken snäll. Si-hitt hos mig som ä' *ungkarl*," säger herr L. och lägger sin arm om flickans lif, så att hon spritter till och brister i skratt.

"Pfu-u-u — ki-kittla mig inte ä' herrn så snäll!"

"Lundblom, otäcke don Juan, skäms du inte! Tänk om gumman din såge dig, hur tror du det då skulle gå," säger herr Blomlund med rynkad panna och slår igen sin annotationsbok. "Ro hit med en half punsch," fortfar han därefter nervöst, vänd till skänkflickan.

"Gu-humman! Hvem bry-hyr sig om henne," hickar herr Lundblom och kastar en slängkyss åt skänkflickan, när hon drar upp punschen. "Hör nu, frö-höken lilla, skulle i-hinte ni vilja bli-hi min lilla gu-humma? Hva?!"

"Jo, du är mig just en snygg pojke! Vill du nu begå tvegifte. Skäms du i-hinte. Och ni, mitt barn. Stå inte där och fö-örför Lundblom, som ä' gift, med edra ba-basilikeblickar. Säg i stället, hva' vi ä' skyhyldiga?" Tre kro-honor! "Ge oss då en halfva punsch till så blir de' fy-hyra. — Så där! Var så god, här' 25 öre i drickspengar till nya löstä-händer. Skål på dig

medbrottsling, det ä' en go-hod affär vi gjort i dag," jollrar den jovialiske och ser, tack vare punschens verkningar, bister ut som om han ville bitas.

Den allvarlige kompanjonen strålar af samma orsak af förtjusning och kastar slängkyssar åt gumman, som diskar glasen, när hon ett ögonblick blir synlig bakom disken.

Därpå reser han sig upp och knuffar den halftömda punschbuteljen i golfvet. Kompanjonen springer äfven upp för att ej få innehållet på sina pantalonger och stjälper därvid brickan med återstoden i glasen "öfver bord".

Under tiden har herr Lundblom kryssat fram och omfamnat diskgumman.

"Jestandes, ä' han spritt galen, eller hur ä' det fatt!" skriker gumman och knuffar den sedesamma äkta mannen baklänges, så att han sätter sig i diskbaljan, som nyss blifvit fylld med kokhett vatten.

I nästa ögonblick försvinna de bägge kompanjonerna från lokalen. Herr Blomlund, som endast bor några steg därifrån, tar herr Lundblom med sig hem, där han lånar honom sina egna torra benkläder och behåller kompanjonens till dagen därpå, då de bägge herrarne åter sammanträffa.

"Hör du, Lundblom, vi måtte allt ha varit bra på kulan i går. När jag vakna i morse, märkte jag, att jag måste ha bytt byxor med någon."

"Sak samma med mig. Men hvad ser jag, du har ju mina pantalonger!" utbrast herr Blomlund förvånad.

"Och du mina," fortfor herr Lundblom. "Vi ha således bytt med hvarann. Men hur har det tillgått?"

Efter en stunds funderingar gör den allvarsamme herr Lundblom ett förtvifladt försök att reda den trassliga härfvan.

"Vi kunna väl inte i fyllan och villan *ha hängt byxorna i tamburen* och behållit rockarna på och se'n bytt plagg, då vi gingo vår väg," sade han dystert.

"F-n vet! Punschen verkar så olika! Faktum är, att jag inte i dag minns ett dugg af hvad som passerade i går."

"Inte jag heller! Och kanske det ej heller är värdt att söka få reda på det," fortfor herr Lundblom och såg ännu mer förvånad ner på sina tillbytta pantalonger.

Tvetydig ursäkt.

“Min herre, ni måtte bestämdt ha fått något i hufvudet.“

“Tag tillbaka era ord, herre, annars har ni stolen i hufvudet på er!“

“Om ursäkt! Jag tar tillbaka mina ord. Ni har — ingenting i hufvudet!“

Missförstånd.

Kolportören: "Älskar du Herren?"

Flickan: "Nej, harrakar'ar kan jag inte med; jag håller mig hellre till bondpojkarne, jag."

I sista minuten.

(Bagatell.)

Den som före deras förlofning såg fabrikör Stål och fröken Mimmi V. skulle aldrig trott, att det af dem skulle bli ett äkta par! Han gjorde allt för att förarga henne, och hon sade honom till och med öppet och ärligt att han var en oartig kavaljer, som hon för sin del ej kunde fördraga, då de ej sjöngo duetter tillsamman. Ty bägge voro de utomordentligt musikaliska och utrustade med goda röster.

Alla människor tyckte att de två gärna kunde bli ett par, om icke annat så därför att de voro så bra samsjungna. Men att få dem att sjunga solo på bjudningar gick ej! Både han och hon voro generade så fort de stodo ensamma vid pianot, och så gick det hela sönder, då han kastade en blick på henne eller hon en på honom.

Voro de åter skilda gick det utmärkt! Då hon en gång skickat återbud till en bjudning, sjöng fabrikören hela kvällen, utan återvändo, allt muntrare och muntrare visor, och på samma sätt gjorde hon ett par veckor senare, då han var hindrad att komma, emedan han dagen förut måst resa bort i angelägna affärer.

Åren kommo och gingo! De sjöngo fortfarande harmoniskt samman på alla bjudningar i den lilla stad,

där de bägge växt upp och som barn lekt tillsamman, men mellan pauserna gnabbades de.

Slutligen ansågo deras vänner och väninnor, när de kommo samman, att partiet dem emellan "var förkyldt."

När fabrikören af sina bekanta uppmanades att fria, hånlog han endast och slungade ut den ena sarkasmen efter den andra öfver kvinnan och äktenskapet, så att det blef alldeles klart för en och hvar att han redan var en inbiten egoistisk gammal ungkarl. Och hon skrattade sina bekanta midt upp i ansiktet, när de talade med henne om att hon borde taga "första steget."

Och detta fastän hon eljest var den mest älskvärda och väluppfostrade dam i hela X—köping.

Så blef det en vacker dag beramadt att hon skulle resa, långt bort, till släktingar i Amerika och stanna kvar om hon skulle trifvas där.

När nyheten blef bekant väckte den allmän uppståndelse i den lilla staden. Den ena afskedsbjudningen följde på den andra, vid hvilken både gäster och värdfolk gjorde allt för att han och hon skulle få råkas och vara tillsammans på tu man hand. Det var en fullkomlig sammansvärjning som arrangerats. Först lurades de att konversera med hvarandra, och så "smet" den ene efter den andre af vännerna ifrån dem.

De kunde till sist inte undgå att finna sättet komiskt.

"Det ser alldeles ut som om man med flit lämnade oss på tu man hand hvart vi komma, vi som ju aldrig ha något märkvärdigt att säga hvarandra, när det inte gäller musik," sade fabrikören vid ett dylikt tillfälle.

"Det sistnämnda är tydligen en förebråelse mot mig, som vanligt. Men hvad skall väl jag hitta på att säga som intresserar er annat än att tala om musik. Det är väl snarare ni som bör ge fart åt konversationen, eller hur? Säg då något nytt!" svarade hon.

Han funderade ett ögonblick och så kom det riktigt motbjudande, som om orden stockat sig i halsen på honom:

"Det blir ledsamt för oss alla och specielt för mig, när ni reser!"

"Tror ni verkligen det, men hvarför då, om jag törs fråga?" inföll hon skrattande.

"Det finns så många som hålla af er — och så sjunger ni ju som en ängel" afbröt han hastigt. "Ni skulle säkert göra furore med er röst!" tillade han därefter entusiastiskt.

"Se så, ä vi nu inne på musiken igen. Jag skulle önska att ni inte talade så mycket om min röst. Ni är ju själf sångare och en framstående sådan!"

"Se så, nu är det ju ni och inte jag som är inne på det musikaliska gebitet, som ni inte vill höra talas om."

"Men låt då bli att håna en stackare, ty nog vet ni att jag inte är — — —"

"Ack nej, låt oss tala om något annat, det här blir förskräckligt tråkigt," afbröt hon.

Och så var det färdigt!

"Tillåt mig att bjuda er min arm, så gå vi och se hvad de andra gästerna ta sig till — om de kanske ha det roligare än vi," ljöd det från fabrikören.

* *
*

När hon slutligen reste, var så godt som hela staden nere vid stationen. Äfven fabrikören! När han tog afsked lämnade han, som de andra herrarne, en bukett och tackade för allt trefligt de haft tillsammans, alldeles som de andra, "önskade lycka på resan" etc. Och naturligtvis slöt han med musik:

"Nu får jag hädanefter försöka att sjunga duetter ensam," sade han för att ge afskedet en munter karakter.

Och resultatet af republiken blef att hela kretsen, som stod samlad omkring dem för att höra hvad han skulle, säga brast i skratt.

Också hon skrattade, och så slogs kupédörren igen och tåget brusade af.

När det försvunnit ur sikte och hviftningarna icke syntes längre gjorde hela sällskapet på perrongen helt om, och så började de bombardera fabrikören med frågor och pika honom smått — — så att han blef arg och tog ett hastigt farväl af hela tutten. När han blef fri från sina plågoandar drog han ett djupt andetag och sprang så upp på telegrafen, där han förstörde ett tjog blanketter innan han med darrande händer och bultande hjärta kunde kläcka ur sig följande telegram.

Fröken Mimmi V.

Hotell — — —

Göteborg.

Jag glömde i afskedets stund säga er ett par ord som skulle ha varit sagda för länge sen, om jag vågat. Innan det blir för sent vill jag dock telegrafera och fråga: *Får jag säga att jag älskar er och vill ni bli min hustru!* Telegrafsvar betaldt.

Ensamma duettisten
— — Stål.

* * *

Nu är duetten ett!

Ode i fruntimmersveckan.

Tjusande kvinnor med de allbekanta namnen, jag har känt och älskat eder alla, och i mitt minne vill jag nu på gamla dar återkalla edra ljufva drag och åter drömma om min ungdoms sälla drömmar.

Dig, *Sara* du, Israels mörka dotter, med den sammetsmjuka hyn och ögon gnistrande som antracitkol. Hur ofta låg jag ej för dina fötter, bedyrande min kärlek, och hur ofta svor du icke att bli min! Men när vi skulle knyta Hymens band, började du *summera* och fann att jag var långt fattigare än du trodde. Och så gifte du dig med en *bankir* af din stam. Sela.

* *
*

Dig, blonda *Magareta,* med det böljande, silkeslena håret, lilla uppnäsan och groperna i kinderna. Blygsam och rodnande framhviskade du ditt "ja" uppå min kärleksfråga. Men ack, en pappa hade du, en grym barbar! Och han sa' *Nej!* med samma.

* *
*

Dig, *Johanna,* du "tjänande syster", dig älskade jag ock, men du försmådde mig och föredrog en "stilig" brandsoldat. Och detta var mig nog.

* * *

Dig, *Magdalena,* som jag ryckte från fördärfvets brant uti cigarrbutiken vid Regeringsgatan och satte dig i en pension på landet att lära koka mat och lära rena seder! Hur lönade du väl min kärlek? Du gifte dig ett år därefter med en tarflig inspektor och har nu stugan full med småttingar, som klänga osnutna kring dina kjolar och bräka: *mam-ma!*

* * *

Dig, *Emma,* med pince-nezen på vackra näsan. Dig såg jag första gången lutad öfver lärdomsböcker. Och lärd du var! Ej många guvernanter kunde sig med dig i visdom mäta. Se, därför älskade jag dig, och du, du sade dig ock älska mig, såsom du älskade Daudet och Tolstoy. Men när du fann att jag ej kunde deklinera, konjugera och ta tema på irreguliera verb och annat nonsens, så slog du upp med mig och tog en mager komminister!

* * *

Och dig, *Kristina,* drottning uti modets rike. Hvad tjusning låg ej uti dina toiletter, när silkesfraset smekte mildt mitt öra och ögat hängde fast vid guppande turnyren. Hur hvälfde sig ej barmen hög och gaf din byst dess kraft, hur smärt var ej din midja. — — —

Nu är du min! utbrast jag, segerstolt på bröllopsdagen. Och *min du är*, med allt, båd *löst* och fast, med guppande turnyr och smidig midja, snörd i "La Gracieuse". Med räkningar i hundratal från modehandeln — — —

Jag kan ditt lof ej sjunga längre, det är därför bäst att — *tiga*.

En gengångare.

"Ser du, gumman, en så präktig vinterrock, jag har fått tag uti. Den är visst inte ny, men den är uppfiffad och den sitter, som om den skulle ha varit gjord åt mig."

"Hvar har du köpt den?"

"I herrgarderoben strax här bredvid. Jag fick den för godt pris."

"Det är ju din gamla vinterrock, som jag sålde där i våras."

Supé i enskildt rum.

(Bagatell.)

Det var i skumrasket på eftermiddagen.

Hon skyndade med elastiska steg, skridskorna öfver armen och händerna instuckna i viktoriamuffen ner mot Nybroviken. Ansiktet var till häften doldt under den kokett riggade vinterhattens flor; håret bar hon kortklippt och turnyren gubbade riktigt stiligt upp och ned för hvarje steg, fast den råkat bli skjuten litet på sned. En gardeslöjtnant, som hon mötte midt för Berzelii staty, vände sig om sedan han passerat henne och följde henne en stund med ögonen. Hon måtte ha märkt det, ty hon förde hastigt muffen till munnen och småskrattade.

I nästa minut åkte hon ut på banan, i ett djärft "ytterskär", hvilket följdes af flera ännu djärfvare och säkrare, som ögonblickligen gjorde henne till föremål för uppmärksamhet från alla håll.

När hon märkte detta förde hon å nyo muffen till munnen för att dölja ett nytt leende, tog åter stark fart och snurrade kring först på två och sedan på ett ben graciöst och konstnärligt, som om hon profåkt för en blifvande pristäflan. Ett sorl af beundran från de kringstående och ett par enstaka bravorop förnummos från åskådarne som tecken till bifall.

Allas blickar riktades så småningom på henne.

"Hvem är hon?" frågades till höger och vänster. Ingen visste det.

Så föll hon plötsligt under det hon i stark fart åkte baklänges, föll alls icke graciöst utan med benen i vädret och kjolarna öfver hufvudet, så att de andra skridskoåkande damerna, som åsett katastrofen, liksom på en signal spriddes som agnar för vinden öfver banan, under det herrarne slöto krets kring henne, ifriga att bli de första som hjälpte henne på fötter.

Officern, som för en stund sedan mött henne midt emot statyn och vändt sig om för att se efter henne, måtte i hast ha hyrt sig ett par skridskor, ty han blef den förste som ilade fram, fattade hennes hand och hjälpte upp henne.

"Skadade ni er ej, jag tyckte ni föll med hufvudet mot isen?" frågade han oroligt och trefvade ett ögonblick med sin ena hand i hennes nacke, under det hon var sysselsatt att ordna sin toilett.

"Inte alls," svarade hon skrattande, "men tack i alla fall för er uppmärksamhet."

Han bugade sig, som om han varit på bal.

"Tillåter ni kanske att jag presenterar mig, ni tycks vara utan kavaljer. Mitt namn är — — —"

"Och mitt — — —feldt," svarade hon uppsluppet.

"Det namnet känner jag," återtog han. "Jag har en bekant, känd sportsman för öfrigt, som heter som ni.

"Det är min bror, tycker ni inte att jag är lik honom?" frågade hon och vek slöjan upp öfver ögonen, under det hon såg på honom.

"Mycket," svarade han efter en stund.

"Ja, man säger så, och likheten är ännu mer frappant, sedan jag för en tid sedan lät kortklippa mitt hår," återtog hon.

Så åkte de ut tillsammans. Först sida vid sida, sedan hand i hand. Och lika lätt som bekantskapen var gjord lika ogeneradt umgingos de efter en kvart. Man skulle ha kunnat ta henne för en dam ur den högsta societeten, eller — — — — man visste ej så noga.

“Ni tycker visst att min uppfostran icke gått i samma riktning som andra unga flickors,“ inföll hon plötsligt efter en stund och skrattade, sedan hon fällt ett i hennes mun vågadt uttryck. “Men ni får icke därför döma mig för hårdt. Jag är familjens olycksbarn, och liksom min bror svärmar jag för sport och annan idrott,“ sade hon och såg upp mot honom, så att hennes mörka ögon blixtrade genom floret, i reflexen från de elektriska lamporna kring banan.

Han tryckte hennes hand, och hon drog ej bort den, när han samtidigt i passionerad ton utbrast:

“Ack, min fröken, allt hvad jag funnit är att ni är den mest förtjusande kvinna jag råkat ut för!“

Hon kastade öfverkroppen bakut, under det hennes ena arm hvilade i hans, så att konturerna af hennes byst framhäfdes mer retande än förut, och skrattade högt. En timme senare sutto de i ett enskildt rum hos “Jones“ och superade, med hög färg på panna och kinder, uppeldade af skridskoåkningen, maten och vinet.

Han hade makat sig allt närmare och närmare intill henne, och hon hade lett uppmuntrande och utmanande. Och i ett ögonblick af yrsel, just då de klingat och tömt det sista glaset champagne, lade han armen om hennes lif och lutade sig fram för att kyssa henne. Då reste hon sig och stötte honom ifrån sig med en vänskaplig, kamratlig knuff, och så hör han henne, skrattande med full hals — utbrista:

“Är du alldeles förbaskad, gosse, vill du ha en kyss för supéen?“

Nu förstod han allt och visste inte om han skulle bli arg eller ge det tusan. Han gaf det emellertid tusan.

"Är det bara på skoj som du i kväll agerat "oskuld" nere å skridskobanan?" frågade han.

"Inte enbart, jag öfvade mig för ett nummer, som jag vid nästa skridskotäfling kommer att utföra i kjolar. Och jag har redan lyckats rätt bra i rollen, eller hur?

Därmed ringde den frågande på uppassaren och rekvirerade kaffe och avec.

Kaminröret.

(En äktenskapshistoria.)

Herr Pettersson kom en dag hem till sig, hvisslande en melodi ur "kapten Fracassa", som han hört kvällen förut. Arbetet var slut för dagen och smörgåsbordet stod dukadt i matsalen. Sedan herr P. omfamnat och kysst sin lilla hustru (deras smekmånad räckte än), satte han sig till bords midt emot henne, tog sin "hela", åt två portioner af hvarje rätt, berömde maten, pussade åter sin fru, tände sin cigarr och slog sig ner i en bekväm chäslong i sitt arbetsrum.

Sedan han dragit några bloss på "havannán" och frun själf serverat honom kaffet, sträckte han ut sig, drog

ett djupt andetag af belåtenhet och började af vällust spinna som en katt.

“O, hvad det är skönt att ha sitt eget bo att krypa in i, att ha sin egen lilla hustru att klappa om, att — — Kom och sätt dig här, gumman, och njut, som jag, af vår lycka!“ sade han entusiasmerad.

Frun gick fram och smekte sin man.

“Jag har inte tid att sitta nu, jag måste laga så, att innanfönstren bli färdiga att sättas in i morgon, och så skall jag skicka efter någon som sotar kaminröret, så att vi kunna börja elda i tamburen,“ sade hon.

“Sota kaminröret!“ skrek herr Pettersson jublande. “Det kan ju jag göra! När du inte vill unna dig några minuters ro, lilla vän, så är det väl inte för mycket, att äfven jag hjälper till i hemmet med hvad jag förmår.“

Därmed sprang herr P. upp från soffan. Frun lade sin hand på mannens skuldra och sökte åter trycka ner honom i soffan.

“Nej, sitt och hvila dig, Arthur lilla. Det där med kaminröret förstår du dig inte på, det är så krångligt,“ sade hon mildt.

“Hva! Krångligt! Hm! — Skulle väl vara en idiot, om jag icke kunde sota ett två meters kaminrör,“ inföll mannen.

“Säg inte det, Arthur lilla, röret går ju i så många bukter och krokar,“ återtog frun.

“Då tar man sönder det i småbitar, ser du. Det är hela konsten,“ fortfor herr P.

Och i nästa ögonblick knogade han verkligen ut på gården med en fem, sex krokiga rördelar under armen, betecknande på golfven sin väg med några svarta linier af det sot, som vid hvarje hans minsta rörelse lossnade ur rören.

Tio minuter därefter kom herr P. åter in med sina rör under armen, strålande glad, med två stora sotfläckar fram och två bak på sina ljusa benkläder samt tatuerad i synen som en australvilde.

Så började han knåpa med rörens hopsättning.

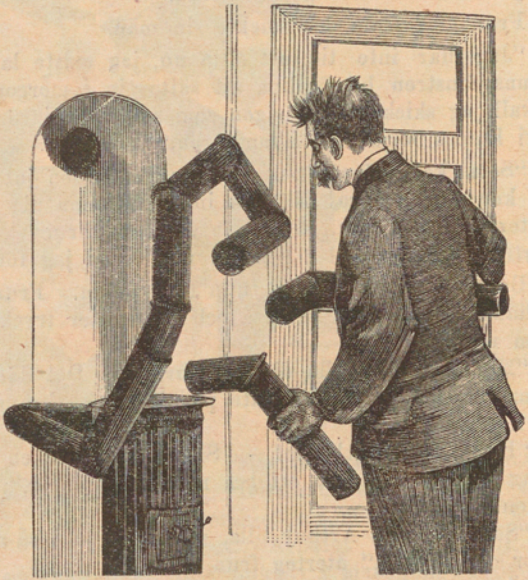

Han arbetade först lugnt och syntes göra sina beräkningar, under det han med en linial mätte och passade. De oupphörligt lösryckta och åter sammanfogade rören tedde sig undan för undan i en massa groteska vinklar och krumbukter, hvilka alla passade till kaminen och hålet i muren ungefär som en fars frack passar hans

nyfödda barn. Efter en kvarts timmes ihärdigt, resultatlöst arbete flåsade herr P. som en lokomobil, under det han ifrigt jonglerade och balancerade med sina rör, ena stunden sammanfogande dem i vanliga trappafsatser, under det de den andra stunden slingrade sig omkring honom som spiraltrappor.

Efter en half timmes oafbrutna sträfvanden att bringa det hela i sitt ursprungliga skick kom herr P. ändtligen till ett resultat. Rördelarna hade sammanfogats till något, som liknade axeln på en vinkelaxelkärra och voro nu

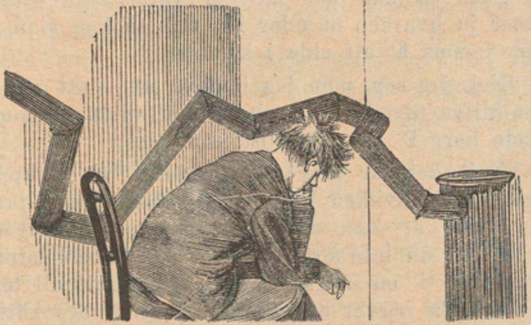

lyckligt och väl fastsatta mellan kaminen och hålet i väggen. Men i stället för att stå på stenplattan vid ena långväggen hade herr P., för att experimentet skulle lyckas, måst släpa kaminen öfver till motsatt sida af rummet, och där stod han nu med framsidan tätt intill väggen, omöjlig att öppna, under det rören, som sträckte sig tvärs öfver tamburen, totalt spärrade all trafik.

Med håret på ända och en vansinnets glimt i ögat kastade herr P. sig ner på en stol och kallfånade på sitt verk.

Så kom lilla frun plötsligt och blef varse förödelsens styggelse.

“Bevara oss väl, så här ser ut! Golfvet är ju alldeles nedsmordt; och så du själf ser ut, kära Arthur! Hvad har händt! Hvarför står kaminen *där*, och hvarför har du spärrat af tamburen med rören?“

Herr P. stirrade ett ögonblick på sin fru och därefter sade han:

“Hvarför? — — De — därför att det inte går att få ihop det här på annat sätt, begriper du!“

“Men så kan det inte få vara, kära vän! Man kommer ju hvarken ut eller in. Och så kan man ju inte heller komma åt att elda i kaminen!“

“Nej, jag ser, men jag tänkte, att — att man skulle kunna klifva öfver rören och elda ofvanifrån i kaminen,“ svarade herr P. i melankolisk ton.

“Nej, det går inte! Då bränna vi ju upp brädväggen, mot hvilken kaminen står,“ sade den praktiska frun. “Det är bäst att skicka efter en plåtslagare; jag sade ju, att du inte förstår dig på det här med sotningen,“ fortfor hon i en något hånfull och föraktfull ton, som kom herr P:s nerver att vibrera af sårad egenkärlek.

För första gången under sitt korta, öfverlyckliga äktenskap blef han med ens brutal mot sin hustru, flög upp och sade:

“Gå du in och sköt ditt, *jag skall nog veta att sköta mitt!*“

Därmed ref herr P. i ett enda tag sönder sin konstiga rörledning och började åter passa hop bitarna i nya underliga krumelurer. Frun, som tydligt äfven sårats af sin mans tilltal, men ännu bibehöll fattningen, gick icke in till sig, utan stod kvar och såg på.

Plötsligt brast hon ut:

"Nej, nej, Arthur, icke så, jag minns mycket väl hur röret gick. Den där kroken satt upp och den där ner —

Herr. P. låtsades ej höra, utan envisades att passa samman rören, efter sitt hufvud.

Då inföll frun åter:

"Det där går aldrig, Arthur, nu har jag det, vänta!"

Herr P. reste sig, blossande röd af förargelse.

"Lägg dig inte i det här, utan gå in till dig!" hväste han.

"Låt mig bara få säga — — —"

"Tyst, säger jag!" röt den äkta mannen, så att det gaf eko i hela huset.

Lilla frun kom i en häftig skakning. Det kändes på några sekunder, som om hon haft en hel sjudande vulkan inom sig. Och så inträffade plötsligt eruptionen:

"Idiot!!!" fräste hon.

Därefter störtade hon in till sig och kastade sig snyftande i ett soffhörn. Sedan blef det icke ett ord sagdt makarna emellan på en hel vecka. Herr P. åt ute och reglade dörren till sitt rum, dit han burit in kaminen och rören. Men som han omöjligt kunde ta hålet i väggen med sig in hade han tagit noggrant mått af detta och antydt dess plats å en vägg inne hos sig. På alla lediga stunder sysslade han nu energiskt med att passa ihop de krångliga rördelarna till ett helt. Sömnen vek från hans läger, och slumrade han några ögonblick in, drömde han om sina rör och rusade upp, troende sig ha funnit lösning på gåtan.

Mot slutet af veckan sjukrapporterade han sig å kontoret, där han tjänstgjorde, och smakade icke en bit mat på en hel dag.

Framemot aftonen knackade det på hans dörr.

"Hvem är det?" frågade han.

"Öppna, Arthur, det är jag! Jag måste ovillkorligen tala vid dig," hördes frun snyfta.

"För att öfverösa mig med okvädinsord kanske? Nej, tack du!"

"Ack nej, ack nej! Det här är förfärligt, och jag *måste* tala, till hvad pris som helst!" sade frun.

"Så säg då, hvad du vill, jag hör lika bra, fast dörren är stängd!" svarade han.

"Nåväl, så hör då. Du kan aldrig få rören till kaminen att passa, *ty det fattas ett stycke, som du glömde kvar på gården, då du sotade!*"

Det föll en centnertyngd från herr P:s hjärta, men han var ändå icke blidkad.

"Och detta säger du mig först nu!" hväste han bakom sin dörr.

"Jag anade det strax, då jag såg de lösa bitarna i tamburen, och ville tala, men du hindrade mig ju!"

Nu vreds ändtligen nyckeln om i låset, och i nästa minut lågo herr P. och hans lilla fru i hvarandras famn.

Sens moral: Låt fruarna alltid ha ett ord med i laget i hemmet.

Herr Pettergrens hemlighet.

(Burlesk.)

Herr Fridolf Pettergren var en djupt olycklig man! Ty han bar på en hemlighet, som han icke skulle velat anförtro sin bästa vän, långt mindre bekänna inför domstol, fastän han som jurist nogsamt visste att lagen skulle stå vanmäktig och ej med sin hämnande arm kunna nå honom, i fall bekännelsen om det som han bar inom sig i ett obevakadt ögonblick skulle halka öfver hans läppar. Medvetandet om att han råkat bli ett offer för denna hemlighet, kvalde honom dock ej så mycket som den ständigt återkommande tanken att han oupphörligt trodde sig afslöjad, hur omsorgsfullt han än sökte för världen dölja sin olycka.

Om någon i ett sällskap där herr P. befann sig rynkade på näsan åt t. ex. en cigarr, som han ej tyckte om, så var hr P. genast så godt som öfvertygad om att det var *han* som varit orsaken till den misshagliga minen, och att den som gjort den genomskådat honom och efter den betan afskydde att komma i närmare beröring med honom. Hvad har lifvet för glädje för en man sådan som jag, tänkte oftast herr P.

Två gånger hade framtiden hägrat för hans tjusta blickar i de mest ljusa färger. Han var rik och oberoende och han *älskade,* med hopp att för sin egen skull

kunna bli älskad tillbaka af någon af de hulda för hvilka hans hjärta klappade. Med sin första flamma stafvade han sig lyckligt och väl genom kärlekens ABCD och fick "ja", då han friade, ett smäktande, kärlekstrålande, blygt susande "ja", som kom hela hans nervsystem att vibrera och pulsen att slå i $^5/_4$ takt. Men till förlofningens *Q* kom han aldrig, förrän ödet satte *P* för hans beräkningar, och naturligtvis ännu mindre till lycksalighetens *Ö*, då han kunde som brud få trycka den dyrkade till sitt hjärta. Han hade en vacker dag på omvägar sökt bikta sig för sin käresta, och hon hade, så fort hon började få en aning om hvad frågan gällde, oförbehållsamt uttryckt sin afsky. Och han kände sig riktigt nöjd att han så där på omvägar kunnat få henne att bekänna sitt hjärtas innersta tankar, utan att hon hade en aning om att hon varit nära att under ett helt lif få i oupplösliga bojor länka sina öden samman med den mot hvilken hennes afsky i själfva verket var riktad.

Andra gången sökte han, innan han friade, att på samma sätt utforska sin käresta och kom till samma resultat. Han bröt utan vidare åter denna nya förbindelse och drog sig tillbaka som snigeln i sitt skal, sorgsen och bedröfvad, förbannande sitt öde och ännu omsorgsfullare än förut döljande sin hemlighet, denna fruktansvärda hemlighet, som till sist skulle komma honom att hata människorna.

Så flammade de falnade glöden i hans hjärta en vacker dag åter upp för tredje gången och slogo ut i fulla kärlekslågor.

Han kände å nyo att han älskade. Och henne för hvilken hans nervknippen dallrade, då han i hennes trånande blick läste genkärlekens härliga evangelium, hon kunde *aldrig*, det var han säker på, utforska hans hemlighet. Han brydde sig därför ej heller om att bikta

den för sin utkorade utan behöll den för sig själf, öfvermåttan lycklig att ha funnit *en*, som, omedveten för hela lifvet af det som grämt honom så mycket, icke närde den känsla af afsky, som han visste att han skulle ha ingifvit de flesta andra kvinnor, med hvilka han önskat dela ljuft och ledt.

Tre månader efter sedan förlofningen eklaterats knöt herr Pettergren Hymens band med sin utkorade. Och i öfver tio års tid ha de nu lefvat som turturdufvor i samma bo.

Sin hemlighet tar herr P. med sig i grafven, ty så fort hans fru talar om att söka bot för *en perpetuell snufva*, som hon lidit af sedan hon var flicka, inlägger han genast sin protest häremot, liksom hon, alltsedan de blifvit gifta, på det lifligaste protesterar mot *att packa in ett helt dussin strumpor* i nattsäcken hvar gång herr Pettergren reser bort på en dag.

Detta är mig veterligt de enda små fjädermoln, som tidtals dyka upp på herrskapet Pettergrens kärleks himmel.

Sin hemlighet kommer herr P. som sagdt helt säkert att ta med sig i grafven.

Alla barn i början.

"Den där ryttarn gör, minst sagt, en löjlig figur!"
"Nå, det är ingenting att undra på. Du ser ju att han är *prof*-ryttare!"

"Sy-Marie."

(Berättelse ur verkligheten.)

Hon var en duktig flicka och såg inte illa ut. Under sin uppväxttid hade hon varit hemma hos föräldrarna, hvilka arrenderade ett litet dagsverkstorp "under baron på Kräklinge". När hon sluppit fram för prästen, gaf hon sig ut att tjäna, men så måste hon snart tänka på att hjälpa sina gamla föräldrar en smula, men nu ville inte den klena lönen räcka till. Då hittade hon på att gå och lära sig sy på maskin, flyttade så åter hem och började som "sin egen" vara herregårdsfruarna behjälplig att sy deras toiletter. Affären gick med glans, och till sist utvidgades praktiken så, att det ibland kunde hända att fruarna måste tinga på "Sy-Marie", som hon kallades, åtta à fjorton dagar i förväg för att vara säkra om hennes hjälp.

Förnämsta kunden var friherrinnan på Kräklinge, ty naturligtvis ville hon i toilettväg ej låta sig fördunklas hvarken af prästfruarna eller de öfriga ofrälse damerna i socknen, och så var den högvälborna damen dessutom mor till ett halft dussin förhoppningsfulla döttrar, hvars edukation ännu icke utvecklats längre än att de yngre torkade af sina griffeltaflor med klädningsärmarna, under det de äldre ansträngde sig allt hvad de kunde att under läx-

pluggningen för husets lärarinna söka få armbågarna att titta fram ur klädningslifven.

Arbetsdagarna på Kräklinge voro dock inga sötebrödsdagar för den fattiga sömmerskan, ty friherrinnan liksom baronen hade bägge namn om sig att låta sitt tjänstefolk "göra rätt för sig".

Och inte tyckte Marie heller, att hon kunde "säga så ifrån" till Kräklingeherrskapet som hos sina andra kunder, ty dels gjorde hon allt för att vara friherrinnan till lags på det att föräldrarna skulle få det någorlunda drägligt på godset under ålderdomen och dels höll friherrinnan henne mera än de andra fruarna på afstånd, så att hon aldrig kom sig för att klaga.

Men en dag, då den stränga damen befann sig vid tämligen onådigt humör och gjorde sömmerskan förebråelser öfver att arbetet gick för sakta och till och med lät påskina, att Marie icke gjorde skäl för maten ens, brast den unga flickans tålamod. Utan att säga ett ord packade hon samman sin attiralj och bad att få den hemsänd.

Visserligen blef friherrinnan nu en smula mörare i munnen och försökte öfvertala Marie att stanna kvar och afsluta hvad hon hade för händer, men sömmerskan var obeveklig i sitt beslut att gå sin väg, och så blef slutet på historien en fullständig brytning.

Ett par dagar därefter hade friherrinnan skaffat sig en ny sömmerska från närmaste stad, hvilken hon till och med genast lyckades öfvertala att stanna kvar i socknen för att konkurrera med Marie. Och länge dröjde det ej, förrän den senare stod så godt som utan kunder.

Då fattade "Sy-Marie" i hast ett nytt beslut och bestämde sig för att emigrera och söka sin utkomst i Amerika.

Respengar lyckades den unga flickan snart att anskaffa, och så begaf hon sig en vacker dag i väg på den långa färden.

De gamla föräldrarnas sorg var stor, men dottern lofvade att de snart skulle få höra af henne, hvilket något bidrog att minska afskedets smärta.

Ett halfår därefter skref hon äfven, att hon hade det bra i det nya landet och lofvade till och med snart sända penningar till de gamla. Men detta första bref blef äfven det sista, som de år ut och år in väntande föräldrarna fingo mottaga från sitt barn.

Snart var "Sy-Marie" glömd af alla i socknen. Det antogs allmänt, att hon, som så mången annan i det stora landet, under kampen för tillvaron dukat under af sjukdom eller annat elände.

På tredje året efter flickans afresa sades föräldrarna upp från det torp de brukat, men fingo af en barmhärtig bonde i socknen en stenbacke upplåten åt sig för att bruka. Och här byggde de gamla makarna sig ett nytt hem af det mest primitiva slag, en jordkula, öfver hvilken dock väna björkar sommartid kastade skugga.

Utanför detta hem stannade en vacker höstdag för ett tiotal år sedan ett elegant ekipage, i hvilket satt en medelålders dam, klädd i en dyrbar toilett.

När kusken öppnade vagnsdörren, hoppade det resande fruntimret lätt ur åkdonet och skyndade in i stugan. Och inom ett par minuter bereddes de gamle där inne den största öfverraskning och glädje, som dittills blifvit dem beskärd i lifvet.

Deras enda barn var återkommet för att än en gång få trycka de gamla föräldrarna till sitt hjärta!

Och när återseendets första glädje var öfver, berättade "Sy-Marie" sina öden och äfventyr i det främmande landet.

Hon var rik och lycklig, men det hade icke alltid varit så. I början fick hon sträfva och arbeta hårdt för brödet därute, men hon hade icke haft hjärta att skrifva hem och tala om det, och så hade alla de utlofvade brefven, utom det första, förblifvit oskrifna. Så hade hon så småningom genom flit och försakelse fått det drägligare och samtidigt förflyttat sig allt längre och längre väster ut, till dess hon hamnat i Californien, där hon till sist "gjort lycka" och blifvit gift med en förmögen godsägare, hvars hus hon dessförinnan förestått.

Weddingtripen utsträcktes på brudens särskilda önskan ända hem till det gamla landet, och ju närmare den amerikanska ladyn kom sin födelsebyggd, ju fortare önskade hon komma fram, och detta hade haft till orsak att hennes man ej var att förvänta på ännu några dagar.

Så lydde i all enkelhet den berättelse, som ladyn själf afgaf, men snart dykte de vildaste historier upp i socknen om Sy-Maries återkomst, och knappt hade hon kommit i besittning af en treflig bostad för de gamla, förrän hon och de belägrades af besök af vänner och bekanta från fordom.

Och inom några dagar hade gamla och unga bland sockenboarna gripits af den häftigaste emigrationsfeber.

Värst ansatta voro alla Kräklingegodsets pigor och drängar, hvilka samtliga på det bevekligaste anhöllo att få medfölja det amerikanska herrskapet öfver Oceanen. Resultatet blef äfven att "Sy-Marie" lyssnade till flertalets böner, sedan hennes man med ett "allright" ingått på att så många som det ville skulle på goda villkor få bli farmare på hans gods.

Den stora emigrationen från Kräklinge tog till baronens stora förtviflan omedelbart därpå sin början.

"Det är verkligen synd, att jag skulle komma och ta bort deras bästa arbetskrafter," sade vid ett tillfälle den amerikanska ladyn, "men kanske är 'Guds finger' med häri. Ty det gick som ett styng genom mitt hjärta, när jag såg hur baronen burit sig åt mot de gamla, som tjänat honom troget i så många år."

Herkules.

Herkules var, ehuru gudaboren och son af Jupiter och drottning Alkmena, likväl född under planeten Markattan, d. v. s. han skulle ha kunnat blifva en tusan så mycket styfvare karl än han blef. Kvick var han visserligen ej, så att han kunnat ge ut en klassisk skämttidning eller invalts i den olympiska akademien för snille och smak, men i stället var han så mycket starkare.

I följd häraf skulle han dels ha kunnat uppträda som atlet på någon cirkus, lyft kolossala järnvikter och blifvit applåderad, eller ock skulle han för sin tid ha kunnat bli en väldig sportman och rott singlescul i en pråm i kapp med hvem som helst. Nu hade emellertid ödet eller, rättare sagdt, Juno, Jupiters äkta hälft, beslutit annorlunda, af skäl, som det här är bäst att förbigå med tystnad. Och i stället fick stackars Herkules uträtta en massa uppdrag, som voro långt under hans värdighet, men med hvilka han redde sig till egen om ock icke till Junos belåtenhet.

Så skickades han bland annat ut att slita sönder lejon, slå ihjäl ormar, krokodiler, drakar och andra odjur, och från alla dessa äfventyr kom han, om man får tro honom själf och de klassiska poeterna, alltid undan helskinnad.

Stor skada är det, att Herkules inte föddes några tusen år senare, i vår tid, då han säkert skulle kunnat skickats ut på upptäcktsfärder i det inre Afrika och där täflat med Stanley i jätteverk.

Bland hans allra styfvaste bedrifter räknas den, då han hjälpte Atlas att stötta himlahvalfvet, så att det inte rasade ner på jorden som en farlig takgesims och slog ihjäl folk, innan olycksfallsförsäkringen blef uppfunnen.

Ett kolossalt arbete utförde Herkules, då han rensade Augias' stall, där 3,000 oxar i 30 år varit instängda. Visserligen ref Herkules sig i hufvudet vid åsynen af det gräsliga värf, han tvingades att utföra, men hur han till sist gnuggade sina geniknölar, fick äfven han en idé och gräfde en kanal från floden Minycius fram till stallet, hvarefter han släppte på vatten genom stallet, så att det i hast blef renspoladt som däcket på en örlogsman.

Hade Herkules lefvat nu, skulle måhända Panamakanalen ha varit färdig för länge sedan.

Liksom så många andra duktiga karlar tyckte Herkules rysligt mycket om fruntimmer, men skötte på långt när inte sin kurtis så bra som en gardist eller underlöjtnant nu för tiden.

Så gick han en tid och lade ut sina krokar för drottning Omfale, som endast dref gyckel med stackars Herkules och gjorde honom till ledamot i ett klassiskt sällskap, kalladt: Handarbetets vänner, hvilket hon stiftat och inom hvilket Herkules sattes att stoppa strumpor och brodera monogram.

Till sist fick Herkules smittkopporna och skulle helt säkert ha dött i dem, därest han icke föredragit att låta bränna sig lefvande för att mildra de plågor han kände. Hade hans mamma varit så klok och vaccinerat honom i hans barndom, skulle han kanske undgått sitt tragiska slut.

Äran framför allt.

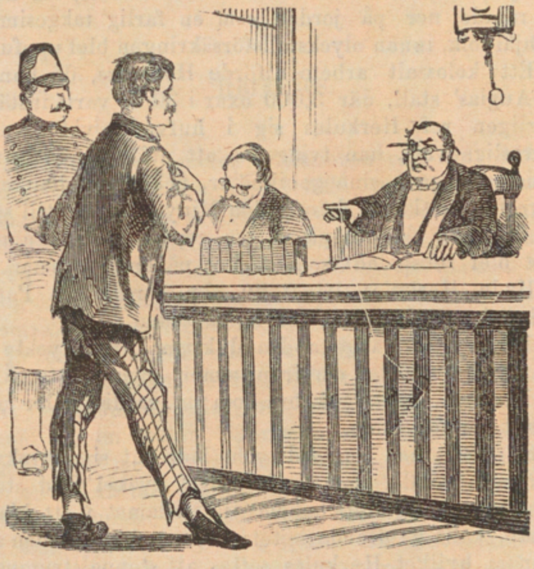

Domaren (barskt): "Hur är det, har ni inte varit straffad en gång förr?"

Den anklagade: "Nej, jag har inte haft den äran."

Sköna framtidsutsikter.

Flickan: "Ack, hvad det ska' bli roligt, när jag blir stor, att jag räcker upp och får måla mig lika så vackert som mamma gör!"

Modern värfningsscen.

Värfvaren-korpralen (till några bondpojkar): Har ni lust att bli soldater i kungl. majestäts fredliga armé, gossar, så säg inte nej! Det är allt en smula styfvare det än att gå på bondlande' och kolimasa i all sin dar eller gå och slå dank i det fria Amerika, så att de tomma tarmarna skramla i er, som när åskan går. En kungl. majestäts och kronans karl är det härligaste Gud har skapat, se på mig bara! Och stockholmslifvet är det mest lifvade på hela jorden. När ni får uniformen på er, får ni sitta på första parkett på Kungl. Operan och röka cigarr och tugga snus efter behag bredvid "kår diplomatik" och de andra damerna, och vill ni ha en stilig adelsfröken eller så kallandes "tjangs", så lämnar ni bara henne ert visitkort och säger: varsgo'. Och så säger hon: tackar mjukast och bjuder dig armen, och så tar du en tom spårvagn för tio öre och åker hem till kasern med henne, där du bjuder henne på supésexa från Grand Hotell och elektriskt ljus, som kronan består.

Och så bli ni förlofvade, och ä' hon en människa, som förstår sin sak, så öppnar hon snart en cigarrbod eller en skjutbana, och se'n kan du lefva lifvets glada dagar och röka cigarr gratis eller ock ladda bössorna åt henne på skjutbanan.

Så kommer det en vacker dag bud från kungen, att han vill bli presenterad för dig, och då är du så full i f-n och tackar, förstår du, så får du kanske svärdsorden att bära på bröstet och blir bjuden på middag på slottet om söndagarna, då kungen hvilar sig ifrån regeringen. Och är du slängd i att spela bondtolfva eller kille, så kan du få vara med generalerna på Stora Sällskapet, och vill du lära dig spela bastrumma, kan du få gå in vid regementsmusiken och ge konserter på Hasselbacken och Musikaliska Akademien. Annars behöfver du bara exercera litet, så pass, att du kan sköta geväret och kommendera beväringarna på gärdet. Och vill du inte exercera, så sjukrapporterar du dig och ber doktorn ordinera lite champagne åt dig, ett par tre dar, eller ock något annat som du tycker om. I juni, juli och augusti får du vara på sommarnöje i Vaxholm och "rekrera" dig, som det heter i tidningarna. Aflöningen är visserligen inte så stor, men är du hygglig och håller dig snygg, kan du få låna penningar i Riksbanken mot 4½ proc. ränta, som du får betala, om du har något att betala med, annars slipper du, ty så gör jag och det andra högre befälet.

Ä' du nu lifvad för saken, så säg inte nej, för då förstör du din framtid för hela lifvet. Om tre år är du fri igen och kan då ha tjänt upp dig till husar vid Dillströms rangregemente.

Framtidsmän.

(Groteskfantasier.)

Hvem tror ni i en framtid kommer att regera världen? En kejsare, en kung, en president? Nej! — Folket? Nej och åter nej! Ty om jag inte misstar mig alltför mycket, blir det — ingeniörerna!

Vet ni hur en sådan kropp i regeln ser ut?

Vanligtvis är han en smula korpulent, har glasögon, kavaj med rymliga fickor att stoppa händerna i, amerikanskt bockskägg och mustascher, slokig hatt och segelduksskor eller stöflar med höga skaft.

Vet ni hvad en sådan karl duger till? Han kan jämna Mont Blanc med jorden, bygga en elevator med hissmekanism till himmelen, så att vi redan här i tiden kunna bli delaktiga af de saliga fröjder, när släktet om några tusen år hunnit så förökats att alla jordiska förlustelseställen äro öfverfyllda.

På ingeniörerna komma människorna att hoppas och förtrösta i sin största förtviflan och nöd!

Fråga blott i våra dagar en sådan herre om han anser någonting omöjligt, och han skall rycka på axlarna och svara: nej!

Uppdrag åt honom att genomföra tidsenliga reformer i ett samhälle, och han skall göra't.

Bilda ett bolag, som anskaffar tillräckligt kapital och anförtro nationernas öde i en ingeniörs hand, och det "tusenåriga riket" skall när som helst kunna begynnas, sedan den sista stora striden utkämpats, i hvilken ingeniörerna laddat luften med elektricitet, eller något ännu värre, och låtit en åska af dunder och blixt spela i tio minuter på slagfältet, så att de fientliga härarna, för att undgå förödelsens styggelse, spridt sig åt alla väderstreck, som agnar för vinden, och äran förbleknat inför omöjligheten af att vinna en seger.

Det är blott en tidsfråga, när Krupps stora etablissement skola användas till att gjuta kokspislar och emaljerade järngrytor i stället för pansarbrytande kanoner af gröfsta kaliber.

Det är äfven blott en tidsfråga, när Ericssons "Destroyer" göres lämplig till att hålla de arktiska farvattnen fria från drifis, och engelska flottan lastar biblar och whisky för att utbreda civilisation i Afrika och Australien.

Det är blott en tidsfråga, när det ryska reformpartiet taga ingeniörerna till hjälp för att utan våldsbragder, orsinibomber och dynamit genomföra ett konstitutionelt statsskick, byggdt på — kemisk grund.

Ty liksom det gifves "lust", så finns det ock — olustgaser.

Med tillhjälp af olustgaser kunna ingeniörerna göra den luft herrar despoter nödgas inandas så mefitisk, att de tvingades ge med sig.

En skicklig ingeniör är rätte mannen att magnetiskt sammanhålla ett enigt Tyskland, när Bismarck och hans efterträdare ej längre mäkta det och "der Kaiser" blifvit blasé på manövrer och salut.

Och till sist, hvem var väl den mest populäre mannen vid den stora världsutställningen i Paris om ej — Eiffel?

Måttet rågadt.

Öfverste v. Y. vid ***lands regemente var en stor klassik.

Bland annat begagnade han äfven hällor, som voro fastsydda vid hans pantalonger.

Under ett besök i hufvudstaden för en tid sedan fick han, under det han gick förbi en skobutik, lust att skaffa sig nya skodon och gick därför in för att beställa sig ett par.

Då skomakaren begärde att få ta mått, inföll v. Y.:

"Visserligen, visserligen, jag inser nog att det är nödvändigt, men i så fall vill jag be att slippa sitta här i butiken. Finns det inte ett rum, där man kan göra sådant mera ogeneradt."

"Jo bevars," svarade skomakaren och öppnade, för att vara artig, en dörr, som från butiken ledde in till hans bostad. "Vill herrn vara god och stiga in här, så skall jag strax komma efter."

"Godt, godt, genera sig icke, jag tänker icke göra det under det jag väntar," svarade öfversten och gick in i det anvisade rummet, där han genast började dra af sig de onämnbara och därefter högra stöfveln.

Sedan detta var gjordt, och han en stund granskat rummet, klef han, när han förvissat sig om att ingen fanns därinne, genom en på glänt stående dörr in i ett

annat rum, där han slog sig ner i en soffa och ögnade i ett fotografialbum.

Plötsligt kom skomakarens dotter in i rummet, blef varse öfversten och ilade med ett lätt utrop åter på dörren.

I nästa ögonblick klifver mäster själf in, sedan unga fröken förskräckt skyndat ut i butiken och berättat för sin far hvad hon sett.

När skomakaren blef varse sin kund, utbrast han:

"Hvad är meningen med det här?"

"Det är, att ni skall ta mått, och så öfverraskas jag af fruntimmer, då jag bad få vara ogenerad. Låt det nu gå fort med måttagningen, så att jag kommer härifrån."

"Tillåter herrn kanske att jag först hämtar pantalongerna, ty jag behöfver endast mått af foten," inföll mäster spetsigt.

"Ni kan väl, för f-n, inte ta mått af foten utan att jag tar af mig stöfveln och för att kunna ta af mig stöfveln, måste jag ta af mig byxorna."

Skomakarn protesterar å nyo. Öfversten blir ursinnig och drar först på sig stöfveln och sedan pantalongerna.

Nu börjar skomakarn förstå sin besynnerlige kund.

"Jaså — det var för *hällornas* skull som — — — Kanske herrn än en gång vill göra sig besvär, så ska jag laga att vi bli ostörda."

"Nej, det ska f-n bråka vidare. Det här ska lära herrn, *att om också en kund klär af sig i bara skjortan* för att ta mått till ett par nya skor, så ska herrn inte komma och påstå att man för den saken endast behöfver ta af sig i bara strumplästen," svarade öfversten förargad och rusade på dörren.

Modersstolthet.

"Så där ja, min flicka, nu har jag, gud ske lof, fått dig så gentil, att ingen människa i världen ska kunna tro, att din mamma sitter vid Munkbron och säljer potatis!"

Anekdoter, ordlekar och infall.

I artilleriskolan.

Instruktören: "Hvilka äro de äldsta kända instrument, som användas vid belägringar?"

Rekryten: "Trumpeterna, ty Jerikos murar föllo för — trumpetstötar."

* * *

Jorden rundt.

En känd "historiker" af den Münchhausenska skolan berättade här om dagen i ett sällskap, att han vid ett tillfälle på bicycle rest jorden rundt på trettio dagar.

"Hur bar du dig då åt?" frågade en nyfiken åhörare.

"Jag for med ångare söder ut tills vi passerade 'linien'. I samma ögonblilk detta skedde, skar jag kautschukbjulringarna af bicyclen och kastade mig upp på ekvatorn. Och se'n var det bara att trampa på, ty den ränna, som fanns på hjulen, se'n ringarna voro borta, gjorde att jag aldrig åkte ur spåret.

* * *

Sexa med varmrätt.

I Upsala tjänstgjorde på sin tid å en af de mera besökta "mathålen" en ganymed — —m, känd för både sin munvighet och en viss kuriositet i sättet att handskas med gästerna.

Kom så en kväll ett sällskap, bestående af några hedervärda borgare, in på lokalen och rekvirerade en billig sexa.

Van vid att för det allra mesta umgås med studenter, kände — —m ett visst förakt för "skräddare och skomakare". När därför en af "brackorna i laget frågade — —m: "Vi få väl också något 'varmt' till sexan?" så svarade — —m höfligt, men i den mest impertimenta ton:

"Ja — *toddar!*"

* * *

Dietkur.

Samme backitjänare, — —m, blef vid ett tillfälle opasslig, så att han måste söka läkare.

Hemkommen från besöket hos läkaren, frågade källarmästaren ——x, i hvars tjänst — —m var anstäld:

"Nå, hva' sa doktorn?"

"Han sa' att jag skulle *hålla mycket sträng diet* och inte äta annat än ostron, rapphöns, kyckling och tocket där, och så skulle jag dricka litet godt vin till maten."

Hvad källarmästaren tyckte om den kuren förmäler ej historien.

* * *

En börsspekulant.

En göteborgsköpman erhöll en dag besök af en aflägsen släkting från landet. För att visa sig uppmärksam mot sitt främmande tog han en droska och bjöd den resande att med honom göra en tripp kring staden.

Sedan åtskilliga sevärdigheter tagits i betraktande, utbrast plötsligt ciceronen:

"Här ha vi börsen, där alla affärer göras upp."

"Jaså," sade landtmannen intresserad, "då kan man kanske få köpa både kaffe och socker där af bästa slag?"

"Ja, gubevars."

"Det var galant, håll då ett tag, så ska jag gå in och köpa ett skålpund af hvartdera slaget för att ta med mig som present hem till gumman min," afbröt landtisen.

* * *

En som visste vara om sig.

(Två studenthistorier.)

Om B—n, ett original och under många år "öfverliggare" i Upsala berättas från hans akademietid:

Allmänt känd för sin snålhet och sin goda aptit var B—n just ingen kund att förtjäna på för herrar värdshusvärdar. Åt han t ex. smörgåsbord, så länsade han assietterna, ty hvad som icke fick rum i B—ns mage, plockade han gärna på sig, inlagdt i en bit tidningspapper eller något dylikt. En tid var han stamkund hos källarmästaren ***, hos hvilken han åt på pollett. Hemkommen från en resa, dykte han vid ett tillfälle plöts-

ligt, efter några veckors bortovaro, åter upp bland gästerna i ***s "lokus" gick hastigt fram till värden, skakade hans hand, såg honom in i hvitögat och frågade i mycket ängslig ton:

"Hur är det bror ***, du tviflar väl ej på att jag är en hederlig karl, eller hur?"

"Nej, visst inte, men hvad har då händt, du ser så uppskakad ut?" frågade källarmästaren.

"Å, det är en mycket ledsam sak, som jag först nu kom under fund med! Jag hade kvar ett par af mina matpoletter, när jag reste härifrån, men nu äro de borta! Jag måste således ha tappat dem i Finland. Men tror du att jag är en hederlig karl, så tillåter du mig väl att äta ett par middagar här utan poletter?"

Källarmästaren opponerade sig, men det hjälpte ej.

*

En gång, då B—n tycktes vara vid förträffligare aptit än någonsin, hade han rekvirerat en portion skinka med bruna bönor. Efter att ha ätit upp en del af matportionen skrek B—n på kyparen och sade:

"Få mig hit lite mera bruna bönor, jag kan väl inte sitta och äta skinka enbart, heller!"

B—n fick en ny portion bruna bönor. Efter en stund ropade han åter till sig ganymeden.

"Jag vet inte hur ni räkna ut era matportioner på det här stället. Nyss var det för lite bruna bönor till skinkan, *nu räcker ju inte skinkan till bönorna. Gå efter en bit!*"

Ganymeden mumlade något styggt, men gick att hämta det rekvirerade.

* *
*

1890

är ett rätt egendomligt årtal, eller hur?

1:o. Tycks de två mellersta siffrorna *åttan* och *nian* hänvisa på det gamla året *89*.

2:o. Lägges till detta *åttionio* den återstående enda siffran af värde i det nya årtalet, nämligen *ettan*, så blir resultatet af denna hopsummering plus nollan *90*.

3:o. Tages *nian* i årtalet bort och hopsummeras sedermera *åttan*, *ettan* och *nollan*, så blir resultatet ändock *90*.

4:o. Tages *nian* bort än en gång och de återstående 18, framför nollan, delas med 2 och nollan sedan tillägges, så blir resultatet på nytt *90*.

5:o. Summeras siffrorna 1 8 9 samman, så blir resultatet *18*, hvilket tal, deladt med 2 och med nollan tillagd, åter ger *90* till resultat.

6:o. Subtraheras 9:an från 1:an och 8:an = 18 och nollan därefter tillägges blir summan *90*.

7:o. Vändes årtalet bakfram, så uppstår talet 981. Lägges nu 9:an till de 81, ha vi åter *90*.

Ytterligare försök i samma stil eller ännu mer invecklade räkneexempel, ledande till liknande resultat, torde med största lätthet kunna göras af dem som därmed ha lust och tid.

* * *

Pytt fick han veta't.

"Nå, Lars Persson, hurudana är era ärter i år?"
"Di ä' *trinda*, alldeles som di are åra."

* * *

"*Hvad lider tiden?*"

"Kan herrn säga mig hvad klockan är?" frågade en person en annan, då de strax efter midnatt möttes å Norrbro.

"Klockan är för närvarande just ingenting," svarade den tillfrågade.

"Jaså, 'just ingenting'. Skall det vara 'kvickt' det där, så var god och förklara hvad ni menar," återtog frågaren förargad.

"Den saken är lätt förklarad. Klockan är inte ens *ett* ännu på en god stund, och då är hon ju så godt som ingenting," blef svaret.

* * *

Han visste't.

En känd lekmannapredikant af det sötsliskiga slaget beslöt att låta lifförsäkra sig. Sedan alla förberedande åtgärder i och för denna sak blifvit undanstökade och predikanten å hufvudkontoret, där försäkringen tagits, utfått sin "police" och stoppat dokumentet på sig, utbrast han salfvelsefullt:

"Ja, nu är den här världsliga affären klarerad, Gud vare lof! Kunde herrarne nu också ge mig anvisning på hvar man kunde få den stackars 'syndiga själen' försäkrad, så skulle nog många med mig känna sig lyckliga!"

"Afdelningen för *brandförsäkring* är längre fram, tredje pulpeten till höger," svarade en af tjänstemännen med en artig gest åt det anvisade hållet.

* * *

Münchhausiad.

Baron M. var känd för att berätta mustiga jakthistorier.

Så påstod han sig en gång ha skjutit en räf uppe i ett kyrktorn och bedyrade som vanligt, heligt, att hvart ord i historien var sant.

"Ja, vi tro dig, om du blott kan afge en rimlig förklaring öfver hvad f-n räfven hade uppe i tornet att göra," inföll en af åhörarne.

"Hvad han hade i tornet att göra? Den saken är lätt förklarad. Han ville förstås åt — *tuppen*," svarade baronen med största lugn.

* * *

Hon trodde det.

Fader Anders kommer en dag hem från skogen trött och hungrig och sätter sig ner vid matbordet.

"Hör du, mor, har du inget lickre brö' å ge mej, de' här ä' så hårdt —"

"Å, det vet ja' visst," svarar morsan, "det ä äll' inte hårdare än att det blir mjukt, när du väl får'et i magen."

* * *

Gammalt nytt.

(Annons.)

Alldeles nya, bättre aflagda manskläder finnas till salu. Adress etc.

* * *

Misslyckadt kafferep.

"Nå, tyckte du det var roligt i går på kaffebjudningen hos fru Pettersson?"

"Nej, visst inte, hon hade ju bjudit ihop alla våra gemensamma bekanta, så vi hade ingen enda frånvarande att tala om."

* *
*

Inför polisen.

'*Poliskommissarien:* "Den där karlen är visst inte vid sina sinnens fulla bruk."

Konstapeln: "Han bara ställer sig så, och jag trodde först också som herr kommissarien, men när jag skulle ta honom med mig, så blef han rasande och kallade mig 'åsna', och då märkte jag tydligt att karlen var klok."

* * *

"I laga ordning."

En pedantisk äkta man reste med sin fru i Italiens bergstrakter och öfverföllos där af röfvare. Då anföraren för dessa tyckte att reskassan, som det äkta paret förde med sig, var väl liten, satte han ut en lösesumma för frun och behöll henne kvar som pant till dess summan levererades. Därefter fick den äkta mannen draga sina färde.

Ett par dagar senare anlände ett bref från den sistnämnde af följande originella innehåll, jämte den bifogade lösesumman:

Om inte den skilsmässa, som ni, herr röfvareanförare, tillställt mellan mig och min hustru vore *olaglig*, skulle jag intet haft att invända mot densamma. Men då hon och jag kommit öfverens om att efter vår hemkomst ingå *laglig* skilsmässa och jag för den skull behöfver hennes biträde som kärande part, sändes eder härmed det belopp, ni äskat för hennes utlämnande, med anhållan att hon frigifves å en lämplig plats, där jag kan vara henne till mötes.

(*Underskrift.*)

* * *

Omöjlig till krigstjänst.

Korporalen: "För f-n, hvarför gör han inte *halt*, när jag kommenderar?"

Beväringen (stammar): "Nyss sa ju korpralen, att jag icke skulle få 'halta' i ledet."

* * *

Upptill och nedtill.

Herr von Y., i södra Sverige, var känd för att icke ha varit med, när krutet fanns upp.

En gång hade han åtagit sig en större brännvinsleverans till en affärsfirma i — —r, hvilken leverans Y. förbundet sig att med egna dragare frakta in till staden.

När varan aflämnats och uppmätts af köparen, befanns ett af faten länsadt på en del af sitt innehåll, men då anmärkning härom gjordes, förklarade Y., att samtliga faten vid afsändandet varit fulla och att han ej kunde förklara hur undermålet tillkommit.

Köparen undersökte nu med noggrannhet det undermåliga brännvinsfatet och fann — att von Y:s eget folk vid transporten lossat ett af banden, borrat ett hål i en af fatets laggar, tappat ut det felande brännvinet, pluggat igen borrhålet och åter drifvit bandet öfver pluggen för att dölja tappningen. Experimentet visades sedermera för von Y., när denne kom till staden, men han begrep det oaktadt ej hur saken tillgått.

"Ty," sade han, pekande på fatet, "hålet är ju tydligen borradt här *nertill*, men tomrummet i fatet är ju — *upptill*."

* * *

Konstkännare.

Artistens vän: "Jag tycker mycket om din nya tafla med månen, som speglar sig i vattnet. Det enda som jag inte förstår ä' hvarför du målat himmelen grön."

Artisten: "Du är en idiot! Ser du inte, att taflan står upp och ner på staffliet."

* * *

En jägare med otur.

Anders-Petter i Brogården hade fått korn på, att en räf brukade stryka kring knutarna; han hade flerfaldiga gånger sett spår efter honom midt på gårdsplanen, när det fallit snö på natten.

"Vänta mig du!" tänkte Anders-Petter. Och så gjorde han sina förberedelser att under första månljusa natt skjuta "Mickel".

Efter åtskilliga språng fick han på herrgården en gammal utlefvad katt, som han sköt för att begagna till åtel.

Så gick han öfver en mil fram och tillbaka för att låna en riktigt säker "bakladdare" af en bekant, som han visste ägde en sådan. Och så, när allt var i ordning, slog han ett rep om katten och släpade honom en hel eftermiddag rundt kring backarna, för att räfven skulle få "korn" på betet, hvilket Anders-Petter till sist lade utanför ett af uthusen, i hvilket han tänkte sitta på lur och skjuta Mickel genom en glugg i väggen.

Vid nattens inbrott var han på sin post, med skarpladdadt gevär, men hur god utkik han än höll genom gluggen, syntes ingen räf till.

"I then natten fick han således intet." Och icke heller nästa natt, då han likväl fått se räfven gå och slå sina lofvar kring ateln långt utom skotthåll.

Tredje natten höll han tappert utkik till öfver midnatt. Men då omtöcknades så småningom hans sinnen efter de föregående två nätternas vaka, och hans ögon slöto sig mekaniskt. Sedermera gaf han sig tusan på, att han icke slumrat mer än högst en kvart, *men under den kvarten kom räfven* och släpade samvetsgrant bort den stelfrusna katten, som Anders-Petter med sådant besvär hade skaffat sig.

Och kvällen därpå, då han lofvat återlämna den lånade bössan, måste han å nyo traska en mil fram och åter. Just som han kom hem vid elfvatiden, fick han se räfven mycket lugnt promenera utmed en gärdsgård, en liten bit ifrån sig.

Nu blef Anders-Petter ursinnig och tänkte ta upp en sten och dänga den i skallen på Mickel. *Men alla stenar voro fastfrusna.*

* *
*

En dumhet blir lättare observerad och ihågkommen än ett halft dussin kvickheter.

* *
*

En kasernblomma.

Handelsexpediten P. exercerade i år första klassens beväring vid V—lands regemente. Då han en dag gick och "lavajade" för sig själf, mötte han helt plötsligt öfversten och gjorde på vanligt sätt honnör, då han gick förbi.

"Vet ni inte att ni ska göra halt och front för er öfverste?" frågade denne och gick P. in på lifvet.

"Gud bevare öfversten, det visste jag ej, urskuldade" sig P. förlägen.

"Så, hvad är ert namn och vid hvilket kompani är ni?"

"Mitt namn är P—n hos *Y. & kompani,*" svarade P. ännu mer förvirrad.

* *
*

Militäriskt hot.

Studeranden M. exercerade vid ett landsortsregemente och blef en dag under första året framkallad för fronten för att ta upp psalmen och läsa bönerna morgon och afton.

M. protesterade, påstående sig icke äga någon röst.

"Jo bevars, sjung bara!" kommenderade kompanichefen.

M. sjöng, men på ett sätt så att både manskap och befäl höllo på att kikna af skratt.

När fnissningarna till sist blefvo alltmer högljudda, röt kompanichefen midt i en strof:

"Håll andakt, herre, annars skall f-n ta herrn!"

* *
*

Flickor och böcker.

(Jämförande studier.)

Böcker äro gjorda för att läsas och begrundas. En hängifven älskare söker äfven "läsa" i sin kärestas blickar hennes hemliga tankar.

*

Böcker sändas till "benäget påseende".

Flickornas mammor sända äfven sina döttrar till "benäget påseende" vid brunnar, badorter, baler etc.

*

Böcker "tryckas"! Hur många "handtryckningar" och ännu mer närgångna prof på ömhet få icke flickor mottaga af sina fästmän, om de ha några.

*

Böckerna ha "ryggar", och det ha äfven flickorna Äro till på köpet de senare lika "raka i ryggen" som de förra, är detta en jämförelse, hvarpå flickorna vinna.

*

En bok har "många sidor"! "Mångsidiga" flickor är det heller inte ondt om.

*

En bok måste gifvetvis ha sin "pappa" eller "mamma", alldeles som hvarje flicka.

*

Läsare finnas, som bli "förtjusta" i en bok, alldeles som vackra flickor ha förmåga att "tjusa till" dem, med hvilka de komma i beröring.

*

Böcker äro ofta inbundna. "Inbundna" flickor är det heller ej brist på.

*

Att "hvarje flicka har sin svaga sida", är ju en känd sak. Hur utmärkt en bok än är, alltid kan man leta upp någon "sida" i den, som är "svagare" än de öfriga.

* * *

"Omslaget" på en bok bidrager ofta att väcka publikens uppmärksamhet på densamma. En flicka i elegant omslag vet äfven att hon blir observerad.

*

Böcker utgifvas då och då i nya "upplagor"! Inte är det så underligt, att när en flicka t. ex. blir gift och får en dotter. denna är en *ny upplaga* af modern.

*

Böckerna stå för det allra mesta att ta "på hyllan". Giftermålsannonserna etc. tycks bevisa, att det med flickorna ofta är ungefär sak samma.

*

Böckerna bli med tiden gamla och antikverade! Nej, förlåt, härvidlag äro flickorna utan jämförelse. De förbli ju alltid — evigt unga.

Svenska

Folklifsskildringar från olika landskap.

Utkomna på ALBERT BONNIERS förlag.

Skåne:

AVE, *Från Slätt- och Skogsbygd.* 2 samlingar à 1: 25.

WEILAND, P., *Göingen.* Bygdemål. 1: 25.

WRANÉR, H., *Gårafolk och Husmän.* 1: 25. — *I Skånska stugor.* 1: 50. — *En ulf i fårakläder.* 75 öre. — *Hvardagsmat och Gilleskakor.* 1 kr.

Halland:

BONDESON, A., *Allmogeberättelser.* 2 häften à 80 öre. — *Nya Allmogeberättelser.* 2: 50. — *Jon i Slätthult.* 50 öre. — *Marknadsgubbar på Sjönevad.* 50 öre. — *Visor på Ätradalens bygdemål.* 25 öre.

Dalsland:

BONDESON, A., *Historiegubbar på Dal.* 5 kr.; inb. 6: 50.

Småland:

ALDÉN, GUSTAF A., *I Getapulien.* Vandringar. 1: 50.

Vermland:

SVARTENGREN, T., *Nô hôrt* frå Värmlandske skogsbygda. 50 öre.

DAHLGREN, F. A., *Vermländingarne.* 5:e uppl. 75 öre.

Nerike:

ANREP, AXEL, *Nerkingarne.* Bilder ur folklifvet i 3 akter med sång. 2:a uppl. 60 öre.

Jämtland:

GUBBEN NOACH, *Skogvaktarens berättelser.* 3:ne samlingar. I 1: 50; II, III à 1: 25.

LINDSTRÖM, J., *I Jämtebygd.* Studier och skildringar. 1: 50.

MELLIN, G. H., *Kolfinnarne i fjellskogen.* 1: 25.

Lappland:

LINDHOLM, P. A., *Hos lappbönder.* Skildringar. 1: 75.

MELLIN, G. H., *Sveriges nomader.* Bilder. 1: 25.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

Karl och lilla Maria ha af sina fickpengar köpt en födelsedagspresent åt sin mamma för att göra henne en öfverraskning.

Mamma: »Barn! i morgon är det min födelsedag. Den roligaste present ni kan ge mig är ett löfte att vara riktigt lydiga och snälla.»

Karl: »Åh, så dumt, mamma; vi som redan köpt något annat.»

Humoresker, Roligheter och Infall

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Sjunde häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG. Pris 25 öre.

☞ *Af Skämthistorier har utkommit 10 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.*

1892.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

UTGIFNA AF

KAPTEN PUNSCH

och försedda med

talrika lustiga teckningar.

Sjunde häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Susanna och gubbarne.

(Humoresk.)

Susanna ***hjelm, en tjusande blondin, var lika älskvärd som snillrik, när det gällde att reda sig ur de trassliga härfvor, i hvilka hon mer än en gång, och mest för sitt bedårande yttre, varit invecklad i. Änka vid knappt fyllda tjugufyra år, hade minnet af hennes aflidne man, hvilken en gång helt vunnit hennes hjärta, då hon, några år förut, omsvärmad af beundrare knöt hymens band med honom, knappt hunnit förblekna förrän hon åter tydligen märkte, att ett par af hans redliga vänner, hofrättsråden X. och Y., hvilka till på köpet fått i uppdrag att vara hennes barns förmyndare, bägge intresserade sig så varmt för henne, att hon hvilken stund som helst väntade att få höra de bägge hedersgubbarne göra henne kärleksförklaringar.

Detta ingick dock ej i änkans planer. Ty hur mycket hon än, som väninna, höll af de gamla ungkarlarne, hade dock ingen af dem förmått att få hennes hjärta att klappa i hastigare takt än den vänskapen markerade.

Att de bägge juristerna voro medvetna om att de blifvit rivaler trodde sig Susanna märka, och på detta faktum byggde hon äfven hoppet att blifva sina beundrare kvitt och återföra dem till sans utan att såra någondera.

Då gubbarnes visiter så småningom blefvo allt tätare, buketterna allt flera och handkyssningarna allt varmare,

då hon råkade vara på tu man hand med de galanta femtioåringarna, och hon följaktligen nödgades mer och mer öka sin älskvärdhet för att icke synas oartig, tog hon en vacker dag sitt parti och satte sin plan i verket.

Lutad öfver sin sekretär nedskref Susanna följande in duplo till sina två beundrare:

Kära kusin!

Jag har beslutat tillskrifva er för att begära ert faderliga råd som förmyndare för mina små, i en ömtålig sak, som rör mig, deras mor, viss om att ni välvilligt förlåter, att jag i en affär som denna anser mig lättare kunna skriftligen än muntligen framföra hvad jag har på hjärtat!

Kära kusin! Så här förhåller sig i korthet och utan onödiga omsvep den sak, i hvilken jag begär ert erfarna och vänskapsfulla råd.

Jag är alldeles viss om, att jag endera dagen måste svara på en för mig och mina barn viktig fråga, hvilken fråga kommer att framställas till mig af en för mitt hjärta kär vän, hvars vänskap är och varit mig och de mina af oskattbart värde, men för hvars ömmare känslor jag icke känner den sympati, att jag för honom skulle kunna förgäta minnet af den ende man, jag verkligen älskat och hvars bortgång jag ännu icke upphört att begråta.

Mitt *hjärta* säger mig, att jag gör rätt i att afslå det anbud, som med all säkerhet snart kommer att göras mig, men hvilket råd ger väl ni, käre kusin, mig i denna fråga?

Svaret härpå skall bli *afgörande* för mig, ty för mina faderlösa smås skull vågar jag kanske nu ej längre lita helt på mitt *hjärta*.

Käre kusins tillgifne

*Susanna ***hjelm.*

Sedan de bägge lika lydande brefven hvar för sig förseglats och afsändts till vederbörande adressater, läto svaren ej länge vänta på sig.

Berättaren är redan skyldig läsaren det meddelandet, att svaren voro af ungefär lika innehåll.

En tid efteråt och med nästan endast ett par dagars mellanrum friade de bägge gubbarne, hvar för sig troende, att de med sina råd slagit hvarandra ur brädet.

Den lilla änkan såg i början förvirrad ut, men så sade hon slutligen skälmskt rodnande till hvar och en af sina beundrare:

"Jag har länge varit förberedd på detta ögonblick och i god tid rådfrågat en kär vän hvad parti jag skulle taga i en så ömtålig affär som denna, och se här hans svar ännu *obrutet.* Det råd han gifvit blir för mig härvidlag afgörande. Var god bryt brefvet och läs!"

Därmed återgaf änkan åt hvar och en af sina friare *hans eget bref*, hvilket, med uteslutande af de vanliga konventionella inlednings- och afslutningsfraserna, var af följande innehåll:

Lyd ert hjärtas röst, det är i denna sak det förnuftigaste råd jag kan gifva.

Att det från denna stund ej mer blef tal om "giftas", det faller af sig självt. De bägge rivalerna hade gått i den snara, som den lilla änkan för dem utlagt, och med kvinnans fina instinkt eller kanske genom ett annat litet knep visste fru Susanna på förhand, hvilka råd hon skulle få af sina tillbedjare, innan hon var nog grym att låta dem på ett så effektfullt sätt självfva döma i egen sak.

Glödlampan.

(En stockholmshistoria.)

Inspektor L. i R. kom upp till Stockholm och fick här för första gången i sitt lif se elektriskt ljus i en af våra finare restauranter. Nyfiken och intresserad, sporde han källarmästaren:

"Hvad heter tockna där ljus?"

"De kallas 'glödlampor'," svarade källarmästaren.

"Finns de att köpa?"

"Ja."

"Hvad kosta de?"

"1 och 50."

"Hur länge brinna de?"

"1000 timmar."

Landtisen kalkylerade, och så frågade han källarmästaren, om han kunde sälja honom en "glödlampa" för att visa familjen där hemma.

Ja, det gick för sig, och L. betalade sin glödlampa.

"Men hur ska' man få dessa lampor att brinna?" sporde L.

"Man skrufvar fast dem så här vid en ljuskrona eller en ampel," sade källarmästaren och visade experimentet med L:s lampa, som genast började glöda.

"Det var konstigt," tyckte L., och så tog han lampan med hem.

Experimentet måtte emellertid ej ha lyckats så bra där hemma hos L. som på källaren, hvarför L. nästa gång, när han kom till Stockholm, gick upp till källarmästaren och omtalade, att han ej lyckats få lampan att brinna.

"Då har herrn väl ingen elektricitet till den," invände källarmästaren.

"Elektricitet! Nej! — Hvad är det för slag?"

"Det är . . . det är . . . sådant som finns i åskan och i . . ."

"*Äh, stå inte å drif med mig*, på så sätt får man inte behandla folk," afbröt L. förargad och gick för att troligtvis aldrig mer återkomma.

Källarmästaren, som allvarligt och ärligt besvarat L:s frågor, skrattar nu så ofta han berättar historien.

Hur är det ordspråket säger: jo, "världen vill bedragas!"

Oväntad upplysning.

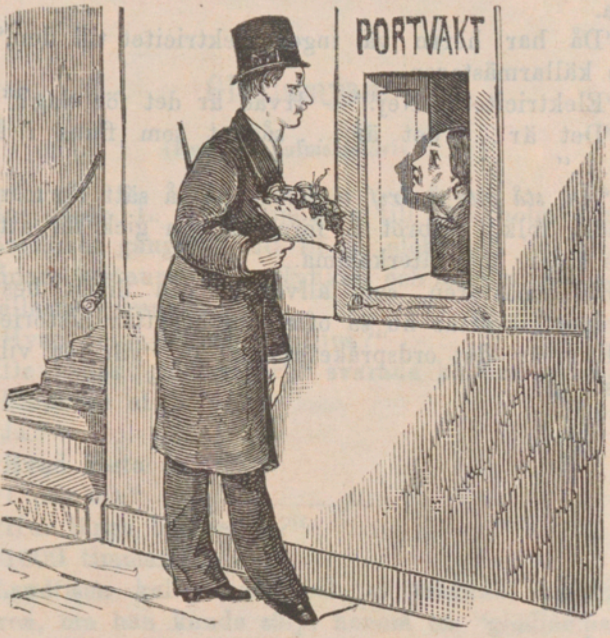

Herrn: "Hör nu, portvaktarmadam, hon ska få en hel krona af mig, om hon lämnar fram den här buketten till fröken Josefine, som bor här i huset."

Portvakterskan: "Hvad är herrn för en gynnare?"

Herrn: "Skulle det röra madam det?"

Portvakterskan: "Jo, det är inte så utan det, för fröken Josefine är min dotter, och om herrn vill bli min måg så . . ."

Ingen kan tjäna två herrar.

Jungfrun: "Säg mig, kära Andersson, hvarför en flicka aldrig kan lita på en militär?"

Korpralen: "Hm! Du menar då...?"

Jungfrun: "Att ni aldrig ä' riktigt trogna."

Korpralen: "Ja, sir du, det kommer sig däraf, att vi svära kunglig majestät och kronan trohet, och därför blir det gunås inte mycket öfver åt flickorna."

Va' behagas!

(Stockholmsbild.)

Herr Wimmel är den artigaste, beskedligaste och mest tankspridda landtpatron jag känner och herr Ferm den mest förekommande af alla handelsexpediter.

Här om dagen kom herr Wimmel till Stockholm och bäst han gick fördjupad i sina tankar, läste han å skylten till den affär, i hvilken Ferm var anställd:

Delikatess- och Matvaruhandel.

Detta hade till resultat att herr Wimmel ögonblickligen klef in i butiken och herr Ferm blixtsnabbt tog af sig mössan, bugade sig och frågade i sin älskvärdaste ton:

"Va' behagas?"

"Jo," säger herr Wimmel och fixerar ett stycke ost, som låg på disken; "jag skulle be att få..."

"Lite ost kanske?" frågar herr Ferm, som ser hvarpå herr W:s blick hvilar. "Hvad sägs om den här sorten. Kanske min herre är ostkännare?..."

"Ja, nog är jag det, jag har själf haft mejeri i många år..."

"Så, var då så god och känn på varan och säg hvad som tycks om den?... Ä' den inte 'syperb'?"

"Utmärkt. Hvad kostar den pr skålpund?"

"75 öre!... Det är ju ett sjungande pris, eller hur?"

"Ja vars, det är inte dyrt för den varan..."

"Nå, det var roligt att höra en 'kännare' säga så. Kanske jag får skära af ett stycke?"

"Var så god!"

"Tackar så mycket! Får jag ta så här, så blir det jämna 5 marker, som vi ska be att få skicka ner till hotellet. Utan att skryta finns den här osten både på 'Grand' och 'Ryberg'."

"Så... men kanske jag besvärar! Jag skulle be att få..."

"Bevars väl, det är kärt besvär... Var så god och se, biten väger 5 och 20, det är 'på håret', var så god och se..."

"Ja, jag tviflar inte, visst inte! Man får en viss vana att väga, när man står i bod. Det är verkligen märkvärdigt... Men om jag nu tordes be..."

"Jo bevars!... Förlåt, hvilket hotell bor min herre på?"

"Jag?... På Rosenbad."

"Och namnet är?"

"Possessionaten Wimmel."

"Tackar så mycket..." (Utåt boden). "Kalle!... (hviskande åt springgossen: "Bär den här osten till Rosenbad, namnet står på paketet.)... Hur var det?... Var det något annat som önskades? Kanske min herre behagar smaka på..."

"Nej tack, jag skulle bara be om en liten upplysning, i fall det inte stör expeditionen."

"Hjärtans gärna!"

"Jo se, *jag gick in för att fråga om herrn vet, när nästa båt går till Vaxholm!*"

"Ja, det vet jag visst, herr brukspatron. 3 och 15!"

"Jaså, 3 och 15! Tackar så mycket! Adjö!"

"Förlåt, herr brukspatron och riddaren glömde visst att likvidera för osten?"

"Hvilken ost?"

"Osten, som vi skicka till hotellet."

"Hvilket hotell?"

"*Rosenbad.*"

"Jaså, jag minns, den där osten, som herrn bad mig smaka. *Kostar det något?*" (Lägger ut tio öre på disken.) "*Då ska jag min själ aldrig besvära med att be om några upplysningar i den här boden mer.*" Herr Wimmel går, och hans goda lynne är förstördt för hela dagen.

Talande skäl.

Gamle källarmästaren N., numera död och begrafven, var mycket mån om sin affärs renommé, höll därför goda varor och tålde ej gärna att någon klandrade den mat, som serverades i hans restaurant.

Detta visste stamgästerna alltför väl, och i regel förekommo ej heller några klagomål.

En gäst, kinkigare än alla andra fanns dock, och det var notarien P., en spjufver, som litet emellan fann ett stort nöje i att retas med den originelle värden.

En dag vid middagstid klef notarien in i matsalen, slog sig ner vid ett middagsbord, rekvirerade matsedeln, valde en sopprätt och fick den.

Sedan han en stund synat innehållet i sin tallrik, knackade han häftigt med bordsknifven mot ett glas, och då kyparen rusade fram, utbrast notarien med rynkade ögonbryn:

"Den där soppan kan jag inte äta!"

Ganymeden bugade sig, tog bort sopportionen, lade på nytt fram matsedeln, hvarefter notarien rekvirerade en ny soppa. Källarmästaren, som vid sin disk åhört klandret, bet samman tänderna af förargelse, men sade ingenting.

Men när så den nya sopprätten kom in och notarien efter att en stund ha koxat på den, å nyo skrek:

"Den här soppan kan jag *heller* inte äta!" brast tålamodet gubben N.

Knuffande undan kyparen, som åter stod i begrepp att ta bort portionen, var källarmästaren i blinken framme hos sin kinkige gäst och frågade i så impertinent ton som möjligt:

"Hvad är det för fel på soppan, var så god och upplys mig om det, herr notarie."

"Jag vet intet fel på den, men jag kan inte äta den," svarade den spjufrige gästen med största lugn.

"Såå! Notarien har ingenting att anmärka mot soppan, men kan ändå inte äta den. Skulle man kanske få veta af hvad orsak?" frågade källarmästaren ännu mer förbittrad.

"Af den enkla orsaken, att *jag ingen sked fått,*" svarade notarien ännu lugnare.

Denna stukning kunde sedermera gubben N. ej glömma så länge han lefde.

Mitt första skott.

(Ur en söndagsjägares anteckningar.)

Det var en härlig höst(sön)dag, tidigt på morgonen, ty redan klockan 9,15 förmiddagen afreste jag med ett tåg från Centralstationen till X. station, i hvars närhet jakten skulle börja.

Min rapphönshund, hvilken jag lånat af en god vän, vädrade genast efter endast en kvarts timmes marsch öfver de nyplanterade hafreåkrarna villebråd inne i en mindre skogsbacke och skällde ursinnigt på ett större träd, i hvars topp jag, med tillhjälp af en medförd kikare upptäckte ett större djur liknande en räf. Sedan jag efter en stund med blotta ögat betraktat räfven, fann jag att djuret endast var en liten ekorre, ehuru trädet, som han satt i, icke, så vidt jag kunde bedöma det, var en *ek* utan en björk. Då djuret emellertid i kikaren befann sig helt nära intill mig, fast det i verkligheten var utom skotthåll, lade jag kikaren till ena ögat och bössan till det andra, siktade noga och gaf "fyr!"

Ett prassel i trädgrenarna tillkännagaf att jag skjutit träff.

Och mycket riktigt, när jag kom fram till trädet, låg där en ihjälskjuten *fågel* och flaxade sakta med vingarna. Men uppe i trädet satt ekorren, märkvärdigt

nog, kvar oskadad, hvilket kom sig däraf att jag, oaktadt det nära afståndet, bommat på det lilla djuret och i stället i flykten träffat en fågel, som i detsamma skottet aflossades råkat flyga förbi. Den ihjälskujtna fågeln, hvilken jag att börja med antog vara en mindre örn, hök eller annat odjur, befanns vid närmare undersökning vara en kråka. Mitt första skott är det bästa jag någonsin gjort, ty sedermera har jag haft beständig otur på mina jakter och icke lyckats träffa så mycket som en sparf en gång.

I handelsboden.

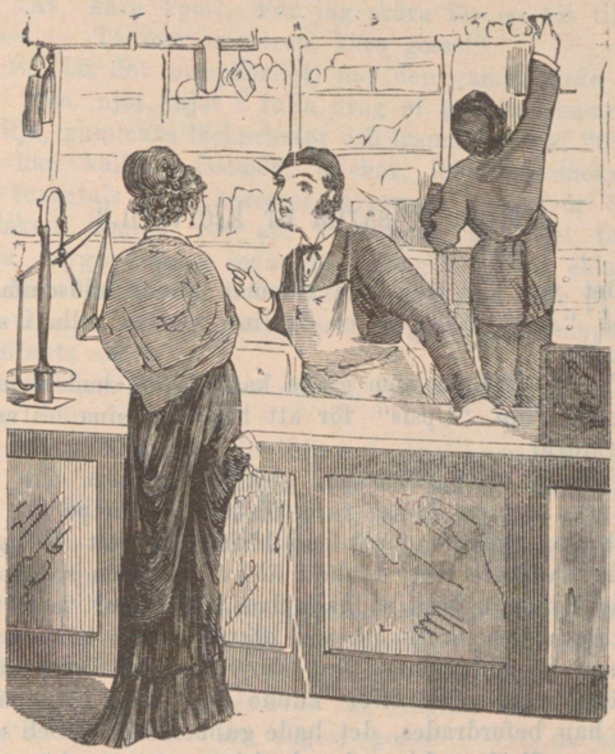

Kryddkrämaren (till sitt biträde): “Kalle, tag ner fiskben åt lilla mamsell! — 37 öre pr styck kostar di.“

Kunden: “Det är alldeles för mycket.“

Kryddkrämaren: “Jag försäkrar mamsell, så sant jag står här, har hvarenda handlande i hela stan satt upp benen, för det har varit missväxt på dem tre år i rad.“

"Mota grisarna ur klöfvern."

Det var idel fröjd och gamman under midsommaren ute på "Agneshill", rektor Skolins, vackra villa i skärgården.

Ty kandidaten, den glade kandidaten, hade kommit på besök från "Upsis" för att hälsa på sina blifvande svärföräldrar.

Fröken Lisen, fästmön, gick som i ett rus, hon hade inte sett sin "söte, rare, älskade" Tom på ett helt år, och hon tyckte nu att han blifvit dubbelt ståtligare, dubbelt kvickare och dubbelt älskvärdare än sedan hon sist såg honom. Men så hade han ock under tiden tagit sin examen och skulle nu vid höstterminens början göra sitt inträde vid hennes fars läroverk som extra lärare att börja med. Därefter kunde det icke dröja länge, innan han befordrades, det hade gubben sagt. Och sedan — — — Fröken Lisen kunde icke annat än känna sig öfvermåttan lycklig!

"Gubben" var äfven inom sig stolt öfver att få den präktiga gossen till måg. Han var ett riktigt lärdomsljus, och i andanom såg han redan Tom sitta som professor föreläsande för ett auditorium af girigt lyssnande studenter vid den nybildade högskolan i — —borg, Toms födelsestad.

Och gumman rektorskan? Hon kunde inte ha visat sig ömmare mot sin egen son.

"Ät, kära Tom! Får jag skära för en bit till? — — — — Ta mer smultron, kära gosse!"

Så lät det oupphörligt, när den gamla förde ordet. Och Tom njöt, njöt i fulla drag af gubbens kamratlika välvilja, gummans läckerheter och framför allt af "tösens", som han kallade fästmön, blickar, leenden, smekningar och tusentals små karesser, hvarmed en öfver öronen förälskad ungmö vet att öfverhopa föremålet för sin första blyga böjelse sedan förlofningen blifvit eklaterad.

Men hvilken af kvinna född ung man står på längden ut med att behandlas som en liten silkesmops i en grandtants sköte.

Kärleken kan räcka ett lif, men smekmånaden högst — en månad.

När därför Max, den lofvande ynglingen och rektorns ende son, midsommardagen kom till kandidaten, där han satt på verandan, kallfånande, med blicken vänd mot skyn samt en halfrökt cigarr mellan läpparna och utan vidare frågade:

"Kan farbror *'mota grisarna ur klöfvern'*?" verkade frågan elektriserande på kandidatens slöa sinnen. Han rätade ögonblickligen på sig, ögat fick glans, nerverna spänstighet, och i intresserad ton frågade han:

"Hvad är det du säger, gosse? Vill du att jag skall mota grisarna ur klöfvern. Hvar ä' de' då?"

"Äsch, de ä' inga riktiga grisar, ser farbror! Bara ett spel som ser ut så här," sade Max och drog fram en rund pappask, som han hållit gömd bak ryggen.

"Låt mig se!" bad kandidaten ännu mer intresserad.

Max tog locket af pappasken och visade dess inre. Det bestod af tre rännor, afskilda från hvarandra genom två med öppningar försedda vallar. I midtersta ringen

fanns ett litet kastell, till hvilket äfven en ingång ledde. I yttersta rännan lågo fem grofva blyhagel.

"De där haglen ska föreställa grisarna, som äro ute i klöfvern, och nu skall farbror försöka mota dem genom öppningarna in i ringarna till dess de komma in i lilla huset," förklarade gossen.

"Jag förstår, jag förstår! Man vänder asken i olika riktningar, uppåt och nedåt, och afväger så de små kulornas rörelser att de till sist tvingas lyda den spelandes vilja."

Max blinkade finurligt.

"Det är ett rysligt lifvadt spel. Försök, ska farbror få se!"

Kandidaten försökte. De små kulorna rullade kors och tvärs om hvarandra i den vildaste oordning.

"Farbror jagar för häftigt, grisarna bli rädda," upplyste Max.

"Ja, jag ser, jag ser, de bli rädda! Alltså saktare! Så där, nu har jag fyra stycken i inre ringen redan, det är inte svårt alls, bara man är försiktig! Aj, för f-n, nu sprang en ut i yttre ringen igen! Seså, nu ä' di ute alla *fem* — nej, nu är *en* inne, *två* — — till och med," jublade kandidaten.

"Ja, ä' de' inte rysligt lifvadt kanske?"

"Mycket roligt, riktigt genialiskt, tyst, nu har jag *tre* i inre ringen — —" jollrade kandidaten med vidt uppspärrade och af nervositet skälfvande händer. Han hade ögonblickligen blifvit en passionerad grismotare.

Max försvann med ett sataniskt slyngelleende på sina läppar.

Kandidaten motade grisar, så att svetten trängde fram vid hårfästet. Ibland lät han undfalla sig ett idiotiskt läte af belåtenhet, ibland drog han till med en svordom, ibland skar han tänder af ilska. Efter fem

minuters grismotande var han icke mer sig själf, hans ögon brunno, hans läppar skälfde, och hans hår såg ut att vilja resa sig på ända.

Ty han hade haft tre grisar inne i kastellet, och nu voro åter alla fem ute i yttersta ringen, där de tumlade om i ursinnig fart, som om de blifvit skrämda från vettet af kandidatens jäktande.

Just då kom Lisen ut på verandan, såg sig blixtsnabbt om och upptäckte kandidaten, där han satt Så smög hon sig på tå fram till sin käresta, lade händerna öfver hans ögon, förställde rösten och frågade:

"Gissa hvem det är?"

"Låt bli! Släpp mig! Hvad är det för dumheter af dig, Lisen, ser du inte att jag håller på att *mota in mina grisar!*" lät det som en huggorms torra hväsande.

"Hvad för slag, blir du ond, när *jag* kommer till dig," sade Lisen och smekte kandidaten på ena kindbenet.

"Inte ond, man måste vara i fred, när man skall *mota grisar* — —"

"Usch då, lägg bort det dumma spelet, är du snäll!"

"Inte förrän jag fått in grisarna, *jag har haft tre i bås,*" skrek kandidaten. "Ser du, nu är en åter inne! *Två* hurra!"

"Lägg bort spelet, kom ska jag ta det," bad fästmön.

"Nej! Anamma — — *nu hade du ju ut grisen för mig igen!* Gå din väg, Lisen!"

"Jag förstår dig inte, Tom, kör du bort mig?!"

"Tyst, nu är han åter inne igen! Nu har jag bara fyra kvar!"

"Det tycks, som om du mer intresserade dig för det där grisspelet än för mig. Gör du det, Tom?" frågade den lilla med tårade ögon.

"Ja! För närvarande åtminstone! Det var väl f-n att du inte kan lämna mig i fred! *Nu ä' de ju ute igen*

alla fem!" Kandidaten kastade en hätsk blick på sin fästmö, som varit orsaken till missödet.

Så började han mota på nytt! Lisen grät och bannade, kandidaten svor och väsnades. Grisarna blefvo allt värre att mota in. Till sist, då hvarken lock eller pock hjälpte, brast fästmön i konvulsivisk gråt, slog grisspelet ur kandidatens händer så att det gjorde några volter i luften, hvarpå hon rusade in till sin mor.

Alldeles utom sig, slängde kandidaten cigarrstumpen efter henne, så att gnistorna flögo omkring åt alla håll. Därpå samlade han hop sina grisar, som stannat på verandan, gick efter pappasken ute å gårdsplanen och började åter "mota". Han hade inte suttit länge förrän rektorn kom ut.

"Hvar tar du dig för, kära gosse, Lisen kommer in storgråtande och säger, att du förolämpat henne, att du icke mer älskar henne och Gud vet allt. Hon drog till och med af sig förlofningsringen och bad mig lämna dig den. Hur kommer allt detta sig?"

Kandidaten såg skamflat upp!

"Jag, jag höll på att 'mota grisar', och så kom Lisen och störde mig. — Jag hade redan fyra inne, då hon — — —" stammade kandidaten.

"Jaså, inte värre," sade rektorn skrattande. "Jag känner till det där spelet, man blir verkligen en smula nervös af att hålla på med det. Men inte är det väl skäl att två älskande bryta en förlofning för så litet! Kom därför så skall jag åter ställa allt till rätta igen!"

Kandidaten torkade förvirrad sin pince-nez.

"Jaså, har det verkligen varit fråga om ski-ilsmässa för grisarnas skull," sade han med återvunnen fattning. "Då får jag gå in och be Lisen om förlåtelse."

Och så gick han.

— —

Efter middagen, när de älskande åter sutto tillsammans kuttrande som två turturdufvor, kom Max fram till dem och frågade:

“Hvar gjorde farbror af mitt grisspel? *Nu tänkte jag låta Pettersson, som är här och hälsar på Lotta ute i köket, försöka.*“

“Nej, min gosse, det blir intet af. Här har du en krona att köpa dig en bättre leksak för. Det där spelet har jag — — ja, du förstår,“ sade kandidaten och gjorde en gest.

Tack vare kandidatens förtänksamhet att ej låta grisspelet komma ut i köket, kunde “Pettersson“ och “Lotta“ fira sitt bröllop på samma gång som kandidaten och hans käresta.

Barnsliga begrepp.

Barnjungfru: "Kom genast hit, lilla Axel, och stå inte där och stampa i vattnet!"

Unga herrn: "Jag tror hon glömmer bort, att det ä' jag, tom ä' herre."

Barnjungfrun: "Men Axel vet ju, att jag får bannor af mamma, om han kommer våt hem."

Unga herrn: "Än ten då? Det är ju för det, tom hon har lön."

Naturlig förklaring.

“Hör nu, madam, hur kommer det sig, att mjölken är så tunn?“

“Jo, si frun, det är sommarens skull, att mjölken är vattenaktig, för när korna gå där ute på gälet i hettan, så *dricker* di så förskräckligt mycket ur Brunnsviken.“

Merkurius.

(Biografisk barockstudie.)

Merkurius hade till pappa ingen mindre än självfva gubben Jupiter. Hans mamma var däremot ett tvetydigt fruntimmer vid namn *Maja*. Redan som barn visade emellertid lille Merkurius sig vara en så munter gosse, att fru Jupiter, eller, som hon i hvardagslag kallades, *Juno* tog upp honom i familjen, där hon till och med själf ammade honom och var som en mor för honom. När han sedan växte upp, slapp han att få informator; ty gossen hade själf så godt hufvud att han på egen hand lärde sig läsa, skrifva och räkna, jämte dubbelt olympiskt bokhålleri. Detta gjorde att Jupiter, när han såg unga Merkurii håg för affärsverksamhet, satte honom till chef för sin hofförvaltning, hvarjämte han, så ofta något kvistigt uppdrag skulle utföras, gaf Merkurius order att uträtta det. Men som det på den tiden icke fanns hvarken ångbåtar eller järnvägar och Merkurius snart lärde sig inse, att "time is money", så konstruerade han åt sig en flygapparat, hvilken han dels fäste vid fötterna och dels på en "Knock-about-hatt", som han begagnade på sina resor. Hade nu Merkurius skött sig på sin plats, skulle han måhända med tiden ha kunnat avancera till både finans- och utrikesminister vid det olympiska hofvet,

men det gjorde han aldrig; ty länge dröjde det ej, förrän revisorerna af hofvets räkenskaper upptäckte "konto pro diverse" i böckerna, hvarjämte det äfven upptäcktes, att Merkurius led af den mest utpräglade kleptomani. Var han t. ex. bortbjuden på en olympisk fest, kunde gudarna ge sig tusan på, att Merkurius alltid lade sig till med deras öfverrockar, galoscher, hattar, käppar och hvad han kom öfver, och en gång hände det till och med, att han tänkte "knycka" "sceptern" ifrån själfva pappa Jupiter, fast han den gången brände sig på fingrarna.

Från syster Venus stal han emellertid hennes splitter nya korsett, besatt med pärlor och juveler, då hon en gång till afsked tog honom i famn, när han skulle resa bort på ett par dar. Från bror Vulkanus tog han alla dennes kniptänger, släggor och andra redskap, då han en gång var bjuden till honom på middag. På samma sätt förlorade äfven de öfriga gudabröderna litet emellan sina tillhörigheter. *Mars* miste sin paradvärja och *Apollo* sina pilar.

Men nu var det också slut med det olympiska lugnet, och Merkurius skickades af Jupiter som vanartig son till den tidens Amerika: *Tessalien*, dit jämväl Apollo kort förut skickats att lära sig "mores" för något snedsprång, som äfven han begått.

Merkurius sökte upp brodern, som aldrig hade det för fett i det nya landet, utan där måst taga anställning som ladugårdsdräng.

Och det första Merkurius gjorde, sedan han skakat hand med Apollo och fått vigga litet af honom, var att han stal ett par oxar ur ladugården.

När Apollo märkte detta, blef han förstås ursinnig och ämnade skjuta ihjäl Merkurius, men då voro åter pilarna borta.

För att försona sig med Apollo gaf emellertid Merkurius kort därefter brodern i julklapp ett slags handklavér, kalladt “lyra“, hvilket instrument Apollo sedermera lärde sig traktera så bra, att stockar och stenar rördes till tårar af hans spel och alla Tessaliens bondjäntor samlades kring honom på söndagsaftnarna.

Sedermera kom Merkurius åter i nåd hos Jupiter, tog något slags teologisk examen och blef själasörjare eller som Virgilius säger:

— — — Animas ille (Merkurius) evocat orcs Palentos, alias sub tristia Tatara mittit.

En björnjakt.

Gamle Nyberg, rättaren på ***höga, som hvarje söndag, året om, tog sig en promenad ut åt skogen med bössan på ryggen och ibland verkligen knäppte en hare eller orre, brukade, när han var i det humöret, förtälja för dem som ville höra på följande sannfärdiga jakthistoria:

I min ungdom tjänade jag dräng vid ett skogshemman uppe i Dal under fjället. Då som nu roade det mig att om söndagarna gå ut i skogen med bössan.

Så en söndag, bäst jag gick, träffade jag på ett björnide, i hvilket jag hörde en "nalle" ligga och dra väldiga timmerstockar. Som jag inte hade annat än ett hagelskott i bössan och för resten inte trodde mig riktigt säker att kunna träffa björn på rätta stället, så att han stöp på fläcken, hittade jag på ett annat knep att fånga honom och gick hem efter en tom säck af allra starkaste sorten, som jag fäste framför ingången till idet, så att björnen, när han skulle ut, var tvungen att sticka hufvudet i säcken, kring hvars öppning jag trädt ett starkt tåg, så att säcken med ett ryck kunde slutas som en tobakspung. När allt var klart, tog jag ändarna på tåget i hand och sökte så genom att föra oväsen väcka björnen och drifva ut honom. Efter mer än en hel timmes ihärdiga ansträngningar hörde jag ändtligen "nalle" brumma,

som när åskan går, och i nästa mint rusade han ut ur idet med sådan fart att jag, som fortfarande höil stadigt i tåget, hvilket skulle tillsluta öppningen på säcken kring nalles hals, tumlade öfver ända, men lyckades ögonblickligen komma på fötter igen. Och nu började en lustig dans i den täta skogen. Med säcken öfver hufvudet, som en nattmössa, började björnen att än stupa kullerbyttor och än surra rundt på bakbenen, till dess han blef alldeles yr i hufvudet och slog skallen i trädstammarna rundt omkring, så att det gaf eko i hela skogen, under det jag, som både såg och hörde, följde med och hade obeskrifligt muntert af att se nalle leka blindbock.

Sedan dansen på detta sätt fortfarit en god stund och björnen med allt större ilska oupphörligt dunkat skallen mot trädstammar och allt annat som var i vägen, sjönk han slutligen utmattad till jorden, hvarpå jag med min slidknif gjorde ända på hans lif.

Om flugorna.

(Skämtkria.)

Flugan är en mycket näsvis insekt, antingen hon tar sig en promenad på vår egen nasus eller sätter svarta fläckar på näsan af en hvit gipsgubbe, uppsatt till prydnad i hemmet.

Hon "surrar" gärna på alla lediga stunder, kanske därför att hon endast *då* ser oss människor eftersom vi, när vi "surra" mycket bruka "se flugor", som man säger. "Spindeln" och "flughåfven" äro hennes farligaste fiender. För spindelns ögon ter en fluga sig säkert som en fisk för våra ögon, eftersom spindeln begagnar sig af "nät" att fånga flugor i. På senare tid ha äfven flugpapper (ett slags läskpapper) kommit i handeln, afsedt att tillintetgöra flugorna, om de skulle få lust att "*läska*" sig en smula på uppfinningen.

Flugor kunna äfven fångas med blotta handen om man vill döda dem, ty att sätta dem i bur och försöka tämja dem är blankt omöjligt. Då går det, hur märkvärdigt det än låter, lättare att tämja tigrar, lejon och andra vilda djur.

Bland flugorna intar den s. k. "spanska flugan" hedersrummet. Denna fluga kan icke flyga, men anses i förhållande till sin storlek vara ett lika starkt "drag-

medel“ som ett fyrkoppladt snälltågslokomotiv. Läggas fyra spanska flugor i *kors* på en människas kropp, utsättes denna lika lätt för förkylning, som om hon sitter i korsdrag mellan två öppna fönster.

Spyflugan är äfven känd i vida kretsar för sitt fula namn, hvilket dock lätteligen kan utbytas mot den mer civiliserade benämningen: *kräkflugan*, hvilket namn ju, så väl med hänsyn till “kräket“ som till dess natur vore att föredraga.

Den vanliga flugan räknas till “husdjuren“ och benämnes därför af vetenskapsmän och lärda: *hus*flugan. De hus, i hvilka flugor mest uppehålla sig, kallas *värdshus*. Å dylika ställen, i synnerhet i småstäderna, kan man om sommaren få se flugor i tusental, utan att därför ha behöft förtära så mycket som en enda liten tuting.

Vill man öfva sig i deklamation är flugan ett lämpligt subjekt att börja lektionerna med:

Man säger då så ofta och så fort man hinner t. ex.: *Flyg fula fluga flyg och fula flugan flög!* Ty att hastigt uttala en dylik mening utan att stappla på orden befordrar munvigheten.

Inte så farligt.

"Åh, herre gud, herrns stora hund vill äta upp min lille Azor!"

"Var inte rädd. Han tror bara att fruntimret har tappat sin muff och han är van att apportera."

"Ett högst märkvärdigt år."

(Humoresk.)

Gamla fröken Malvina, professor X:s enda ogifta syster, var den älskvärdaste, godmodigaste och mest vänliga gumma man kunde råka ut för, men det oaktadt kunde professorn, hvars hus hon förestod, aldrig låta bli att drifva litet smått med henne. när tillfälle därtill yppades, och dylika tillfällen inträffade ej så sällan.

Som minnet tröt på gamla dar, men gumman det oaktadt ville visa sig minnesgod mot sina vänner, brukade hon i sin almanacka göra diverse anteckningar, afsedda att tjäna henne till vägledning under årets lopp.

Och hvarje jul fick gamla fröken Malvina af sin spjufrige bror en elegant inbunden almanacka, försedd med blanka anteckningsblad mellan hvarje ny sida.

Å dessa blad införde den gamla samtliga sina vänners födelsedagar, prickade för namnsdagar, bemärkelsedagar etc. för att riktigt noga kunna följa med sin tid.

Så kom det märkvärdiga året 1884, hvilket gumman än i dag ej kan glömma. Visserligen hade hon, som så många andra, hvilka under åratal med omsorg studerat sin almanacka, upphört att tro på Kungl. Vetenskapsakademiens årsbok den tid densamma innehöll väderleksprofetior, men ifråga om alla andra uppgifter, såsom sol-

och månförmörkelser, böndagarna, ny och nedan etc., hade fröken Malvinas almanackor visat sig tillförlitliga, ända till dess olycksåret 1884 bröt in, då gamla fröken, så fort hon tog en titt i sin vän almanackan alltid kom att efteråt fundera öfver, om hon eller almanackan blifvit kollrig. Redan i januari brast det löst! Midt för den 24 stod det skrifvet:

Bror Mathias' 62 födelsedag.

Bror Mathias var professorn.

Den 24 var en torsdag, det hade fröken med tillhjälp af sin almanacka räknat ut flera dagar i förväg och på morgonen den betydelsefulla dagen stod kaffebordet dukadt i salen, siradt med grönt, och mellan den storståtliga födelsedagskakan (hvilken gumman själf bakat) och professorns kaffekopp tronade presenterna, två par ullstrumpor, stickade af fröken Malvinas kärleksfulla händer.

Och professorn såg på allt, tackade och klappade om gam'a syster, och sa' att hon var sig lik i alla väder, och trots sina sextiosju år lika uppmärksam och minnesgod som alltid. Och de orden visste han gjorde "gamla Malla" så godt att få höra. Så stod kaffehurran på hela förmiddagen, ty gumman väntade, som vanligt, att brorsdöttrarna, professorns bägge gifta döttrar, skulle, som vanligt, komma och gratulera och ha sina barn med sig, men ingen kom.

Ju längre det led ju mer "purken" blef gamla "fröken". Men professorn bara log.

"De ha glömt bort mig den här gången, det är inte alla som ha så bra reda på sig som du, gamla "Malla", oaktadt du i vår fyller dina sextiosju år."

"Ja, men inte ska de glömma en så'n här dag, kära Mathias! Jag begriper dem inte," puttrade gumman och dukade slutligen, fram på eftermiddagen, af kaffebordet, sedan hon åtskilliga gånger under dagens lopp i all en-

samhet tagit sig en tår ur pannan, när väntan blef henne för lång.

Först ett par dagar efteråt kommo professorns gifta döttrar och gratulerade!

“Jo, det är just tid att komma nu och lyckönska! I dag ha vi ju den tjugusjunde,“ sade gamla fröken fnurrigt.

Men professorn log fortfarande och hviskade ett par ord till sina döttrar och så logo äfven de, i stället för att bli förvånade öfver moster Mallas resonnemang.

Kaffehurran kom visserligen på, men gumman, som redan förut i all ensamhet firat födelsedagen, kom ej i riktig stämning.

Så gick det, utan äfventyr in i mars, då *första böndagen* kom och gamla fröken trogen sin vana att gå i kyrkan alla böndagar äfven gick dit denna gång, men fann att prästen i stället för att förklara böndagstexten, predikade om den “Kananeiska kvinnan!“

I april profeterade frökens almanacka, utom en hel massa andra tokerier, en total solförmörkelse den 13, började kl. 1,17 e. m. och slutande kl. 1,45 e. m. Morgonen var mulen, och gumman koxade under hela förmiddagen oafbrutet upp mot himlen. Kort före solförmörkelsens början skingrades emellertid molnen och emellan kl. 1,17 och 1,45 glimmade “dagens öga“, “blank och trind“, på fästet och fortsatte ogeneradt hela eftermiddagen att gassa till gamla frökens stora förargelse.

En fredagsmorgon fick professorn se sin syster uppsträckt i helgdagsdräkt.

“Hvart tänker du ta vägen, som gjort dig så fin i dag?“ frågade den lärde mannen under det de frukosterade.

"Kära Mathias," svarade den gamla, "du är då en riktig hedning, vet du då inte att det är Långfredag i dag?"

"Nej det vet jag inte, vi ha ju inte Påsk förrän i början af nästa månad," svarade professorn.

"Ja, mycket vet du, kära Mathias, det nekar jag ej till, men almanackan vet ibland ändå mer än du, det märker jag," svarade fröken Malla.

"Almanackan är aldrig något att lita på," inföll nu professorn. "Jag hade en gång köpt en almanacka, som var alldeles full af tryckfel och andra galenskaper. De som ge ut almanackan kunna väl missräkna sig någon gång de ock! Du minns ju att det inte slog in i år hvarken med solförmörkelsen eller första böndagen, för att inte tala om att antingen du eller flickorna måste ha fått min födelsedag på något sätt om bakfoten.

"Och se hit ska du få se! Kryddkramhandlaren midt emot har ju öppet i dag, och det har han väl inte haft på Långfredagen de andra åren."

"Ja, det här är högst märkvärdigt, det må jag säga. Jungfrun påstod också i morse bittida att det ej var Långfredag i dag! Nu bryr jag mig snart inte om almanackan längre," sade gamla fröken.

Och hon höll ord, sedan hon, ytterligare en gång blifvit lurad på en bemärkelsedag.

Det enda roliga professorn nu har af gumman, för det han den där julen skänkte henne en af sina *gamla* almanackor, hvilken han, i stället för det rätta titelbladet försett med ett för "*året efter Frälsaren Christi födelse 1884*", är att han ibland får höra syster sin tala om att det året var det märkvärdigaste *hon* nånsin upplefvat.

Lutfisken.

(Skämtkria.)

Lutfisken är egentligen icke hvarken fågel eller fisk, utan bör snarare räknas till *blöt*djuren, emedan den har lutfiskblöterskorna att tacka för sin tillvaro. Dessförinnan kallas lutfisken på svenska "kabeljo". (På engelska heter den troligen kabel*yes*, på franska kabel*oui* etc.) Nu är emellertid den så kallade "kabeljon" ej heller upptagen bland fiskarna i naturläran, men söka vi hans ursprung, så finna vi, att det märkvärdiga "djuret", liksom lutfisken, är ett preparat af "*gråsik*", en fisk som förekommer både i zoologien och Nordsjön. Det är antagligen med hänsyn till gråsikens förvandling från kabeljo till lutfisk och lutfiskens upphöjda egenskap att tjäna till födoämne åt människorna under den signade julhelgen som det latinska ordspråket: *Sic itur ad astra*, det är uttydt: "så går man till stjärnorna" eller "så gör man sin lycka", uppkommit.

Ty med större rätt än *siken* borde väl, mänskligt att döma, *helge*flundran kunna ha anspråk på att få komma på bordet under julhelgen. Lutfiskens namn har uppkommit däraf att man fordom, sedan man på julaftonen ätit af fisken, gärna gick och "lutade" sig, d. v. s. "kojade" på maten, för att inte följande morgon slumra in i den tidiga ottesången.

I regel brukar man ta en sup eller två på lutfisk, så väl som på annan fisk, men sedan nykterhetsrörelsen under senare tider tagit allt mer och mer fart, är detta bruk ej allmänt längre, hvarför fisken numera bland goodtemplare och blåbandister nämnes — *abso-lutfisk.*

Upplysningen stiger.

Modern: "Jag har ju sagt dig, att det var storken som kom hit med lilla bror."

Flickan: "Nej hör du, mamma, storken är en flyttfågel, som hela vintern lefver långt bort i Egypten."

Onödigt besvär.

Fadern: "Jag ska lära dig, jag, att slita sönder dina byxor!"

Pojken: "Nej, det behöfver pappa inte, för det kan jag så bra förut."

Födelsedagspresenten.

Herr August P. hörde till de olyckliga äkta män hvars svartsjuka tändes af den allra obetydligaste anledning. Erkännas måste dock att hans fru, i stället för att icke ge näring åt sin mans lidelse tvärt om ofta nog blåste under elden för att sedermera bli i tillfälle att triumfera öfver hans svaghet och vid sådana fall drifva sin vilja igenom.

Vid ett dylikt tillfälle hade hon framställt en önskan om att få lägga sig till med en ny hatt, oaktadt hon för icke fullt fjorton dagar sedan med sin mans medgifvande skaffat sig en sådan. Men den äkta mannen satte sig på sina höga hästar och afslog hennes begäran. Följden häraf blef naturligtvis den vanliga. Fru P. sökte ett nytt tillfälle att drifva sin vilja igenom. Redan dagen därpå presenterade hon sin man en doftande billet-doux af följande innehåll:

Käraste Mary!

Du vet hur mycket jag alltid hållit af dig. Om tisdag i nästa vecka är det din födelsedag. Säg hvad du vill ha i present af

"slarfven"
Axel.

Herr August P. läste biljetten och bleknade.

"Hvad vill det här säga?" frågade han med sammanpressade läppar och spände ögonen i sin fru.

"Hvad det vill säga? Det bör du själf bäst förstå, om du med uppmärksamhet läst denna biljett. En god vän tillbjuder mig en present, och se här mitt svar," sade frun och lämnade en ny biljett, som hon själf skrifvit:

Snälla Axel!

Tusen tack för din uppmärksamhet. Som mitt odjur till man nekat att köpa mig en ny hatt, som jag svärmar för, så gif mig trettio kronor i födelsedagspresent.

Din Mary.

Herr August P. ref biljetten i bitar.

"Är det ett skämt, så är det ett dåligt sådant, men är det allvar, fordrar jag förklaring, och det genast, på det jag må veta hvilka mått och steg jag här bör vidtaga."

"Biljetten från Axel är skrifven på fullt allvar, men svaret ej, hvilket du bör kunna förstå, ty i annat fall hade jag ej visat dig de bägge brefven," svarade frun. "Af hvad som förekommit bör du emellertid inse att det *kan* vara farligt för en äkta man att neka sin fru en sådan bagatell som här är fråga om."

"Allt detta hör inte hit, ty jag hoppas och tror att du känner dina plikter som maka. Jag bryr mig således icke ett jota om ditt svar, men om detta bref är allvarligt skrifvet af denna fördömde 'Axel', så *fordrar* jag att få veta hvem han är och därmed punkt," larmade den äkta mannen.

"På ett villkor, och det är, att *du* ger mig de trettio kronorna till hatten, som belöning för att du fått del af min privatkorrespondens."

"Se här äro de, men fort: hvem är den oförskämde!"

"Se så lugna dig och nämn inte min *kära bror Axel* vid så fula namn. Det har han med sitt goda hjärta

och sin tillgifvenhet för mig icke förtjänt af sin svåger,“ sade lilla frun triumferande.

“Svåger Axel!!! — — — — Ja, jag ser det ju! Att man skall gå så blindt i fällan. Men kom härnäst och försök att lura mig om du kan,“ svarade herr P. leende och omfamnade sin hustru.

“*Härnäst är kanske större skälm*, var på din vakt,“ inföll frun och räckte sin gubbe munnen till tack och försoning.

Ett nattligt äfventyr.

(Verklighetsbild.)

Det var vid midnattstid. Vinden pep i knutarna, och ett fint duggregn föll, hvilket måhända gjorde sitt till att den långa X-gatan föreföll ödsligare än eljes. Min vän Pettersson och jag voro för tillfället de enda trafikanterna, ty Pettersson bodde vid X-gatan och hade släpat mig med sig ända till sin port för att ge mig en inblick i den europeiska storpolitiken.

Vi hade hunnit till Ryssland! "Dess politik är som en öppen bok, om man väl lyckats komma den på spåren, sade Pettersson ifrigt. "Det är tsar Peter som redan på sin tid dikterat den och lämnat den i testamente till alla blifvande tronföljare. Och tsar Peters poli — — —"

"Wow, wow, wow!" ljöd det plötsligt i vår omedelbara närhet, och Pettersson, som är litet nervös, spratt till.

"Hvad var det?" frågade han.

"En utelöpande hund, som skällde," svarade jag och klappade ett lurfvigt hufvud, som ögonblicket därefter helt vänskapligt gneds mot mitt ben.

"Jaså," sa' Pettersson och fortsatte: "Ser du tsar Peters poli — — —"

"Wow, wow, wo-o-w!!!" ljöd det åter från hundkreaturet, och i ett par väldiga språng rusade han från

mig och tvärs öfver gatan, där nu en ny personage plötsligen dök upp, med ett uppspändt paraply öfver sig.

När hunden skällande rusade emot den sist ankomna, fällde denne sitt paraply för att hålla det fromma odjuret ifrån sig och tryckte samtidigt ryggen mot närmaste husvägg.

Så kom paraplyet i häftig rörelse under det hunden skällde allt mer ursinnigt och hoppade kring på gatan som en cirkusclown.

“Hjä-älp!“ skrek nu paraplymannen och afbröt åter Pettersson, som för tredje gången återtagit sin berättelse och med lif och själ var inne i den ryska storpolitiken.

“Hjä-lp!“ ljöd det för andra gången från mannen midt öfver gatan, under det han fäktade med sitt paraply som en galning. Detta tycktes mycket roa det beskedliga hundkräket, så att djuret under vanvettiga språng tumlade kring, viftande på svansen, och skällande, så att det gaf eko i de kringliggande kvarteren.

“Biter hunden honom, få vi väl försöka hjälpa den stackarn ur klämman,“ sade nu Pettersson och gjorde ett försök att locka till sig den fyrfotade “besten“.

“Visst inte,“ svarade jag. “Hunden är bara valpen och vill leka.“

När Pettersson lockade på hunden, fick paraplymannen syn på oss, och så började han en lång tirad, som distraherade min vän Pettersson, så att han endast då och då fick fram afbrutna meningar om tsar Peters politik.

“Jaså, är det herrarnes hund,“ ljöd det nu från paraplymannen. “Locka honom då till er. — Hör ni inte! — Locka på honom, säger jag! — — — A-aj! — Jaså, ni låter honom bitas — — A-aj! — — Det ska stå er dyrt! — — Po-polis!!! *Poli-is!!!*“ skrek karlen med all kraft och började så midt på gatan en vild dans med hunden.

I nästa ögonblick strömmade folk till från angränsande gator. Hunden jagades på flykten och kröp med slokad svans till våra fötter för att söka skydd.

Paraplymannen orerade som en föreläsande professor. En poliskonstapel dök upp och blandade sig i resonnemanget.

"Jag fordrar att de där herrarne och deras hund föras till vaktkontoret," larmade paraplymannen.

Min vän Pettersson gjorde fortfarande de mest fruktlösa försök att föreläsa för mig om Ryssland.

Så kom hela folkmassan med konstapeln i spetsen öfver gatan bort till oss.

Paraplymannen väsnades och gestikulerade så att han i misshugg med sitt paraply slog kasken af konstapeln.

"Till vaktkontoret!" skrek han.

"Till vaktkontoret," skränade folkmassan.

Min vän Pettersson började bli orolig.

"Är det herrarnes hund?" frågade konstapeln och pekade på det förskrämda djuret som nu kröp alldeles inpå oss.

"Nej," sa' Pettersson.

"Nej," sa' jag.

"Jaså, ni neka, men här finns vittnen!" skrek paraplymannen ursinnig och knöt handen framför näsan på oss.

Konstapeln tycktes betänka sig ett ögonblick, så tog han hunden i nacken.

"Var god följ med till vaktkontoret allesamman," sade han.

Pettersson och jag protesterade och uppgåfvo våra namn.

"Det är falska namn, tro dem inte. Hunden är deras, och nu vilja de endast slingra sig undan," väsnades paraplymannen.

Ordningens väktare tog sig på nytt en funderare.

"Hunden har ju halsband, vi ska på det se efter hvem som äger den," sade konstapeln. Och så släpades offret till en gaslykta, och hela sällskapet började stafva ihop de bokstäfver som voro ingraverade å halsbandet.

"H — K — H —" mumlade paraplymannen.

"H. K. H.! Det betyder *Hans Kunglig Höghet!* det är klart," skrek en af sällskapet.

"Inte!" afbröt paraplymannen, en smula tvekande. "Låt oss se vidare!"

Och så stafvade han: L-u-n-d-s-t-r-ö-m — *Lundström!*

"Hans Kunglig Höghet Lundström," eftersade hela sällskapet begrundande.

"Ah, nu vet jag," hördes slutligen en röst ur hopen. "Det är min vän Lundströms hund, här bredvid i femtiosjuan. Han heter Hans Kristian Helmer i förnamn, och herrarne här äro följaktligen oskyldiga."

"Jaså, *det var ledsamt det,*" sade paraplymannen nedslagen.

"Fortsätt med Ryssland," sade jag åt Pettersson.

Och Pettersson fortsatte, under det poliskonstapeln och pyraplymannen, åtföljda af öfriga församlade, släpade herr H. K. H. Lundströms beskedliga hundvalp till vaktkontoret.

Anekdoter, ordlekar och infall.

Kan så tyckas.

Landtbon: "Jag skulle be att få köpa en biljett med nattsnälltåget till **sta."

Järnvägstjänstemannen: "Nattåget stannar inte vid den stationen."

Landtbon: "Kors, så underligt det var, di har fäll *natt* där vid den här ti'n likaväl som på alla andra ställen."

* *
*

Konsekvens.

Kunden: "Hvad kostar det att få de här stöflarna reparerade hos mäster?"

Skomakaren: "Tre och femtio, om de ska halfsulas!"

Kunden: "Så. Men efter som det bara är fråga om *half*sulning, så tycker jag att mäster kunde gå i land med det för halfva priset."

* *
*

Efter bokstafven.

Trafikanten: "Här står anslaget: 'Spårvagn stannar ej i kurvor' och ändock stannar ni oupphörligt, hur kommer det sig?"

Konduktören: "Vi ha inte stannat i någon kurva."

Trafikanten: "Det var besynnerligt. Det är ju på *ring*linien vi åka och en 'ringlinie' är väl en oafbruten kurva."

* * *

Från industriens fält.

(Nya uppfinningar för sommarsäsongen.)

Fisktorpedon.

Denna uppfinning är afsedd att användas vid gäddfångst. Fisktorpedon är en liten mekanisk inrättning, till illusion liknande en lefvande mört i vattnet. Apparaten framdrifves medelst komprimerad luft och en liten propeller. Lämpar sig bäst att användas i mindre insjöar och vikar etc.

Ett eller flere exemplar af fisktorpedon utsläppes i vattnet och framdrifves där af egen kraft. Så fort en gädda slukat apparaten uppsprättas fiskens buk, hvarefter den döda gäddan flyter upp och infångas. Fisktorpedon uttages nu och kastas åter ut på nytt tills så många gäddor fångats som för tillfället behöfvas.

* * *

I sorg.

Herr Pettersson uppträdde här om dagen med högt sorgflor kring hatten, men för resten glad och gemytlig som vanligt.

"Hvem sörjer du?" frågade honom då en af hans vänner.

"Jag sörjer öfver att jag inte har råd att köpa mig en ny hatt, utan måst klä' öfver min gamla så här för att han ska se snygg ut."

* *
*

Han tog det på allvar.

Brukspatron C. var känd för att vara en "sträng herre" mot sina underhafvande. En söndag hade en af dessa, en torpare, känd för sin munvighet, bevistat gudstjänsten i kyrkan och fått till lifs en kraftig svafvelpredikan af församlingens kyrkoherde.

Efter gudstjänstens slut sammanträffade kyrkoherden och torparen å kyrkogården, hvarvid prästens uppmärksamhet genast fästes på den allvarliga min, med hvilken den eljes så gemytliga församlingsbon hälsade sin pastor.

"Hur står det till? Lars Person ser så allvarsam ut, är det min predikan i dag, som vållat detta?" frågade kyrkoherden.

"Ånej, inte enbart det, inte! Men när en som ja', hela mi ti' tjänt 'patron' C. här på jola, och så inte har hopp om anna' än komma te' helvetet ätter dö'n, så kan en allt hålla sig för grina e' bra stunn," lydde det komiska svaret.

* *
*

Praktiska råd och vinkar

vid köp af julklappar.

När du går ut för att köpa julklappar, så tag så litet mynt med dig som möjligt, men laga likväl att du får så många och präktiga presenter för dina pengar som möjligt.

Att välja är ju alltid en ryslig svår sak, hvarför några goda råd just i det afseendet icke torde vara att förakta. Alltså:

Har du en *hustru*, så köp t. ex.:

Om hon hör till de hyggliga fruarna: ett *klädningstyg* eller ett *juvelgarnityr*, efter råd och lägenhet. Är hon inte nöjd med klädningstyget, så är hon icke längre hygglig och förtjänar i så fall icke att få annat än en så nödvändig present. Med juvelgarnityr äro *alla* hyggliga fruar alltid absolut nöjda! Är din fru en "argbigga", så ge henne ett tålamodsspel och bed henne sedan mota "grisarna ur klöfvern", hvar gång "sinnet rinner på". Går hon in på det, skall experimentet nog verka lugnande på hennes upprörda känslor.

Har du en svärmor af den vanliga sorten, kan du ju pröfva på om hon på gamla dar är lifvad för lustresor och gifva henne en rundresebiljett på någon af de nyuppfunna afrikanska turistvägarna.

Önskar du ge julklapp åt svärfarsgubben, så är han alltid rysligt lätt att tillfredsställa. Du kan i regel ge honom hvad du behagar och först träffar på: en låda cigarrer, ett par hängslen, en sängvärmare eller en trappstege, allt är lika kärkommet.

Dina barn bör du ej ge onyttiga presenter i julklapp! De stora gossarne, som snart ska läsa sig fram för prästen, tycka mycket om att få några paket cigar-

retter, ett elegant spanskt rör (till promenadkäpp) och en tio- eller tjugukrona att "vifta om" litet med å vari-téerna. Åt flickor i slynåren, om du har sådana, kan du eller din fru ge turnyrer, solfjädrar, handskar eller en låda parfymer. Vill ni dessutom kosta på dem ett hundra visitkort, så mottagas dessa helt säkert med större glädje än en bonbonnière från sockerbagaren.

Åt småbarnen bör ni ej köpa färglådor och nya kläder samtidigt. Ej heller är det klokt att ge dem för många musikinstrument på en gång. En fullkomligt oskyldig och oskadlig leksak för 5 à 6 års parflar är en duktig fällknif, hvars blad det nästan är omöjligt för en fullvuxen karl att vika upp. Ty sådana fällknifvar finnas.

* *
*

Kasernblommor.

Instruktören: "Sätt fötterna i marken, när jag kommenderar: marsch! så att det blir jordbäfning nån'stans på andra sidan ekvatorn, då är det bra, gossar!"

*

"Lägg geväret till ögat, karl, och tag säkert 'korn' på fienden och stå inte där och fumla, som om du petade dig i tänderna med skaftet på en hötjuga."

*

"När jag kommenderar: gif akt, så sträck på er, så att det knakar i ryggraden och refbenen ramla ner i stöfvelskaften!"

*

"När jag säger: *ett!* höjer ni er på tårna, när jag säger: *två!* böjer ni knäna, när jag säger: tre! hoppar ni opp, och se'n ska f-n ta den som kommer ner igen innan jag säger fyra'!"

* * *

Ändå bättre.

Herr X. skämtade gärna med sin vän Pettersson, och en dag, då de möttes på gatan, sade X.

"Jag får gratulera bror, jag ser i tidningarna att bror annonserat om en välskapad sons lyckliga födelse, men är det inte tryckfel att det står bara 'son'?"

"Nej, barnet är en gosse, och då måtte det väl vara rätt, att det står en *son*," sade herr Pettersson.

"Nåja, det kan ju gå för sig, men hade jag varit i brors kläder, så hade jag satt: En *Petterssons* lyckliga födelse etc."

* * *

Han trodde't.

Handlanden P. är mycket rädd för sjön, men finner ändå nöje i att segla. Så kom han att i en tidning få läsa att det fanns särskildt konstruerade *lifräddningsbåtar*, stationerade på farliga platser i skärgården.

"En sådan båt måste jag skaffa mig, så kan jag åtminstone 'rädda lifvet' på sjön, i fall båten skulle kantra," sade han.

* * *

Elak replik.

Brukspatron X:s högsta stolthet bestod i att få briljera med sin vasatrissa. Vid alla möjliga tillfällen bar han dekorationen på sin frack i följd hvaraf han äfven vid alla sådana tillfällen var iförd plagget. Härigenom utsatte han sig naturligtvis för mycken "drift" af sina vänner. Vid ett tillfälle, då han i ett sällskap beklagade sig öfver att en frack, som han beställt och bar på sig, kändes för liten, utbrast en medlem af sällskapet:

"Inte ä' fracken för liten, bror har ju god plats på den för sin 'vase'."

* *
*

Besparingspipan.

Stoppas med hvilken tobakssort som helst. I stället för att röken, som vanligt, blåses ut i det fria, blåses den här in i pipan igen, hvarigenom hvarje bloss förskaffar rökaren en mångdubbel njutning, och stor besparing af råmatrialet åstadkommes.

* *
*

Den parfymerade solfjädern.

Hvarje skifva i denna solfjäder är ihålig och fylles med olika parfymer, hvilka, när instrumentet sättes i rörelse, utveckla vällukter i oändlighet. Genom en sinnrik mekanism kunna oupphörligt de olika parfymförråden ögonblickligen öppnas eller tillslutas, så att en harmonisk och omväxlande odeur erhålles.

* *
*

Ömsesidigt.

"Hvad spela vi om?"

"Om äran bara."

"Nej, hör du, om jag då vinner din ära, så vinner jag ju så godt som ingenting."

"Ja, men du har också den trösten, att om du sitter i otur, så förlorar du ännu mindre."

* * *

Lif i de döda benen.

(Scen från sommarnöjet.)

"Min bästa Elise, hvilket slarf! Det har ju kommit kött på tidningarna."

"Snälla Adolf, det kan just behöfvas; de ä' ju under högsommaren så ytterst *magra* så ..."

* * *

Humoristisk logik.

Goldenstein, den store klockskojaren, hade sålt ett ur till Kalle Blomkvist, den store handelsresanden. Så träffades de bägge herrarne ett år därefter i en järnvägskupé på resa söder ut.

Så fort Kalle fick syn på Goldenstein, slog han sig ner bredvid honom och började:

"Det var förbaskadt bra, jag fick tag i er. Kommer ni ihåg, att ni sålde en klocka till mig förra året för 25 kronor?"

"Tja, jack känna herrn igen. Vilja herrn kepa nytt ur af mig, kanske. Varsgo, hier ha vi en så gut glocke . . ."

"Nej, tack så mycket! Ni lurade mig på den förra affären, då ni påstod att det ur jag köpte var af guld."

"So! Fara det icke af kuld, då?"

"Nej, det, var så tusan heller. Det var bara förgylld koppar och det visste ni nog."

"Mein Gott, pare fergild kopper, säger herrn. Ett så dirbart ur af pare förgild kopper, det er icke möjligt."

"Hvarför skulle det inte kunna vara möjligt, om jag får fråga?"

"Nej, då schkulle den fabrikant ha loret både mig und er. *Er tror jag man kan lore på en ur, aber mich — s' geht nicht,*" svarade Goldenstein öfverlägset.

* * *

Ett listigt knep.

Två industririddare intogo gemensam "lukulisk" middag å en restaurent. Summan af det förtärda uppgick till omkring 4 kronor och 50 öre för hvar och en af de bägge gästerna, men när likviden skulle erläggas,

befanns det att endast en af "herrarne" ägde en "femma", den andre var pank.

Nu voro goda råd dyra! Den som var utan pengar hittade dock snart på råd att draga sig ur förlägenheten med anlitande af ett fyndigt tjufknep.

"Ge hit femman!" sade han åt kamraten, och sedan han fått den, ref han den midt itu och placerade de två hälfterna af sedeln under hvartdera af de bägge kuverten, så att större delen af sedelhalfvorna blefvo tydligen synliga.

När så uppassaren kom i närheten och var sysselsatt med att servera ett par andra gäster, reste vagabonderna sig upp, pekade på de bägge sedelhalfvorna och sade:

"Var så god, där ligger betalningen, hvad som är öfver blir drikspengar."

Kyparen vek sig dubbel inför den visade frikostigheten, och de liberala "gästerna" försvunno med gravitetisk hållning ur lokalen.

* *
*

Tropisk hetta.

Landtkrabban: "Hvilken förskräcklig hetta, det kan bestämdt inte vara varmare under tropikerna!"

Sjömannen: "Jo vars! Under tropikerna, minns jag, var det en gång så varmt, att ett par becksömsstöflar smälte som vax, så att till sist endast sömmarna funnos kvar — becket var 'puts weg' det!"

* *
*

Offentliga sommarnöjen

till ledning vid uppgörande af program inom direktionerna för "nytta och nöje" vid våra bad- och brunnsorter:

Lekar:

"*Sista paret ut.*" Leken anordnas, när alla de öfriga paren växlat förlofningsringar.

"*Blindbock.*" Sällskapslek mellan gamla äkta män, unga fruar och artiga ungkarlskavaljerer.

"*Kurra gömma.*" Sällskapslek mellan olyckliga älskande och flickans mamma.

"*Hök och dufva.*" Kär lek mellan fattiga kurtisörer och rika arftagerskor.

"*Rymmare och fasttagare.*" Gammal lek mellan skuldsatta och deras "björnar"

Dans:

Dekadans. Kavaljer med dåliga affärer. Dam: En rik änka.

Promenadpolonäs. Figuré med hälsningar badgästerna emellan på morgonkröken.

Ringdans. Dansas af nyförlofvade på visiter.

Sällskapsspektakel:

Komedier, uppföras lämpligast i sällskapslifvet. Till repertoaren hör: *Kjærlighetens Komedie*, *En koja och ett hjärta*, *Min Leopold*, *Mamsell Sundblad vill gifta sig*, *Sparlakansläxor*, *Aldrig för sent*, *På egen botten*, *Familjelif*, *Din nästas hustru*, *En svartsjuk tok*, *Toffeltaktiken*, *Frieri och förställning*, *Kärlekens blindbockar*, *En försiktig ungkarl*, *Stackars mammor*, *Missvårda ej behagen*, *Fattig på mynt, men rik på kärlek*, *Giftermålet på befallning*, *Jag nappar inte på den kroken*, *Hundra jungfrur*, *Åstundas unga damer*, *Bröl-*

lopskvällen, 100,000 francs och min dotter, Romeo och Julia, Kärleksfebern, Amors genistreck, Kärlek med ånga, Fästmanslotteriet m. fl., m. fl.

Tragedier, uppföras i hemmen efter återkomsten från brunnsresan.

Till repertoaren hör: *Mannen och älskaren, Den ondsinta hustrun, Det är farligt att leka med elden, De bägge svartsjuke, Där man har tagit sot, skall man taga bot, Min hustrus affärer, Kärlek och egoism. Tre månader efter bröllopet, Herre, var så god och tag bort er dotter, Lektioner mellan äkta makar, Ett farligt giftermål, Det sönderbrutna hjärtat, En förtviflad äkta man, Min man går bort, Tyrannen, Flickan på öfverblina kartan, Kärlek och ånger* m. fl., m. fl.

* *
*

Simhandsken

liknar en vanlig handske och tillverkas i alla storlekar. Mellan hvarje finger finnes en *simhud* af kautschuk. Simhandskarna användas på samma sätt som en ankfot i vattnet och bidraga högst väsentligt till uppnående af hastig fart vid sträcksimning.

* *
*

Konkurrens.

(Två poliskonstaplar.)

"Nå, träffade du instrumentmakar X. med stämningen?"

"Nej, dom sa att han va' själf ute och stämde."

* *
*

Beväringshistoria.

Beväringssoldaten X. hade en afton begärt och fått permission att gå in till staden med skyldighet att åter vara i lägret klockan elfva.

Klockan blef emellertid både elfva och tolf, innan X. anträdde marschen ut till gärdet. Väl beskänkt, som han var, observerade han icke, då han kom i närheten af tältgatorna, jourhafvande officeren, som just då gjorde sin rond, utan gick "rakt i gapet" på befälet, som, då han varseblef X., kommenderade: halt!

X. stannade och gjorde honnör på sviktande knän.

"Hvar kommer ni ifrån?" frågade officeren.

"Gud bevare löjtnanten, ja-ag har haft permission och va-arit i sta-an ett slag."

"Ja, jag kan just se det. Nå hur länge räckte permissionen?"

"Till klockan elfva."

"Och så kommer ni till lägret nu. Vet ni inte att klockan endast fattas några minuter i tu?"

"Jo, herr löjtnant, men —"

"Hvad för 'men'?"

"Men det är ju rakt ingen skillnad på 11 och II," svarade X. och ritade med ett humoristiskt leende upp de bägge siffertalen i luften.

Löjtnanten vände sig om på klacken och lät X. "slinka in" oantastad.

* * *

Prästhistorier.

Numera aflidne kyrkoherden M. i P. var i all sin tid en mäkta originel kurre, hvilket följande efterlämnade historier om mannen äfven ge vid handen.

Ytterligt distraherad, äfven på predikstolen, skulle M. en gång i en kungörelse efterlysa en förrymd båtsman. Med sin bölande stämma läste då M.:

"— — — Mannen var vid afvikandet iklädd kronans uniform. Hans signalement är följande: längd — — hm — — *9 fot 5 tum* — —. Här brast hela församlingen i skratt öfver missägelsen (5 fot och 9 tum), men M. fortfor ogéneradt: längd — — hm — — 9 fot 5 tum — — hm — — nej, 5 tum — — hm — — (med stentorsstämma) *nej 9 fot* (saktare till församlingen), de 5 tummen bry vi oss inte om, karlen känns igen ändå!" Och så lade kyrkoherden kungörelsen å sido och började ett nytt tillkännagifvande.

*

Hvarje söndag brukade äfven M. från predikstolen uppläsa utanskrifterna på de bref, som under veckan anländt till sockenborna och som sedan brukade afhämtas i sakerstian.

Detta tillgick på ungefär följande sätt:

"Hm — — Hemmansägaren Olaus Svensson, Brottbyn — — hm Ä' Brottby Olaus i kyrkan i dag, be honom annars titta in till mig och hämta brefvet. Jag skulle vilja tala med honom om ett par stutar, som han har till salu. — Vidare i texten: Anders Eliasson i Himmelsta (hållande brefvet mot dagsljuset). Från fästmön kan jag si, då blir han allt glader! — Jag sir du sitter där på läktaren, Anders! Titta in i 'stian' ska du få brefvet. Ge mig si! — — Här har häradsdomaren ett bref och nämndeman i Kaflinge ett, de ä' troligen om hypotekslånet — som han bad mig söka" — — o. s. v.

*

I hvardagslag läste kyrkoherden *romaner* från morgon till kväll och rökte pipa. Kom någon till honom på besök, spelade han gärna en "vira".

Dagen efter en "vira"afton kom en andligt sinnad församlingsbo upp till kyrkoherden och fick se kortleken ligga på hans bord.

Utan vidare tog den fromme församlingsbon korten och kastade dem i brasan, som brann i kakelugnen.

"Hvad vill det säga?" sporde M. förbluffad.

"Det passar inte, att djäfvulen drifver sitt spel i en Herrans tjänares hus," svarade församlingsbon salfvelsefullt.

"Min kära ***, jag ska få be säga dig, att när jag spelar kort, så spelar jag inte *bondtolfva*, knack och andra tjufspel, utan en ärlig vira, åt hvilken djäfvulen gråter, men änglarne i himmelen fröjda sig," svarade M. ursinnig.

* *
*

Månntro det.

Kyrkovärden: "Lars Persson somna' i kyrkan i dag, och sådant tycker jag inte om, ska' jag säga."

"Nej, jag vet det! Men orsaken var ej den att kyrkherrn inte kunde hålla mig vaken med sin vackra pre- dikan,utan det kom sig åf att jag glömt snusdosa' hemma."

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

Snäckan.

»Men, säg mig, kära bror, hvarför kallar du alltid din fästmö för 'min lilla snäcka'? Hon är ju hvarken så liten eller så rund?»

»Nej, men hon har ett *hus*.»

Humoresker, Roligheter och Infall

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Åttonde häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 25 öre.

☞ *Af Skämthistorier har utkommit 10 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.*

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Åttonde häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Kårlekens underliga vägar.

(En pingsthistoria.)

Herrskapet Petterling hade redan flyttat ut på landet före pingsten för att riktigt kunna njuta af de första vårfläktarna och se löfträden, buskarna och gräsmattorna i deras allra första späda grönska.

Detta var helt och hållet pappa Petterlings idé, ty fru Petterling och fröknarna Ida och Aurora, familjens två ogifta döttrar, hade gärna stannat kvar i staden ännu en tid. Nu gingo de endast och huttrade och fröso dagen i ända, ty det fanns inte kakelugnar i den villa herr Petterling hyrt, och hade inte ett spår sinne hvarken för den vaknande naturen eller den friska luft de fingo inandas, oaktadt pappa Petterling uppbjöd hela sin förmåga för att puffa för bägge delarna.

Flickorna Petterling sade rent ut att de hade odrägligt tråkigt. De längtade "så att de kunde dö", att det åtminstone skulle bli pingst, så att de kunde få någon att tala med, ty då hade deras fästmän, kusinerna Fritz och Knut, ett par fördomsfria och glada medicinare, lofvat att komma ut och hälsa på.

På pingstdagsmorgonen träffades äfven de bägge ungherrarne på öfverenskommen mötesplats å Skeppsbron.

De visste bägge hvilken båt de skulle resa med och gingo ombord, men när de kommit ett stycke ut till sjös, sade Knut, som var den största slarfvern, till brodern:

“Du har väl reda på hvad stället heter, som vi ska till?“

“Hvem jag, nej det trodde jag du hade. Du skref ju upp det i din anteckningsbok för en fjorton dagar sen.“

“Ja visst, men då hade jag vinterkostymen på mig, och i den ligger boken och adressen,“ svarade Knut.

“Ja, då hafva vi det riktigt på gaffeln,“ inföll Fritz förargad, “och då går jag så godt först som sist ner i salongen och äter frukost, så får du passa på vid bryggorna, om du ser till någon som är nere för att ta emot oss, ty annars misstänker jag att jag blir utan mat.“

“Ska jag då inte få något att äta, jag?“ inföll Knut retad och kastade en hvass blick på brodern genom sin binocle.

“Du får äta sedan, ty en af oss måste ju vara uppe på däck och passa på om vi få syn på någon, det begriper du väl,“ sade Fritz och gick ner i församlongen.

Och der gick nu Knut ensam på däck och “spankulerade“. När han gått där en kvart, tyckte han att brodern kunde ha hunnit att äta sig mätt, och när halftimmen var förfluten trodde han att Fritz ätit upp så mycket som fanns, så att han inte skulle få något. Han gick nu ner i salongen för att köra brodern till vaktgöring och själf skaffa sig en bit i västen.

När han kom ner, höll Fritz just på att betala, men under tiden lade båten till vid en brygga.

“Tänk om det är här vi ska i land,“ sade Fritz och rusade upp, sedan han bedt brodern ta tillbaka hvad som blef öfver på femman, som han lämnat uppasserskan.

Ögonblicket därpå, just som Knut stod färdig att ta supen, kom brodern ner i salongen och skrek:

"Skynda dig, annars komma vi inte i land. Jag såg tydligt farbror och flickorna här på bryggan."

Knut sväljde supen och rusade med sin smörgås i hand upp på däck tillsammans med brodern.

Men när de kommo upp, var redan landgången indragen och båten i gång. De bådo kaptenen att vända om, men han vägrade. I stället föreslog han de två herrarne att de skulle gå i land på nästa brygga och där skaffa sig en båt, med hvilken de kunde återvända dit de ämnade sig.

Förslaget antogs, och kaptenen lade rodret styrbord och bort till en ö, å hvilken syntes en magnifik villa mellan några svagt grönskande björkar. Där satte han de bägge herrarne i land.

Herr Petterling, hvilken jämte flickorna verkligen varit nere vid den brygga, som båten kort förut passerat, sade sig ej ha sett en skymt af de bägge studenterna, men ehuru kärleken ju påstås vara "blind", voro flickorna öfvertygade om att de sett sina fästmän ombord. När dessa emellertid försummat att hoppa i land, återstod för de väntande intet annat än att återvända hem, synnerligast som det började regna ganska häftigt.

I herrskapet Petterlings hem var emellertid pingstglädjen totalt förstörd. Flickorna sågo surare ut än den surmulna himmelen, och de gamla kommo litet emellan öfverens om, att en ledsammare pingst hade de ej varit med om.

Borta på ön midtemot voro studenterna i än sämre humör, ty de hade snart kommit under fund med att de voro de enda lefvande varelserna på denna lilla plätt af jordklotet. Villan som de sett var ännu obebodd och tillbommad, så att de bägge herrarne icke ens kunde få tak öfver hufvudet mot ovädret. De sökte efter en båt och funno i ett låst lider en sådan, liggande med kölen

i vädret och så stor att det minst skulle ha fordrats ett halft dussin starka karlar för att bära ner den till sjön och sätta den i vattnet. I flera timmar gingo de två bröderna som ett par skeppsbrutna rundt kring stranden på ön och buro sig åt som de haft några skrufvar lösa. De svängde sina näsdukar och hojtade för att bli observerade på landet midt emot, men det var ingen som såg dem. De försökte komma ombord på någon ångbåt, ehuru dessa voro på utgående, men deras vinkningar och hojtanden togos för vänliga pingsthelsningar och besvarades af passagerare på båtarna med liknande ovationer tillbaka.

När klockan led mot fem på eftermiddagen, började de två studenterna att anse situationen förtviflad, och Knut kom till och med fram med det förslaget, att Fritz, som var en god simmare, borde klä af sig och simma öfver till andra stranden för att där hämta en båt.

Vid sjutiden på aftonen slog ändtligen befrielsens timme. En hemvändande ångbåt, visst den tjugonde i ordningen, styrde på de två herrarnes vidunderliga signaler upp till bryggan och tog dem ombord. Och nu voro de räddade!

Knut, som ännu inte frukosterat, störtade ner i matsalongen, och äfven brodern fann för godt att följa honom. Därnere beslöto nu de två unga männen att uppskjuta besöket till följande dag, och så kilade ångbåten äfven denna gång förbi bryggan, där studenterna bort landstiga på morgonen. Trötta och genomvåta återkommo de två fästmännen frampå aftonen till Stockholm.

Efter att ha tagit en droska, med hvilken de reste hem till sig, klädde de om sig och foro så till Djurgården för att skaffa sig en stunds förströelse och ett par glas punsch.

Därute träffade de två medicinarne en massa vänner, för hvilka de förtäljde sin Robinsonad, och så blef det i stället för ett par glas punsch lika många halfbuteljer per man.

Dagen efter vaknade de två resenärerna i sina bäddar två och en half timme efter sen ångbåten gått, hvarefter de satte sig ner och kokade ihop följande sorglustiga epistel till sina anförvanter ute i skärgården.

Stockholm d. 18 maj 1891.

Bästa farbror.

Ni voro väl rysligt förargade öfver att vi ej kommo ut till er under pingsten som vi lofvat, men ett oblidt öde korsade våra planer. Vi ha bägge förkylt oss och måst intaga sängen. Under hela gårdagen förtärde vi ingenting (Knut åt inte ens frukost). På aftonen lyckades vi dock få i oss litet mat, hvarefter vi medicinerade med den påföljd, att vi sofvit tämligen godt och vaknat alldeles nyss med infernalisk hufvudvärk. Vid tolftiden i natt kände vi bägge stark yrsel. Nu tänka vi gå ut och stärka våra domnade krafter med en sillfrukost och litet porter, hvilket säkert skall rekréera oss. Hälsa tant och bed flickorna inte vara oroliga. Nästa söndag hoppas vi få omfamna er alla.

Knut och Fritz.

P. S. Kärlekens vägar äro underliga, säger ordspråket. Det ha äfven vi fått erfara nu i pingst.

Söndagsjägare.

"Min är fågeln!"
"Men jag sköt på samma gång."
"Mitt skott var det som träffade."
"Eller också mitt!"
"Om vi skulle dela villebrådet?"
"Det är omöjligt."

"Inte så omöjligt heller. Kom till mig och ät middag i morgon, så skall jag servera kramsfågel till smörgåsbordet."

Också ett beröm.

"Det är som jag alltid har sagt, du är en elak pojke, Calle!"

"Åh, det ska inte mamma säga. Skolmagistern berömde mig i dag, han."

"Fick du beröm?"

"Jo jo men, mamma."

"Och hvad sa' då magistern?"

"Jo, si det var en annan pojke, som hade slagits och då sa' magistern åt honom: — fy hvad du är stygg, du är nästan värre än Calle."

De engelska polisongerna.

(En affärshistoria.)

Napoleon Tjuslund var ovillkorligen n:o 1 i Österköping! Åtminstone kunde ingen af den lilla stadens manliga invånare mäta sig med herr Tjuslund i öfverdådig elegans. Sina kläder tog han rubb och stubb från hufvudstaden, på hans fingrar blixtrade juvelringar, hans promenadkäpp var, ensamt den, ett konstverk, ty det äkta, spanska röret hade en skulpterad elfenbenskrycka, inlagd med guld, minst tvåhundra år gammal.

Sådan herr T. gick och stod, var han framför allt damernas i Österköping förklarade gunstling. Ty utom sin förföriska elegans, förfogade herr T., som tillika var ungkarl, öfver en liten nätt förmögenhet, en god affär, ett angenämt umgängessätt och, *last but not least*, öfver ett par utmärkt vackra och sorgfälligt vårdade *engelska polisonger*. Dessa polisonger gåfvo åt hela hans personlighet något extra ordinärt karakteristiskt. Utan dem skulle herr T. icke verkat så imponerande, icke så magnifik, icke så — ja, hvad skall jag säga! — Hugg af svansen på en katt och säg mig sen, om ni tycker, att han är så treflig som förut. På samma sätt var det med herr T. Han skulle ha verkat på sin omgifning som en katt med afhuggen svans, därest han beröfvats sina engelska polisonger.

Herr T. ville helt säkert ej heller för något pris världen blifva af med sin manliga ansiktsprydnad, därest icke slumpen och herr T:s konkurrent och gode vän, grosshandlaren Ture S. spelat honom det fula sprattet att vid ett tillfälle nödga honom att sätta sina vackra polisonger på spel.

Förhållandet var nämligen det, att de båda köpmännen en vacker dag kommo i en liflig, men vänskaplig affärsdispyt, som slutligen mynnade ut i följande påstående af herr T.:

"På min ära, min vän, som köpman är jag beredd att hvilken dag som helst sälja allt hvad jag äger, om jag blott förtjänar därpå!!!"

"Prat, du vet icke hvad du säger," afbröt konkurrenten. "Ponera att jag till exempel frågade om priset på *dina polisonger*, hvad skulle du då svara?"

"Ja skulle svara: priset på mina polisonger är *fem hundra kronor*. Har du lust att ge det, så är affären klar!" inföll herr T. lifligt.

"Är det ditt allvar?" frågade konkurrenten.

"Här är min hand, slå till, så är köpet afgjordt och jag har förtjänat fem hundra kronor på dig för första gången i mitt lif."

"Afgjordt," sade grosshandlar S. och slog till. "När vill bror lämna varan?"

"När du behagar, men penningarna skall jag be att få extra kontant."

"Det är öfverenskommet!" svarade köparen, hvarefter han satte sig ner och skref följande

Köpekontrakt.

Undertecknad försäljer härmed till grosshandlaren Ture S*** mina polisonger, i det skick de nu befinna sig, mot en öfverenskommen köpesumma af fem hundra

kronor, att extra kontant till mig erläggas. Och förbinder jag mig att på tid och sätt, som af köparen bestämmes, genast leverera varan.

Österköping etc.

Sedan säljaren undertecknat detta kontrakt och köparen låtit bevittna hans namnunderskrift, öfverlämnade den senare till sin kollega, herr T., de fem hundra kronorna.

Så gingo veckor och dagar. Hvar gång de båda köpmännen möttes ute, frågade alltid herr T., när han skulle få nöjet leverera sin vän dennes polisonger, som han fortfarande bar på sig. "Ju förr detta skedde, ju bättre vore det för mig, ty desto förr hinner jag få den förlust jag gjort ersatt," sade herr T. Och tillade han en smula hånfullt: "är det så, att du, bror S., är spekulant på ännu ett par polisonger af samma kvalité och till samma pris, så tror jag mig kunna om ett år eller så leverera dig varan, ty jag har gud ske lof en charmant skäggväxt."

Herr S. log inom sig.

"Jag skall fundera äfven på den affären, när tid blir, men hvad leveransen af den redan köpta varan beträffar, så får därmed anstå tills vidare," sade han. Och därmed skildes vanligtvis de bägge herrarne, lika goda vänner som förut.

Så tillstundade en vacker dag i Österköping en större festlighet, i hvilken grosshandlaren T. var själen. Man hade å stadshuset anordnat en stor subskriberad bal å hans majestät konungens namnsdag, och det glunkades till och med om att herr T. särskildt gladde sig åt denna festlighet, emedan han på balen väntade att få träffa en dam, åt hvilken han under senaste tiden ägnat sin speciella dyrkan.

På förmiddagen samma dag, som balen skulle gå af stapeln, erhöll grosshandlar T. ett affärsmeddelande från sin konkurrent, herr S., af följande lydelse:

Anhålles att *ena hälften* af H. H:s till mig försålda polisonger levereras mig i dag före kl. 3 e. m. Den andra hälften torde enligt aftal bäras till dess order om dess aflämnande från mig erhålles.

Högaktningsfullt

— — —

När herr T. läst detta meddelande, gick ändtligen ett ljus upp för honom. Han hade gjort en dålig affär!

En kvarts timme senare stod han på vännen S:s kontor och mäklade som följer:

T.: "Hör du, bror S., jag är här med anledning af det där skämtet med polisongaffären. Jag har nyss fått ditt 'meddelande', hvilket roade mig mycket, men nu tycker jag gycklet bör ta ett slut. Här har du dina fem hundra kronor, och så går köpet tillbaka!"

S. (*allvarligt*): "Nej, jag står fast vid affären och fordrar, att min order genast effektueras."

T.: "Säg då med detsamma: hur mycket begär du för att köpet skall gå tillbaka."

S. (*skrattande*): "Jag skall vara billig! Gif mig åter mina fem hundra kronor och lofva mig, att du i vår lägger ner din affär här i sta'n och i stället etablerar dig i Göteborg. Där passa du och dina engelska polisonger bättre än i den här lilla 'hålan'."

T. (*glädjestrålande*): "Det är jag med om, och jag vore dig särskildt tacksam, om du på balen i afton gaf offentlighet åt detta rykte."

S.: "Jag förstår, det kommer att betydligt höja dina aktier i en viss persons vackra ögon. Du är allt en stor filur, min käre T."

T.: "Inte på långt när så stor som du, bror S.," svarade T.

* *
*

Ett par dagar därefter annonserades grosshandlar T:s förlofning i stadens tidning. Men historien med polisongaffären dunstade så småningom ut, sedan T. flyttat från staden, där den klipske grosshandlaren S. numera "tutt solo" drifver sitt "geschäft".

Ett nytt, praktiskt sjövapen.

(Skepparhistoria.)

Här läser jag tidt och tätt i bladen om storartade uppfinningar med hvilka man borrar örlogsskepp i sank i krigtider, sa' en gång gubben Bom, som på sin tid tjänat både engelsmän och fransoser som lättmatros.

Här om da'n läste jag till exempel att de funnit på något som de kalla *torpedosor*, som kosta många tusen riksdaler stycket och hvilka när de släppas ut i vattnet ränna "manofwarerna" i sank, fortfor han.

Men hva ska de nu tjäna till att ha så dyrbara krigsredskap, vill jag fråga? I det stället kunde man godt reda sig med *svärdfiskar*, tycker jag.

Jag minns, jag, hvad nytta vi hade ombord på Mary-Ann från Portsmouth af ett par dussin sådana fiskar, när engelsmännen och kineserna lågo i fejd med hvarandra i början af 40-talet.

Under nedresan fångade vi gökarna i Stilla Oceanen, om jag minns rätt, och tappade en af de stora järncistererna ombord fulla af saltvatten, i hvilket vi släppte de fula fiskarna. Som vi voro destinerade till *Hongkong*, på hvilken stad engelsmännen då nyss lagt vantarna, lastade med proviant för garnisonen i sta'n, började det genast osa hett om öronen, så fort vi kommit in i de kinesiska farvattnen.

Nätter och dar anföllos vi af vindögda, gula sjöröfvare, och sen vi skjutit bort all ammunition på rackarpacket, stodo vi där vackert. Då kom "gubben", som var en klok karl, att tänka på svärdfiskarna, som vi hade ombord. Så fort vi nästa gång, kringrändes af röfvarföljet, slogs en smäcker ända om stjärten på hvarje fisk, och så hyfvades de öfver bord. Sen blefvo vi vittne till en så lustig lek, att vi lågo hopvikta som fällknifvar bak relingen af skratt.

Svärdfiskarna, som nu fingo plats att svänga sig på och synbarligen förstodo hvarom fråga var, rusade bums i blindt raseri på "djonkerna" och förvandlade skrofven på några minuter till såll, så att skutorna, innan vi hunno blinka, gingo till botten som gråstenar. Och sen halade vi åter fiskarna ombord tills nästa gång vi angrepos. Och på det viset gick allt "well" några dar, till dess vi träffade en engelsk korvett, som konvojerade oss i hamn. Så att nog kan man skaffa sig tjänlig krigsredskap till sjös, som gör sin tjänst lika bra som torpedosor och tockna där nymodigheter, det är då dagsens sanning, slöt gubben Bom och plirade med ena ögat, som han brukade, när han ville se, om det fanns någon åhörare i laget, som inte trodde hvad han berättade.

Naiv fråga.

Hon: “Det är väl intressant att få resa till Italien?“
Han: “Ja, mycket angenämt.“
Hon: “Nå, säg mig, ser verkligen Italien ut som en stöfvel?“

Krokodilfångst.

(Skepparhistoria.)

I Neapel träffade jag en gammal sjöbuss, svensk till börden, som under ett par år, för ett engelskt bolags räkning, fört ångbåt på Nilen och från denna tid berättade följande:

Krokodilerna, som i stora flockar uppehöllo sig utmed flodens stränder, voro våra farligaste fiender. En dag, under det ångaren vid en af stationerna lossade en del last från Alexandria, beslöt jag, oförsiktigt nog, att taga mig ett bad å ett grundt ställe i floden.

För den skull slog jag mig ner å en med gyttja delvis öfverhöljd trädstam, som uppkastats på stranden, och började kläda af mig.

Bäst som jag var i färd med att dra af mig mina högskaftade sjöstöflar, som jag tagit på mig för att undgå dödande bett af de reptiler, som höllo sig dolda i det höga gräset utmed flodens stränder, satte sig trädstammen, hvarpå jag slagit mig ner, i rörelse mot floden. Med en enda blick öfvertygade jag mig nu om, att jag satt mig på en *krokodils rygg*, hvilken under några timmar tagit sig en liten siesta på flodbädden och lyckligtvis ännu inte upptäckt mig, där jag satt till hälften afklädd, färdig att när som helst uppslukas af odjuret.

Nu voro goda råd dyra, om ej den strid på lif och död, som förr eller senare hotade att utbryta mellan mig och odjuret, skulle sluta till min nackdel.

Jag tog därför raskt mitt parti och skyndade, innan djuret hann kasta sig i floden, krypande på dess rygg, med min ena sjöstöfvel i handen fram till dess hufvud, och drog hastigt som tanken *stöfveln öfver dess spetsiga gap* innan odjuret hann öppna sina käftar för att krossa mig mellan sina tänder.

Sedan var segern min! I nästa ögonblick hade jag sänkt min slidknif till skaftet in i odjurets hjärta.

* * *

Vid ett annat tillfälle metade jag krokodiler, som stockholmare på sommarnöje meta abborrar, på följande enkla sätt:

Å den stora massiva krok, som fanns anbragt vid ändan af den kätting, hvarmed godset om bord medelst ångwinch lossades och lastades, sattes ett lämpligt bete, hvarefter krok och kätting kastades öfver bord, och bommen, hvarvid kättingen var fäst, fick tjänstgöra som metspö. Krokodilerna, som summo omkring oss på alla sidor, nappade ögonblickligen *och upphalades genast med ångwinch ombord,* där de fängslades för att sedermera levereras till några af de zoologiska trädgårdarna i Europa och Amerika. Jag skulle på detta sätt kunna ha fyllt hela lastrummet med dessa grymma djur, därest icke medlidandet med dem hos mig till sist fått öfverhanden med jaktifvern, slöt kaptenen.

"Stor-Sven."

(En sannfärdig röfvarehistoria.)

Han var ingen angenäm bekantskap att göra. Också undvek folk att komma i beröring med honom, när han sent omsider slog sig i ro och köpte sig en liten hemmansdel i X—by, ty ryktet hade gått före honom, och det var just inga vackra saker man fått höra om honom! I tre månaders tid, berättades det, hade han suttit häktad misstänkt för mord och rån på öppen landsväg, men det var han då oskyldig till, ty under det han satt "på bekännelse" i länshäktet, ertappades de verkliga gärningsmännen och fingo sedermera bägge plikta med lifvet för sitt hemska brott. —

Han hade dock inte förr tillträdt sin gård, förrän han satte skräck i grannarne. När han kom hem på lördagskvällarna, efter att ha varit i stan och där förvandlat ett par tunnor potatis eller säd, i brännvin, kunde han i fyllan och villan ragla kring i byarna och bulta på hos grannarne midt i natten.

Och de "djäfla läsarna" hade han i synnerhet ett godt öga till. Gång på gång hade det händt att han slagit sig in hos dem, fått ljus tändt och satt sig att läsa bibeln på sitt sätt, med svordomar mellan hvarje ord i texten, så att de gudfruktiga människorna skälft

som asplöf i sina bäddar och i tysthet anropat Återlösaren om nåd för den gräslige syndarens fattiga själ.

Till sist blef dock den skurkaktiga despotism, som Stor-Sven utöfvade, för stark att smälta för de hederliga bönderna, synnerligast som en och annan snart märkte att om han glömde en yxa kvar på en huggkubb eller en räfsa i en hövålm, så var den ögonblicket därpå försvunnen. Och satt det gångjärn och krok i en grind ena da'n så kunde de vara borta den andra, alla andra tjufstycken att förtiga. Och det fanns icke *en* som ej skulle kunna tagit på sin salighetsed att Stor-Sven visste hvart allt det, som så där plötsligen kom bort, tagit vägen.

Hos Per Persson i Vestergår'n försvann på detta sätt en vacker natt en rågtunna från logen, och hos Jonas Andersson i Storgår'n gräfdes det natt efter natt djupa hål i höet på foderskullen.

När det så led mot juletid, tyckte bönderna att de ville ha frid till hvilket pris som helst, och så kom det sig att de i tysthet turade om, två och två, och höllo vakt på Jonas Anderssons foderskulle nätterna igenom. Fjärde natten hörde "Espedaln" och rättarn på Johannesberg, som då lågo på vakt, dörren till foderladan klirra på sina rostiga gångjärn. Det klack till i dem bägge och samtidigt gåfvo de hvarandra en knuff i sidan till tecken af att något ovanligt var å färde.

Men fast de kände sina hjärtan bulta som slagor på ett loggolf, förlorade de ej sin sinnesnärvaro utan lade in hvar sin mulbänk för att stärka kuraget. I nästa ögonblick sågo de Stor-Sven repa eld på en fyrsticka och tända en lykta nere å ladugolfvet. Och sen det var gjordt blefvo de vittne till hur han proppade en medhafd bosskorg full af hö.

Då gåfvo de bägge karlarne åter hvarandra en knuff, och så gledo de ner från skullen på en gång och kastade

sig handlöst öfver tjufven just när han tänkte aflägsna sig med sitt rof.

Rättarn gaf honom en spark på hvardera skanken, så att han knäade, och sen vräkte de honom baklänges i ett hörn under det de mumlade:

"Nu är du allt fast licke, fähunn'."

"Hva i Jesse, välsignade namn vill I mig? I vill fäll inte myrda mig i all mi syndaskull, utan att ja' först får dra en suck te Vår Herre för min fattia själs frälsning. Aja mej då, låt mej te minstingen dra flåse e vänna för guss skull," stönade Stor-Sven.

Nu blefvo karlarne en smula ängsliga och släppte taget kring tjufvens strupe.

"De ä' ingen af oss som vill ha ditt usla lif, din skojare. Men släpper vi dig ä du kanske nog go för å ge oss åka inna vi vet orde åf," inföll rättar'n.

"Kära, söta I, jaså de' ä' du, Gustaf, och du, Kalle — hva ha ja gjort er för ondt. Släpp mej ä I så snälla!" bad Stor-Sven på sina knän.

"Lofvar du att inte sticka knifven i oss, om vi släpper dig?" frågade nu Espedal'n försiktigt.

"Åj, åj, åj, ja gagnar ju allri knif mer än om söndaga, då ja nån gång rakar mej för å gå i Guss hus. Gör me mej hva I vill, men släpp mig lös, annars stämmer ja er te tinge och tar er bägges te vittnen på att I velat öfverfalla och ta lifvet åf mig," fortfor den illistige skälmen.

Nu släppte karlarne med ens sitt tag och stirrade på Stor-Sven, som åter kommit på fötter.

"De ä fäll' vi, som kommer å stämma dej, å vittna att du varit här å stulit hö, ärkerackare," skreko vittnena.

"Hå, hå, hå, så tokut dumma I ä'. Ä de ja som stulit hö't, när I var här före mej och jag just skulle

titta in och se hva I hade för er,“ hånskrattade Stor-Sven.

Karlarne stirrade nu på hvarandra utan att kunna få fram ett ord.

“Ja, ser I de, era uslia stackare, I kan inte neka till hva ja sett med mina egna öger. Men ja vill er inte illa. Ta nu korgen, där, å följ mig hem, så ska ja ha käringa min å sätta på kaffepanna åt oss, så vi får oss ett par stadiga gökar, å så blir de allri ol nämnt mer om de här äfventyre,“ fortfor Stor-Sven inställsamt.

“Ne pass för de, din uschling,“ sa’ då rättarn, som först fick mål i mun. “Ä de nu så att du ä så styf abekat ve tinge så du skulle kunna vända hvitt te svart å göra oss te tjufvar, så må det då för våran del vara händt att vi inte sett någe i natt. Men att vi sen skulle anförsi dig vara så hederlig att du skulle få traktera oss med kaffegökar, de ä vi för goo te, eller hur?“ fortfor rättarn vänd till sin kamrat.

“Ja *sämre* karar ä vi inte än vi skulle kunna bju dig på en *ärlig* kaffegök, din rackare, om vi inte visste att han skulle kvälja dig, så att du fick ge oppen igen. Å kom nu, Gustaf, så går vi,“ sa Espedaln.

När de bägge karlarne försvunnit i mörkret, log Stor-Sven mefistofeliskt. Den gången slapp han att bli fast, tack vare sin dråpliga advokatyr, men sin julgröt fick han ändå äta inom lås och bom.

Nattligt äfventyr.

Då herr Petterson här om kvällen kom hem litet lurfvig, så råkade han att fatta vilse tag, då han skulle ringa på portklockan.

Det värsta af allt.

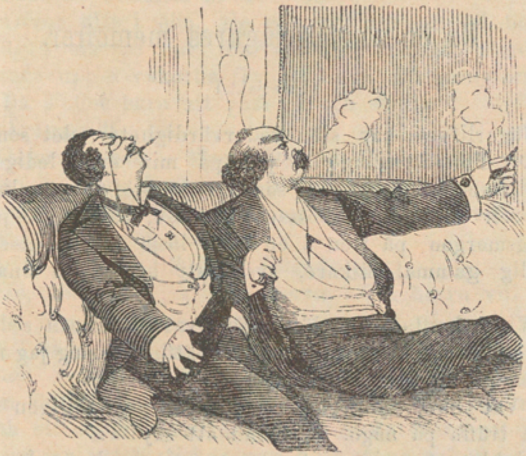

"Värst är det väl ändå här i världen, när man blir så blaserad, att man inte kan njuta af något annat än en cigarr."

"Å nej, ännu värre är, när cigarren är dålig."

Ur en söndagsjägares memoirer.

(Utterjakt.)

Jägarlifvet har sina vedervärdigheter, det som allt annat. Första tiden, då jag på min enda lediga dag under veckan, nämligen söndagen, ströfvade omkring i skog och mark med bössan på axeln, påträffade jag en söndagsmorgon på isen å en liten insjö en till utseendet hederlig gammal fiskare, sysselsatt att vittja sina redskap.

Vi bekantade oss lätt med hvarandra, och sedan vi tagit en klunk ur min medhafda jaktflaska, slog jag fiskargubben på axeln och frågade:

"Vet han, min gode man, hvar jag möjligen skulle kunna träffa på något villebråd att skjuta?"

Gubben tog sig en funderare, så såg han på mig en stund och svarade ändtligen:

"Förstår han sig på skjuta *utter*, så ä' de fasligt godt om den sortens villebråd här i sjön. Och jag skulle ingenting ha emot om, att di tusan djekla hölls efter lite, så att di inte åt opp all fisk i sjön för mig, som di nu gör."

Jag intresserades lifligt af gubbens ord.

"Å tusan, finns här utter i sjön, hur se de ut?" frågade jag, som väl hört talas om dylika djur, men aldrig sett något.

"Ackerat som en katt ser dom ut, fastän de som sagdt äta fisk i stället för råttor. Och min tro ä' att uttrarna heller inte ä' någe' anna' än *sjökatter*," upplyste fiskaren.

"Jaså, säger han det, min goda man," inföll jag ännu mer intresserad. "Men säg mig nu en annan sak: hvar finns då uttrarna ni talat om?"

"Öfver allt i sjön. De gå omkring nere på bottnen och lägga sig på lur för fisken. Och så komma de emellanåt upp i vakarna för att ligga och grina och sola sig. Då ä' det bara att pass på och skjuta."

"Å tusan!"

"Jojomen san. Men i vattnet ä' dom inte goa att få korn på, sir herrn, för di dyker så behändigt, och därför ä' det bäst att narra opp dem på land och skjuta dem där," fortfor fiskaren.

"Hur går det till då?" frågade jag.

"Jo, det ska jag säga herrn. Om herrn vill köpa de här fem gäddorna, som jag nyss fått på mina ståndkrokar," sade den gamle och visade en knippa fisk, som han höll i handen, "så kan herrn hänga upp dem i björken där, invid sjöstranden, under det att jag hugger en vak ett stycke därifrån. Se'n är det bara att vänta till dess en utter sticker upp hufv'et ur vaken och får syn på gäddorna i trä't. Då ska herrn få si, hur ögonen komma att glindra i skall'n på'n och hur han bums kryper upp ur vaken och knallar sig i land för att få sig ett godt mål. Och rexten förstår herrn ju, eller hur?" slöt fiskaren och smålog finurligt.

"Mycket väl, det blir en högst intressant jakt, som jag genast vill försöka." Därmed köpte jag gäddorna af fiskaren, hvarefter vi hjälptes åt med de öfriga arrangemangerna för jakten. När allt var färdigt, tog fiskargubben adjö och önskade mig lycka på jakten.

Jag är visst inte skrockfull, men att önska lycka på jakten bådar alltid otur, har jag hört sägas.

Sedan jag suttit på lur, till dess jag var stelfrusen, utan att få se skymten af så mycket som en uttersvans en gång, tog jag åter ner mina gäddor ur trädet och vandrade hem med dem.

Se'n dess har jag aldrig varit i tillfälle att upprepa experimentet, som dock måhända förtjänar att bli bekant och försökas af andra för den ädla jaktsporten intresserade, hvarför jag här meddelat de råd, den gamle fiskaren gaf mig. Olik de flesta jägare narras jag inte, ty då skulle jag i stället för de fem gäddorna naturligtvis haft lika många uttrar eller så kallade "sjökatter" med mig hem.

Ömsesidigt.

(En giftermålshistoria.)

Herr landthandlanden Agaton Blomgren fann vid fyllda 45 år lifvet tomt som en kaffebal, hvars innehåll utminuterats, och beslöt därför en vacker dag att annonsera i Nyheterna efter en "medelålders dam af god familj, hvilken, om ömsesidigt tycke uppstod, vore villig att förena sina öden med annonsören".

"Svar åtföljda af fotografier torde sändas" etc., stod det, som vanligt, i slutet af meddelandet.

Då det dessutom tillkännagifvits att friaren hade "redliga afsikter med sitt anbud och att allt skämt undanbads", fanns det verkligen ett tiotal ogifta damer som på fullt allvar reflekterade.

Herr Agaton Blomgren granskade svaren och synade fotografierna, som en prisdomare vid en skönhetstäfling. Och hans beslut var strax fattadt. En af de sköna öfverglänste vid första påseendet samtliga sina medsökande om herr Blomgrens gunst, och henne kände den öfverlycklige annonsfriaren redan att han älskade, hvarför han genast satte sig ner och i passionerade ordalag skriftligen anhöll om den utkorades hand och hjärta.

För att från hennes sida det "ömsesidiga tycket" skulle uppstå hittade herr Blomgren på ett litet oskyldigt

knep och bifogade sin fotografi — från den tid, då han som ung commis bakom sin disk tjusade alla jungfrur i det jungfruliga Filipstad, där hans vagga stått. Ett par dagar härefter var herr Blomgren den lyckligaste älskare på norra sidan om ekvatorn.

I sitt svar hade den utkorade i sympatiska ordalag tolkat de ömma känslor, som åsynen af herr Blomgrens "nobla drag" uppväckt i "hennes själ" och i jungfrulig blygsamhet gladt sig åt det intryck som äfven hon lyckats göra.

Det "ömsesidiga tycket" hade således redan uppstått, och det gällde nu endast att "ingå äktenskap".

Under det denna tanke genomkorsade herr Blomgrens hjärna, bröt han en liten biljett, som fanns innesluten i brefvet från hans hjärtas dam.

Den var undertecknad: *En lycklig mor* och innehöll en inbjudning till herr B. att icke försumma göra ett besök i ett visst hus vid X-gatan, där han var ifrigt efterlängtad, då han anländt till hufvudstaden.

Herr B. packade genast sin kappsäck, och följande dags eftermiddag ringde han, enligt uppgifven adress, på där hans brud väntade tillika med den moderliga välsignelsen.

Han mottogs på det hjärtligaste af en fyrtioårs dam, som han fann så älskvärd att han skulle haft lust att pussa henne, om icke respekten för "svärmor" hållit honom tillbaka.

Den "gamla", som herr Blomgren redan i tankarna kallade denna "lyckliga mor" till hans utkorade, serverade förfriskningar, och en half timme förgick under muntert samspråk om ditt och datt.

Då tog den förtjuste älskaren, som ännu icke sett skymten af sin tillbedda, ändtligen bladet från munnen

och uttryckte en oskyldig önskan, att bli föreställd för sin fästmö.

“Min dotter, menar ni?“ sade “den gamla“ med ett skalkaktigt leende.

“Ja, er förtjusande fröken dotter,“ ifyllde herr Blomgren.

“Den gamla“ slog ner ögonen och rodnade som en tjuguårig ungmö.

“Ack, min herre! *Jag har ingen dotter*,“ ljöd det från hennes läppar.

“Hva, hva, vill det säga,“ stammade herr Blomgren och spärrade upp ögonen. “Det är således ni som — — Men hvar är då er mor som, som lånat sig åt — — —“

“*Jag har ingen mor!*“ ljöd det å nyo, under det herr B:s värdinna fäste sina vackra ögon på den förbluffade landthandlanden och log sitt mest förföriska leende.

“Men, min fröken, jag förstår verkligen ej — — har jag kanske gått orätt, eller —?“ stammade friaren å nyo.

“*Jag är ingen fröken!* Jag är änka och mor åt en gosse på 8 år! Och ni har gått rätt! Det stod ju i annonsen att ni till hustru önskade ’en medelålders dam af god familj’. Jag reflekterade, ty jag behöfde en man som blefve en far för min lilla gosse,“ förklarade “föremålet“.

“Visserligen, men den fotografi, som jag från er mottagit, är ju er egen?“

“Ja, jag äger ingen annan, ty jag har ej fotograferat mig sen jag blef gift. Och det är nog också bra länge sedan ni satt framför en kamera,“ sade änkan småleende och gjorde på stående fot jämförelse mellan herr B. och hans konterfej, som hon drog fram från en plats närmast hjärtat.

Herr Blomgren hostade för att dölja sin förlägenhet, då äfven han fann sig afslöjad, och i nästa minut upprepade han sitt frieri muntligen.

Dagen slöts sedermera med en glad förlofningssupé på Rydberg; ty hvad "den gamla" svarade, men inte blef det: Nej!

Uppriktighet och själfkännedom.

Principalen: "Låt nu se, att herrn kan sälja mera den här gången, än när herrn senast var ute. Vår firma bör nu vara mera känd."

Profryttaren: "Om så är, går det visst ännu sämre, fruktar jag."

När herr Petterlund blef goodtemplare.

Sannsaga.

Det var på vårsidan, då snön så godt som smält öfver allt inom staden, som herr Lukas Petterlund, rentier och goddagspilt på gamla dar, sent en natt kom traskande gatan utför på väg till hemmet.

"Pfu, så många toddar det blef i kväll! Jag är ju ordentligt fy-fylax, känner jag," mumlade herr Petterlund för sig själf, under det han med mycken möda lyckades låsa upp sin port och åter stänga den.

"Jag undrar hvad gumman ska säga, när hon får se mig — hm! — Det är bäst att jag går tyst, så att ja-hag inte väcker henne, så ska hon ingenting märka i morgon. Ja, det är bäst!" fortfor herr P. för sig själf, under det han kryssade fram i sakta mak öfver den mörka gårdsplanen.

"Fy tusan! Där trampa' jag ju i en hel pöl af smörja — hm — som jag får lof att torka af mig så att inte gumman mär-mär-mär-ker det!" fortfor gubben och såg sig omkring till dess han borta vid en vägg såg något hvitt lysa och återtog:

"Ah, där ligger ju lite snö kvar ännu. Dit går jag och torkar mig!".

Om några ögonblick därefter stod gubben stödd mot väggen, ifrigt sparkande, först med den ena foten och så den andra i en större ho, fylld med kalkbruk.

Han tyckte visst ett ögonblick att den lösa "snön" klibbade vid stöflarna väl envist och sökte så godt han kunde skrapa sig torr under fötterna å rotmattan i tamburen, hvarefter han på tå smög sig upp för trappan till första våningen och in i sin tambur. Därifrån gick färden öfver matsalen och ett annat rum in i sängkammaren, där han lyckligt och väl hamnade, efter att sakta ha trefvat sig fram utefter möblerna i rummen och tassat golfven fulla med kalkspår. I den gemensamma äktenskapliga bädden sof fru Petterlund så hårdt, att det vid hvarje andetag lät som om man stjälpt ut ett lass kullersten i rummet.

Herr Petterlund smög omkring på brysselmattan för att få fatt i en stol i mörkret och satte sig slutligen i en, å hvilken frun kvällen förut ställt från sig sin splitter nya trettiokronors vårhatt, samma dag som den kommit hem från modehandlaren.

Så började afklädningen och allt gick utmärkt, utom då stöflarna skulle af! De voro hala som ålar, men herr Petterlund var envis och torkade oupphörligt af händerna, först på sina pantalonger, så på en "handduk", hvilken följande morgon befanns vara fruns kamkofta, och sist i ett hörn på draperiet från sänghimmelen. Och ändtligen, efter oerhörda ansträngningar, blef herr Petterlund kvitt sina fotfodral! Smygande i strumplästen, öppnade han en dörr, som från sängkammaren ledde ut i en korridor, gränsande till köket. Herr Petterlund klef in i köket. Där satte han ytterst försiktigt sina smutsiga stöflar på vedlåren i en bunke nysilad aftonmjölk, som jungfrun glömt att ställa undan, innan hon gick och lade sig.

Herr Petterlund smög åter in, drog en suck af lättnad öfver att allt gått så bra, trefvade därpå efter vattenkaraffen, fick ändtligen fatt på den, satte den för munnen och tog några djupa klunkar. Satte den därefter åter försiktigt ifrån sig i tomma luften, så att den föll i golfvet på herr P:s ömmaste liktorn, hvarvid han tog ett skutt åt sidan och skuffade kull nattduksbordet, å hvilket frun ställt sin arbetslampa.

Nu hördes ett kvidande från sparlakanen. Det kom från fru P.

"När kom du hem, och hvad tar du dig till med i mörkret, Lukas?" frågade herr P:s äkta hälft.

"Jag! In-ingenting, gumman lilla. Jag har varit hemma en hel timme och ligger redan. Men i sömnen råkade jag visst att — att knuffa till en af ljusstakarna på nattduksbordet, så att manschetten föll i golfvet och gick sönder. Den får ligga där till i morgon!"

"Hvar har du varit, jag väntade så länge på dig i natt?" ljöd det åter från frun.

"Jag! Jag har varit på en — en sådan där *goodtemplarfest och — och recipierat.* Ser du, gu-umman lilla, jag tä-tänker inte göda krögarne längre, jag, sir du!!!"

Därmed drog herr P. täcket öfver hufvudet och försökte sofva.

Fru P:s reflexioner togo form i följande sarkasm:

"Good-tem-plare! Det få vi väl se i morgon, det!"

Därmed drog äfven hon täcket öfver hufvudet, och några minuter senare lät det som om ett halft tjog grofbladiga bjälksågar arbetat inne i sängkammaren.

"Dagen efter" ska vi aldrig tala om.

När Pålle Bom "trillefånerade".

Stockholmsbild.

Han kom in till "fröken" i cigarrboden, brunstekt af sol och väder, med halsduksknuten vriden bort mot ena örat, halmhatten på nacken, de valkiga grofva näfvarna instuckna i kavajfickan och hojtade:

"Go' kväll! Är det här en kan få 'till och frånera' ett spadtag?"

"Ja, var så god!" sa' fröken.

"Ja' skulle ut te ***sta ett slag och ha tag i en flicka som heter Maria, som tjänar därute, och som jag inte sett se'n jag for i våras. — De ä' ju 'till och från' till ***sta?" frågade Pålle och valkade bussen.

"Var så god och se efter i katalogen, som hänger där på väggen," sa' fröken.

"Tack så mycket," sa' Pålle och började bläddra i boken. — — — "De' här ä' 'latin' för mej!" inföll han efter en stund och ref sig i hufv'et.

"Hvart är det ni vill?" frågade fröken.

"Ja' skulle ut till ***sta ett slag." Och så talade han åter om historien om Maria.

"Ja, jag förstår," sa' fröken. "Här ha vi det! Det är 99 99!"

"Jaså, 99 99, tack så mycket!" sa' Pålle och ref sig åter i hufv'et.

När han funderat en stund, vände han sig å nyo till "fröken" och sade leende:

"Vill mamsell inte vara så go' och hjälpa mig ett tag, ä' hon snäll?"

"Fröken" log vänligt, och så ringde hon på och begärde "99 99".

"Nu är det klart," upplyste hon efter en stund och lämnade Pålle hand om telefonen.

"Det var en konstig 'kikare', det här," sa' Pålle och satte telefonen för ena ögat och såg ut genom fönstret. "Det ser inte f-n ett dugg. Men så mycket ser jag, att inte skulle den duga till sjös!"

"Sätt honom för örat, som jag gjorde," invände fröken.

"All right," sa' Pålle och spärrade nyfiket upp ögonen, som om han väntade på något riktigt märkvärdigt, under det han lyssnade i instrumentet.

"Hör han något?" frågade fröken.

"Nej — — jo, vänta — — 'hallåh'! sa' dom! — Bom, de' ä' ja' — 'till och frånerar' — ohoj — o-ho-oj," gastade Pålle.

"Skrik inte så förfärligt, tala saktare," bad fröken och smålog åt telefonkunden.

"O ho-oj, de' ä' ja', Pålle Bom, ä' de' du, Maria?" hväste Pålle — — — "Nej, de' bara smattrar och fräser som när en ärtkittel kokar öfver," fortfor han vänd till fröken — — — "*O-ho-o-oj!*"

"Det här går rakt inte!" menade fröken och skrattade. "Ni kan ju inte telefonera! Jag skall hjälpa er. ... Se så, nu är den flickan, ni söker, vid telefonen," sade fröken efter en stund, sedan hon hjälpt Pålle tillrätta.

"Låna mig då kikaren ett tag! Ska ja' sätta'n för öra', som sist? — All right! — Ä' de' du, Maria?" — (Med en blick åt fröken.) "'Ja', sa' dom. — All right! Hur mår du, Maria? — 'Bra', sa dom. — — Men för tusan böflar, hvad är det? Det är ju en hel hoper som slamra därborta! Hvad millioner brunsvedda har du för sällskap, Maria? — Seså, nu kokar det öfver i kikarn igen!!! — — All right! — *Hva' förslag?* — *fotografy* — *stearinljus* — *anjovis* — *Å de Kolong* — *blanksmörja* — Dra för f-n! — *Korinter* — *fotogén* — *löständer!* — *halfsulning* — *surlimpa* — — — tack så mycke'!"

"Nej, det där går inte," afbröt fröken skrattande.

"O-ho-oj!" gastade Pålle än en gång. Nej, nu va' de' 'täfft' i spygattet. — Ska ja' langa'n här i årklykan? — All right! — Hva' ä' ja' skyldig? — Tio öre. — Då tar vi ett tag till i löpar'n för femtioöringen. — Inte. — Tror hon kanske inte jag begrepe't till sist," fortfor Pålle med strålande uppsyn. — — Ä' de' här tebaks på femtioöringen? — All right. — Hälsa Maria om ho skulle 'fånera' efter mig, å säg, att jag reser ut å hälsar på'na i moro's kväll. Tack för den här gången och adjös till här näst!"

Det var en unger sjöman
som älskade sin —

gnolade Pålle under det han håfvade efter ett par slantar.

"Stopp lite, där trilla' en tjugufemöring under disken Var så go' och ta'n för besväre — —"

— älskade sin brud.

"Adjö!"

Och ut seglade Pålle med näfvarna i kavajfickorna och halmhatten på nacken.

Rätt uppfattadt.

"Har farbror hört att de nu igen fått tag i en ny *diva?*"

"Hä? Skrifva?"

"Diva från Smål'n!"

"Hvem skrifver det?"

"Alla tidningar ä' af samma tanka."

"*Anka.* Jo jo, tockna där sjungande ankor är det godt om nu för tiden."

Vid middagsbordet.

Modern: "Seså, lilla Mari, läs nu från bordet."

Lilla Mari (som för olydnads skull blifvit utan efterrätt): "För mat, men inga plättar, dig vare lof — — — —" etc.

En kurtisör.

Skämthistoria.

Herr von Z., en gammal Adonis, förälskade sig i fröken Y., en ung och vacker skådespelerska vid en af våra ambulatoriska teatersällskap. Han följde henne från stad till stad, oupphörligt uppvaktande den sköna med blombuketter och glödande kärleksbref.

Då detta icke tog skruf, köpte von Z. ett ganska dyrbart smycke och sände det till skådespelerskan jämte en ny biljett, hvarå endast stod skrifvet:

Dyrkansvärda!

Detta smycke tillhör er, om ni ej försmår en vördsam inbjudan att supera med mig å X. hotell en afton efter spektaklets slut.

Er beundrare
von Z.

Skådespelerskan gick in på förslaget med ett villkor, att hon som förkläde skulle få medtaga en gammal trotjänarinna, och detta beviljades genast.

På utsatt tid stod von Z. med en vagn utanför teatern, och efter en stund kom den gamla med hälsningar från fröken, att hon skulle komma "ensam litet senare"

för att inte komprometterа sig inför kamraterna, att i von Z:s sällskap ha lämnat teatern.

För att bli trodd erbjöd sig duennan att i afvaktan på "fröken" genast medfölja till hotellet.

Z. var förtjust öfver anbudet och hade i vagnen en öfverläggning med den gamla, som slutade med att mottaga en liten handtryckning med villkor, att hon skulle bli Z. behjälplig att öfvervinna sin matmoders köld mot honom.

Vid ankomsten till hotellet visades gästerna upp i ett par afsides liggande, enskilda rum, där en splendid supé stod serverad.

Tiden svann, men den unga damen hördes ej af. Slutligen lämnade uppassaren von Z. ett bref af följande lydelse:

"Jag är hindrad att komma förrän litet senare. Supera utan mig i gamla Annas sällskap."

Hvad var att göra? Som von Z. var hungrig och maten kallnade, inbjöd han, inom sig förargad, artigt den gamla att taga plats. Gumman var språksam och drack skämtande den ena gången efter den andra von Z:s skål och lyckönskade honom till den vunna framgången. Han var den förste, som lyckats beveka fröken Y., att gå in på ett sådant förslag, som han framställt, menade gumman.

När kaffet kom in, blef den gamla all djärfvare och föreslog Z., att de borde fara hem till fröken Y. för att efterhöra, hur det var fatt; hon betviflade ej, att hon skulle lyckas genomdrifva saken, så att han måhända blefve mottagen.

Z., som nu trodde sig förstå gumman, stack en ny femma i hennes hand för att underlätta saken, och så gaf man sig af. Framkomna till det hus, där skådespelerskan bodde, gick den gamla in och bad von Z. vänta.

Och vänta fick han! Ljusen släcktes i den unga damens dublett, utan att något svar hördes af. Frusen och förargad befallde von Z., efter en timmes väntan, kusken att köra till hans hem.

Döm om hans förvåning, då han följande dag å posten mottog en biljett af följande innehåll:

"Jag har hållit mitt löfte. Det var jag som superade med er i går afton, förklädd och spelande rollen af en gammal trotjänarinna. Penningarna, ni gaf mig, har jag skänkt åt någon som behöfver dem bättre än ni, smycket behåller jag som ett minne af er. Jag skall aldrig bära det, utan att med uppriktig och sann fröjd tänka på er och den roll ni spelade i vår lilla komedi — — —"

Von Z. mumlade något ogudaktigt och ref biljetten i bitar, innan han läst den till punkt.

Vid nordpolen.

En skepparhistoria.

När jag var ljungman i världen, berättade gamla beckbyxan Ankarberg, den värste storljugare som någonsin hållit målron vid makt i ett backlag, hade jag tagit hyra på en amerikansk hvalfångarebrigg med hvilken vi kryssade oss fram mellan isberg och annat rackartyg så långt nordväst, att ingen någonsin varit där före oss och ingen lär komma att titta dit efter oss heller. Och fast det var midt i sommaren var det till sist med knapp nöd vi kunde hålla så pass varmt om bord att kocken kunde koka ärterna och fläsket på en dag, så vida han inte steg upp midt i nätterna och gjorde eld i "fyren".

Så bäst det var, en dag, rapporterade utkiken nå'nting som liknade en prick, rätt för ut, och sen "gubben" tagit sig en funderare, satte han kurs på det konstiga sjömärket. Ju närmare vi kommo desto större blef pricken, och till sist såg han i kikaren ut ackurat som det högsta kyrktorn på landbacken. På cirka tio mils afstånd från det konstiga sjömärket kilades vi fast i en ränna i isen, så att vi hvarken kommo fram eller tillbaka! Men så mycket märkte vi att vi snurrade rundt kring kyrktornet, dag ut och dag in i flera veckor. Styrman påstod, att isflaket, i hvilket vi voro fastfrusna, dref rundtkring "märket" och att vi således hade öppet

vatten omkring oss, men "gubben", som var en sakramenskad styf navigatör, yttrade ingenting, förrän han en vacker dag kallade manskapet akter ut, pekade på kyrktornet och sa:

"Eftersom ingen af er vet hvad det där är för en konstig 'prick', så ska jag säga er del, gossar! Det är *nordpolen*, eller den så kallandes *jordaxeln*, omkring hvilken jordklotet vrider sig ett hvarf i dygnet, begriper ni! Därför ligga vi här och bara snurra rundt utan att komma ur fläcken!

Men om det ska bli 465 dar på det här året, så ska ja ha det att *gå varmt* därborta! Ro därför hit med några tunnor tjära ur förrådet, så ska vi rulla dem dit bort och smörja-axeln ett slag, få vi se hvad det gör!"

Och innan kvälln hade vi rullat tjärtunnorna halfvägs, och dan därpå voro vi framme vid nordpolen, ur hvilken jordaxeln stack upp som ett stort rundt fyrtorn med polstjärnan på spetsen.

Där var ett brak må ni tro, när isstyckena stora som hus maldes till snus, som bönorna i en kaffekvarn. Ty rundt kring jordaxeln var en djup grop uppnött i isen. Men trögt gick hela maskineriet, det syntes tydligt.

I med tjärtunnorna, och så fort tillbaka till briggen, kommenderade "gubben", som själf var med, och knappt var det sagdt, förr än tunnorna lågo nere bland de gnisslande isstyckena, söndersmulade till svafvelstickor. Tjäran rann ut, och jordaxeln, som förut var lika rostig som en spik, hvilken legat nergräfd i jorden sedan Moses tid, blef nu uppsmord i en hast, så att jorden började snurra kring så fort att vi hade svårt att hålla balansen på hemvägen. Och när vi ändtligen kommo om bord igen, voro vi så yra i skallen, som om vi fått ett halfstop rom i oss per man.

Så började det dåna och braka i isfältet, i hvilket vi lågo fastfrusna. Och rätt som det var öppnade sig en vak, akter ut, som till sist blef så bred som kanalen mellan Dover och Calais.

Så blåste det upp en frisk nordlig bris just som vi vändt skutan och satt till klutarna.

Gastarna gåfvo till ett "hipp", flaggan hissades under gaffeln, "gubben" bjöd på dubbel groggranson, och se'n har inte katten varit vid nordpolen någon mer gång" slöt gamle Ankarberg och log i sitt skägg öfver att han i ett enda andedrag kunnat häfva ur sig en skeppar-historia, tio gånger värre än t. ex. den om Jonas i hval-fiskens buk, hvilken eljes inte skäms för sig och hedrar profetens vidlyftiga fantasi.

Förståndigt resoneradt.

(Amerikanism.)

Dagen före då ett politiskt val skulle försiggå i Springfield, Ill. kom "öfverste" Hicksby, en af de inflytelserikaste valmännen, in till sin barberare för att bli rakad. Sedan öfversten blifvit intvålad och barberaren satt knifven på strupen på honom, frågade rakaren:

"Hvem tänker ni välja på i morgon, 'öfverste Hicks'?"

"På Mc' Clean, bryggaråldermannen, det är en styf karl det."

"Jaså, alltså inte på hans motkandidat, vår Wilson?"

"Kan aldrig komma 'på tapeten'."

"Jaså inte! Hvad skulle ni då säga i fall jag skär örat af er, nu strax, därest ni inte röstar på Wilson?" sade barberaren häftigt.

"Hm, jag skulle säga," svarade öfversten flegmatiskt: "Er konkurrent här midt öfver gatan är icke allenast barberare, fast jag hört att han icke rakar så bra som ni, utan äfven *fältskär*. Det skulle roa mig att göra den karl'ns bekantskap *Skär till!!!*"

Barberaren lugnades vid dessa hjältemodiga ord.

"Å nej," svarade han i sin älskvärdaste ton, "på det hela taget intresserar jag mig inte så mycket för politiken som det ofta kan synas."

Anekdoter, ordlekar och infall.

De små solvargarna.

"Du är då alltid så glupsk," sade en liten flicka till en annan, som tagit det bästa äpplet från fruktkorgen, "jag tänkte just ta det själf."

* *
*

Fråga och svar.

"Hvad var det som upprätthöll våra revolutionsmän i deras frihetsstrid?" frågade en amerikansk skollärare en af sina lärjungar och blef icke litet flat, då han fick till svar: "Deras ben, sir."

* *
*

Äfven det ringaste bidrag mottages med tacksamhet.

En blind tiggare hade på sitt bröst hängt en plåt med följande inskrift: "Blygs icke att gifva, om det också är blott ett enda öre, jag kan ju ej se."

* *
*

Bibelkunskap.

Vid en religiös sammankomst i Newyork förklarade en gammal sjöman, i det han redogjorde för sin andliga erfarenhet, att då han varit ute i storm och oväder hade han ofta erfarit stor tröst af detta Skriftens ord: "Fegt hjärta vann aldrig en vacker flicka."

* * *

Publiciteten i Amerika.

En tidningsutgifvare i Fredriksburg i Virginia tillfrågades af en främling: "Är det möjligt, att den lilla staden kan uppehålla fyra tidningar?" — "Nej," var det stolta svaret, "det är de fyra tidningarna som hålla staden uppe."

* * *

Skyldig eller oskyldig.

I Chicago stod en irländare tilltalad inför domstolen för någon våldsgärning. "Är ni skyldig eller oskyldig?" frågade domaren. Den sluge irländaren svarade: "Hur kan jag veta det, innan juryn fällt sin dom!"

* * *

Soldatinstruktion.

Underofficern: "När du gör gevär för fot, lägges lillfingret längs efter pipan. Hvarför tror du annars att Vår Herre gifvit dig ett lillfinger, ditt få?"

* * *

Barnkomplimenter.

En liten gosse bad sin mor om en smörgås med ost. "Du skall inte gå och äta jämt och ständigt om dagen," sade hon; "då jag var vid din ålder fick jag aldrig mat mellan måltiderna." — "Ja, men kanske hade du icke en så god och snäll mamma som jag har." Resultatet behöfva vi ej förtälja.

*

En far och mor, båda vackra ännu, sitta tillsammans med sin lilla dotter; fadern håller just på att läsa en saga för henne: "Och så blef det fula djuret förvandladt till en vacker prins, och han höll genast bröllop med den sköna prinsessan." — "Pappa," sade den lilla flickan, "var du också ett fult djur, innan du blef gift med mamma?"

* * *

Förnuftigt.

En svärfar frågade sin svärson hvarför denne gaf sin hustru ett piano, då han ju visste att hon icke kunde spela. "Ja, jag vet det nog," svarade svärsonen; "tror ni att jag skulle vara så galen och skänka henne ett, om hon kunde spela?"

* * *

Beståndsdelar i en middag.

En underlig gammal herre, som tillfrågades hvad han önskade till middag, svarade: "Matlust, trefligt sällskap, någonting att äta och en servett."

* * *

Den militäriska hälsningen.

Från ett beväringsläger berättas följande: En korporal, som skulle undervisa de unga krigarämnena i den ej oviktiga konsten att "hälsa på lycktnanten", förmanade gossarna, att de, när lycktnanten kom, skulle alla säga: "Gud bevare lycktnanten", med (såsom orden föllo) "en sjudjäfla kläm". Då den afgörande stunden kom, ljöd det från 50 à 60 strupar: "Gud bevare lycktnanten med en sjudjäfla kläm!" Gossarna hade nämligen uppfattat korporalens ord sålunda, att äfven hans sista ord om "klämmen" skulle gå med hälsningen.

* * *

En bildad teaterdirektör.

Då teaterdirektör R. i Berlin, mycket bekant för den grad af bildning han äger, vid ett tillfälle af någon anledning ämnade framsäga en prolog vid en representation, yttrade regissören till honom: "Jag tror att det skulle passa bäst, om ni framsade er prolog i metrisk dräkt." — "Å, hvad skulle det tjäna till," svarade teaterdirektören, "jag går nog in i min svarta frack."

* * *

I menageriet.

Herr och fru X. stå och gapa på djuren. Högst öfverraskade stanna de och betrakta en stor orm, som ligger hopsnodd i ringlar. *Fru X.*: "Men titta då, min gubbe, han har slagit knut på sig." — *Herr X.*: "Förmodligen för att icke glömma bort någon sak af vikt."

* * *

Bra resonneradt.

“Låt då bli att röka!“ sade en hustru till sin man; “det är en ful vana, och det luktar så illa.“ — “Ja, men tänk,“ svarade mannen, “på den tid och de penningar jag användt för att lära mig röka. Om jag nu slutade därmed, skulle all denna tid och alla dessa penningar vara förspillda. Kan du ej inse det?“

* * *

Underverkens tid är förbi.

En ung man infann sig på ett möte i Skottland för att drifva med de församlade och prästen, hvilken senare han i ironisk ton frågade, om han kunde göra något underverk. Den unge mannens nyfikenhet blef fullt tillfredsställd af prästen, som med en spark körde ut honom ur kyrkan med de beledsagande orden: “Vi kunna ej göra underverk, men utdrifva djäflar, det kunna vi!“

* * *

Nyfikenhet.

“Herr president,“ sade en fånge till ordföranden i en domstol i Paris, “min advokat är inte här, så att jag får bedja om åtta dagars uppskof.“ — “Men,“ sade presidenten, “ni häktades ju medan ni höll på att stjäla, hvad skulle advokaten då kunna säga till ert försvar?“ — “Ja, se det är just det jag är så nyfiken att få höra,“ sade fången. Domstolsledamöterna skrattade, men dömde karlen till ett års fängelse.

* * *

Hårsouvenir.

(Scen i Paris.)

En herre kommer in i butiken hos en tillverkare af hårsouvenirer i medaljong. — "Jag skulle önska få ett souvenir efter min aflidna maka." — "Mycket gärna." — "Håret skulle läggas så, att det bildade en graf, öfverskuggad af en tårpil..." — "Jag förstår. Nå, ni har med er hår af den maka ni förlorat?" — "Nej, det är på det viset att jag har gift om mig, och min andra hustrus hår har alldeles samma färg som den bortgångnas."

* * *

I massa — det är frågan.

En yankeetalare sade vid en årsfest med djup bedröfvelse: "De gamla vännerna lämna oss en efter annan för ett vandra till skuggornas rike." En gammal man bland åhörarne reste sig därvid och inföll förtörnad: "Ni vill kanske att vi skola vandra härifrån i massa på en gång?"

* * *

Fin pik.

En afton, då operan "Cola di Rienzi" gafs i Rom, stördes en af de teaterbesökande oupphörligt genom prat mellan några af hans grannar af det täcka könet. Alldeles utledsen utbrast han slutligen: "Tillåt mig, mina damer, att fästa er uppmärksamhet därpå, att vi visserligen befinna oss i Rom — — men att *kapitolium icke är i fara.*" Damerna lära ha förstått den historiska anspelningen.

* * *

Missuppfattning.

En gammal fru stod och betraktade ett engelskt kopparstick efter Landseers tafla *Räddad*, som hängde i ett boklådsfönster. "Det är då icke att undra på," sade hon, "att det stackars barnet har svimmat, sedan det dragit den stora hunden upp ur vattnet."

* *
*

Fyndighet.

En gång sprack en "stock" för skämttidningen Punch just då tidningen började tryckas. För att icke tidningen skulle komma ut med en hvit sida, satte utgifvaren in i ramen en ograverad stock, som således vid tryckningen visade sidan svart, och lät sätta därunder: "Denna teckning föreställer en svart katt i en kolmörk källare."

* *
*

Hon fann sig.

Man talade i ett sällskap om giftermål. Fem eller sex unga flickor hade redan sagt inom hvilken krets af samhället de skulle välja sig män. Den ena hade kastat sina blickar på diplomatien, en annan på juristerna, en tredje på de sköna konsternas idkare. Ordningen kom nu till en stackars puckelryggig, men för öfrigt söt flicka. — "Nå, än du då, Martha," sade en af hennes väninnor med gäckande min, "hvem väljer du?" — "Jag," sade Martha med en obeskriflig blick på sig själf, "om jag gifter mig, kan det endast bli med en officer . . . de äro modigare än andra."

* *
*

Sanning med modifikation.

Fotvandraren: "Det finns väl inga små röda sängkamrater här i sängen?"

Flickan: "Å, kors i all min dar, hur kan herrn tro något sådant?"

Fotvandraren: "Jag tror ingenting, jag bara frågar. Finns där eller finns där inga?"

Flickan: "Nej då, där finns inga, det är riktigt sanning det, och det vill jag våga lifvet på!"

Fotvandraren: "Det är bra. Har du talat sanning, så ska jag ge dig drickspengar i morgon, men annars icke."

Flickan: "Ja, så alldeles tvärsäkert är det väl inte."

* *
*

En spydig källarkund.

"Det var jag, som för en halftimme sedan bad om tidningen efter er!"

"Jaha, bara jag först får läsa den."

"Ursäkta, men jag tycker, att min herres ansikte förefaller mig bekant. Mitt namn är Bolmen, kamrer."

"Och jag är trädgårdsmästare och heter Grönvall."

"Trädgårdsmästare! Det är inte möjligt!"

"Och hvarför inte det?"

"Nej, tusan, trädgårdsmästare och 'bladlus', stämma inte riktigt öfverens."

* * *

Äktenskaplig ömhet.

En ung kvinna vid namn Sarah Steele stod inför en engelsk domstol, anklagad för tvegifte. Bägge hennes män voro tillstädes. Då Sarah konfronterades med sin första man, kastade hon sig i hans armar och utbrast med glad öfverraskning: "Ack, är det du! Tänk bara, att man berättat mig, det du för många år sedan blifvit hängd i Glasgow."

* *
*

Om kometen.

I en fransk tidning läses: En herre kom in på en rakstuga för att låta raka sig. Under operationen uppstod något samtal rörande kometen. — "Nej, tala inte om den rysliga kometen; den här gången, påstås det, kommer hela världen alldeles bestämdt att gå under." — "Dumt prat," svarade den rakade. — "Nej, skratta inte, saken är alltför sorglig; den 18 skola alla djur dö, och den 20 kommer turen till människorna." — "Det vore fatalt, ty hvem skall då raka mig den 19?"

* *
*

Inför domstol.

En hustru är anklagad för att ha velat afdagataga sin man medelst gift, men karlen hade i tid fått bot af en läkare och var närvarande i domstolen. — "Nå, hvad har ni att säga till ert försvar, anklagade?" — "Jag är oskyldig och anhåller, att liköppning måtte genast företagas."

* *
*

"Jag sitter där jag sitter."

Följande scen berättas från en bangård i Berlin. Ett tåg står färdigt att afgå. Konduktören frågar efter biljetterna. Därvid befinnes att en officer, som sitter ensam i en vagn, har en biljett, som gäller för ett redan afgånget militärtåg. Konduktören uppmanar honom att köpa en annan biljett, men får till svar: "Jag sitter där jag sitter." Stationsinspektoren kommer och uppmanar honom att stiga ur. Officeren svarar: "Jag sitter där jag sitter." — "Nå, så får ni också sitta där," säger stationsinspektoren, som låter ordna tåget, afkoppla vissa vagnar och ditkoppla andra. Ändtligen går tåget och vår officer varseblifver under den talrikt församlade publikens skratt, att han verkligen blir sittande där han sitter, ty hans vagn rör sig ej ur stället. Nu förlorade han ändtligen lusten att sitta på samma ställe.

* *
*

En kväkares åsikt om frenologien.

Då man tillfrågade en kväkare angående hans tanke om frenologien, svarade han förargad: "Min vän, det kan icke vara något godt i en vetenskap, som tvingar en man att taga af sig hatten."

* *
*

Fördelen af att äga snille.

"Det är angenämt att äga snille," yttrade en naiv person: "man har då alltid någon dumhet att säga."

* *
*

Jag eller min bror.

Principalen till sin bokhållare: "Jag tillåter mig fästa er uppmärksamhet på, att höfligheten fordrar att man hälsar på sin principal när man möter honom."

Bokhållaren (förbluffad): "Det . . . det har jag alltid gjort . . ."

Principalen: "Nej, i går mötte jag er, och ni hälsade icke."

Bokhållaren: "Ah, jag förstår. Det var min bror . . . vi äro så lika hvarandra . . . Var så god och kom ihåg, att om herr grosshandlaren möter mig och jag icke hälsar, så är det min bror."

* * *

Statsekonomi.

Tidningen Reform innehåller följande samtal mellan två studenter: *A.:* "Hvad säger du om denna nationalekonomiska sats: Krediten sätter lif i affärerna och förökar den allmänna välmågan." — *B.:* "Den är mycket vacker, men min skräddare vill icke gå in på den."

* * *

Den nye Leander.

En ung Leander simmade en natt öfver Ohiofloden från en af de södra städerna i Kentucky för att träffa sin högt älskade Hero på Indiansidan, men Heros gamla pappa stod på strandbrädden och hade en revolver i handen, och när Leander fick se det, så simmade han strax tillbaka.

* * *

Fin prenumerationskrok.

Ett skandinaviskt blad, som utkommer i Omaha i Amerika, meddelar sina prenumeranter, att annonser om dödsfall, som tima i respektive prenumeranters familjer, bli gratis införda i tidningen.

* *
*

Brännbara saker.

Lärarinnan: "Nå, min flicka, räkna upp för mig några lätt antändliga föremål!"

Flickan: "Jo, det är krut och så gasolja och så ... Chicago."

* *
*

Sällsynt handelsvara.

På järnvägen frågade en handelsresande en annan af samma yrke: "Hvad handlar ni med?" — "Med förstånd!" svarade den tillfrågade. — "Då har ni väl inga profver med er?"

* *
*

En idéassociation.

En gift hustru i Amerika underrättades af sin grannhustru, att hennes man hängt sig i trädgården. "Jaså," sade hustrun, "då är det inte svårt att förstå hvart klädstrecket tagit vägen."

* *
*

Hur mycket är klockan?

En pantlånare blef väckt midt i natten genom ett våldsamt ringande på dörren. Mannen kastade i hast kläderna på sig och öppnade dörren. Utanför stod en drucken karl. — "Ber om ursäkt, men jag skulle gärna vilja veta hur mycket klockan är." — "Och bara därför kommer ni och narrar folk ur sin säng midt i natten! Polis! polis!" — "Ja, men jag har väl rättighet att få veta hur mycket min egen klocka är, fast ni har den i pant!" — "Å, drag så långt vägen räcker!"

* *
*

Den försiktige politikern.

På ett pariser-kafé sutto en afton några herrar och politiserade. En af dem sade: "Jag har aldrig ropat lefve den och den!" — "Mycket sant," inföll en annan, "men så är ni också läkare."

* *
*

Nymodig anteckningsbok.

En fransk tidningsskrifvare, som är generad af att låta folk se att han gör anteckningar, begagnar sina manschetter som annotationsbok. Hans tvätterska blef i början förvånad öfver att han på detta sätt misshandlade sitt linne, men så småningom kom hon under fund med orsaken och öfverraskade honom en vacker dag med den anmärkningen: "Era senaste meddelanden voro ganska intressanta, men det var alldeles för litet politik i dem."

* *
*

Ett lyckligt fall.

Pariserbladet Constitutionnel skrifver följande: En olyckshändelse, som kunnat ha beklagansvärda följder, försatte här om dagen Quartier du Temple i stor oro. En taktäckare, som förlorat jämvikten, störtade ned i gatan från ett sex våningar högt hus. Lyckligtvis föll han på två kvinnor, som stodo och pratade på trottoaren, och skadade sig ej det minsta. Man darrar, då man betänker att utan denna lyckliga tillfällighet skulle taktäckaren ha förlorat lifvet. De båda kvinnorna, på hvilka han så lyckligt föll, dogo på stället.

* * *

Betydelsen af ordet psaltare.

En skolinspektör besökte en gång en folkskola, där han gaf ordet "psaltare" till stafning. Det misslyckades för hela klassen, ända tills en liten ljuslockig yngling gick i land därmed. Tillfrågad om betydelsen af ordet, gaf han följande förklaring: "mera salt".

* * *

Bara hotelser.

En ung flicka i Minneapolis sågs en dag göra min af att vilja kasta sig i floden; då skyndade en ung man fram till henne, friar, får ja och bröllop firas. Nu, säger Minneapolis Gazette, kan man hvarje dag räkna fyra eller fem flickor, som spatsera vid flodstranden och göra samma min som den förstnämnda.

* * *

Hos skräddaren.

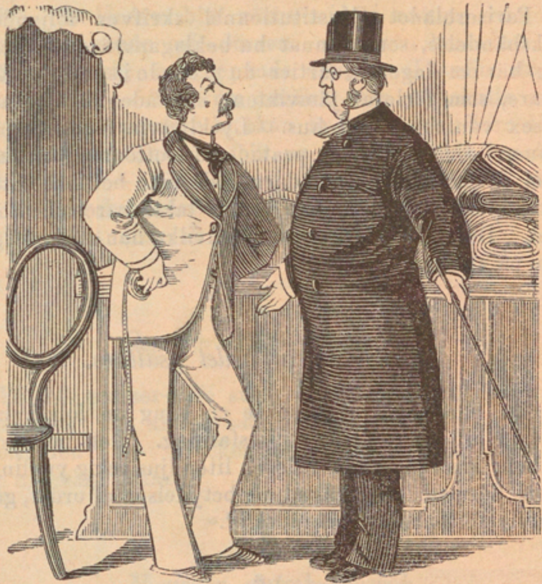

Kunden: "Jag är alls inte belåten med rocken."

Skräddaren: "Och hvad är det för fel då?"

Kunden: "Felet är det, att herrn inte kan skära till en rock."

Skräddaren: "Hå hå, kunde herr komministern predika lika bra som jag skär till kläder, så vore herr komministern biskop vid det här laget."

Albert Bonniers förlag.

FOSTERLÄNDSKA BERÄTTELSER.

Af denna samling ha hittills utkommit följande:

1. **Prinsen af Lappland.** *En äfventyrares lefnadsöden.* Hist.-romantisk berättelse af *P. A. Lindholm.* 1 kr.
2. **Kungsord skall gälla.** Historisk berättelse af *J. O. Åberg.* 75 öre.
3. **Partigängarne.** Historiskt-romantiska skildringar från sista finska kriget af *J. O. Åberg.* 1:25.
4. **Rosen på Österklint.** Berättelse från inbördeskriget på Gotland 1287 af *J. O. Åberg.* 1 kr.
5. **Svenskarne på Söfdeborg.** Berättelse af *J. O. Åberg.* 1: 25.

Inom kort utkomma:

6. **Flyktingen.** Novell från sista finska kriget af *J. O. Åberg.*
7. **Petter Ros.** Historisk-romantisk berättelse från ryska härjningarna i Norrbotten 1716 och 1721 af *P. A. Lindholm.*
8. **Kapten Lätt.** Berättelse från Bohuslän af *J. O. Åberg.*

Historisk roman för Ungdomen:

Konungens Kapare.

Historisk sjöroman från Karl XII:s tid af

M. G. LEIJONSKÖLD OXENSTIERNA.

Med 13 teckningar af *G. Stoopendaal.* 3: 75; inb. 4 kr

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

I lånbiblioteket.

Biträdet: »Kanske passar den här: Berättelser för den mognare ungdomen?»

Ung dam (i öfversta klassen). »Har ni ingenting för *ännu mognare* ungdom?»

Humoresker, Roligheter och Infall

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Nionde häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris 25 öre.

Af Skämthistorier har utkommit 10 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Nionde häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Juno.

(Mytologisk studie.)

Juno hette Jupiters äkta hälft. Som ogift var hon ansedd som en af olympens mest stiliga flickor, och sin uppfostran hade hon fått i mamsellerna Porcymnas och Acreas pension. Första gången hon var på bal tjusade hon till prins Jupiter, som redan då var en väldigare Don Juan än någon underlöjtnant nu för tiden. Men fastän Jupiter bjöd upp den sköna till de flesta danserna och sade henne de vackraste komplimanger mellan pauserna, bemötte hon dock sin kurtisör tämligen kyligt, ända till dess denne en tid därefter uppträdde i en ny stilfull uniform och agerade “munter*gök*“ under en utflykt på berget Thornax.

När så Jupiter ändtligen friat och fått ja, firades bröllopet, eller rättare sagdt “bilägret“, med pukor och trumpeter. Härpå följde en ljuflig smekmånad och flera års äktenskaplig lycka ända till dess Juno, som nu då och då måste en smul reparera sina behag, märkte, att hennes gubbe började gå ut på vift, äta ostron, supera och dricka champis med olympiska nymfer. Nu duggade först sparlakansläxorna och strax därpå rasade alla svart-

sjukans furier i fru Junos bröst. Att börja med låtsades Jupiter inte höra på sin gemål, utan slog döförat till och hvisslade en och annan af de muntra melodier ur "Orpheus" och "Sköna Helena", som sedermera gjort Offenbach odödlig.

Men till sist blef han ursinnig och lät spärra in gumman sin i mörk arrest i ett af sina luftslott, fastän gubben Homerus fått historien om bakfoten, då han sedermera skref i bladen under en sensationell rubrik, "att Jupiter låtit hissa upp Juno i ett träd och låtit henne hänga där tills hon åter blef hygglig".

Detta senare räckte dock icke så länge.

"Hvart tänker du ta vägen i kväll?" ljöd det åter efter en tid, så fort Jupiter efter kaffet och avecen tog på sig öfverrocken och gjorde min af att gå ut.

"Jag ämnar bara gå upp i det olympiska 'stora sällskapet' en stund och klå de andra gudarne på en oskyldig bondtolfa eller ett parti Dundra parte, om du inte har något emot det," svarade då den äkta mannen fogligt. Men därmed var gärdet uppgifvet.

"Gå du, men försök inte att komma hem i natt igen. Jag har gömt portnyckeln," triumferade Juno skadeglad.

"Ha, ha, ha, du glömmer visst att jag studerat magi och kan krypa genom nyckelhålet, om jag vill," hånade nu Jupiter, tände en cigarrett och satte på sig hatten.

"Divorçons!" gnisslade Juno efter honom.

"Tala grekiska, den där rotvälskan, som du lärt dig i pensionen, begriper jag inte!" hånade Jupiter.

"Vi måste skiljas och därmed punkt," fräste nu Juno på helleniskt tungomål med en patetisk geste à la fru Fåhreus.

"All right, låt oss skiljas på en stund, jag begär inte bättre," skämtade nu Jupiter och försvann. Dylika

uppträden hörde till ordningen för dagen, men en vacker dag satte Juno sitt beslut i verket och for till Euboea, en badort lika fashionable som vårt Marstrand.

Nu började Jupiter ändtligen känna en smula bondånger och självföråkt och mumlade: "Tomt. Hon är icke här mera — och, det *vidunderliga* måste nu ske!"

Och så lät han göra sig en skön kvinnobild med kropp af halm och hufvud och händer af vax, som på ett panoptikon. Och lät desslikes sprida ut, att han förälskat sig i belätet. När detta kom till Junos öron, inträffade det "vidunderliga". Hon kom nämligen tillbaka till olympen med första lägenhet och ref ut ögonen på rivalen, under det Jupiter stod gömd bakom en skärm och hade det grufligt skojigt en stund. Men ögonblicket därpå skämdes Juno, föll sin gubbe om halsen och utbrast:

"Jag har burit mig dumt åt, förlåt. *Vi ä' ännu inte mogna för de Ibsenska idéerna.*"

"Gustaf."

Han hade varit "prästgårdsdräng" i 25 år. Så ville prosten ge honom Patriotiska sällskapets medalj för "långvarig och trogen tjänst".

När "Gustaf" fick se medaljen, sa' han:

"Int' ä' de' lönt å hänga en så grann slant på min lortuga rock. Ska' de'nå' va', så töcker ja mer um en drecksslant i fecka. *Där ä' go' plats.*"

* *
*

"Di här herskapera, som ställer te' kalas, ä' allt jus'som lite' olika te' traktera kuska'," sa' Gustaf. "På ena ställe bre'r di på smörgåsa åt'en, liksom en inte skull' kunna göra *de sjolv*, å på ett annat ställe slår di i supa. De' ska vara så rart för en ska slippa besväre', kantänka.

"Men hocken frägar ätter tocke! När en har e full brännvinsflaska på bole ä' de' *kärt besvär* å få slå i *sjolfver* åt sig. Så tycker ja', teminstingen!"

* *
*

"Hvarför ser Gustaf så ledsen ut?" frågade prosten, när han en dag kom ner i stallet.

"Ack, ack, ack, go'a herr prost, en kan fäll inte vara gla' häller, når en ä' en så'n uschel människa, som jag, och sutti' och spelt bort *allt hvad en äger och har* på 'knack' i går kväll, på kalaset hos **," sade Gustaf jämrande.

"Jaså, ni spelade 'knack' i drängkammaren. Jo, jo, där ser du hur det går, när man spelar hazard, min käre Gustaf. Låt det bli en varning till härnäst."

"Men spelar inte herr prosten kort han og?" vågade Gustaf invända.

"Visserligen, men aldrig 'knack'. Jag spelar 'wira' och 'whist', och i går vann jag en 'tia'. Det är skillnad de', ser du!"

"Ja, säg de', en tocken tur prosten då hade!" sade Gustaf och såg ännu mer olycklig ut.

"Ja, jag erkänner det! Men inte ä' det värdt att du hänger dig för din förlust," sa' prosten. "Här har du en femma för att reparera affärerna och trösta dig med. Men se'n vill jag ej höra talas om att du spelat 'knack' vidare."

"Tack och tack, käre, snälle herr prost," sade Gustaf och stoppade 'femman" på sig. "Nog för det att jag hört talas om folk som hängt sig, når di haft otur i spel och tappat, men de' tänkte *jag* ändå inte göra. För allt hvad jag ägde i portmonnäen va' — *23 öre*. Och di syndapengarna har jag ju nu fått igen många gånger om. Tack och heder!"

Smickrande.

Hon: "Ack, herr Klingenthal, jag vill så gärna, att min son skall få plats på ert kontor. Ni är en så utmärkt köpman och skall nog lära min son att följa era exempel."

Han: "Ni smickrar mig."

Hon: "Visst inte. Min man sa' i går, att han inte mer än två gånger i sitt lif låtit lura sig i affärer, och båda gångerna var det ni, som gjorde det."

Tre små fel.

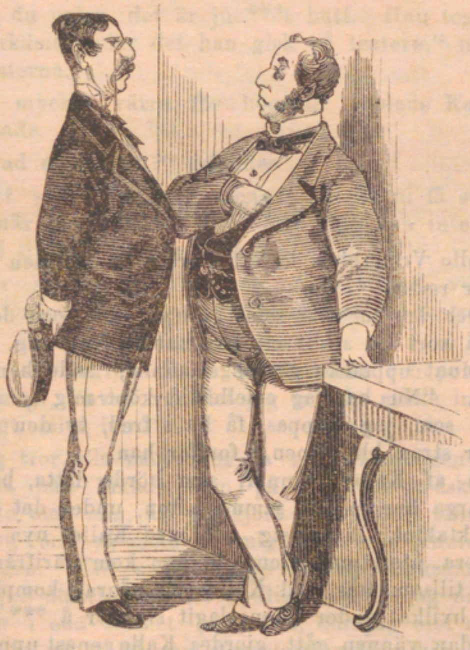

Onkel: “Hvad i Herrans namn vill det säga, att du aldrig blir färdig med din doktorsexamen?“

Den gamle studenten: “Kära farbror, det kommer bara an på att jag har tre små fel, som jag har så svårt att vänja mig af med.“

Onkel: “Jaså, tre små fel. Och hvilka ä' de?“

Studenten: “Jo, jag sofver för länge, dricker för mycket och läser för litet.“

Tag fast tjufven.

Kalle Vesterblom är ett stort original, men alls inte dum för resten.

“Det är en sak som förargar mig, och det är att man på kort tid stulit ett par hattar från mig, utan att jag kunnat upptäcka gärningsmannen,“ sade han vid ett tillfälle. “Nu har jag emellertid köpt mig en spritt ny ’storm’, som jag hoppas få ha i fred, ty den som stjäl den bör strax bli gripen,“ fortfor han.

En af Kalles vänner, som hörde detta, beslöt, för att förarga honom, att samma afton, under det han gick på spektaklet, lägga sig till med Kalles nya hatt och sedermera återlämna den, då han kom därifrån för att supera tillsammans med Kalle och några i komplotten invigda, hvilka under tiden slagit sig ner å *** källaren.

Sedan vännen gått, gjordes Kalle genast uppmärksam på förlusten af sin hatt genom en af de närvarande, som ett ögonblick gått ut i kapprummet och där tyckt sig märka att Kalles nya storm å nyo bytt om ägare.

Kalle tog saken lugnt, men gick genast ut i kapprummet för att öfvertyga sig om att det verkligen förhöll sig så som vännen sagt.

“Mycket riktigt, min hatt är borta, och i stället har man gifvit mig det här gamla skrället,“ sade han, när

han kom åter, och stukade den utbytta hatten platt som en pannkaka mot sitt knä.

“Är du galen, det är ju ***s hatt. Han tog endast din på skämt under det han gick på teatern,“ upplyste nu kamraterna.

“Så mycket värre för honom,“ jublade Kalle och gapskrattade.

“Hvad menar du?“ frågades.

“Det säger jag inte, men vänta ska ni få se något trefligt, när han kommer åter. Så vida han inte vid det här laget sitter i kurran,“ hånskrattade Kalle.

Efter spektaklets slut kom “hattjufven“ verkligen åter, dyster och nedslagen, fast han sett ett lustspel från scenen.

“Se, se,“ skrek Kalle åt vännerna och pekade på den olycklige, “hvad var det jag sa’, du måtte inte haft för trefligt, eller hur?“

“Jag tror alla människor va’ galna i salongen i kväll. Från alla håll kikade man på mig och småskrattade. Jag visste med mig, att jag gjort omsorgsfull toilett före spektaklet, och så satte jag mig att i min ordning kika på salongen. Till sist började den uppmärksamhet för hvilken jag utsattes att bli olidlig, hvarför jag drog mig längst in i ena hörnet på logen, där jag blef sittande till pjesens slut, då jag genast skyndade hit. Ser ni något märkvärdigt på min toilett eller annanstädes, så säg ifrån.“

“Hvad hade du med min hatt att göra? Jag sa’ ju, att det inte var hälsosamt att röra vid den. Se dig nu i spegeln, där, så får du förklaring på gåtan,“ sade Kalle, under kamraternas smålöje.

Befallningen efterkoms.

"Hva', hva' tusan vill det här säga, det står några hieroglyfer på min panna, som jag inte kan läsa så här baklänges i spegeln," stammade "hatt-tjufven".

"Där står:

Han har 'knyckt' sin hatt från
Kalle Vesterblom,
— —gatan 24."

deklamerade Kalle segerstolt.

"Ser ni, gossar, de där orden har jag skrifvit med hektografbläck på svettremmen i min nya hatt, *som jag därför alltid själf bär bakfram på hufvudet,*" slöt den glade själen triumferande.

Hatt-tjufven dömdes för sitt brott att, utom öfrigt obehag, i ena bot plikta ett par halfvor "puback" till sällskapet.

En artig herre.

Herr von X. har gjort artigheten till en af sina förnämsta dygder.

När han här om aftonen i en af de öppna spårvagnarna passerade Kungsträdgården, hade han till granne på sätet en dam, som några minuter förut stigit på vid hörnet af Palmeska huset. Då konduktören kom med sin "bössa" för att inkassera afgiften, tog damen upp sin portmonnä och började med sina handskbeklädda fingrar trefva i dess innandöme.

Då hörde herr von X. sin granne plötsligen utbrista:

"*Min Gud, där flög en tia sin väg!*"

Herr von X. såg ett litet, till hälften uppvikt papper af en sedels storlek hvirfla förbi sin näsa, och ögonblicket därpå hade han hoppat af spårvagnen för att söka få fatt på sedeln.

Damen steg äfven af och sprang efter herr X., och så gick den vilda jakten lös i de kostligaste krumbukter. Än kom en vindpust från öster och än en från någon af de andra väderstrecken och slungade sedeln i de vansinnigaste sick-sacklinier kring sandplanerna och gångarna, hvilka linier herr von X. markerade med de muntraste skutt än hit, än dit.

Så blåste sedeln upp på gräsmattan, och genast var herr von X. efter, ibland snurrande rundt och fäktande

med armarna för att däremellan så sylfidiskt som möjligt skutta omkring i blomsterrabatterna.

Så tappade han plötsligen spåret och började lugnt leta efter det försvunna värdepapperet.

Under tiden kom damen fram till honom, pustande som en ångspruta, och sade:

"Förlåt, min bäste he-he-herre. De va' ... de va' ing-ingen tia, det var bara en a-a-dresslapp af intet värde. Ti-tian har jag, gud ske lof, kvar i po-port-portmonnän!!!"

Därmed neg hon artigt för herr von X., som stod där och bugade sig till svar, stum som en fisk och förvånad som en af vaxgubbarne på Panoptikon. I nästa minut klef en konstapel fram, tog upp sin annotationsbok ur bakfickan på syrtuten, stack spetsen af en blyertspenna i munnen och frågade:

"Hva' ä' herrns namn och adress?"

Herr von X. besvarade artigt frågan.

"Godt," sade konstapeln och gjorde en anteckning i sin bok. Därpå förde han handen till pickelhufvan och vände herr von X. ryggtaflan.

Fortsättning på historien är icke svår för läsaren att göra själf.

Når de jama i handklavére.

(Bondhistoria.)

Han var allti' "full i håken, Carl-Erik, en rekti Ulspejel, som de inte va' godt å tas me'", de va' då alla ense om.

När han, te par exempel, tjänte kamrat med Qvarnstu'-Lasse, hade han så mycke fyr för sig med Lasse, så han va' inte go för å trifs ihop me'n te slut på några villkor. Ja' minns en gång då Lasse, som va' rogad å musik, köft sej ett tocke där handklavér, eller "piglock", di kallar'et, som han bruka spela på alltimillanåt på kvälla'. Så, när han å Carl-Erik skulle bort en kväll, tog Lasse "piglocke" me' sig, som vanligt, och knöt inne' i en snytnäsduk. Så bäst di går, å Lasse bär på spelverke', får han just som höra att de jama i'et, men Carl-Erik, otäcken, hörde ingenting han, förstås, och så gick di igen.

Men när di kom fram, å Lasse fick knyta upp snytnäsduken å börja dra en strof, så jama de igen i klavére'.

Det lät så komiskt, så alla börja skratta, men Carl-Erik vardt arger han, å sa':

"Hva' håken grinar I åt, de ä' inte så godt å spela som I tror, eller hur Lasse? — Kanske de ä' ostämdt å behöfver hartzas, eller smörjas i gångjärna?"

"Vete hin va' de ä', men de går fäll öfver," sa' Lasse han, och spela opp e ny polska.

Då vardt de som "den sure" fari i klavére'. De jama och fräste och spotta allt värre ju mer Lasse spela. Å värst va de i di taga, då han klämde ihop bälgen. — De hade inte tusingen hört tockna toner förr.

"Ja' ger mig jäkeln på, att de *ä' komme nå'* i klavére'," sa' Lasse till sist.

"Du ä' tokuger, du, hva' skulle de vara," sa' Carl-Erik.

"Jo, nu har ja'et," sa' Lasse, å la öra' te bälgen. "Ja' ger mig *Jesingen* på, att de ä' *en katt* i klavére', de ä' alltihop de!"

Å så börja han skrufva isär'e. Å mycket riktigt. Når han fick itu'et, hoppa där en svart kattunge ur "pig-locke" me' hvart eviga hår på ände och svansen i vär'e. Å han va' ackerat vild, å spotta å fräste och fräste och for ikring vägga', och refs och klöste så jänto låg i en hög och skrek, som om knifven satat i dom. Å te sist sprang han opp i korssten, å ut på take, å ut på gäle, å opp i en telegrafstolpe, å ut på trå'n, och senna va' de förstås färdigt! Som en blixt for han åf te sta'n, å in på telegraffsta'sion. Å hela telegramme som ble, lät bara: Fst, fst, fst!!! Miau, fst! Miau, miau, miau. För katter ä' elektriska åf sig!

Å Lasse svor å kunde inte begripa hur kattrackarn kommi' i klavére'.

Då sa' Carl-Erik, att han märkt att bon's katt därhemma varit alldeles som tokug i klavére' en lång tid, se'n Lasse spelat på det ute om kvälla', och att Lasse skulle be klockarn, som skref i tidningarna, sätta in en strof i någe blad om att en kattunge kommit till världen i hans handklavér. Själf sa' han, att han läst om underligare ting både i andaktsböcker och tidningar.

En gammal historia

utklippt af E. Ljungh.

"Hörru, ska hästen te vetrinären?"

"Nej, det ska han inte."

"Jo, det är bäst du rider dit me'n, för han ä' sjuk, stackaren."

"Äh, hur kan du si' det?"

"Usch jo, han har ju en knöl på ryggen!"

Kärlek på narri.

(Historiett.)

Jag vill på förhand nämna, att den här historien är både sann och lärorik!

Unge herr Sportzén var sina föräldrars glädje och stolthet! Visserligen var han ej å hufvudets vägnar så begåfvad, att han, äfven om han tagit hela sin släkt till hjälp, skulle kunnat föra det Sportzénska namnet till eftervärlden, men "Res-contran" förde han oklanderligt på sin fars kontor, punschade inte, spelade inte hazard och superade ej heller med varitéflickor, som många af hans jämnåriga bekanta. I stället ägnade han en utomordentlig omsorg åt sin toilett, bytte ett par gånger dagligen om kostymer, excellerade i hyperextravaganta kragar, halsdukar och manschetter, hade de längsta och spetsigaste skorna bland alla skeppsbrolejonen och desslikes de mest förtjusande mustascher, de hvitaste tänder och de längsta lillfingersnaglar man gärna kunde få se.

Unge herr Sportzén hade en enda vurm, om man undantager hans mani att röka in sjöskumsmunstycken, han älskade att så fort han hade en ledig stund rida bicycle i Stockholms omgifningar.

Och när han på ut- eller hemfärden syntes med stram hållning trampa sin maskin på gatorna såg han verkligen

magnifik ut där han med halföppen mun kryssade fram mellan de mötande åkdonen och fotgängarne, så att hans elfenbenshårda tänder slogo revelj mot hvarandra som när man hackar köttbullar.

Utom att rida bicycle älskade äfven herr Sportzén, så lidelsefullt som hans kolugna sinne mäktade, sin kusin, fröken Nelly, en förtjusande, eldig brunett, till lynne och åskådning diametralt motsatt sin tillbedjare.

Men i äktenskapet komplettera ofta kontrahenterna hvarandra! Två i allt sympatiserande parter, som ingå det kristliga äkta förbundet, bli sällan så lyckliga som två parter af skilda skaplynnen.

Denna iakttagelse är icke berättarens egen, utan herr Sportzéns och fröken Nellys föräldrar hade bägge gjort erfarenheter i den vägen, och följaktligen arbetade de tillsammans på att förverkliga denna princip i en äktenskaplig förbindelse mellan de två kusinerna.

Hjärter var trumf i spelet, och herr Sportzén hade alla trumf på hand utom möjligen *esset*. Fröken Nelly hade ännu icke spelat bort sitt hjärta.

Hon var nog älskvärd mot kusinen, kanske mer älskvärd än mot någon annan kavaljer, och hon kunde ej gärna vara annat, öfverhopad som hon ständigt var med nya, vackra och dyrbara tillgifvenhetsbevis från honom.

Men midt under det hon var som mest älskvärd mot sin beundrare, kunde hon brista ut i ett klingande skratt, som alltid sårade honom.

Ibland visste hon rakt inte hvad hon skrattade åt och ångrade sig efteråt, men nästa gång hon såg sin tillbedjare, måste hon åter skratta — åt ingenting.

Men hvarför skall han också oupphörligt öfverraska med något nytt i sin toilett, som gör honom löjlig, sade hon för sig själf. Och hvarför hade han så stora händer

och fötter och så långa smala ben. Hvarför satt hans näsa på sned, och hvarför rynkade han pannan emellanåt som en apa. Hvarför stodo hans öron rätt ut som på en kruka, de hindrade ju alltid farten, när han åkte velociped i motvind. Och slutligen, hvarför åkte han velociped?

Det var ju alltsammans rätt löjligt, men ändå intet att skratta åt, när hon visste att det sårade honom.

Men hvarför äfven alltjämt blanda in den välsignade velocipeden i konversationen?

När de sutto på tu man hand, kunde han börja ett samtal så här:

“I dag hände det mig åter en ledsamhet på min bicyclepromenad.“

“Nej, hvad säger Knut! Knut skadade sig väl ej?“ frågade hon deltagande.

“Nää vars, inte jag! Men bicyclen! Den kom i olag, så att jag föll framstupa och höll på att slå ihjäl en förbaskad gris, som betade på landsvägsrenen.

Och så kom en gumma ut och skrek:

'Hva har han på grisen att göra? Rid han sitt eländiga hjul så att benknotorna skramla i klädbyltet på'n, men låt bli och rid på min gris, för den har jag inte till det prise'.“

En sådan episod tog han allvarsamt och menade tro på att han inte hört värre oförskämdheter, och tog hon saken från den lustiga sidan blef han stött.

Så en dag kom han på idéen att de skulle rida ut tillsammans. Han på bicycle och hon till häst, ty hon var känd som en skicklig ryttarinna.

I början vägrade hon, men så gaf hon efter. Och följande morgon stod hennes ridsto sadladt utanför hennes port. När hon på bestämd tid trädde ut på gatan stod kusinen redan där, stödd på sin bicycle.

Med stalldrängens hjälp svingade hon sig lätt upp i sadeln, sedan hon nickat god morgon åt sin kavaljer, och så bar det i väg.

Hennes häst visade genast tecken till oro, klippte med öronen och försökte gång på gång att "durka" med sin lätta börda, synbarligen skrämd af den bakefter skramlande bicyclen. Men när de kommo ut på den makadamiserade strandvägen, lugnade sig djuret något.

Nu redo de sida vid sida i sakta mak öfver bron och framåt stora Djurgårdspromenaden. Han hade fått sin hjulring reparerad och kände sig där han satt, rak i ryggen och med snibben af sin sidennäsduk, som stack fram ur bröstfickan, fladdrande för vinden, lugnare än vanligt. Men hon kände sig märkvärdigt orolig till mods och hade redan arbetat sig trött af att tygla sin gångare, som synbarligen ej var lika mycket trakterad af att sällskapa med den tvåhjulige kamraten, som dennes ryttare med den graciösa ryttarinnan.

Han hade börjat en konversation om skillnaden mellan velocipeder och hästar, och hon hörde på utan att ens draga på munnen, när han bland annat förklarade: "att velocipeden skulle konkurrera ihjäl hästarna", då plötsligt hennes kavaljer i en utförsbacke kullbytterade i ena diket och velocipeden med ett rasslande skrammel föll med flatsidan i backen. Som en blixt lade nu hennes häst i väg, och innan herr Sportzén hann komma på fötter var hon försvunnen.

Sedan han så hastigt och omsorgsfullt som möjligt försatt sin efter kullerbyttan derangerade toilett i presentabelt skick, kastade han sig raskt i sadeln på sin tvåhjuling och började trampa fram den i ursinnig fart på den jämna promenaden, under det han kastade oroliga, spanande blickar framför och omkring sig för att upp-

täcka en skymt af sin nyss så hastigt försvunna följeslagerska.

När han åkt ett stycke, mötte han en af dessa tvetydiga existenser, som älska att flanera i naturens sköte för att därpå ta sig en lur i första bästa backsluttning.

När herr Sportzén passerade vandraren, hejdade han ett ögonblick sitt hjuldon och frågade:

"Har ni händelsevis sett en häst, som nyss skenade med sin ryttarinna?"

"Ja, för en stund såg jag något skymta mellan träden därborta," svarade vagabonden och pekade åt det anvisade hållet.

Herr Sportzén tackade för upplysningen, och i nästa sekund snurrade hans hjul i svindlande fart in på en liten afväg ledande ner till en ångbåtsbrygga.

Han fortfor att speja kring sig åt alla håll under den svindlande färden, och hans hjärna var uteslutande upptagen af tanken på hans kärestas öde.

Därför observerade han ej i rätt tid att vägen helt plötsligt tog slut, utan ett tu tre rullade hans hjul i vildaste fart utför backsluttningen, som ledde ner till bryggan. Och med utspärrade ben, tillbakalutad bål och ögonen riktade mot himlen, som om han äfven uppe i det blå ämnade söka den försvunna, snurrade herr Sportzén med sin maskin hufvudstupa bums i kanalen! ! ! —

Efter ett par minuters kamp med vågorna drogs han af ett par grofva näfvar åter upp på det torra.

Hemkommen gjorde han strax toilett och skyndade därpå ut att efterhöra hur det gått med hans följeslagarinna på den olycksdigra promenaden.

Han fann fröken Nelly hemma hos sig i det briljantaste humör.

"Jag lyckades tämligen snart få bukt på min springare," sade hon. "Men då han fortfarande visade sig

orolig, red jag hem. Det är hela mitt äfventyr, men hur gick det med Knut?“

Herr Sportzén berättade nu sitt missöde, skildrade det på ett så lustigt sätt att lilla fröken Nelly ej kunde betvinga sin skrattlust.

“Ni är för löjlig, kära Knut, det må jag säga,“ utbrast hon plötsligen helt uppriktigt.

“Jaså, tycker ni det! I så fall vill jag endast säga er att jag kommer att köpa mig en ny bicycle i den drunknades ställe, och så ämnar jag i sommar att äfven lära mig simma.“

“Lycka till!“ svarade hon leende.

“Och så ville jag äfven säga att min tro är, att vi två nog inte riktigt passa för hvarandra, åtminstone blir det svårt för oss att promenera tillsammans ute, det har jag sett. Om ni således inte har något däremot, bästa Nelly, så tänker jag att tillsvidare förbli ungkarl,“ slöt han.

“Lycka till,“ svarade hon, åter leende, och räckte honom sin hand.

Herr Sportzén har hållit sitt löfte och är fortfarande till äktenskap ledig.

Och fröken Nelly? frågar läsaren, hon är nu *allvarligt* kär i en officer vid Lifgardet till häst.

Sådana äro de.

Frun har länge hört tamburklockan klinga och går till sist för att själf öppna dörren.

Pigan (gläntar i detsamma på köksdörren): “Om det är någon som söker mig, så får jag be frun säga att jag inte är hemma.“

———

Svar på tal.

Fruntimret: "Jag kan inte förstå, att du, som är så stor, ska vilja slå den lilla gossen."

Gossen: "Nå, om inte mamsell förstår't, hvarför ska mamsell då blanda sig i't?"

Det förändrar saken.

(En brunnshistoria.)

Herr X., en ung medicinare, hade för några år sedan på en supé presenterats för den förtjusande fru Z. och blef med ens dödligt förälskad i den vackra damen. Han försummade intet tillfälle att få se och träffa föremålet för sin passion, och en vacker dag, då på en bal ett lämpligt tillfälle erbjöd sig, var han nog djärf att göra den lilla frun sin kärleksförklaring.

Detta upptogs inte precis så väl, frun vände sin tillbedjare ryggen och gick utan att med herr X. dansa den vals, till hvilken han bjudit upp henne.

Men X. gaf sig inte, utan fortsatte envist "belägringen", till dess fru X., förargad öfver hans envishet, på allvar afvisade den enträgne kurtisören, för hvilken hon för öfrigt så litet intresserade sig, att hon icke tagit ringaste notis om honom. Då drog herr X. sig ändtligen tillbaka och lofvade att icke mer besvära med sin enträgenhet.

Säsongen gick till ända, och fru Z. anträdde sommaren därpå en resa till en af våra kallvattenkuranstalter för att krya upp sig efter vinterns nöjen.

Hon hade icke väl anländt till platsen, förrän hon mötte X. i brunnsparken. Vid åsynen af den tillbedda

skyndar X. fram, hälsar och utbrister med oförställd förtjusning:

"Ni här, min fru, hvilken lycka för mig! Ni hyser således en smula intresse för mig. Låt oss sätta oss här och språkas vid," sade han och pekade på en soffa.

"Nej tack, jag behöfver inte hvila mig, detta möte med er gör mig förtviflad. Det kommer att förstöra hela min sejour här."

"Säg inte så, jag skall pyssla om er på det samvetsgrannaste — —"

"Min herre, ni vet icke hvad ni säger. Det här måste genast ta ett slut, ty antingen måste ni eller jag resa. Och då ni lofvat att icke förfölja mig längre, litar jag på att *ni* reser."

"*Omöjligt!* Och ni, ni får icke heller resa! Om inte annat hjälper, skrifver jag till er herr man och ber honom i ert eget intresse att förhindra beslutet."

Det blixtrade till i fru Z:s ögon.

"Ni är mer än djärf, min herre, ni är — — —"

"*Jag är badläkare här*, det är allt," svarade herr X. med komisk patos.

Fru Z. blidkades ögonblickligen. Tonfallet i hans röst lät så bevekande. Med kvinnans fina instinkt anade fru Z., att hon skulle blifva bättre "behandlad" af *doktor* X. än af någon annan brunnsläkare. Och så stannade hon.

En olycksfågel.

(Beväringshistoria.)

Under ett beväringsmöte på ***s exercisplats fanns bland manskapet en s. k. "herrbeväring", lille P., hvilken minst af allt syntes af naturen ha blifvit danad för krigaryrket.

Men någon ledsen gosse var icke P., och allt det ovett, som under excercisen haglade öfver honom, mottog han med jämnmod.

Så en dag blef han kommenderad till tjänstgöring i högvakten, framför hvilken två ständigt laddade kanoner voro uppställda. Klockan mellan 12 och 2 på natten blef det D:s tur att gå på vakt. Yrvaken och kuslig till mods vankade han, sedan han blifvit ensam, fram och tillbaka mellan de bägge kanonerna. Hela lägret låg försänkt i sömn. Och rätt framför honom bredde hela slätten ut sig, ödslig som en öken, ty icke en lefvande varelse syntes till.

Lille P. gäspade. Han hade, tyckte han, i hela sitt lif aldrig haft så tråkigt som under dessa timmar.

Så fick han en idé och beslöt tända en cigarr i sin ensamhet. Tänkt och gjordt. Men cigarren blef på längden icke ett tillräckligt förströelsemedel för en person

af P:s skaplynne. Och så fick den posterande unge mannen plötsligen lust att, som han sedermera uttryckte sig, "titta på kanonerna ett slag!" Med sin brinnande cigarr i handen fingrade han på hylsan som täckte fänghålet. Så lyfte han af nämnda hylsa, och efter att en stund ha stått och koxat på det blottade fänghålet, fattades P. af en obeskriflig lust att låta cigarren formera bekantskap med fänghålet, i synnerhet, som han inom sig tydligt förnam en munter stämma som hviskade: Det är inte farligt, kanonen är naturligtvis inte laddad! Till sin fasa fick dock den stackars P. i nästa sekund erfara motsatsen. Knappt hade han med den brinnande cigarren vidrört fänghålet, förrän en glödande blixt sköt ut ur kanonmynningen, åtföljd af en helvetisk åska, som i väldiga brumtoner vältrade fram öfver den öde slätten.

Och knappt hade ekot af skottet förklingat i den tysta natten, förrän hela lägret var i uppror. Officerare och manskap rusade ut ur sina tält, halfklädda och yrvakna. Den stackars P. omringades och knuffades hit och dit som en skottspole innan han ens hann ropa: i gevär!

Och en stund senare satt han i arrest! Detta skulle nu blifvit slutet af historien, om P. icke efter par dar åter blifvit försatt på fri fot, och i stället dömd att göra två dygns "straffvakt" i högvakten.

Straffet mildrades dock därigenom, att sergeanten, som det ena dygnet förde befäl öfver vakten, var god vän och bror med P. När P. därför första natten åter måste ut och posta mellan kl. 12 och 2, dröjde sergeanten kvar ute hos honom en stund för att dels hålla honom sällskap och dels för att tillse att han ej å nyo begick någon ny faute i sin ensamhet.

Sedan de bägge herrarne samspråkat en stund i nattens stillhet om ditt och datt, stannade plötsligen sergeanten framför en af de två salutkanonerna och frågade P.:

"Hur tusan bar du dig åt här om natten, då du lossade af det där skottet. Jag har aldrig fått riktigt reda på den saken?"

"Jo, det var mycket enkelt," svarade P. intresserad. "Jag tände en cigarr — — tillåter bror kanske, att vi ta ett bloss äfven nu," afbröt P. och räckte fram sitt cigarrfodral.

Sergeanten såg sig omkring.

"Nåja, det är inte tillåtet att röka för dig som går på post, men det gör detsamma. Ingen mer än jag ser det ju!" svarade han.

Därmed tände de bägge herrarne hvar sin cigarr, hvarpå sergeanten återtog:

"Nå, hur gick det vidare med historien?"

"Jo, jag tände som sagdt en cigarr, och sedan jag rökt en stund ställde jag mig och titta på kanon' — så här, ser du! Så lyfte jag upp den här lilla luckan, som täcker fänghålet — — så här — och satte cigarren till hålet — — så här — — — — —"

Sergeanten störtade fram.

"Är du blixt förbannad, karl!!!" röt han.

I samma ögonblick sköt en blixt ur kanonens gap, den helvetiska åskan dånade och gaf eko på en mils omkrets. Och en kvart därefter sutto både sergeanten och P. i sinkabirum. Och där fick åtminstone den sistnämnde sitta till mötets slut.

En svartkonstnär.

(Historiett.)

Major v. B. var af sina närmaste känd som en stor upptågsmakare, och vittnesbörden härom voro ej heller få.

Så berättades bland annat, att v. B., hvilken efter afskedstagandet från regementet arrenderade en större egendom och med mycket intresse deltog i sina underhafvandes sorg och glädje, en dag fick besök af en ung och fager jänta, dotter till en af godsets torpare; hon hade fått värk i ett finger och bad husbonden att råda bot därför.

Sedan majoren med en blick på den sjuka lemmen öfvertygat sig om att ingen fara var å färde, toucherade han med en lapispenna bulnaden, under det han med allvarsam min och skalken i ögonvrån ställde följande fråga till patienten:

“Du tänker allt bra mycket på din fästman, efter som du fått så här ondt i fingret. Gör du inte det?“

“Nej, jag har ingen fästman,“ svarade flickan.

“Se så, neka inte! Tror du inte jag ser det! Det här är bara ’kärleksondt’ och ingenting annat. Kan du nu låta bli att tänka på fästmannen tills du kommer hem, så blir det onda snart bra, men tänker du aldrig så litet

på honom, så *svartnar* fingret, som du nog skall få se! Tänk nu noga på detta och låt se att du är förståndig! Kom annars tillbaka, så får jag se hvad som vidare är att göra.“

Därmed var allt klart, och flickan tackade och gick, lofvande att noga följa ordinationen.

Många timmar dröjde det dock ej förrän hon kom åter till majoren och med jämmerlig min visade sitt finger, som nu svartnat till följe af lapistoucheringen.

“Jo jo, jag kunde just tro att det skulle så gå! Och så ville du för en stund se'n påstå att du ingen fästman hade,“ sade majoren skadeglad.

“Ja' hade't fäll inte heller, men genast på hemvägen kom ja' å tänka på att grannas Anners va' allt den ja' tyckte mest om åf pojka. Å kunne majoren nu ställa så te att han blefve min fästeman, *så kanske fingre hvitna å blefve bra igen,*“ svarade jäntan oskuldsfullt.

Majoren log och lofvade göra hvad han kunde.

Dagen därpå träffade han ynglingen i fråga, under det denne var sysselsatt på åkern.

“Tänker du inte gifta dig, du, som är ung och duktig?“ frågade majoren sedan han en stund resonerat med Anders i andra ämnen.

“De' ä' fäll ingen som vill ha mig kan ja' tro, annars vore kanske inte de' så tokut,“ svarade drängen.

“Åjo, nog vet jag den som du kommer att tycka om bland jäntorna på godset, och henne ska du fria till, om du ser att hon har ett finger *svart* och fyra hvita på vänster hand. Det har jag läst i svartkonstboken! Och gör du det, får du inte *nej*, det är säkert.“

Majorens spådom gick i fullbordan, ty genom hans finurlighet blefvo de unga tu sedermera ett lyckligt äkta par.

På verandan.

Hon: "Hvad det är varmt i dag!"

Han: "Det har jag inte lagt märke till."

Hon: "Men det borde väl kännas, tycker jag."

Han: "Ja, men det är så att ... att ... att jag alltid i frökens sällskap känner mig litet het om öronen."

Kalotternas sommarnöje.

Humoristiska familjeinteriörer.

Förberedelse och afflyttning till landet.

“Truls,“ sa’ fru *Josefina Kalott* och steg in i sin mans arbetsrum, där han satt vid skrifbordet förskansad mellan några höga vallar af handlingar, med en flik af snusnäsduken vårdslöst instucken i västfickan, för att alltid ha den till hands, och glasögonen uppskjutna i pannan till tecken af att han just nu unnade sig några minuters hvila från sina skrifgöromål — “Truls,“ sa’ frun, “har du märkt att det är *vår*, att träden skjuta skott och att segelleden varit öppen en hel månad?“

Revisor Kalott såg på sin fru ett ögonblick och så svarade han i distraherad ton:

“Hva’ f-n angår det mig!“

“Hva’ *det* angår dig; jo, det är just *det* jag ska visa dig! Truls, har du då aldrig en tanke på din fattiga familj, din arma utsläpade hustru, som nu fem och tjugo år delat ljuft — nej bevars inte *ljuft*, men allt ’ledt’ med dig, det ska Gud veta! Har du inte en tanke på dina barn, flickorna ä’ snart myndiga bägge två! Tänker du inte på gossarne, som plita i skolan från morgon till kväll och — — —“

"Hva ä' de' för *logik* i allt det där svamlet, säg mig det! Vet du öfver hufvud taget hvad logik är? Nej! Därför talar du alltid som du har förstånd till. Håll dig nu för en gång, kort och godt, till *sak* och hvad det är fråga om efter du kommer in så här och preluderar en ingress som hotar att mynna ut i en labyrint af kaotisk begreppsförvirring och som antagligen har till slutkläm det vanliga vårkvädet om klädningstyg till dig och flickorna, och blårandiga sommarbyxor åt pojkarne. Är det inte så, kanske?" frågade den äkta mannen.

"Nej, Truls, nej! Du har aldrig förstått mig, aldrig! Men det kan ingen hjälpa, ty jag är van vid att vara oförstådd. Tror du verkligen att dina plikter som familjefar inte ålägga dig mer, än att du på sin höjd ägnar en tanke åt att din familj nödtorftligen får lite i-sig och på-sig. Jojo men! Har du någonsin tänkt på att din familj inte allenast 'lefver af bröd', som det står i Skriften, utan att du nu, sedan du blifvit 'ordinarie' och fått lönetillägg äfven måste sörja för vår hälsa bättre än förut — —"

"Stopp där, nu orkar jag inte följa med dig längre! Svara därför på mina frågor. Vill du att vi ska skaffa oss husläkare?"

"Nej, Truls, nej! — Jag talade ju om *våren*, om naturen, om — —"

"Jag förstår. Du vill fara ut till Djurgården och ta ungarna med! Bevars väl, res. Jag stannar hemma, jag!"

"Truls, advocera inte bort mina små pretentioner, som du alltid brukar göra," sade fru Josefina och drog djupt efter andan. Därefter stötte hon plötsligt fram: "jag vill ha *sommarnöje*, se så, nu vet du det!"

Hon hade väntat att få se sin man resa sig upp i hela sin ämbetsmannavärdighet, stampa med foten i golfvet

och, rifvande sig i hufvudet med ena hand, peka mot dörren med den andra och ropa: “Gå, Fina, gå på stund och gör mig inte galen!!!“

Och hon var beredd att möta stormen, ty det var icke första gången hon blåst upp den och se'n fått den att lägga sig igen så småningom.

Men den här gången hade revisorn inte ett ord till invändning utan sänkte genast rösten och sade:

“Jag har själf tänkt att hyra på lande' öfver sommaren.“

“Truls, min egen, kära Truls, hvad säger du! Har *du* 'tänkt' det? Herre, min skapare, hvilken glad öfverraskning! Låt mig få omfamna dig och pussa dig och —“

Fru Josefina kastade sig snyftande till sin makes bröst.

“Se så, intet 'lipande' om jag får be! Du blöter ju ner mattan med dina tårar!“

* *
*

Fjorton dagar senare hade familjen Kalott flyttat ut till en idylliskt belägen koja i skärgården, som revisorn hyrt af en gammal sjöbjörn, hvilken på sin tid fört en skonare, men på gamla dar ankrat i skären och nu lefde i lugn och ro på sin torfva de tider han icke med sin fisksump trotsade vågorna för att ur hafvets sköte hämta en oviss skörd. Visst hade flyttningen varit besvärlig; när “sakerna“ fördes om bord på ångbåten i Stockholm, placerades en del af godset uppe på fördäck. När man sedan kom ett stycke ut i skärgården, friskade vinden i, så att ångbåten började “rulla“ en smula, hvilket hade till följd att en “emma“ som gick på trissor, började röra på sig och slå kanor kors och tvärs på däcket tills den törnade emot några korgar, i hvilka fru Kalott omsorgsfullt packat in några bräckliga syltburkar och saftbuteljer.

Vid den häftiga sammanstötningen krossades det sköra glaset i bitar, så att saften och syltet, uppblandadt med litet "saltsjöstänk", runno i två kvartersbreda rännilar ner mellan skjortan och skinnet på ett par passagerare, som somnat på mellandäck med ryggarna stödda mot akterkant på skansdäcket.

Så höll "Tybå", revisorns dogg, som väl tusen gånger ställt till spektakel, att ombord ända sitt glada, okynniga hundlif. Ordentligt kopplad, som hunden var, kring en suntältstång akterut, kände revisorn sig lugn för kräket sedan han fått honom att ligga "couche" under en af sofforna babord. Men Tybå hade en passion mäktigare än alla andra, hvilken revisorn totalt glömt att taga med i räkningen, och den bestod i att han, så fort han kom åt, brukade slicka blanksmörjan af folks skodon. När Tybå därför, efter att i lugn ha tagit sig en liten förmiddagslur, vaknade upp från denna och fann att en passagerare tagit plats midt öfver honom under det han sof, och tillika fann att sagde passagerare placerat klackarna på sina skor alldeles invid hans nos, kunde han icke längre behärska sig, utan var snart ifärd med att på ett glupskt sätt smörja sig med den söta blanksmörjan, hvilket slutligen föreföll ägaren af skodonen så nervöst kittligt att han omedvetet flyttade sin ena fot och trampade Tybå på framtassen, så att det olycksaliga djuret uppgaf ett tjut och tog ett skutt baklänges så att han blef hängande i sitt koppel som ett "friholt" utefter ångbåtens sida.

Lyckligtvis blef han i sista ögonblicket upptäckt af husbonden och åter, mera död än lefvande, upphalad på däck och sedermera kopplad midskepps vid trappan upp till kommandobryggan.

Landstigningen var dock förenad med det allra största obehaget.

Sedan alla flyttsakerna väl blifvit aflastade på den trånga ångbåtsbryggan och en del däraf pålassats en mindre kärra, i hvars skaklor revisorn själf fick tjänstgöra som häst, under det fru Kalott och fröknarna Bella och Mimmi sköto på bakefter uppför den knaggliga vägen till "sommarnöjet", fingo Kalle och Nisse, de älskliga "odygdspåsarne", som de kallades inom familjen, jämte Tybå order att vakta återstoden af godset.

Men ett så overksamt uppdrag öfverensstämde icke med de unga Kalotternas smak, hvarför Kalle föreslog Nisse att de skulle rulla den stora säcken med sängkläderna upp på land, så att den icke skulle "blåsa" i sjön, där den låg på yttersta kanten af bryggan.

Nisse var inte den som lät säga sig en dylik sak två gånger. När det gällde att "ta' i ett tag", ville han inte vara den sämste.

Sedan han spottat i händerna, högg han sig fast bredvid brodern och tog "spänn" mot ena pollaren på bryggan.

"Hy bax", kommenderade han, alldeles som han så många gånger hört sjåarne hojta nere vid Nybrohamnen.

"Å hy!" repeterade Kalle och spände hvarenda muskel, så att han blef svartblå i synen.

Den tunga balen började redan ge vika för påtryckningen.

"Ett tag till så går han. Hugg i! — —"

Och gick gjorde han! *Plums!* sa' de', och i sjön låg säcken, under det Kalle, Nisse och Tybå stodo och sågo ut som om de inte riktigt kunde begripa hur balen kommit i vattnet så där hastigt, när deras mening varit att få den i säkerhet på det torra.

Sedan pojkarne därefter en stund koxat på hvarandra utan att få fram ett ord, föll deras blick plötsligt på Tybå, som nu satt sig på bryggan viftande på sin svansstump. Som han satt tycktes han med ögonen fråga: Hva' ska

de' ytterligare bli för lifvadt skoj, gossar? Och samtidigt log hans mun ett Mefisto-leende, sådant endast en dogg af "Tybås" ras kan le det. Ögonblicket därpå fick Tybå en spark.

"Nu ska du si att vi får på 'huschen' af mamma för att *Tybå* vältra balen i sjön," sa' Nisse.

"Ja, det är klart att det kommer att bli *vi* som har gjort'et," sa' Kalle.

Och så fick Tybå en ny spark, så att han gaf till ett tjut och linkade på tre ben upp i skogen, där han fick syn på en ekoxe som promenerade, bland lingonriset och som antagligen för Tybås vilda fantasi tedde sig som ett afrikanskt lejon, ty länge hade han ej sett på kamraten, förr än han började morra och stormskälla och bete sig som om han fått rabies canina och delirium tremens på en och samma gång.

När revisorn, flickorna och fru Kalott återkommo till bryggan för att afhämta ett nytt lass flyttsaker gungade sängklädersäcken ännu på vågorna ett stycke från bryggan, men så väl gossarne som Tybå voro spårlöst försvunna

Det blef nu ett sökande öfver allt, under det revisorn lösgjorde en båt, som lyckligtvis låg förtöjd ett stycke från olycksstället, och med den begaf sig ut för att bogsera i land godset.

Gossarne stodo ingenstädes att finna! Fru Kalott och flickorna blefvo till sist otröstliga häröfver, och sedan de ropat sig trötta utan att få svar, slogo de sig ned i en grupp på bryggan och snyftade.

I detsamma hördes ett par ungdomliga röster jubla så att det gaf eko i trädtopparna.

"Mamma, titta, vi ha fångat en ekorre uppe i skogen!"

"Hvad ser jag, är det ni, mina snälla, rara gossar! Gud vare lof att jag har er åter, ni kan inte tro hvad

vi varit oroliga för er," ropade fru Kalott och omfamnade Nisse och Kalle så att den senare, som bar ekorren i sin hatt, tappade hatten, hvarefter det lilla djuret i några raska språng ögonblickligen skilde sig från sitt nya sällskap och försvann, förföljd af Tybå som i ett ursinnigt skall å nyo gaf sin glädje till känna öfver att en ny lustighet helt plötsligt stod honom till buds

* * *

Emellertid tycktes det, som om Kalotternas sommarnöje dag för dag artade sig att blifva allt annat än angenämt.

I fyra dagar hade det regnat, så att sängkläderna ännu ej hunnit torka, utan hade familjen måst tillbringa nätterna i syskonbädd på ett par halmkärfvar, utbredda i "salen". Att Nisse och Kalle "vid ett tillfälle, bestämdt tyckt sig se en *orm* i halmen, och funnit ett råtthål invid panelen genom hvilket ormen tydligen kilat ut", bidrog ej heller att öka trefnaden. Också stannade revisorn, som hvar dag måste fara in till Stockholm, kvar i staden tredje natten; och när han kom hem och fru Kalott fordrade förklaring öfver hvar han hållit hus, svarade han, att han roat sig på sitt vis och att detta varit vida trefligare än att lägga sig bland "ormar", "skorpioner" och "tvestjärtar" för att sedan vakna med ett hundratal kornagnar i nattskjortan

"Men *vi, vi* ska stå ut med sådant," hade då fru Kalott svarat, "vi kunna inte bereda oss lika trefligt som du på vårt tarfliga läger af 'halm och strå'." Och så hade hon afbrutits i sitt tal af snyftningar.

Därpå hade flickorna måst taga vid samt lugnt och sansadt berättat, att det rökt in i spiseln, så att de ej

kunnat laga ett mål mat under hela tiden revisorn varit borta. Därför kunde de nu ej bjuda på middag!

Vidare hade Kalle och Nisse upptäckt ett getingbo på vinden, strax ofvan dörren till flickornas rum.

Nu hade gossarne föreslagit att man borde med en lång stång peta ned boet, ty flickorna vågade ej gå in till sig förr än getingarna kommit bort. Den långa stången blef ändtligen funnen och i triumf hemförd af Kalotterna senior och junior, men som det redan började skymma, beslöts att arbetet med getingarnas utdrifvande skulle försiggå tidigt på morgonen följande dag. Efter att ha druckit kaffe morgonen därpå gick hela familjen att börja den stora getingjakten. Revisorn i spetsen med stången och bakom honom frun, döttrarna, pojkarne och Tybå. Alla ville bevittna getingarnas nederlag. Vid första stöten af stången föll getingboet ner, men i detsamma märktes ett surr däruppe som ett i gång varande bomullsspinneri, och i nästa ögonblick kringhvärfdes Kalotterna af hela getingsvärmen, som, ursinnig öfver attentatet, genast kastade sig öfver sina plågoandar och borrade sina giftiga gaddar i första föremål de kommo öfver.

Den scen som nu utspelades var kanske mer ynklig än löjlig och slöt därmed att den Kalottska familjen på några ögonblick skingrades åt alla håll, som agnar för vinden, under utstötande af höga jämmerrop. Den stackars Tybå var ynkligast att skåda! Sparkande och skällande stupade han kullerbyttor i gräset och ramlade till sist ner i gårdsbrunnen, där han visserligen befriades från sina plågoandar, getingarne, men ömkligen höll på att förgås, därest han icke till sist lyckades krafla sig i hinken, som händelsevis, till hälften fylld med vatten, gungade på vattnet vid sin stång.

En hel timme måste han dock uthärda där nere innan gossarne halade upp honom och han fick ruska lervällin

gen af sig på deras nymanglade blårandiga söndagstoiletter.

Flickorna hade emellertid lidit mest af getingarnas sting. De hade bägge stängt sig inne, och så väl Nisse som Kalle försäkrade pappa att systrarnas hufvuden svullnat "till stora jordklot".

Fru Josefine hade sluppit relativt lindrigast undan; det värsta var dock att en geting stuckit henne på läppen, så att denna svält ut så att att hon var oförmögen att yttra ett ord.

Revisorn och gossarne försökte att lägga nyss upptagna grästorfvor med jordsidan mot huden och de funno lindring i sina plågor.

Flickorna afböjde först att begagna grästorfskuren, men då pappa skickade gossarne upp med två stora grästorfvor, å hvilka så väl "anemoner" som "förgät mig ej" prunkade, mottogo de dem med ett matt framsuckadt *tack*, lade dem därefter med den grönskande sidan ned å ett par handdukar, som de lagt öfver örngåtten, hvarefter de, halfklädda som de vore, lade sig till sängs med sina svullna hufvuden, hvilande i mullen. Verkan af kuren uteblef icke heller här! Svullnaden lade sig, men i stället började de sjuke plågas af stickande smärtor öfver hela kroppen. I nästa ögonblick upptäckte de att grästorfvorna vimlade af *rödmyror*. Och med en åtbörd af förskräckelse öppnade de fönstret och slungade torfvorna ner på gården, där en af dem olyckligtvis råkade falla midt i synen på revisorn, som lagt sig rak lång på gräsmattan, under det andra torfvan hamnade på de konserverade läckerheter, som revisorn föregående kväll fört med sig hem.

Ackordera kan man ju alltid.

"Två och sexti kostar biljetten."

"Å, det blir väl för lite' bättre?"

"Här prutas inte. Ska han ha biljett?"

"Harrn kan väl låta tala vid sig. Är det harrn, som ska köra iväg med tåget?"

"Nej, det är en annan."

"Nå, så gå sta och fråga honom då, om jag kan få det billigare, i fall han slipper köra så fort, för si brådtom har jag just inte."

Om oxen.

Skämtkria.

Oxens rätta hemland är Småland, dock förekommer han äfven i andra land, och i vårt land är han mycket allmän både i städerna och på bondlandet.

Till sjös går han ej gärna, men det oaktadt exporteras han mycket öfver Nordsjön till England, där till och med en stad: *Oxford* antagligen blifvit uppkallad efter honom. Smålandsoxen är ofta utsatt för "drift", men detta generar föga det godmodiga djuret. Själf är oxen ej synnerligt snillrik, och väl är det, ty om han t. ex. kunde säga en kvickhet, skulle han "idisla" den oupphörligt, till dess den blef tråkig. Oxen förekommer äfven på himlahvalfvet, hvilket visar, att han vid något tillfälle förmått höja sig mot högre sferer, så vida icke oxen på himlahvalfvet, ursprungligen varit en *talgoxe,* ty den sortens oxar ha som bekant vingar och kunna flyga. *Ur*oxe kallades märkvärdigt nog forntidens oxe, fastän båda väggklockor och andra ur på den tiden ännu icke voro uppfunna och uroxarna näppeligen af forntidens folk kunde användas ens som solvisare.

Fordom dyrkades oxen som en gud af de gamle egyptierna, och som dessa voro styfva astronomer och stjärn-

tydare, berodde måhända detta därpå, att de före alla andra upptäckt oxens himmelska ursprung. Kung Nebukadnezar och Jupiter voro så förtjusta i oxar att de aflade, den ene sin kungamantel och den andre sin gudomlighet för att kesa omkring på fyra fötter och råma: muh! Äfven i vårt land har oxen hedrats! Vår störste statsman hette Axel *Oxen*stjerna, och i bredd med sådana namn på våra offentliga platser inom vår hufvudstad som: *Gustaf Adolfs* och *Karl Johans* torg m. fl. ha vi äfven *Ox*torget. Egendomligt nog anses det nu som ett okvädinsord att kalla en medmänniska oxe, oaktadt djuret fordomtima varit så hedradt.

Efter döden bli dock nutidens oxar af oss människor väl behandlade och få vara med både på festmiddagar och supéer.

Ett förståndigt äkta par.

(En julklappshistoria.)

Herr och fru A. hade varit gifta ett år, och bägge hade de en vurm gemensam, den att vilja pryda sitt hem och inrätta det så komfortabelt och elegant som möjligt.

En dag före jul, då de sutto tillsamman på tu man hand, föll talet på julklappar, och det unga herrskapet gjorde då den förståndiga öfverenskommelsen, att om de skulle ge hvarann presenter till julen, så skulle dessa uteslutande bestå af "nyttiga saker", hvaraf bägge kunde ha trefnad och nöje.

Så begaf det sig att de bägge en kväll, under det de gjorde en rond genom gatorna för att ta julexpositionerna i betraktande, liksom af en slump kommo att titta in hos Leja, där frun skulle göra ett mindre uppköp för sitt hushålls räkning. Och under det hon gjorde upp sin affär såg herr X. sig litet omkring i lokalen. Men just som de stodo i begrepp att gå, tvärstannade lilla frun helt plötsligt framför en dyrbar taklampa, gjorde sin man uppmärksam på artikeln och frågade med den oskyldigaste min i världen:

"Hvad tycker du om den där matsalslampan, käre Georg, är den inte utomordentligt vacker, eller hur?"

"Den är charmant," svarade den äkta mannen. "Men vi ha gunås icke råd . . ."

"Nej, tycker nå'n det," sa' frun med en afböjande gest.

"Vi ha ju kommit öfverens om att vara förståndiga vid julklappsköpen, och dit hör naturligtvis i främsta rummet att ingen af oss extravagerar och köper så dyrbara presenter," sade herr X. allvarsamt.

"Ja, du har rätt," inföll nu lilla frun allvarsammare och tog sin mans arm, hvarefter de aflägsnade sig från den förföriska expositionen.

Ett par dagar därefter gick herr X. ensam upp till Leja och köpte den magnifika taklampan, utan att veta att hans fru endast några timmar förut varit inne och gjort en alldeles liknande affär.

Man kan tänka sig hvilken öfverraskning det blef, när *bägge* lamporna kommo fram julaftonen!

God rekommendation.

“Kan vaktmästarn rekommendera mig något rödt vin, som är godt?“

“Ja, vi ha S:t Julien, som källarmästarn hvar dag påstår är alldeles utmärkt.“

“Hvar dag? Hvad menar ni med det?“

“Jo, si gästerna skicka nästan alltid vinet tillbaka, och då svär källarmästarn på, att bättre vin finns inte i hela Stockholm.“

Anekdoter, ordlekar och infall.

På Nybroviken.

"Det var bra att jag träffade er, herr X. Som ni kanske minns, har jag en liten fordran af er, som jag kanske kunde få uppgjord med samma efter vi träffats så här apropos."

"En fordran, säger ni. Det är omöjligt! Jag vet inte af att jag har några — *isbjörnar!*"

* *
*

Min vän.

Jag vill fråga er, mitt herrskap, har vänskapen något värde för er eller ej? Har ni någonsin ägt en verkligt god vän, en vän, som ni kunnat förtro er åt, och som bevarar era förtroenden så som vore det anförtrodda hans egen hemlighet. En vän, som uppoffrar sig helt för er skull, som aldrig motsäger er, som aldrig lånar pengar af er; en vän med hvilken ni kan vara tillsammans natt och dag, utan att någon skall djärfvas

påstå att ni råkat i dåligt sällskap, med ett ord en vän, som ni ovillkorligen under hela ert lif måste älska och värdera?

Äger ni en sådan vän, skall det icke gagna er stort att göra bekantskap med *min vän*, men äger ni det ej, är bekantskapen ej att förakta. Ty ni skall då finna i er omedelbara närhet hvad ni kanske förut förgäfves sökt efter under åratal. *Min vän* besitter alla de ofvan uppräknade goda egenskaperna och flera till.

Vi bo tillsamman, utan honom skulle min ensliga kammare vara mörk, kall och dyster. När jag går ut, är han inne, när jag kommer åter in, är han hemma, färdig att stå till tjänst. Han har blott en passion, som jag värderar, han röker; blott ett fel, som jag gärna öfverser med. Han behöfver hjälp för att tända eld i pipan.

Har ni icke redan gissat det, så vill jag nämna, att *min vän* är — *kakelugnen*.

* *
*

Järnbanereformer.

En handelsresande har föreslagit följande reformer, som han önskar få genomförda på våra järnvägar;

1:o) *Väntsalarna* göras mera bekväma än hittills och förses till de resandes förströelse med piano, biljard, grisspel m. m., hvarmed de resande kunna roa sig under väntan på tågen.

2:o) *Första klassens vagnar* indragas, såsom varande endast förevisningsburar, i hvilka åtskilliga narrar taga plats för att antingen visa att de äro excellenser, generaldirektörer o. d., eller, om de icke äro det, för att bli ansedda såsom sådana.

3:o) *Andra klassens vagnar* indragas likaledes såsom varande obehöfliga i detta jämlikhetens tidehvarf, hvaremot

4:o) *Tredje klassens vagnar* inredas så komfortabelt och bekvämt som möjligt med restauranter, salonger etc. För att särskildt tillmötesgå möjligen ifrågakommande kraf på isolering, inredas ett par vagnar i hvarje tåg efter cellsystem, hvarefter på hvarje celldörr anslås: "*För icke rökare*", "*För fullblodsaristokrater*", "*För bönder*", etc.

5:o) Redan abonnerad plats i kupé bör vid ägarens tillfälliga utträde ur vaggonen kunna apteras till räfsax eller annat tortyrredskap för den som gör försök att annektera platsen m. m.

* * *

Små förtretligheter i det mänskliga lifvet äro bland annat:

Att ha för trånga stöflar och ingen — stöfvelknekt.

Att stå i kö framför en biljettlucka och när turen ändtligen kommer, bli vittne till, att man sätter "lapp på luckan".

Att som familjefar ha sex flickor och så få én till, när man slagit vad med sina vänner att det skall bli en pojke.

Att för sent upptäcka att man i mörkret gifvit en tjugokrona åt en kolportör i stället för ett tvåöre.

Att hos en tandläkare få utdragen tanden bredvid den som värker.

Att i distraktion ta två västar på sig, men glömma klockan hemma, när man skall resa bort på några dar.

* * *

En tjufhistoria.

Två industririddare sammanträffade vid hamnen, där en skuta låg förtöjd å hvilken åtskilliga landtmannaprodukter försåldes. Bland annat hängde å en stång under det improviserade suntältet några skinkor, hvilka i synnerhet tycktes mycket reta en af de två skälmarnes aptit. Sedan han en stund med lystna blickar betraktat bytet, slog han vad med kamraten att han med skepparens tillåtelse skulle få lägga sig till med en af skinkorna.

Sedan vadet ingåtts, passade skälmen på då skepparen för ett ögonblick gick ned i lastrummet, sprang om bord, ryckte till sig en skinka och ropade:

"Hör hit, skeppare!"

Vid anropet stack skepparen upp hufvudet ofvan däck och frågade:

"Hur är det fatt?"

"Jo, frun som här om da'n köpte den här skinkan, vill inte ha den! Det är trikiner i den, påstår hon. Därför har hon skickat mig hit för att få sina pengar tillbaka."

Skepparen protesterade häftigt. Då vagabonden till sist blef allt mer oförskämd och lade skinkan ifrån sig, blef han körd i land af skepparen, som kastade skinkan efter honom upp på kajen under det han skrek:

"*Tag han skinkan och gå, annars skickar jag efter polisen!*"

Tjufven tog skinkan och gick, med hotelse att aldrig komma igen mera.

* * *

Säkerhetsgaloschlåset.

(Amerikansk uppfinning.)

Består af en liten fjädermekanism, som placeras lös, framme i tån på galoscherna, sedan ägaren ställt dem ifrån sig i en tambur, samt så inrättadt att det liksom en räfsax kniper om tårna på den som sticker sina fötter in i galoscherna för att knipa dem eller utbyta dem emot ett par sämre.

* *
*

Tro det den som vill.

Söndagsjägaren: Orsaken att vi, som blott ha tid att jaga på söndagarna, sällan eller aldrig få något byte, beror naturligtvis på att tiden är så knappt tilltagen för oss. Låt mig gå på jakt alla de öfriga dagarna i veckan, så skall resultatet helt säkert bli helt annat.

* *
*

Teologien från witzsynpunkt.

"Det finns folk som påstå att det ej finns någon logik i teologien, och ändå framgår motsatsen alldeles tydligt af själfva namnet, om det blir fråga om teo-*logiska* spörsmål."

"Jag påstår motsatsen, namnet antyder tvärt om att dylika spörsmål kunna vara hur "te-*ologiska*" som helst."

* *
*

Frågan är fri.

Husbonden: “Till dina göromål, min käre John, hör äfven att du får åtaga dig all slags *borstning* här i huset både för mig och min familj.“

John (som endast ett par timmar varit i tjänsten, frågar försiktigt): “Är det också meningen att jag skall borsta herrskapets *tänder*, när det behöfs?“

* *
*

Bubblor.

Magens röst är oftast starkare än hjärtats, det ser man bland annat därpå att det finns så många — matfriare.

*

Den som föraktar det yrke han valt, föraktar äfven sig själf.

*

Idealet är oftast en chimer, verkligheten är det aldrig.

*

Civilisationen skall i sinom tid verka ekonomiskt ruinerande på nationerna; ty redan nu kan mänsklighetens *skuld* icke vägas upp med — *guld.*

*

Rikta din blick nedåt, ej uppåt, så slipper du att göra det när det redan är för sent och du snafvat mot en sten, under det att du förgäfves sökt "läsa i stjärnorna".

*

Sådan den här planeten nu ser ut hade nog Vår Herre icke tänkt sig den från början.

*

Konsten har i de flestas ögon högre värde än naturen.

* *
*

Ytterligheterna beröra hvarandra.

Uppbördsman M. och poliskonstapeln V. sammanträffade på gatan en ruskvädersdag, då den senare hade sitt "pass".

"Hur mår bror?" frågade M.

"Bra nog, om inte den förbaskade *nederbörden* vore. Hur mår du själf?"

"Jo tack, jag skulle må som pärla i guld, om jag blott sluppe *uppbörden* en sådan här dag," svarade M. witzigt.

* *
*

Bägge delarna.

"Är det en nära eller långt aflägsen anförvant ni sörjer?"

"Bägge delarna. Det är min man, som dött i — Ostindien."

* *
*

Smaken är så olika.

Artisten: “Nå, är herr fabrikören nu nöjd med taflan?“

Mecænaten: “Ja, se nu är det stilleben i min smak. Det är annat det än förra taflan med sina blommor och frukter, som jag alls inte förstod mig på.“

* * *

Fotkrämpor.

Hon: "Herr assessorn kommer till oss så sällan nu för tiden. Knappt en gång i månaden."

Han: "Ack, jag börjar få ålderdomskrämpor och är inte längre så lätt på foten."

Hon: "Å kors, inte det? Och min dotters guvernant sa' likväl i går, att hr assessorn hade följt efter henne ända från Gustaf Adolfs torg hit upp till Hornsgatan."

* * *

Tillmötesgående.

Kunden: "Jag får be herrn vara god och ge mig kredit på de här varorna!"

Affärsmannen: "Hjärtans gärna, var så god och betala med samma, så skall ni ögonblickligen bli — krediterad."

* * *

Humoristisk bikt.

"Låt mig se, hvad är din klocka? Går hon rätt?"

"Det beror på! Försummar jag mig, så går min klocka naturligtvis *efter*, men försumma mina underordnade sig, då går hon med säkerhet *rätt.*"

* * *

Hvilken tur!

Uti ett gladt kamratlag, där en och hvar berättade något märkvärdigt som händt honom, omtalade en gång tenoren X.:

"Det märkvärdigaste som händt mig var, att då jag en gång som pojke var nere vid Västkusten och seglade, kantrade båten och jag kom i vattnet.

Som jag ej kunde simma, skulle jag på det mycket stora djupet ovillkorligen ha gått till botten och drunknat, därest icke något ytterst märkvärdigt inträffat. Ty bäst jag sjönk, stötte jag mot ett föremål, hvilket jag genast fann vara ett fartygsvant. Som jag, liksom alla pojkar, var god klättrare, sprang jag genast uppför vantet, fick så fast i stången, på hvilken jag skyndsamt

klättrade upp till dess jag nådde toppen. Sedan jag därefter äntrat upp på 'knappen' af masten, fick jag hufvudet öfver vattnet och andades åter. Ett stort skepp hade nämligen vid något tillfälle gått till botten just å den plats där min båt kantrade," slöt X. trovärdigt.

* * *

God rekommendation.

En ung student, som lefvat tämligen mycket undan nere i Lund, skref till sin far med anhållan om förnyadt "rek", emedan innehållet i ett för några veckor sedan mottaget penningbref redan var slut.

Fadern sände verkligen ögonblickligen ett nytt bref, å hvars kuvert, allra öfverst, tronade det angenäma ordet *Rekommenderas*, förseglade det på öfligt sätt, med de karakteristiska sigillen etc. och afsände skrifvelsen till sin lättsinnige son. Men hur snopen blef ej denne, när han, sedan han brutit brefvet, fann det *tomt* och i stället början sålunda:

Min käre gosse!

Jag *rekommenderar* åt dig att noga reflektera å efterföljande etc.

Och så följde en massa råd och bannor, om hvartannat, från den faderliga handen.

* * *

Don efter person — fanns inte.

En pastor **ström var en gång inbjuden till skämtaren K. i dennes familj.

Den artige värden sköt då fram en länstol och bad gästen slå sig ner i den.

"Å, jag ber, inte kan jag taga plats i högsätet," sade pastorn blygsamt.

"Genera sig inte utan var så god och sitt; någon *predikstol* kan jag ju inte bjuda pastorn," svarade K. småleende.

* * *

Utmärkta ostron!!!

Hr X. återkom hem efter en utrikes resa och gick genast till den restaurant, där han varit van att intaga sina måltider, för att frukostera.

"Nej, se herr grosshandlaren," sade värden, "välkommen tillbaka! Jag har hört att grosshandlaren varit ute och rest."

"Ja, jag har varit i Newyork några veckor. Har källarmästaren nu något godt att bjuda på, så tag fram det, ty jag är hungrig efter resan," skämtade herr X.

"Jo, jag har de allra delikataste ostron att bjuda på, saftiga, feta och nyss inkomna."

"Nå, det låter höra sig, men så utmärkta ostron, som jag åt i Newyork, har jag aldrig känt. De serverades, så att säga direkt från hafvet."

"Jag försäkrar, mina ostron kunna uthärda jämförelse. De äro också rätt dyra!"

"Jag kan tro det! Men det var inte de amerikanska. De kostade en bagatell, 10 à 15 öre dussinet," upplyste herr X.

"10 à 15 öre; skulle grosshandlaren inte också kunna skaffa mig ett parti till det priset?" frågade källarmästaren intresserad.

"Det vore kanske inte så omöjligt, men jag är rädd för att de icke skulle hålla sig så lång väg utan att dö eller åtminstone bli mycket torra," svarade kunden.

"Å, för sådant veta vi källarmästare råd. Då pensla vi endast öfver hvarje ostra med litet saltvatten, och se'n se de alldeles ut som om de nyss kommit ur hafvet," upplyste källarmästaren.

"Jaså, går det så till, då ska jag be att hädanefter få slippa äta ostron här," återtog grosshandlaren.

* *
*

Kassakontrolluret.

Liknar ett vanligt remontoirur och angifver förutom tiden, i timmar, minuter och sekunder, äfven hur mycket penningar som under dagens lopp utgifvas ur ens handkassa. Önskar man äfven veta till hvilka ändamål penningarna utgifvits, apteras en särskild apparat under urets boett. För onödiga utgifter varnar, om man så vill, ett särskildt väckarverk, då det uppdrages.

* *
*

Järnvägsbicyclen.

Är, som namnet angifver, så konstruerad, att den kan trampas fram på hvarje järnvägsskena. Härigenom uppnå herrar bicyclesportmän med sina fordon en otrolig hastighet; hvarjämte behaget att färdas på en fullkomligt jämn väg torde uppväga den kostnad som järnvägs- och olycksfallsförsäkringsbolagen skulle betinga sig för att uppfinningen skall få en vidsträckt praktisk betydelse.

* *
*

Kolibribåten "Avance".

Liknar en vanlig båt, men framdrifves af sin egen kraft. I fören är nämligen placerad en stark magnet, hvilken då han riktas mot något föremål af järn eller stål, såsom t. ex. akterplåtarna på ett i gång varande ångfartyg, verkar som en osynlig bogsertross. Försök, som gjorts att få magneten att draga en liten propeller, hafva hittills visat sig fruktlösa, men uppfinnaren hyser ännu förhoppning om att experimentet till sist skall lyckas.

* * *

Kutterbuffert.

För att under lustseglatser skydda söndagsseglare och andra med skärgården mindre förtrogna sjömän från att gå på grund, har en konstruktör uppfunnit en apparat, liknande en vanlig möbelresort, som placeras i fören på lustbåtarna. Vid påsegling af ett grund fjädrar sig resorten och slungar ögonblickligen båten tillbaka i djupvattnet. Skulle grundet vara af så flat beskaffenhet att resorten ej kan mottaga törnen, utan att skutan ändock åker upp på berghällen, gör detta heller ingenting, såvidt man applicerat ett par smärre hjul, som medfölja apparaten, under kölen. I så fall åker fartyget af sig självt från grundet under påtryckning af segelmassan.

* * *

Fotokemisk trycksvärta.

Liknar den vanliga, men utplånas från papperet genom ljusets inverkan omedelbart efter det böcker och

tidningar tryckta med denna svärta hunnit läsas. Härigenom omöjliggöres så väl utlåning af böcker och tidningar som "läsning på stället", hundratals gånger, af ett och samma exemplar af ett tryckalster. Hvarje dylikt, tryckt med den fotokemiska svärtan, säljes förségladt för att före försäljningen skyddas mot ljusets inverkan. En följd af uppfinningen blir säkert en omredigering och strykning af en del nu gällande paragrafer i alla länders tryckfrihetslagar. Åtal mot skrift, tryckt med den nya svärtan, komma att så godt som omöjliggöras, emedan det skrifna (tryckta) och åtalade upphör att finnas till innan jury hinner väljas.

Uppfinningen säges ha kommit till stånd dels på grund af skärpta bestämmelser i tryckfrihetslagarna, tillkomna på senare tiden, och dels på grund af det, synnerligast i Stockholm, florerande utlåningssystemet af tryckalster. Uppfinnaren är en svensk f. d. redaktör, som emigrerat undan munkorgar och tidningskontor.

* *
*

"*Pytt, sa' Pelle.*"

Pelle Jönsson var anklagad för tjufskytte.

Och som han icke var riktigt säker om att komma från saken med heder, vände han sig till en "lagvrängare" och bad om ett godt råd.

"Det ska ni få, men det kostar hundra kronor," sa' advokaten.

"Får gå," sa' Pelle Jönsson, "bara jag går fri från rättvisan."

"Det svarar jag för," sa' advokaten och gaf rådet.

När målet sedan kom före vid tinget, stod Pelle och såg dum ut.

"Erkänner ni?" frågade domaren sedan han läst upp stämningen.

"Pytt," sa' Pelle.

"Se så, stå nu inte här och neka, ty ni kan lätt bli öfverbevisad om saken, tycks det."

"Pytt," sa' Pelle.

"Tror ni er kanske kunna dra mig vid näsan med att låtsa vara vriden, så bedrar ni er, ty jag är lika slug som ni."

"Pytt," sa' Pelle.

"Kalla, fram vittnena, så få vi höra hvad de ha att säga," befallde domaren.

Vittnena kommo fram, men de hade icke ett dugg att säga, och Pelle gick fri.

"Ser ni nu så lätt ni kom ifrån saken, tack vare mitt råd," sa' advokaten efteråt. "Gif mig nu de hundra kronorna, så äro vi kvitt."

"*Pytt!*" sa' Pelle och gick.

På Albert Bonniers förlag har utkommit:

TRE MÅNADERS DAG.

Minnen från den svenska Spetsbergs-expeditionen 1890

af AXEL KLINCKOWSTRÖM.

Med 5 porträtt och 14 illustr.

Inbunden i originelt illustreradt omslag 2: 50.

»I en lätt hänkastad, gladlynt och enkel form, skildras här lifvet ombord, vandringar bland isarne, jakter på ejder, sälar och renar, besök i fågelberg, hajfiske m. m.
(Posttidningen.)

»Arbetet kan, på grund af sin *friska och lifliga stil* och sitt ej blott *intressanta*, utan äfven nya sakinnehåll, med *verkligt nöje* läsas af personer af alla åldrar. Formen är *lättläst och tilltalande*, innehållet lärorikt.»
(Svenska Dagbladet.)

»Det finnes i dessa skisser både *omväxling* och *godt lynne*. De skola säkerligen icke heller förfela att slå an på våra sportälskande och i allmänhet på ungdomen samt på vännerna af ett *hurtigt* och *oförväget ungdomslif*.»
(Nya Dagligt Allehanda.)

»Det är en lifligt och raskt skrifven skildring, den *angenäma och friska stilen* gör, att man läser boken med en känsla af *trefnad och odeladt nöje*, hvartill ej minst bidrager dess ungdomlighet och lekande lynne.»
(Göteborgsposten.)

»Vi rekommendera boken såsom särdeles väl lämpande sig för mognare ungdom, särskildt för dem, som visa håg för naturens studium. Det finnes *goda naturskildringar, väl berättade situationer* och *framför allt ett godt uppfriskande humör*. Hvad utstyrseln beträffar är den ovanligt lyckad.»
(Upsala Nya Tidning.)

»En gladlynt reseskildring, som genomandas af *det friskaste humör* hela vägen igenom.»
(Nyaste Hernösandsbladet.)

»En lätt skisserad dagbok med fängslande, delvis utmärkta naturskildringar.»
(Skånes Allehanda.)

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

Gamla baron: »Ja, min nådiga grefvinna, alltsedan jag hvarje sommar far till någon badort så föryngrar jag mig mer och mer!»

Grefvinnan: »Ja, det ser man då tydligt, kära baron. Ni har ju blifvit så ung, att ni alltid får lof att gå med barnjungfrur.»

Humoresker, Roligheter och Infall

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Tionde häftet.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG. **Pris 25 öre.**

☞ *Af Skämthistorier har utkommit 10 häften, till omfång, utstyrsel och pris såsom föreliggande. — Hvarje häfte utgör ett afslutadt helt för sig.*

1892

SKÄMTHISTORIER

OCH

MUNTRA ANEKDOTER.

HUMORESKER, ROLIGHETER OCH INFALL

försedda med

talrika lustiga teckningar.

Tionde häftet.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1892.

Ett tioöre.

(Burlesk.)

Han observerade henne knappast, där hon satt i spårvagnens ena hörn med händerna instufvade i sin lilla Viktoriamuff och ansiktet täckt af ett tätt flor, utan tog plats midt emot henne och stirrade genom spårvagnsfönstret ut på gatan. Men så kom konduktören in med sin bössa och vände sig först till henne, som satt honom närmast. Och då såg han hennes behandskade hand glida ner ur muffen och i klädningsfickan; såg den åter dyka upp med en liten portmonnä af pärlemor mellan fingrarna. Och ögonblicket därpå drogs den andra handen ur muffen, hvarvid den senare föll till golfvet och rullade ända fram till hans fötter. Han tog upp den och räckte den med en artig bugning åt ägarinnan, som nu var ifrigt sysselsatt att genomleta sin börs, synbarligen utan att finna hvad hon där sökte.

Slutligen reste hon sig upp och sade i ytterst generad ton åt konduktören:

“Jag vill be att få stiga ur, jag har glömt att taga penningar med mig.“

Då bugade han sig åter och inföll i sin älskvärdaste ton, vänd till henne:

"Förlåt, men skulle inte jag kunna få stå till tjänst med ett tioöre, så att min nådiga slipper att trötta ut sig med att gå."

Hon gjorde en nästan omärklig böjning på hufvudet och satte sig åter.

"Tusen tack," sade hon, "men hur skall jag väl kunna återgälda er den tjänst, ni nu gör mig?"

"Ja, inte vet jag," sade han i skämtsam ton och lade två tioören i bössan. Och så gick konduktören åter ut.

Han flyttade sig nu midt emot henne och sökte uppfånga hennes ansiktsdrag genom florets veck.

Det lilla han såg var förtjusande vackert. Ögonen glittrade som ett par svarta diamanter, näsan var mjukt buktad utåt, läpparna små och karmosinröda.

Hennes kyss-mig-om-ni-kan-hatt satt riggad så utmanande, att han riktigt började känna sig konstig i kroppen.

I nästa ögonblick greps han af ett okufligt begär att söka utforska henne, men hon undvek behändigt att direkt svara på hans snärjande frågor, så att han, när hon plötsligt med en vänlig nick tog afsked och reste sig för att stiga ur, var precis lika klok på hvem hon var som när han först såg henne.

Fast hans egen tid för tillfället var ytterst dyrbar, emedan han var bortbjuden på middag och beräknat att komma fram på klockslaget, tänkte han ett ögonblick att stiga ur och följa henne, men öfvergaf strax detta beslut, då han på golfvet observerade ett visitkort, som hon måste ha tappat, då hon genomsökte sin börs för att få fatt i spårvagnsafgiften.

Han tog upp det och läste:

Aurora von ***spetz

samt under namnet en adress, skrifven med blyerts.

Gatan, som stod antecknad å kortet, var densamma å hvilken hon stigit ur. Och husnumret? Han såg ut och läste 46 på det hus som just nu passerades. Å kortet stod 34. Alldeles riktigt! På den tid, som förflutit sedan hon försvann, hade spårvagnen ungefär passerat de mellanliggande husnumren.

Här förelåg således intet misstag! Han visste hvem hon var och kunde ej slita hennes namn ur sitt minne. Sedan han ännu en gång sett på kortet och granskat kronan, som stod öfver namnet, och funnit att det var en "greflig" sådan, lade han reliken i sin plånbok.

Under middagen begick han den ena distraktionen efter den andra och stoppade efter måltidens slut servetten i bröstfickan på fracken.

När han senare på kvällen för att förströ sig slog sig ner vid ett af spelborden, tyckte han sig på hvarje kort läsa hennes namn, hvars visitkort han bar i plånboken.

Hemkommen, drömde han om henne under natten och vaknade — dödligt förälskad i henne.

Reflekterande, som han var af naturen, fann han den passion, som nu behärskade honom, helt enkelt vansinnig, men hvad skulle han göra? Glömma henne kunde han ej.

Han genomgick i minnet alla märkliga och sanna kärleks- och förlofningshistorier som han hört berättas, och resultatet häraf blef att han, fastän han fortfarande ansåg det vansinnigt, icke kunde neka att märkligare fall i den vägen inträffat, än det att en nyetablerad grosshandlare, som han, med en agentur, som enbart den inbragte sina 10,000 om året, vågat lyfta sina ögon till en ung dam tillhörande en af landets "ädlaste" familjer. Det hade till och med inträffat att män med

ännu mer plebeijska namn än det han bar, vågat det och vunnit spelet. Alltså, friskt mod! tänkte han.

I närmsta bokhandel bad han att få se i vår "pärsmatrikel". Mycket riktigt, hon fanns där! Han räknade i hast ut hvad han önskade veta.

1:o) att hon var 21 år,

2:o) » näst yngsta barnet i familjen,

3:o) att hon hade en äldre syster i lifvet, som, skulle han tro sina ögon, var gift med en officer — af ofrälse börd.

Han såg intet mer!

Den sista underrättelsen kom hans hjärta att slå 25 procents hastigare takt än förut.

Utkommen på gatan svor han att få kalla den tillbedda sin eller — dö!

Han drefs af ett oemotståndligt begär att med görligaste första återse henne! Ju förr desto hellre!

Måhända strax, så att minnet af deras sammanträffande i spårvagnen ej hann förblekna hos henne.

Men hur skulle det ske?

Han tog sig fundersamt om hakan och fann — att han glömt raka sig.

"Hvad kärleken kan förvrida hufvudet på en stackare," tänkte han och klef in i en rakstuga.

En ung flicka steg fram och lade en servett under hans haka. Så gick hon efter en tvålkopp och gned in hans skäggbotten så mjukt och behagligt som om hennes fingrar varit klädda med silkesvantar och hon smekt en katt på ryggen. Men han kände det ej. Han kände ej heller hur lätt hon förde knifven öfver hans strupe och hur vänligt hon neg och sa': "Vars'go!" när allt var öfver. Han såg ej hur graciöst hon förde pudervippan, sedan han tvättat bort resterna af tvållöddret.

"Hvad är jag skyldig?" frågade han likgiltigt.

"Ingenting," svarade den lilla barbererskan leende.

Nu först såg han på henne med förvåning.

"Ingenting, hvad menar ni med det?" frågade han.

"Jo, det var herrn som var så god och lade ut spårvagnspengar åt mig i går, då jag var borta för att operera en liktorn på — —gatan."

"*På fröken von ***spetz*, menar ni väl?" inföll han.

Hon såg helt förskräckt ut öfver frågan och den min han gjorde.

"Hur vet herrn det? Jag nämnde ju ingenting därom i går."

"Det gör detsamma," sade han dystert och stoppade den silfverslant han höll i handen åter i portmonnän.

Så tog han hatt och rock på sig, och när han kom ner på gatan gaf han sig f-n på att aldrig gå in på den akstugan mer.

En hittills obesvarad fråga.

Flickan (efter en förklaring öfver en tafla om Wilhelm Tell): “Skulle hans pappa skjuta på äpplet?“

Guvernanten: “Ja, han måste det.“

Flickan: “Nå, men då fick väl gossen äta upp äpplet efteråt?“

Det gör mindre.

"Jag råder min herre att köpa en äkta nysilfverkanna, ty en sådan här tar lätt ärg och blir då ohälsosam."

"Å, det gör mindre, jag ska skänka bort den åt svärmor min."

Blombuketten.

(Humoresk.)

Gamle hederspuckeln Blomgren, f. d. "kamrern", hade en kväll på höstsidan, bäst han å sitt stamlokus satt och smuttade på sin lilla Jamaika-"kattunge" "Litt B." känt något underligt inom bords, som gjorde att han för ögonblicket lade aftontidningen å sido, stoppade glasögonen in i sitt blanknötta läderfodral, stirrade på visaren å vägguret i källarsalen, hostade, spottade, tog sig en pris ur tuladosan, knäppte händerna samman öfver lilla prostmagen, slöt ögonen och — suckade.

Uppasserskan, fröken Mimmi, märkte genast att något ovanligt var å färde, gick fram till gubben, lade sin lilla silkeslena hand med de rosenröda fingerspetsarna lätt på hans skuldra, lutade sig fram för att med sina beslöjade, mörkblå, melankoliska ögon uppfånga en glimt af gubbens vanligtvis så pigga blick.

Men då det ej lyckades, frågade hon i vek ton, men med ett litet leende på sina rosiga läppar:

"Hur står det till med kamrern i kväll, ska jag kanske 'spetsa klorna' en smul på 'kattungen'?"

"Nej, inte i kväll!" ljöd det matt från den tillfrågade.

Så rätade han upp sig, drack ur "kattungen" och den bredvid stående svagdricksskvätten, betalade sin förtäring, log ännu en gång och sökte plira med ögonen, som vanligt, under det han fattade flickans ena hand, smekte den och hviskade:

"Hon är så rar, så rar öfver hela kroppen, Gud signe henne!"

Så stultade gubben i väg, pustande och suckande.

Uppasserskan stod och såg efter honom tills han var försvunnen. Då svängde hon sig om på klacken, tittade på klockan och mumlade:

"Hvad gick det åt kamrern i kväll. Bara två kattungar! Han måtte inte lefva länge!"

Och hon fick rätt. Två dagar därefter låg kamrern på sin lit de parade, nyrakad och i en ren stärkskjorta, med händerna knäppta öfver lilla prostmagen och en frisk, doftande blombukett under näsan.

Gubben Blomgren kolade af som gammal ungkarl, och grafölet hölls förstås i "stamlokusets" festvåning. Och någon ledsam begrafning var det ej! Vid 10-tiden på aftonen sutto ännu några af "likets" närmaste vänner kring fyllda pokaler, röda i synen som semaforer, och midt ibland dem garfvar Ström, ställets äldste stamkund. Stående på en stol utbragte han med glas i hand den sista skålen för den aflidne vännen.

"— — — ja, som jag haft äran säga herrarne, vi ska alla den vägen vandra, Blomgren före, och efter vi andra. Och därför kun--na vi honom intet klandra! Han var en glad själ i detta lifvet — och om sådana hedersprissar står det skrifvet: Mycket skall dem i himlen varda gifvet! — —"

"Jag tror du predikar på vers, både kors och tvärs!" interfolierade bryggar Mäsklund och gapskrattade.

“Tyst, bryggare, det är jag som har ordet,“ återtog garfvaren.

“’Ordet’, sa’ du! Vet du inte att ’ordet vardt kött’ — och skulle någon ha ordet, så är det vännen Korén,“ ljöd det åter från bryggaren.

“Ja, ned med dig, garfvare, och låt slaktarn få ordet,“ dånade det nu från begrafningsgästerna.

Och slaktaren fick ordet:

“Mina bröder!“ sa’ han. “Jag är ingen talare. Men efter som jag fått ordet, så måste jag tala! Jag vill då inte tala om den aflidne vännen, ty honom kände vi! Ej heller om vår sorg och saknad, ty ’sorgens beklagande undanbedes’, stod det ju på begrafningskorten. Jag har således intet att säga, oaktadt jag har ordet, annat än att lägga en blomma på hans graf, hvilket jag nu gjort, och tömma ett glas på hans döda mull och utbringa ett lefve för honom så... så... så... så..., ja, jag säger inte mer! Lefve han! Hurra, hurra, hurra!“

Under ett frenetiskt hurrande tömdes glasen i botten.

Sedan gubbarne tystnat, tog begrafningsentreprenören, som anordnat det hela och därför ännu var kvar, fungerande som värd, till orda:

“’En blomma på hans graf’ ....., sa’ nyss herr Korén. Det är lite underligt med den saken, ty, som herrarne vet, hade den saligen aflidne före sin död skriftligen undanbedt sig att få blommor med sig i grafven. Dock stod mot slutet af skrifvelsen så här,“ fortfor entreprenören och drog upp ett papper ur fickan:

Önskar och vill lilla Mimmi på stadskällaren, som i många år serverat mig mina “kattungar“ om kvällarna, lägga en blomma på min döda mull, så må det vara händt,

ty den flickan är den bästa som jag känt, och hon är så rar, så rar...

Skrifvet vid full sans och i vittnes närvaro af

Petter Blomgren,
f. d. kamrer.

Efter uppläsandet af detta aktstycke blef det moltyst i laget, och entreprenören fortsatte:

"Jag läste upp detta för Mimmi, och när jag slutat torkade flickan ett par stora tårar ur ögonen och sa': Den rara gubben som tänkte på mig, fattig flicka, innan han dog, han ska inte ha *en* blomma, utan en *hel bukett,* om jag ock ska ta det sista jag äger!"

Och den stora buketten, som herrarne såg under näsan på kamrern, hade Mimmi lagt dit, med egna händer. Det är riktigt rörande, tycker jag!"

"Ja, fy tusan, jag tror jag får saltlake i ögona af'et," inföll slaktar Korén och drog upp en stor brandröd sidennäsduk ur frackfickan.

"Ja! Det tar vi oss en tår på hela bunten, det är säkert det! Tvi!" fortfor garfvar Ström, så att det lät som om orden stockade sig i halsen på honom.

Så blef det åter en stunds tystnad, till dess kryddkramhandlar Qvist, den aflidnes bäste vän, tog till orda:

"Känner jag Blomgren rätt, så har inte flickan gjort det för inte!"

Och han kände "Blomgren rätt", ty vid testamentets öppnande inbragte buketten gifvarinnan — en liten förmögenhet.

Körkvårdens döttrar i Ösby.

(Bondhistoria.)

Körkvärden Jonas Andersso i Ösby hade fått landsmätare te sej på ett par dar här om åre.

Nu va' Jonas Andersso en språksam kar', å når han kom i taga va' de inte godt för nå'n annan att få en syl mä' i väre', som dom säjer.

Första kväll'n inschenörera låg ve Ösby bjög körkvärden dom på toddy och presengtera sina bägge döttrar för dom, ty några söner fanns inte i går'en.

Och då säjer en åf herra som så:

"Inte trodde jag att körkvärden, som själf ser så ung ut, hade så stora barn. Flickorna ä' ju giftasvuxna bägge två."

"Ja men ä' di så," svarte då körkvärden, "men de dröjer, ska herrarne tro, inna' en får dom så långt. De här bägge flicko ha kostat mig mer pengar än nya lagår'n, som jag lät bygga i fjor våras, för de' ä' inte nu som under min uppväxttid. Nu vill de skolor te för allting, men ändå vet ungdomen inte så värst mer än vi gamla. Ty gammelt ä' ändå äldst, säger ordspråket.

Ä' de bara', till par exempel, fräga om att e' ko ä' sjuk, så står flecko där alldeles rådlösa, fast den ena åf

dom spelar pårtefiano, gubevars, å den ar'a både lärt sig stryka och sy på symaskin.

Räkna å skrifva kan dom för egen del, å det är nog godt å väl att dom sjolfva förstår hva dom gör, men når ja här om da'n ba' dom skrifva åf ett reseft, som Ol' Larsso' i Grindstuga ordinerat åt mej för min romatiska värk, så fanns de ingen på apteket som begrep ett dugg hva flecko prentat hop. Å ändå va de inte konstiare saker på de reseftet än lite "tenpertin", "kamfasspiritus" och "lumrakorom".

Når ja nu inte feck hem mekamentera frå apteke, blef ja arg å ba flecko skrifva åf ett par doktorsreseft, som jag hade sen gumma mi låg i magflammasjon för ett par år sen. Se de töcker ja di borde ha förstått på apteke, men hva'ke de håken att inte förstog flecko hva som stog på reseftet för allt en kostat på dom, och inte förstog dom på apteke hva flecko skrifvit.

Så ska de vara *kläder* förstås efter lärdomen. Här om åre köfte ja flecko hvar si gullklocka, och i vintras feck dom hvar sitt solparasoll i julklapp. Så feck dom för ett par veckor sen si tu par känger hos en skomakare i sta'n, å strast ville dom att ja skulle in å fräga hva dom kosta.

Ja ba' jänto för själ å pina inte bry sig om kängo för de va så åbäkiga klackar på dom, så en skulle kunnat bryta skanko åf sej på dom. Men flecko vardt allt envisare, å te sistens lät ja dom få si vilja fram. Så skulle de og köpas tockna här kuttaperkakaloscher te kängo, som vi og gjorde, men de va då de eländigaste skräp ja i mi ti sett. För flecko hade inte väl fått kängo och kaloschera på sej, söndan därpå, förrän di trampa hål tvärs igenom kuttaperkat så kängklacka stack ut i håle. Å så värst unnerligt ä de inte att inte tocke där skräp kan hålla, når en får veta att dom i Amerikat

kokar hop kuttaperkat utåf döa *nigerslafvar* å sen gör kaloscher å regnrockar åf massan, alldeles som dom gjuter grytor och kaminer åf järn hemma hos oss.

Det där visste flecko berätta för mej efteråt se'n kaloschera gått i kras, men hade jag bara vetat de, når vi va' i sta'n, så skulle de allt inte ha blifvi nån kaloschaffärd åf den gången.“

På examensdagen.

Modern: "I fjor fick du premium. Hvarför gjorde du mig inte den glädjen att komma hem med belöning också i år?"

Gossen: "I år var det en annan, som fick i stället för mig, och mamma kan väl också unna en annan mamma någon glädje."

Når som körkvårdens Anners såg kongen.

E' sannfärdig jubileringshixtoria.

Körkvärdens Anners hade, han som alla a'ra, läst i tidninga om all den möckna grannlåten å ellmeneringa som skulle bli i Stockholm, når kongen fyllde 60 år, å som han hade en tjuge kroner hopsparda sen i höstas så feck han lust å fara opp me tåge, för en gång, å si på stassen, eftersom han allri i sitt lif vari längre me sin fot än ve Katrineholms stasjon.

Å den resa ångrar han aldrig, säjer han, når han får tala ume't sjolf, förstås.

Det första han steg åf tåget, kom där en kar' å frägt'en om han ville ha logschi öfver natta, å de' skulle han förstås ha, å så frägte han va de kosta.

"En krona, med kaffe å doppa på moron," sa' kar'n.

Å Anners tog opp e enkrona, han, å betalte. Å så geck di!

Bäst de va' frägte kar'n, han, um inte Anners velle åka ut å se på sta'n ett slag, å de hade Anners förstås inge emot um bara de inte ble' för dyrt.

"För dyrt! — töcker herrn en krona ä för mycket så lägger fäll' jag ut rexten," sa' kar'n, han.

"Ånej," sa Anners. "Ä' de inte värre, så betalar ja' fäll'." Å så ga' han kar'n e' ny krona, å så satte di sej i en rullvagn* å ok ett par timmar eller mer, å unner ti'n ble' vägvisar'n och Anners så goe vänner så di geck in på en källare å drack duskål, å den trakterninga betalte Anners förstås.

Når di så kom ut från källar'n, var de' mörkt, å fullt åf folk öfverallt på gato. Å då säger vägvisar'n som så:

"Ta' mej nu unner armen, så ska' vi sta å si ellmunation," sa' han.

"Hva' kostar de?" frägte Anners.

"En krona person, värre ä de inte me de häller," sa' vägvisar'n.

Å så tog Anners opp e ny enkrona å lämna kar'n, å så geck di.

Å Anners gapa å bleg oppåt vägga, å trodde ackerat han va i himmelrike' å inte på jorden, så vackert va' det.

Men bäst de var säjer vägvisar'n:

"Langa nu hit e' krona igen så ska ja' visa dig *elektris*."

"Hva' ä' de' försla'?" frägte Anners, han.

"De' ä' ett slags 'fortisken' från mån' som di får ifrån Amerikat når det regnar å åska går, begriper'u. Å se'n distiljerar di regnvattne' så bara oljan blir kvar, å tappar den på femkanners literbuteljer och skickar hite't, begriper'u. Å se'n ha vi månsken här i sta'n, när vi behagar, sir'u."

"De' va' konstigt," sa' Anners, han, å betalte en krona, så han skulle få si de' elektrisa månfortiskene', som han og feck.

---

* Spårvagn.

Så bäst de va' fräga Anners, han, um de inte stog te å få si kongen og?

"Jobevars, kongen får vi trast si, bara vi kommer öfver *slussen*," sa' kamraten. "Men det kostar minst två kronor en tocken här da', sir'u. Vill du langa hit dom, så säj inte nej."

Anners va' inte häller den som sa' nej, utan tog opp två kronor å lämna pengarna åt kamraten. Å då säger denne rätt som de' var:

"Gör nu en kovändning med ögena åt stybord, så får du si kongen sitta till häst på sin tron."

Å Anners titta', han, och där satt kongen, styf som en pinne å svarter som en morian.

"Inte ä' han fäll' lefvandes häller?" sa' Anners, å börja bli så rädd så haso skalf på'n.

"Nä, han ä' 'balsamerad', begriper'u välan," sa' kamraten. "Har du inte sitt de i bladen?"

Ne, det hade Anners allri sitt, sa' han.

* *
*

Se'n var de inge mer å si, påstod kamraten, å så geck di in på en källara igen å åt å drack så att vägvisar'n blef jämt i "snusen" å ställde till krångel me' polisen, så han feck följa me' te vaktkantore'.

Men Anners var de inga fara me', han släpptes lös igen. Sitt logski feck han aldri rätt på, men me' tåge' kom han hem igen dan därpå. Å rolit hade han haft på Stockholmsresan, sa' han.

En "Ulspegels"-historia.

Wille H. och Figge N. voro bägge kända för att icke lämna något tillfälle obegagnadt att spela sina medmänniskor små puts, när dylika tillfällen erbjödos. Och det var icke så sällan, tack vare den uppfinningsförmåga som de bägge herrarne besutto i att arrangera små städade spektakel med rätt obetydliga resurser.

Så anlände de bägge en dag till X-köping på genomresa till M-stad. Sedan en bra middag afätits å stadskällaren i den förstnämnda staden, började vid kaffet rådplägning om lämpligt tillfälle till någon "drift". I källarsalen hade Wille träffat på ett par gamla affischer för den 12:te i samma månad och nu skref man den 21:sta.

På affischerna utlofvade en "professor" i den högre magien en "*storartad föreställning efter ett omväxlande och roande program*", som äfven fanns specificeradt. De bägge herrarne hade icke väl genomläst en af affischerna, förrän den ene af dem fick en originel idé, som han genast meddelade kamraten med det resultat, att denne ögonblickligen accepterade förslaget, hvarefter de bägge upptågsmakarne sorgfälligt ändrade ettan till en tvåa, så att i stället för den 12 på affischerna stod den 22, hvarefter rofvet medtogs i kappsäcken, då herrarne fortsatte resan till M-stad.

Ankomne dit tidigt påföljande dags morgon, gingo de glada gossarne ut i staden, försedda med sina från X-köping röfvade affischer, hvilka de nu klistrade upp å de bästa affischeringsplatserna i M-stad, sedan de medels ett skriftligt tillägg angifvit att föreställningen skulle komma att äga rum å stadens teater, där biljettförsäljningen skulle börja omedelbart före representationen.

Under dagens lopp studerades de uppklistrade affischernas innehåll mycket noga af den därför intresserade publiken, som till ett antal af högst trettio personer på kvällen bildade "kö" utanför teaterns biljettkontor under tålig väntan på att få köpa inträdeskort. Bland de sist anlända befunno sig äfven de bägge upphofsmännen till det vågade skämtet, och som, ju längre det drog ut på tiden med biljettluckans öppnande, började högljudt knota, hvilket hade till följd, att äfven de väntande stadsborna började knorra öfverljudt.

Då klockan slutligen var en half timme öfver tiden, sändes bud till teaterägaren, hvilken genast förklarade, att alltsammans måtte bero på något misstag, emedan alls ingen trollkarl förhyrt Thaliatemplet.

När denna jobspost hann fram till de församlade, vordo de, som det står i Skriften, "allesamman högeligen förgrymmade", men värst knotade fortfarande de bägge upptågsmakarne, hvilka med en mun förklarade, att de som främlingar narrats att bli kvarliggande i staden för att få sig en munter afton.

Detta tal hade den verkan, att några af de församlade föreslogo, att förargelsen öfver det inställda "trollerispektaklet" borde dränkas i en bål och sväljas med en sexa, till hvilket lilla kolifej främlingarne artigt inbjödos.

Och arm i arm tågade nu hela det glada sällskap, som beslutit sig för att deltaga i festligheterna, med de bägge främmande festhudikarne i spetsen, till ett närliggande

utvärdshus, där det sedermera "gaskades" ett godt stycke in på natten.

Men än i dag har man i den lilla staden sina funderingar öfver "hvad det kunde ha varit för häxeri med den inställda trolleriföreställningen".

Följd af likbränningen.

(Framtidscen.)

"Så kommer du då ändtligen hem. Här har jag väntat på dig snart en halftimme. Men, à propos, hvad är det för dåligt snus du har i burken där?"

"Å, kors för all del, kära onkel, det är ju askan efter min salig mamma."

Klipsk ungdom.

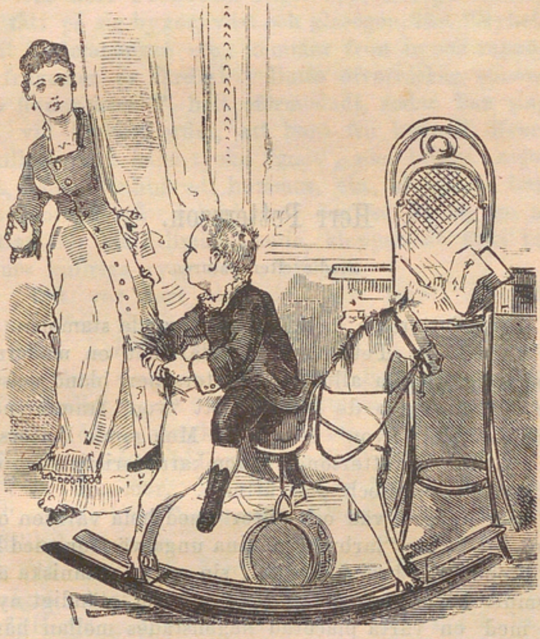

Modern: "Hvad gör du, Axel? Jag tror du klipper svansen af hästen!"

Gossen: "Ja sir du, mamma, han var för liten."

Modern: "Men nu får han ju ingen svans alls."

Gossen: "Jo, nu växer den och blir lång, för pappa sa' i går, när jag inte ville klippa af mig håret, att ju kortare man blir klippt, ju längre hår får man se'n."

Herr Pettersson.

Studie efter naturen.

Herr Pettersson är en man af gamla stammen. Hans son, unga herr Pettersson, är däremot en modern typ, oigenkänlig, liksom alla unga Pettersöner, bland massan af eleganter, antingen de stå med ett "von" framför namnet eller ett tarfligt "son" bakefter. Men gamle Pettersson är som alla gamla Pettersöner genomkarakteristisk och därför värd att studeras och porträtteras.

Han är god vän och "bror" med hela världen och tål ej ens att kallas "farbror" af sina unga vänner, med hvilka han proponerat brorskål. Till sin yttre människa är han en smula korpulent, gråsprängd i håret, ständigt nyrakad och med en vårta placerad någonstädes mellan hårfästet och hakan. Mun och axlar äro breda, halsen kort och fingrarna tjocka.

Inombords är han en godmodig och godhjärtad natur, och dessa egenskaper plus hans praktiska sinne ha gjort att han med tiden fått en position i världen från hvilken han på gamla dar kan blicka ner på mänskligheten. Hans äkta hälft är en gemytlig gammal matrona, som nu på gamla dar har ett i ögonen fallande äktenskapstycke med

sin gubbe och af erfarenhet känner honom lika bra som sig själf. De lefva ett änglalif de två!

När herr Pettersson stigit upp, sett på vädret, rakat sig, fått på sig byxor, väst och glasögon, läst "Nyheterna", tittat i almanackan etc., kommer frun in och rapporterar, att frukosten är färdig! Detta öfverraskar honom inte! Men finner herr P. helt oförmodadt, sedan han slagit sig ned vid frukostbordet, att hans fru kommit öfver något ovanligt och i hans tycke "godt", som bräckta nejonögon, rökt, kokt svinhufvud, hummer, etc., så stirrar han först helt storögd på läckerheten, tar så för sig en ordinär portion, ler ett fullmånsleende, klappar sin äkta hälft på hennes kullriga rygg och utbrister:

"Det var rart slag det här, mor! Hvar har du kommit öfver det nå'nstans?"

Frun berättar omständligt, hur hon "gått och gått" och hur hon slutligen "fått" hvad hon velat ha, fast det blef okristligt dyrt. Ty fru Pettersson kan aldrig glömma den tid, då äggen kostade "24 à 32 skilling tjoget och allting annat i förhållande därefter".

"Ja du, mor, det var under den gamla goda tiden det," suckar herr Pettersson. "Men den vill jag ändå inte ha tillbaka!"

Vid middagen öfverraskas herr Pettersson måhända af något annat i delikatessväg, som han ej väntat.

"Herre gud, få vi *lake* i dag, tack ska du ha, mor!"

En annan dag bjuds herr Pettersson på vildt, en tredje på gås, o. s. v. alltid på ungefär samma tider, år ut och år in. Men *surströmming* får han gå på källare och äta. Toddydags sitter herr P. på sitt stamlokus, rökande cigarr och tutande, ibland tutt solo, ibland i sällskap. Där berättar han historier som han berättat minst hundrafemtio gånger förut på samma ställe och i samma sällskap.

Där citerar han sina älsklingsskalder från den tid han läste vers och hänfördes af Nybom eller log åt Sehlstedts och v. Brauns muntra visor.

Och när han då och då fått ett par toddar mer än vanligt, kommer han i extas och deklamerar, så att öfverkyparen ligger dubbelvikt af skratt bak disken:

Jag stod på Niagaras öde strand
Förföljd af mina lustars vilda brand,
Och lidelsernas djäflar hånfullt skratta
Sig vältrande i brott på lastens matta.

När de andra gå, går också han!

Hemma i "salen" brinner hvar natt en lampa med nedskrufvad veke, och på matbordet står dukad en smörgåsbricka.

En natt vid 12-tiden kom herr P. hem, efter att ha tillbragt en glad afton i ett muntert lag. Smörgåsbrickan stod som vanligt framme, men i kakelugnsnischen upptäckte herr P. dazu en tallrik med en maträtt på.

"Ah, det är säkert något godt, som gumman lagat åt mig och som hon ställt i nischen för att det skulle hålla sig en smula varmt, till jag kom hem," mumlade herr P. och kryssade med sitt fynd fram till bordet, vid hvilket han slog sig ner och lät anrättningen sig väl smaka.

Men som han inte riktigt den kvällen kunde reda ut, hvad han fått i sig, vände han sig följande morgon till sin äkta hälft och frågade:

"Hvad var det för godt, som du ställt in i kakelugnsnischen åt mig i går kväll. Jag vet mig inte på länge ha ätit något som smakat mig bättre!"

"Hu då!" brast frun ögonblickligen ut. "Var det verkligen du som åt upp *hundmaten* som stod i nischen

och som Karo ratade i går? Då måtte du allt ha varit betydligt påstruken, när du kom hem."

Herr P. stod svarslös och var hela den dagen vid dåligt humör.

Humoristiska arkivforskningar.

Noach hade tre söner: Sem, Kam och Jafet. Nyare forskningar om dessa Noachs söner gifva vid handen att: *Sem* gift sig med sin kusin, *Semiramis* och gjort upptäcktsresor i arken åt skilda håll. Så har antagligen Novaja *Sem*la uppkallats efter sin upptäckare, Sem. *Sem*lor, hvilka ofta nämnas i bibeln, var antagligen en af Sems favoriträtter och Ka*sem* hette med lika stor visshet hans äldste son. *Sem*ikolon, hvilka, som vi veta, i stort antal förekomma redan Första Mose bok, är ett skiljetecken uppfunnet af honom, liksom det hinduiska räkneordet *sem*bilon. *Sem*ester tog äfven Sem sig litet emellanåt från sina ansträngande göromål, och ordet har sedermera bibehållits i språken. *Sem*aforer kallade han lantärnorna på arken. Det första *sem*inariet hade äfven Sem till upphofsman, och vid denna läroanstalt undervisades hufvudsakligast i *sem*itiska språk.

* *
*

Kam for efter syndafloden till *Kam*erun samt upptäckte och tämde där först af alla *kam*elen, som efter honom fått sitt namn. *Kam*eleonter funnos äfven, som

man ser, på Kams tid, emedan äfven dessa djur uppkallats efter honom. *Kam*fer och *kam*omill användes som husmedicin i Kams familj, som om vintrarna samlades i en *kam*mare med *kam*in, hvilken värmeapparat således är urbilden till den "husliga härden".

Det råder intet tvifvel om att Kam och hans familj sedermera *kam*perat en tid å Romerska *Cam*pagnan, lika litet som att de voro de första människor som *kam*made sig och begagnade hästen till drag*kam*p. Kams äldste son blef *kam*rer, och hans äldsta dotter var den första som begagnade *kam*lottskappa.

* * *

Om *Jafet* känner forskningen ännu intet med visshet, men antagligen var han en forntidens "*ja*herre", som, likt nutidens, blef *fet* och lefde godt därför att han icke hörde till oppositionen.

Vid Munkbron.

Frun: “De där morötterna se inte riktigt bra ut. Finns inga andra?“

Månglerskan: "Några andra har jag inte, men nog skulle det vara kurjöst att veta, hvad det är för fel på de här morötterna?"

Frun: "De ä' ju inte röda riktigt, utan grönaktiga."

Månglerskan: "Äh, hör nu, lilla frun duger inte att gå in vid järnvägen, hon är ju färgblind, vet ja': kan inte skilja på rödt och grönt."

När Kalle Qvist var kär.

(Stockholmsbild.)

Kalle studerar bladet inne på bolagskrogen och berättar för kamraterna, sedan han läst upp några giftermålsannonser:

"För en tri, fyra år se'n var också jag på vippen att gifta mig, sir ni! Jäntan, som jag var kär i, tjäna' jungfru i samma hus, där jag då hade magasinsschå för grosshandlar Pihlgren, han med raka skankorna, ni vet, som hade kontor på nedra botten för å slippa gå i trapporna, och som la' vantarna i borde' i höstas, därför att "konjakturerna" va' så uschliga för "artifussiljära" gödningsämnen innan "processionismen" gick igenom vid riksdags"portionerna". På den tiden var jag en vacker karl, se'n ja' tvättat mig i ansikte' och rakat åf mej mustascherna med en fällknif, som ja' bruka hvässa skarp på ögon"bryne". Mitt "blånda" hår låg i "elegabla" Mälar"vågor" och mitt amerikanska "jänke"*pip*skägg va' tillspetsadt i illändan som en extrafin Havannacigarr med silfverbeslag på sjöskumsmunstycke.

Och utan skryt sagdt tog jag, hvar gång jag gick till flickan, på mig ett par emaljerade sockerbagarglasshandskar och en rentvättad och glansstruken papperskrage

med Långholm-cellolu-hitt-la-ha-manschetter, som räckte upp te armbågarna.

Och när jag kom si så där "illergant" som en gardeskorporal, med oppstufvad "toarlett" efter senaste "mordet", tog flickan imot mig i herrskapets "tabernakel", på "katafalk" åf siden å bjöd mig sitta ner å vara "kuttrasju" på "lavåaren" som "ve'lårn'" kallas på salongsspråke'. Och jag satte mig, förstås, och låtsades vara så "imabel", som när jag gick och läste mig fram, och talade kärlekens språk sådant som di lär sig de' vid "ackadimierna", så att den "krystalklara" tåren af finaste "engelsktsaltvatten" tillrade ner för hennes "karmosinshvita" kinder, under det hennes "purpuralfeberröda" läppar hviskade:

"Ja' håller så rysligt åf dej, Kalle lilla, ska vi gifta oss?"

"Kyss till, mitt änglabarn, men har du tänkt på hemgiften du ska ha?" sa' ja'.

"Ja, jag har min "birå" och toalettspegel och så ska ja' köpa mig en stilig hatt för 15 kronor, så du behöfver alls inte skämmas för mig, de' ska ja' säja dej, Kalle lilla."

"Nej, det tror ja' nog," sa' ja', "men hur är de': har'u nå'ra "schalanger" i bankerna, någe "kreditiv" eller så kallandes "protesterande växlar", eller "axsepter", eller annars så ställdt att du kan vifta på "guldmyntfoten", när vi ska' gå till Leja och sätta bo!"

"Nej, jag är en fattig flicka, det vet du väl, Kalle lilla, men en behöfver väl inte mer än en koja och ett hjärta för å vara lycklig," sa' hon.

"Tror 'u de', Fia lilla, så bedrar 'u dej," sa' ja'. "För ska' ja' gifta mig, så vill ja' ha de' "prima raffinad" och inte bo i ett sydsydvästvindsrum med del i fotogénkök, utan heller ha en af kamrarna i nya riksdagshuse' på Helgeandsholmen, sir'u! Så att under sådana för-

hållanden, som de nu ”existerande“, då inte du har så mycke' som en half bankovitten att sala till mina utestående fordringar, när jag får några, så kan de' inte bli nå'n kärlek åf hva' vårt äktenskap anbelangar,“ slöt Kalle och tände en cigarrstump, som han hade hittat på gatan en stund förut.

Nämndeman i Bohlby.

(Bondhistoria.)

Nämndeman i Bohlby va' en rekti karakar ska I tro, fast han hade otur me sina byggerascher jämt å ständigt. Ja' minns, ja', når han skulle sätta opp sin nye stenlagål förromåre å la'n på sin ouppodlade mosse, i en tjusa, som gick fram milla ett par backar bakom gamla lagålstomta. Folk kunde inte begripa hva' de skulle tjäna till å lägga lagål'n i de sura håle, men nämndeman hade räkna ut att han skulle få inkörsväg tvärs genom skullen öfver backa, alldeles som dom hade't på herregålarne, och de va' nog inte så tokut på ritninga, som han själf knåpat ihop på en papperslapp.

Så länge grund la's geck de fäll an. Han sjönk förstås tre, fyra tum i dygne, men de syntes ändå att di arbeta på'n. Men når di te sist feck grund färdi å skulle börja med di tjocke gråstensvägga, vardt de rakt på tok. Nu sjönk hela huse fortare än di orka bygga, men nämdeman va' envis han, å inte ville han heller stå där me skamma, å därför skaffa han mer folk, å så byggdes de te sist fortare än huse sjönk. En vacker dag kunne nämndeman lägga på takstola, å e vecka därefter flytta han krittera in i nya lagål'n. Morron därpå kunne han inte få

ut dom, ty bara på den natta sjönk lagål'n en fot. Och når två veckor gått om, måtte han hugga hål på taket och ta ut krittera den vägen.

Så var de med den paschasa.

Nu tycker en fälle att nämndeman skulle fått nog åf å bygga, men åre därpå la' han grunn te e rektigt grann tvåvånings karaktersbyggning, som han og hade gjort opp ritninga te sjolfver. Och den ble' då färdig å tapetscherad, mä postelinskakelugnar, å innafönster, å lås för dörra' å tegel på take', å lestänger i trappo. Å når allt va' klart for nämndeman te Stockholm för å köpa nåra herrskapsmöbler te öfra våninga, å kom hem ätter e' vecka me' ett stort portefiano, en skänk så stor som ett orgelverk, en stor förgyllder spegel å en hoper andra grejer. Alltihop geck in utom portefianot å skänken. Men nämdeman fann på rå' han, å lät hugga opp förstudörra' fem tum på bredda, å på de vise geck de' å få in saker'a. Men når han skulle resa opp den stora spegeln på vägga, så va' han e hel aln för hög. Nu vardt nämdeman arger och sa':

"Så får han stå som han står, längs efter på golfvet, de ä' ju lik bra de', bara han *finns*."

Men då sa' nämndemans bägge fleckor, som beställt grannlåten:

"Pappa ä' för tokug, inte går de ann å ha spegeln stående nere ve' golfve', då kan en ju inte titta sig i'n."

"Då hyfvar vi opp'en ett stycke på vägga, om så noga ska vara," sa' nämndeman, han.

Och så bandt han å dränga opp'en.

Men når flecko, som vari' i Stockholm och sett hur di har'et i bättre hus, feck se hur farsgubben deras totat till'et, börja di grägna å sa' att di inte ville vara hemma länger, om den store spegeln skulle hänga så att di feck skämmas ögena ur sig, når de kum främmande.

Å de tog skruf, för flecko feck farsgubben sin å göra hva di ville.

När han därför klått sig i skall'n ett slag å titta' på elände' som han å dränga ställt te', så sa' han:

"*Ja' sir de' blir inga ann rå för mig än ja' får bygga på huset ett par hvarf till, om spegeln ska hänga som I vill.*"

Och därve' ble' de'. På vår'n lyfte nämndeman take' åf nya huse' å byggde på ett par timmerhvarf som han sagt.

Praktiskt.

(Scen från en flickpension.)

De "klämmare", som användas att hålla fast tvättkläderna på strecken, sättas på elevernas näsor vid de franska lektionerna, för att gifva en god prononciation

Tillämpade studier.

"Såg du på sjökadetten, som gick förbi oss."

"Det gjorde jag."

"Han tog en så söt min på sig."

"Tror jag det: sjökadetterna nu för tiden studera ju — min-väsendet."

Svärmor korresponderar.

Bref från en mor till hennes nygifta dotter.

Mitt kära barn!

Jag har verkligen ganska länge tänkt skrifva till dig, för att tala litet med dig om din man och gifva dig några moderliga råd, som kunna vara dig till nytta i ditt äktenskap. Det gläder mig mycket att i dina bref få höra, "hur lycklig du är", "hur mycket du och Knut hålla af hvarandra" etc. Men, kära barn, kärleken är blind, som ordspråket säger, och du ser kanske inte ett äktenskaps alla skuggsidor, hvilka man först så småningom kommer under fund med, när man kanske är som minst beredd därpå. Som mor anser jag det därför vara min plikt att förbereda dig på saker och ting, om hvars tillvaro du ännu ej har en aning.

Du förstår nog, att jag härmed ej vill säga något illa om *din man*, men alla karlar äro sig lika! Din salig far var dock, tack vare mina bemödanden, ett undantag från regeln.

Kära barn! Studera noga din man, så att du riktigt lär känna honom! Detta är det första råd jag gifver dig. Antagligen är han liksom alla karlar en själfvisk natur, som blott tänker på sitt eget *jag*, utan att ta hän-

syn till dina tycken. Detta måste du ovillkorligen vänja honom af med. Uppfostra honom därför till att lära sig göra uppoffringar för din skull.

Röker han, så bed honom upphöra därmed, emedan du inte tål tobak, och bed honom i stället, om han nödvändigt behöfver hänge sig åt dylika laster, att han skaffar sig en bit lakrisrot eller något annat att suga på. Det är mycket billigare och smakar honom måhända så illa, att han alldeles lägger bort äfven detta, sedan han profvat på varan.

Jag förmodar, att din man är en så pass exemplarisk karl, att han icke hängifvit sig åt det fördärfliga bruket att ta sig en middagssup. Skulle förhållandet vara tvärt om, så måste du genast ta i tu med saken, om du ej i framtiden vill se ditt hem förvandladt till en simpel kroglokal. För att ge din gubbe afsmak för starka drycker, vet jag ingen bättre råd, än att du då och då liksom af misstag häller fotogén i stället för brännvin på karaffen.

Jag förmodar, att Knut icke ännu gifvit dig anledning till svartsjuka! Det oaktadt är det alltid skäl att misstänka, att han möjligen kan ha förbindelser, som du icke känner till. Sök därför att utforska hans fickor, låt honom ej engagera kvinnliga biträden på sitt kontor och, framför allt, tag endast fula jungfrur i din tjänst!

Jag förmodar, att din man kanske redan finner hemmet mindre trefligt än nöjena utomhus på källare och restauranter. I så fall bör du med allra första söka återföra honom till sina plikter. Jag föreslår därför, att att du för hvarje dag låter honom redogöra för hvad han tagit sig till med. Dröjer han ute någon kväll efter 9, bör du vid hans hemkomst klaga öfver häftigt påkommet illamående, såsom hjärtkramp eller dylikt.

Detta kanske skrämmer honom, så att han en tid föredrager att stanna hemma.

Som lämplig sysselsättning åt din man i hemmet förordar jag löfsågning, utredning af trassliga silkesdockor och dylikt.

Din egen kära mamma
Petronella Huskors.

Konkurrentvänskap.

"Finns här några riktigt hvassa stift?" frågade den alltid tjänstaktige och människovänlige Wille P., när han var inne i en järnbod för att be att få se i adresskalendern.

"Jobevars," svarade den lika tjänstaktige expediten och ref ner den ena stiftkardusen efter den andra från hyllan och visade Wille dess innehåll.

Sedan denne en stund granskat de olika sorterna, fick han slutligen tag på det slags stift han sökte, men frågade för ytterligare säkerhets skull expediten, om den sort han höll i handen äfven användes till att spika samman korgstolar med?

"Ja, det gör den visst, det," svarade bodbiträdet.

"Godt," sa' Wille, "då vill jag bara varna herrn från att sätta sig i korgstolar, ty när jag satte mig i en i går, ref jag ett stort hål på mina nya byxor, därför att det fanns sådana här hvassa stift i stolen."

Därefter lyfte Wille artigt på hatten och sa' adjö.

Följande dag kom han åter in i boden och tittade i adresskalendern.

Sedan detta var gjordt, frågade han, så där apropos, om det fanns amerikanska illuminationskaminer på lager.

Biträdet, som visste att magasinet var proppfullt med kaminer, men gärna unnade en kollega i en annan affär, att, sedan ett dussin dylika pjeser förevisats, få till lifs en liten föreläsning om hur opraktiska illuminationskaminer äro, lyfte artigt på mössan och svarade med så ironisk ton han mäktade:

"*Illuminationskaminer finns endast i järnbo'n vid — — — torget.*"

"Det var skada det," svarade Wille P. "Jag behöfver nödvändigt en sådan kamin i min förstuga och tänkte verkligen att få köpa den här, där herrarne alltid stått till tjänst och låtit mig se i kalendern gratis. — Mjukaste tjänare!"

I häpenheten öfver hvad han fått höra, släppte expediten ett pressjärn, som han höll i handen, på en af sina liktornar och sparkade därefter bodkatten ut genom glasrutan, i dörren åt gården, därför att han i samma vefva erinrade sig att katten på morgonen samma dag sprungit öfver gatan och korsat hans väg till boden.

Försiktighetsregler

att iakttaga under vandringen genom jämmerdalen.

Vid inträdet i lifvet.

När du gör din entré på skådebanan, bör du helst laga att din pappa allraminst äger några hundra tusen och din mamma skaffat dig en bra amma. Sen kan du vara lugn för en längre tid och vegetera i ro, till dess du börjar kunna stå på benen och har fått dina första tänder. Då bör du för *tändernas* skull söka att stå stadigt på benen, så att du inte faller omkull och slår ut dem, och för att akta benen bör du undvika att gå utför kökstrappor, när ingen ser dig.

Snart växer du till och känner behof af att på egen hand skaffa dig en smula erfarenhet.

Då bör du om du får tag i en *katt* och en *sax* icke försöka klippa mustascherna, svansen eller öronen af katten, ty då skall du strax komma under fund med att en katt alldeles icke uppfattar detta som ett prof på vänskap från din sida.

Likaledes bör du, om du får tag i en fällknif och kommer under fund med dess mekanism icke söka öppna den med tänderna, ty i så fall går du med säkerhet miste om nöjet att vid en mer framskriden ålder kunna hvissla nyaste operettslagdängan för dagen.

Din pappas rakknifvar bör du likaledes undvika ifall du i framtiden möjligen skulle få lust att utveckla en högre grad af fingerfärdighet vid exekverandet af svårare pianokompositioner.

När du sen får fickor i dina byxor, bör du inte gömma lösa metkrokar, lefvande kräftor, glasbitar, beck och dylikt i dem. Och har du dessutom kommit öfver några skott krut och ett par fosforstickor och stoppat detta på dig, bör du för din hälsas skull akta dig för att vid sådana tillfällen klättra öfver plank.

Vid lek bör du undvika att glödga hästskor och lägga dem i bondgubbarnes väg, när de bege sig ur staden. Ty får en bonde fatt i dig, sedan han bränt sina fingrar, kommer du att sitta hårdt emellan.

Likaledes bör du iakttaga stor försiktighet när du profvar styrkan hos nattgammal is. Önskar du nödvändigt veta hur det ser ut "på hafvets botten", så vänta tills pjesen ges härnäst, eller gå hos Köhler om somrarna och lär dig dyka, då det icke är allt för kallt i vattnet och då alltid någon af simlärarne kan vara till hands och dra upp dig, ifall du misstagit dig på djupet.

Var mycket försiktig om du får ett skjutvapen i hand och titta aldrig i mynningen på en revolver hvart kulan tar vägen, när du trycker af ett skott.

Börjar du som gymnasist få dun på läpparna, så låt det hellre sitta än att du försöker dra en rakknif för att få bort det. Generar fjunet dig, så lägg hellre en nypa krut i en cigarrettstump och stick den i mun. Tänd sen eld på cigarretten och blunda, så skall du till din förvåning finna att mustascherna äro som bortblåsta utan att du skurit nästippen af dig.

Just därför.

Vaktmästaren: "Öl 20, kotlett 50, kaka 30, gör 1 och 10."

Gästen: Men det är ju 10 öre för mycket."

Vaktmästaren: "Ja, si jag räkna' in drickspengarne."

Gästen: "Men jag ger aldrig drickspengar."

Vaktmästaren: "Ja, det är det jag vet, och just därför så räkna jag in dem."

Förslag till nya hyreskontrakt.

Undertecknad upplåter välvilligt, och förhyr med största tacksamhet till — — — — våningen — — trappor upp i mitt s. k hus, adress etc. etc.

1:o) Betalas i hyra för nämnda våning — — kronor, att erläggas när hyresgästen så för godt finner. I händelse hyran betalas, mottages densamma mer än gärna äfven i kopparslantar, frimärken o. d.

2:o) Hyresgäst åligger, att när som helst göra anmälan hos värden om han önskar parkettgolf inlagdt, tapeterna utbytta mot andra mönster i hans smak, kakelugnarna flyttade, taken dekorerade, och väggarna genombrutna till beredande af större trefnad och bekvämlighet för honom under den tid lägenheten af hyresgästen bebos.

3:o) Värden åligger att ställa sig hyresgästens fordringar till efterrättelse, att gå på tå i trapporna för att ej störa, att städa trappuppgångar och förstugor, att tillse att telefon-, vatten-, gas- och andra ledningar ständigt äro "klara", att ha åskledare på taket o. s. v.

Gesimser, utsprång och andra prydnader utanpå huset få finnas, men om de lossna bör värden själf stå under och ta emot dem.

4:o) Önskar hyresgäst pressa ner hyran, äger han rätt att när han eldar glömma att dra upp spjället och sedan som skäl för afprutningen visa att det röker in.

För samma ändamål vare äfven tillåtet att strax efter verkställd skurning klaga öfver fukt i rummen, o. s. v.

Att misshandla piano och spela dansmusik i $\frac{57}{99}$-dels eller annan liknande takt, vare värdfolket, men ej hyresgäst och dess barn, förbjudet.

5:o) Hyresgäst förbinde sig däremot att icke utan i våda tända eld på huset, skjuta till måls inom våningen med revolver, tussa sina hundar, om sådana finnas, på värden eller värdinnan, eller upplåta våningen till hallelujamöten m. m.

Sålunda varande öfverenskommet etc.

Abborrgrundet.

"Finns det några bra fiskställen här i närheten?" frågade sommargästen ångbåtskaptenen kort förrän denne lade till vid den brygga invid hvilken sommargästens hyrda villa var belägen.

"Om *det* finns, jo! Jag vet åtminstone ett bra så kalladt 'abborrgrund' här rakt sydsydost fram mellan udden där och 'klabbarna' i babord. Det är inte alls svårt att få rätt på det, om herrn ror som jag sagt och hänger en koskälla vid en fyrafots 'bänsel' akterut i båten, så att skällan börjar pingla när hon slår mot grundet," sa' kaptenen.

"Jaså, tror kapten det! Men är kapten också säker på att det finns abborrar på det grundet?" frågade sommargästen.

"Om *jag* är säker! Jo, lita på det, herre! Förra året vet jag då att det fanns så mycket abborrar där, ett tag, så att man kunnat ösa upp dem med skopor om man velat."

"Det var märkvärdigt! Då har jag min själ lust att skaffa mig en koskälla och en båt och en fyrafots 'bänsel' och ro ut en kväll sydsydost härifrån mellan udden och klabbarna i babord och se om jag kan få fatt på det där grundet," sade sommargästen och knackade sig i skallen med sin käppkrycka för att kunna behålla hela historien i minnet.

När han hållit på att leta i sex veckors tid hvarje eftermiddag och förgäfves väntat att få höra koskällan pingla, sade han en dag till kaptenen:

"Jag finner omöjligt det där grundet som ni talade med mig om för några veckor sedan."

"Hvilket grund?"

"Jo, det där 'abborrgrundet sydsydväst mellan udden och 'klabbarna' i babord'. Känner kapten inte *närmare* till platsen?"

"Jo bevars, det var en fisksump som stötte på och sjönk där förra året, smäckfull med abborrar. Sumpen togs upp men abborrarna blefvo kvar. Någe' närmare känner jag inte om saken! Men kanske herrn hittar grunde' lättare på den här beskrifningen än på den andra, ty som herrn vet så *missvisa* alla kompasser, och när jag riktigt tänker på saken så låg inte grundet mellan udden där och klabbarna i babord utan mera västerut mellan klabbarna och fastlandet, som udden ligger på, så här rakt föröfver som jag nu pekar, men med en liten dragning åt nordost, där herrn ser den där fiskmåsen simma. Behagas det kanske en kikare för att se den riktigt?..."

"Nej, jag tackar så mycket! Kapten gör sig allt för stort besvär för min skull. Jag undrar jag, om man inte kan söka få fatt i de där abborrarna lite hvar som helst, bättre än på grundet. Jag visste inte förr än nu att sådana grund kallades för abborrgrund på hvilka fisksumpar, lastade med abborrar brukade kantra..."

"Nej, inte kallas di så på vanligt språk, men, si herrn, 'sjömansspråket', det är något helt annat, det."

»En söt, stark och sjudande.»

"Gif mig en söt, stark och sjudande af den vanliga sorten," sade kryddkramhandlar Pepparqvist och slog sig ner på sin vanliga plats i hörnsoffan å källaren ***, där han i många år varit stamkund.

När gubben fått arrackstoddyn och smakat på den, röt han åt kyparen:

"Hva' ä' de här för mixtur! Jag begärde inte *rakvatten*, jag, utan *toddy!* Få hit buteljen!"

Kyparen sväljde skrapan och satte fram buteljen, ur hvilken gubben oupphörligt "spetsade" till dess kyparen räknat ut att han tagit arrack till tre toddar i stället för till en.

När gubben följande kväll kom åter, bad han att få brygga sin toddy *själf*.

"Gärna," svarade kyparen, "här på stället vet herr Pepparqvist att vi alltid ä' förekommande mot gästerna." Och så satte ganymeden efter en stund fram "toddyvirket".

Gubben Pepparqvists anlete sken af fröjd och hans näsa lyste som en babordslanterna, när han fick syn på "varorna", och till tack för visad välvilja blinkade han åt kyparen samt talade och sade:

"Ställ sig nu här ska' han få *lära* sig hur 'en söt, stark och sjudande' ska' se ut!"

Kyparen såg uppmärksamt på, med skalken i mungiporna.

När gubben fått toddyn färdig, drog han djupt efter andan och tog en klunk.

"Brrr! Det var en med 'klor' på! Jag tror han blef för stark," sade han, kippande efter andan.

"Späd ut den, så kanske han blir bra," rådde kyparen.

Gubben nickade och fyllde åter glaset ur vattentillbringaren.

Så tog han om en stund en ny klunk, efter hvilken han tycktes söka snappa frisk luft, som en sjuk mört.

"Blef han bättre *nu?*" frågade kyparen.

"Nu blef han nästan *för varm.* Det känns invärtes som om jag sväljt smält bly," sa' gubben.

"Späd på ett tag ur buteljen så svalnar han," sa' kyparen.

Gubben gjorde en ny påspädning till brädden och tog en ny klunk.

"Hur smaka' han *nu?*" frågade kyparen intresserad.

Det dröjde en stund innan gubben kunde svara.

"*Hjälp* mig lite, nu blef han visst fö— för — *stark* igen!" sade gubben fnysande.

Kyparen fyllde åter gästens glas till randen ur vattentillbringaren, och gubben tog en ny klunk. När han därefter fick mål i mun, pekade han på arracksbuteljen och hväste:

"Tag bort'en!"

Så fyllde han å nyo på ur tillbringaren gång på gång till dess han började se i kors med ögonen och näsan lyste som en röd bengalisk eld.

När han hållit på en timme, så att tillbringaren var tom och toddyn inte mer än halfdrucken, reste gubben sig, nickade åt kyparen och singlade i väg, så

att det såg ut som om han tänkt imitera en sågbock med benen.

“Det var tusan hva’ han var ’på stöflarna’ i kväll, gubben Pepparqvist,“ sade tamburvaktmästaren åt kyparen.

“Tacka katten för det! Han ville laga toddyn *själf*, förstår du, och det fick han! Men jag tror inte han gör om’et, *för jag värmde visst arrack i stället för vatten*, så att han inte i kväll kom åt att klaga öfver att toddyn inte var tillräckligt både ’stark och varm’,“ svarade kyparn, den spjufvern.

Fotograferade skälmar.

Vederbörande ha beslutat, att alla af polisen antastade farliga skälmar skola fotograferas, så att rättvisans handtlangare bättre må kunna ha korn på dem. Men månne detta arrangemang verkligen skall ha någon nytta med sig? Herrar skälmar skola nog förstå att ändra min och karakter, ungefär så här:

när porträttet skall tagas för polisens räkning;

och när det sker i frihetens glada ögonblick.

Siffror som tala nonsens.

I älskande par begaf sig klockan 2 en eftermiddag i båt ut till en 3mastare på strömmen.

4 minuter efter det de lämnat land anropades de af en 5inin varelse, som bad dem taga med en 6tant ut till fartyget. Kvinnan var den unge mannens mor, och själf var han styrman på fregatten.

"Kors för 7tusan, så när hade jag glömt instrumentet," utbrast styrmannen, när han blef varse sin mor. "Du får ursäkta, älskade L8," fortfor han, "men vi måste genast vända om."

"9täcka sjömän äro ständigt lika slarfviga," inföll flickan förargad.

"Se så, skall jag nu få en por10n ovett för en sådan småsak. Sj11 hin kan inte minnas allt så noga."

"Käre As12 ta inte så hett vid dig. Jag tänkte på 13, som alltid är ett olyckligt tal. Vi voro jämt så många som togo emot dig, när du kom tillbaka i 14kinresan var då slut, och sedan dess har så mycket gått på tok för mig. Bland annat har jag förlorat min vackra sångröst, åtminstone är 15er borta i det högre registret. Af sorg förlorar jag nog resten när du reser."

"Var vid godt mod, kära Lotta, allt skall gå som 16y, den lilla hunden du fick af mig, ska bli din tröst.

Till nästa vecka stannar skeppet, sa' kapten i går, men då bär det ta mig 17 i väg. Till dess ska vi vara muntra."

I detsamma törnade båten mot en boj och kantrade. Den 18åriga unga flickan och hennes fästman, som nyss fyllt 19 år, föllo bägge i vattnet och omkommo ömkligen. Den 20:e oktober bäddades den graf, där de nu hvila.

En nobel måg.

"Det var just bra att jag träffade svärfar. Följ nu med mig, jag ska gå och köpa en häst."

"Hvad ska jag då med att göra?"

"Jo, skyggar inte hästen, när han får se svärfar, så kan jag vara säker, att han inte är skygg af sig."

Naturalistisk vårpoesi.

Fritt lokaliseradt efter Tsing-Tsang.*

Det är vår och väglaget är öfvermåttan dåligt.
Modden yr kring hästens hofvar, när ryttar'n spränger fram på promenaden.
Kvinnan, det härligaste i skapelsen, skörtar upp sin tunik
och visar, hvad? — Jo en vad som hon eljes ej skulle exponerat för flanörens kritiska blickar.

Det är vår! Tuppen gal sitt gälla kukeliku från den förut så oskuldshvita sophögen.
Lärkan svingar sig med lätta vingslag mot skyn.
Och mannen, som vandrar där och i poetiskt drömmeri insuper de första ljumma fläktarne,
hvad tänker han? Jo, han tänker på att lösa ut vårhabiten och i stället "stampa" på vinteröfverrocken.

---

* Ofvanstående profbit på den store kinesiske skaldens och satirikerns verskonst torde, i synnerhet af herrar litteraturforskare, läsas med utomordentligt intresse.

Det är vår! Sippan bredvid grå tufvan tittar med sitt blå öga upp mot solen.
Hästhofven lyser gullgul på vägrenen, som en nyss tappad, blankskurad uniformsknapp af mässing.
Lungsoten har skördat ett offer, och ett liktåg drager sakta förbi.
I främsta vagnen sitter enda arftagaren och sörjer öfver att den aflidne donerat större delen af sin förmögenhet till välgörande ändamål.

I ruskväder.

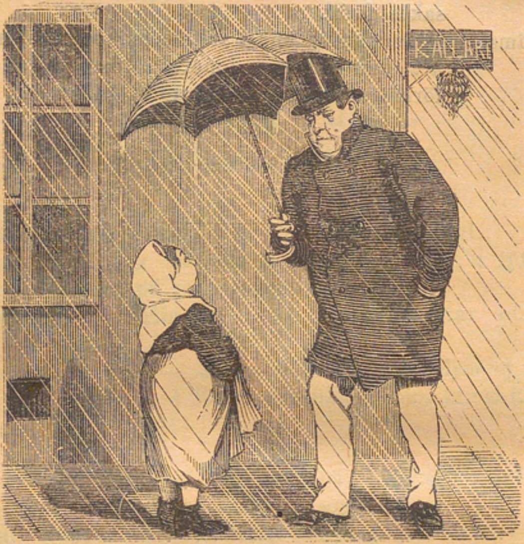

Herrn: "Stackare liten! Har du inte något paraply?"

Flickan: "Nej, men pappa har lofvat att ta med sig ett när han nästa gång går ifrån källarn."

På Albert Bonniers förlag ha utkommit

VALDA ROMANER

af

HERMAN BJURSTEN.

I. **Gyltas grotta.** Romantisk skildring från medeltiden. 4:e uppl. Häft. i illustr. omslag 2: 50; inb. 3: 50.

II. **Ödets lek.** Roman. 5:e uppl. Häft. i illustr. omslag 3: 75; inb. 4: 75.

III. **Öfverste Stobée** eller *Holsteinska partiet under frihetstiden.* 2:a uppl. Häft. i illustr. omslag 3: 25; inb. 4: 25.

IV. **Egoismen.** Roman. 2:a uppl. Häft. i illustr. omslag 3: 75; inb. 4: 75.

Bland de svenska romanförfattare, som för åtskilliga tiotal af år uppträdde i vår literatur, intager **Herman Bjursten** onekligen ett ganska framstående rum.

Jemte en ytterst liflig fantasi samt ett ungdomsfriskt åskådningssätt egde han en utomordentlig lätthet att kläda sina tankar i ord, en ledig, lättläst, angenäm stil och stor berättartalang.

Det är utan tvifvel dessa egenskaper, som i så hög grad gjort hans romaner omtyckta och tillvunnit honom en så stor krets af läsare — större än som kommit mången af hans samtida till del.